Roman

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Taş Bebek

akirakitap

PEGASUS

KUĞUYA DÖNÜŞTÜĞÜNE İNANAMAYAN ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU...

Taş Bebek'in dünyasına hoş geldiniz!

Fleur Savagar, kendisi hariç herkese göre dünyanın en güzel kadınıdır. Aşırı büyük elleri ve ayakları, dikkat çekici sarı saçları ve parlak yeşil gözleriyle sır dolu bir hayat sürdürmektedir. Tüm bu gizemse güzel ve çekici annesi, James Dean'i bulmak için evden ayrılıp onun yerine Errol Flynn'le karşılaştığında başlamıştır. Şimdi Fleur çabucak büyümek zorundadır ve hayat, işini hiç kolaylaştırmayacaktır.

ACILARLA DOLU BİR GEÇMİŞE SAHİP, MAÇO BİR FİLM YILDIZI...

Jake Koranda hem New York'un en yetenekli senaristi hem de Hollywood'un en çekici aktörüdür ve uluslararası üne sahip kızlara, hatta güzel vücutlu ve ağzı laf yapanlarına bile tahammülü yoktur. Ancak Taş Bebek'te ilk bakışta görülen parıltıdan fazlası vardır ve Fleur, Jake'in beklediğinden daha çetin cevizdir. Fleur karşılaştığı bütün zorluklara rağmen içindeki güçlü kadını keşfedip ona dönüşmeye kararlıdır.

KIRIK HAYALLER DİYARINDAKİ BU İKİLİ BİRBİRLERİNE KALPLERİNİ AÇABİLECEK Mİ?

"Çok ilginç bir hikâye. *Taş Bebek* mutlaka okunması gereken bir roman."
Sandra Brown

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-008-7

Pegasus Yayınları: 1520
Bestseller Roman: 668

Taş Bebek
Susan Elizabeth Phillips
Özgün Adı: Glitter Baby

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzelti: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2016
ISBN: 978-605-299-008-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Susan Elizabeth Phillips, 1987, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla The Axelrod Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Taş Bebek

İngilizceden çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

1. BÖLÜM

Taş Bebek geri dönmüştü. Açılış gecesinin konuklarının kendisini tanımasına fırsat vermek için Orlani Galerisi'nin kemerli girişinde duraksadı. Ziyaretçiler duvarlara asılmış Afrika halklarının resimlerini inceliyormuş gibi yaparken kibar parti sohbetlerinin uğultusu sokaktan gelen seslere karışıyordu. Havada Joy, ithal kaz ciğeri ezmesi ve para kokusu vardı. Amerika'nın en ünlü yüzlerinden biri olduğu günlerin üzerinden altı yıl geçmişti. Taş Bebek, onu hâlâ hatırlayıp hatırlamayacaklarını merak ediyordu; hatırlamazlarsa kendisinin ne yapacağını da.

Hafifçe aralanmış dudakları, iki yanında serbestçe duran yüzüksüz elleri ve yapmacık bir can sıkıntısıyla dümdüz karşıya bakıyordu. Bilekten bağlı, ince topuklu ayakkabılarıyla boyu bir seksenin üzerine çıkıyor, omuzlarının çok altına inen yele gibi gür saçlarıyla güzel bir Amazon gibi görünüyordu. New York'un tek isimli kuaförleri arasında rengi tek kelimeyle tanımlamak bir oyundu. "Şampanya," "karamela," "şekerleme" derlerdi ama asla tutturamazlardı, çünkü onun

saçları bütün bu renklerdeydi; bukleleri sarışınlığın bütün tonlarını taşıyordu.

Şairlere ilham veren sadece saçları da değildi. Taş Bebek'teki her şey, abartılı ifadeleri kışkırtıyordu. Yıllar önce, asabi bir moda editörü, ünlü gözleri "elâ" diye nitelediği için bir editör yardımcısını işten kovmuştu. Editör yazıyı bizzat elden geçirmiş, Fleur Savagar'ın gözlerini "altın sarısı, kahverengi ve zümrüt yeşilinin baş döndürücü bir karışımı" diye nitelemişti.

1982 yılının bu eylül akşamında, Taş Bebek kalabalığa bakarken hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu. Pek de elâ denemeyecek gözlerinde kibir pırıltıları ve biçimli çenesinde neredeyse mağrur bir açı vardı fakat Fleur Savagar kendi içinde dehşeti yaşıyordu. Derin bir nefes alarak kendine Taş Bebek'in büyüdüğünü ve onu incitmelerine bir daha izin vermeyeceğini hatırlattı.

Kalabalığı izliyordu. Yves Saint Laurent pelerini ve siyah ipek pantolonuyla kusursuz giyinmiş olan Diana Vreeland bronz bir Benin başını inceliyor, yanakları ve gamzeleriyle kendini hemen belli eden Mikhail Baryshnikov, Afrikalı görüntülerinden çok Rus cazibesiyle ilgilenen bir grup kadının ortasında duruyordu. Bir köşede ünlü bir televizyon spikeri, yüksek sosyeteden eşiyle birlikte, oldukça ses getiren bir yüz kaldırma operasyonundan sonra ilk kez objektifler karşısına çıkan kırklı yaşlarındaki Fransız bir aktrisle sohbet ediyor; onların karşısında eşcinselliğiyle ünlü bir Broadway yapımcısının vitrinlik güzel karısı, aptalca bir tercihle beline kadar düğmelemeden bıraktığı Mollie Parnis'iyle tek başına duruyordu.

Fleur'ün elbisesi diğer herkesinkinden farklıydı. Bunu tasarımcısına borçluydu. *Zarif görünmelisin, Fleur. Kalitesizlik Çağı'nda zarafet, zarafet, zarafet.* Bronz renkli dar sateni verevine kesmiş, kolları çıplak bırakan yüksek yakalı muhteşem bir elbise yaratmıştı. Eteği bacağın ortasından diğer ayak bileğine doğru uzun bir çaprazla açmış, sonra da boşluğu son derece ince dokulu siyah dantelden bir şelaleyle doldurmuştu. O fırfırlar yüzünden ona takılmış, koca ayaklarını gizleyebilmek için kamuflaj niyetine kullandığını öne sürmüştü.

Başlar dönmeye başlamıştı ve kalabalığın merakının tanımaya dönüştüğü anı en ince ayrıntısına kadar zihnine kazıdı. Nefesini yavaşça verdi. Sergi salonuna bir sessizlik çöktü. Sakallı bir fotoğrafçı Hasselblad'ını Fransız aktristen Fleur'e çevirdi ve ertesi sabahki *Women's Wear Daily*'nin ön kapağını boydan boya süsleyecek pozu yakaladı.

Salonun diğer tarafında New York'un en çok okunan dedikodu yazarı Adelaide Abrams kemerli kapıya kısık gözlerle baktı. Bu olamazdı! Gerçek Fleur Savagar nihayet saklandığı delikten çıkmış mıydı? Adelaide öne doğru hızlı bir adım attı ve bir emlak milyoneriyle çarpıştı. Çılgınca etrafına bakınarak kendi fotoğrafçısını ararken *Harper's Bazaar*'dan *nafkanın* çoktan yaklaştığını gördü. Adelaide iki şaşkın sosyetiğin arasından daldı ve Üçlü Taç'a koşan Secretariat[1] gibi Fleur Savagar'ın yanına gitmek için son düzlüğü koştu.

Fleur, *Harper's* ve Adelaide Abrams arasındaki yarışı izlerken Adelaide'in kazandığını görünce rahatladığından emin olamadı. Kadın, kurnaz bir yaşlı kurttu ve yarı gerçekler ya da

1 Modern Amerikan tarihinde çok ünlü bir yarış atı. (ç.n.)

belli belirsiz cevaplarla onu baştan savmak kolay olmayacaktı. Öte yandan, Fleur'ün ona ihtiyacı vardı.

"Fleur Tanrım gerçekten sensin, gözlerime inanamıyorum Tanrım harika görünüyorsun!"

"Sen de öyle, Adelaide." Fleur'ün konuşmasında hafif, melodik ve hoş bir Ortabatı aksanı hissediliyordu. Onu dinleyen biri İngilizcenin anadili olmadığına inanmazdı. Çenesinin altı Adelaide'ın kınalı saçlarının tepesine denk geldiğinden, onu öpebilmek için eğilmek zorunda kaldı. Adelaide onu salonun arka köşesine sürükleyerek diğer basın mensuplarından çabucak uzaklaştırdı.

"Bin dokuz yüz yetmiş altı benim için kötü bir yıldı, Fleur," dedi. "Menopoza girdim. Yaşadıklarımdan seni Tanrı korusun. Bana bir haber verseydin moralim yerine gelirdi. Ama belli ki başında bir sürü dert olduğundan bana ayıracak zamanın yoktu. Sonra, nihayet New York'a geri döndüğünde..." Parmağını Fleur'ün çenesine doğru salladı. "Sadece beni hayal kırıklığına uğrattığını söyleyelim."

"Her şeyin zamanı var."

"Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Fleur gizemli olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi ve yanından geçen bir garsondan bir kadeh şampanya aldı.

Adelaide da kendi kadehini kaptı. "Yüz yaşına kadar yaşasam bile ilk *Vogue* kapağını asla unutmam. O kemiklerin... ve iri, harika ellerin. Yüzük yok, oje yok. Seni kürkler içinde ve boynunda çeyrek milyon değerinde bir Harry Winston elmas gerdanlıkla görüntülemişlerdi."

"Hatırlıyorum."

"Ortadan kaybolduğunda kimse inanamadı. Sonra Belinda..." Adelaide'ın yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Son zamanlarda onu gördün mü?"

Fleur, Belinda hakkında konuşmak istemiyordu. "Bu sürenin çoğunu Avrupa'da geçirdim. Bir şeyleri yoluna koymam gerekiyordu."

"Bir şeyleri yoluna koymaya çalışmanın ne demek olduğunu bilirim. Genç bir kadındın. İlk filmindi ve normal bir çocukluk geçirdiğin söylenemezdi. Hollywood'dakiler her zaman duyarlı değildir; biz New Yorklulara benzemezler. Altı yıl. Sonra geri döndün ve bambaşka biri olmuşsun. Söylesene, altı yıl boyunca yoluna koyamadığın şeyler neydi?"

"İşler biraz karışıktı." Fleur konunun kapandığını hissettirmek için salona bakındı.

Adelaide konuyu değiştirdi. "Söylesene, gizemli kadın, sırrın nedir? İnanmak zor fakat şimdi on dokuz yaşındaki halinden daha da iyi görünüyorsun."

Bu iltifat Fleur'ün ilgisini çekmişti. Bazen kendi fotoğraflarına baktığında, başkalarının onda gördüğü güzelliği algılar gibi oluyor ama görüntü başka birine aitmiş gibi uzaktan bakmakla yetiniyordu. Yılların gücünü artırdığına ve yüzüne olgunluk kattığına inanmak istese de başkalarının bu değişiklikleri nasıl karşılayacağını bilememişti.

Fleur kibirli biri değildi çünkü başkalarının kendisiyle ilgili bu kadar tantana koparmasının nedenini hiç anlayamamıştı. Yüzünün fazla güçlü olduğunu düşünüyordu. Fotoğrafçıların ve moda editörlerinin ağızlarının suyunu akıtan kemikleri ona fazla erkeksi geliyordu. Boyu, iri elleri, uzun ayakları düşünülürse... güzel olması kesinlikle imkânsızdı.

"Sırları olan sensin," dedi. "Tenin inanılmaz."

Adelaide bir an için bu yorumdan gurur duysa da hemen iltifatı bir kenara bıraktı. "Bana şu elbiseden söz et. Kimse yıllardır böyle şeyler giymiyor. Bana modanın ne demek olduğunu hatırlattı..." Yapımcının fermuarı açık karısını başıyla işaret etti. "... görgüsüzlüğün, tarzın yerini almadan önceki günleri."

"Elbisenin tasarımcısı bu gece buraya gelecek. Sıradışı biridir. Onunla tanışmalısın." Fleur gülümsedi. "Bakışlarıyla sırtını delmeden önce gidip *Harper's* muhabiriyle de biraz konuşsam iyi olur."

Adelaide kolunu tutunca Fleur, kadının yüzünde, samimi olduğunu hissettiği bir endişe ifadesi gördü. "Dur. O tarafa dönmeden önce, Belinda'nın da salona girdiğini bilmelisin."

Fleur bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Bunu beklemiyordu. Ne aptallık! Tahmin etmeliydi... Daha dönüp bakmadan salondaki bütün gözlerin onları izlediğini biliyordu. Yavaşça döndü.

Belinda, altın renkli samur kürkünün içine soktuğu fularını gevşetiyordu. Fleur'ü görünce donakaldı ve o unutulmaz gök mavisi gözleri iyice açıldı.

Belinda kırk beş yaşında, sarışın ve çok güzel bir kadındı. Çenesi kendinden emindi ve dizlerine kadar çıkan yumuşak deri çizmeleri biçimli, ince baldırlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu. Ellilerden beri saç biçimini –Grace Kelly'nin *Cinayet Var* filmindeki yandan ayırmalı küt kesimi– değiştirmemişti ve hâlâ çok hoş görünüyordu.

Etrafında duran insanlara bakma gereği bile duymadan doğruca Fleur'ün yanına gitti. Yürürken eldivenlerini çıkarıp ceplerine tıktı. O sırada eldivenlerden birinin yere düştüğünü fark etmedi bile. Sadece kızıyla ilgileniyordu. Taş Bebek!

Bu isim, Belinda'nın buluşuydu. Güzel Fleur'e tam uyuyordu. Elbisesinin altına taktığı küçük uğur kolyesine dokundu. *Allah'ın Bahçesi*'ndeki o altın döneminde onu Flynn vermişti. Oysa pek başlangıç olmamıştı.

Başlangıç... Her şeyin başladığı günü çok iyi hatırlıyordu. 1955 Eylül'ünün o Perşembe günü Güney Kaliforniya'da çok sıcak bir gündü. O gün James Dean'le tanışmıştı...

Baron'un Bebeği

2. BÖLÜM

Belinda Britton, Schwab's Sunset Bulvarı eczanesindeki dergi rafından bir *Modern Screen* aldı. Marilyn Monroe'nun *Yaz Bekârı*[2] adlı yeni filmini görmek için sabırsızlanıyordu ama Marilyn'in filmde Tom Ewell'la oynamamış olmasını tercih ederdi. Çok yakışıklı değildi. Onu yine *Dönüşü Olmayan Nehir*'deki gibi Bob Mitchum'la, Rock Hudson'la ya da daha da iyisi, Burt Lancester'la görmek isterdi.

Belinda bir yıl önce Burt Lancester'a fena halde âşık olmuştu. *İnsanlar Yaşadıkça*'yı gördüğünde, dalgalar etraflarını sararken Burt'ün kollarına aldığı Deborah Kerr değil, kendisiymiş ve onun dudaklarını öpüyormuş gibi hissetmişti. Öpüşürlerken Deborah Kerr'in dudaklarını aralayıp aralamadığını merak etmişti. Deborah pek öyle birine benzemiyordu fakat o rolü Belinda oynasa, ağzını açıp Burt Lancester'ın dilini ağzına alırdı; hem de kesinlikle.

---

2 Orjinal ismi The Seven Year Itch olan Billy Wilder imzalı filmde Marilyn Monroe ve Tom Ewell rol almıştır. (ed.n.)

Hayalinde ışık hatası oluyordu veya yönetmenin dikkati dağılıyordu ve nedense kamera durmuyordu; Burt de öyle. Kum rengi tek parçalı mayosunu aşağı çekiyor, onu okşuyor ve filmdeki adıyla ona "Karen" diyordu. Ancak Burt onun gerçekte Belinda olduğunu biliyordu ve başını göğüslerine eğdiğinde...

"Affedersiniz, hanımefendi bana bir *Reader's Digest* verir misiniz?"

Görüntü tıpkı filmlerdeki gibi kıyıya vuran dalgalarla silindi.

Belinda dergiyi verdikten sonra *Modern Screen*'i bırakarak kapağında Kim Novak'ı gördüğü bir *Photoplay* aldı. Burt Lancester, Tony Curtis ya da diğerlerinden birini hayal etmeyeli altı ay olmuştu. Diğer bütün yakışıklı yüzleri gölgede bırakan yüzü gördüğünden beri altı ay geçmişti. Ailesinin onu özleyip özlemediğini merak ediyordu ama yanlarından ayrıldığı için memnun olduklarını düşünüyordu. Her ay, Indianapolis'teki sosyetik arkadaşları öğrenip de mahcup olmasınlar diye, önemsiz bir işte çalışmak zorunda kalmaması için ona yüz dolar gönderiyorlardı. Varlıklı anne ve babası, kendisi doğduğunda kırk yaşındaydılar. Ona Edna Cornelia Britton adını vermişlerdi. Tam anlamıyla istenmeyen bir bebekti. Zalim olmamalarına rağmen soğuklardı ve bir şekilde görünmez olduğu hissiyle büyümüştü. Başkaları ona güzel olduğunu, öğretmeni akıllı olduğunu söylüyordu ama bu iltifatların hiçbir anlamı yoktu. Görünmez biri nasıl özel olabilirdi ki?

Belinda dokuz yaşındayken Palace Theater'da oturup o ekranda görünen baş döndürücü tanrıçalardan biri olduğunu hayal ederken bütün kötü duygularından kurtulduğunu fark etmişti. İnsanüstü güzellikte yüzleri ve vücutları olan yara-

tıklardan biri. Bu kadınlar seçilmiş olanlardı ve kendisinin de bir gün onların arasında o ekranda olacağına, bir daha kendisini görünmez hissetmeyecek kadar büyüyüp yükseleceğine yemin etmişti.

"Yirmi beş sent, güzelim." Kasiyer yakışıklı, dişlek bir sarışındı ve işsiz bir oyuncu olduğu belliydi. Belinda'nın beyaz kenar süslemeli lacivert dar elbiseli ve kırmızı deri kemerli vücudunu baştan aşağı süzdü. Elbise Belinda'ya Audrey Hepburn'ün tarzını hatırlatıyordu ama Belinda kendini daha çok Grace Kelly'ye benzetiyordu. İnsanlar da onun Grace'e benzediğini söylerdi. Hatta benzerliği daha da vurgulamak için saçlarını onunki gibi kestirmişti.

Tarzı ve Tangee's Red Majesty ruju, ufak tefek vücudunu mükemmel tamamlıyordu. Elmacıkkemiklerinin hatlarını vurgulamak için Revlon'ın en yeni kremli rujundan biraz kullanmıştı ve bu, yıldızların makyajcısı Bud Westmore'un *Movie Mirror*'da yayımlanan bir makalesinden öğrendiği bir numaraydı. Açık renk kirpiklerini koyu kahverengi maskarayla vurguluyor, böylece en iyi özelliğini ortaya çıkarıyordu: Son derece çarpıcı, gök mavisi gözlerini.

Sarışın, dişlek oyuncu tezgâhın üzerinden eğildi. "Bir saat sonra paydos ediyorum. Beni beklemeye ne dersin? Caddenin aşağısındaki sinemada *Bir Yabancı Gibi* oynuyor."

"Hayır, teşekkür ederim." Belinda, tezgâhın üzerinde sergilenen Bovyera çikolatalı nane şekerlerinden bir tane aldı ve bir dolarlık banknot verdi. Haftada iki kez geldiği Sunset Bulvarı'ndaki bu eczaneye geldiğinde yeni bir sinema dergisiyle birlikte mutlaka bunlardan da alırdı. Şimdiye kadar Rhonda Fleming'i bir şişe Lustre-Creme şampuan alırken ve Victor Mature'ı da kapıdan çıkarken görmüştü.

"Bu hafta sonuna ne dersin peki?" diye ısrar etti kasiyer.

"Korkarım olmaz." Belinda para üstünü aldı ve kasiyeri sonsuza dek hafif bir iç sızısıyla hatırlayacakmış gibi hüzünlü bir tavırla gülümsedi. Erkekler üzerinde bu etkiyi bırakmayı seviyordu. Bunun sıradışı bakışlarından kaynaklandığını sanıyordu fakat aslında sebebi bambaşkaydı. Belinda erkeklere, kendilerini olduklarından daha güçlü, daha akıllı ve daha erkeksi hissettiriyordu. Diğer kadınlar bu gücü kendi lehine kullanırdı oysa Belinda kendini pek önemsemiyordu.

Bakışları, arka masalardan birinde oturan genç bir adama döndü; adam önünde bir fincan kahveyle bir kitabın üzerine eğilmişti. Bir kez daha hayal kırıklığına uğrayacağını düşünse de kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Adamı o kadar çok düşünüyordu ki sanki her yerde onu görüyordu. Bir defasında adamın birini bir buçuk kilometre boyunca takip etmiş, sonunda hayallerindeki yüze ait olamayacağını anladığı kocaman, çirkin bir burunla karşılaşmıştı.

İçi heyecan, beklenti ve neredeyse kesin bir hayal kırıklığıyla dolu, arka masaya yürüdü. Adam bir Chesterfields paketine uzanırken, Belinda tırnaklarının etine kadar yenmiş olduğunu gördü. Adam bir sigara çıkardı. Belinda nefesini tutarak başını kaldırmasını bekledi. Etrafındaki diğer hiçbir şeyi görmüyordu; adam dışında hiçbir şeyi.

Adam sigarayı dudaklarının arasına yerleştirerek kitabından bir sayfa çevirdi ve bir kibrit kutusunu açtı. Kibriti çakıp başını kaldırdığında Belinda neredeyse masaya ulaşmıştı. Ve Belinda kendini gri bir duman bulutunun arasından James Dean'in mavi gözlerine bakarken buldu.

O anda Indianapolis'teki Palace Theater'a dönmüş gibiydi. *Cennetin Doğusu* oynuyordu. Ekranda bu yüzü gördüğünde

Belinda en arka sırada oturuyordu. Zekâ göstergesi yüksek alnı ve huzursuz bakışlı mavi gözleriyle, Belinda'nın o zamana kadar gördüğü insanüstü karakterlerin hepsinden daha insanüstü bir şekilde hayatına girivermişti. İçinde havai fişekler patlamış, dizlerinin bağı çözülmüş ve nefesinin kesildiğini hissetmişti.

Ateşli bakışları ve hınzır gülümsemesiyle, Kötü Çocuk James Dean. Dünyaya parmaklarını şaklatan ve canı cehenneme derken gülen Kötü Çocuk Jimmy. Onu Palace Theater'ın perdesinde gördüğü andan beri bu adam, Belinda için her şey demekti. Asiydi... çekiciydi... ışıldayan bir fenerdi... Yana yatık duran başı ve sarkık omuzları kendine has duruyordu. Belinda bu mesajı kendine uyarlamış ve o sinema salonundan kendine has tavırlarla çıkmıştı. Liseden mezun olduktan bir ay sonra, asık suratı ve sarkık dudaklarıyla ona Jimmy'yi hatırlatan bir çocuğa, bir Oldsmobile'ın arka koltuğunda bekâretini vermişti. Sonrasında bavulunu toplayıp evden çıkmış ve Indianapolis otobüs garına yönelmişti. Hollywood'a gelir gelmez adını Belinda olarak değiştirmiş ve Edna Cornelia'yı sonsuza dek geride bırakmıştı.

Şimdi onun karşısında dururken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bu lacivert pamuklu elbise yerine üzerinde dar, siyah kapri pantolonunun olmasını isterdi; gözünde koyu renk camlı güneş gözlüğü, ayaklarında en yüksek topuklu ayakkabıları, kaplumbağa kabuğu bir tarakla tek tarafa çekilmiş sarı saçlarıyla.

"Be-ben... filmine bayıldım, Jimmy." Sesi fazla gerilmiş bir keman teli gibi titriyordu. "*Cennetin Doğusu*. Bayıldım." *Ve seni seviyorum. Hayal edemeyeceğin kadar.*

James'in sigarası, sarkık dudaklarında bir ünlem işareti gibi görünüyordu. Dumanın arasından gözlerini kıstı. "Evet?"

James onunla konuşuyordu! Belinda buna inanamıyordu. "En büyük hayranınım," diye geveledi. "*Cennetin Doğusu*'nu kaç kez izlediğimi bilmiyorum." *Jimmy, sen benim her şeyimsin! Sahip olduğum her şeysin.* "Harikaydı. Sen harikaydın." Aşk ve hayranlıkla parıldayan gök mavisi gözleriyle James'e taparcasına baktı.

Dean dar omuzlarını silkti.

"*Asi Gençlik* için sabırsızlanıyorum. Gelecek ay vizyona giriyor, değil mi?" *Beni alıp evine götür, Jimmy. Lütfen. Beni evine götür ve seviş benimle.*

"Evet."

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başının döndüğünü hissediyordu. Kimse James'i onun anladığı gibi anlayamazdı. "*Devlerin Aşkı*'nın gerçekten ses getireceğini duydum." *Sev beni, Jimmy. Sana ne istersen veririm.*

Başarı, onu güzel yüzlü, gök mavisi gözlü, baygın bakışlı sarışın kızlardan etkilenmez hale getirmişti. Homurdanarak tekrar kitabının üzerine eğildi. Belinda onun bu davranışını kabalık saymadı. Sonuçta o bir devdi, bir ilâhtı. Başkalarını bağlayan kurallar onun için geçerli değildi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Belinda, geri çekilirken. Sonra fısıltıyla ekledi: "Seni seviyorum, Jimmy."

Dean onu duymadı. Duyduysa bile umursamadı. Hiç şüphesiz o sözleri sayısız kez duymuştu.

Belinda haftanın geri kalanını o sihirli karşılaşmayı düşünerek geçirdi. Dean'in Teksas'taki çekimleri bitmişti, dolayısıyla Schwab's kesinlikle bir kez daha uğrayacağı bir yerdi ve Belinda onu tekrar görene kadar her gün oraya gide-

cekti. Bir dahaki sefere kekelemeyecekti de. Erkekler ondan her zaman hoşlanmıştı ve Jimmy de farklı olmayacaktı. En seksi kıyafetini giyecekti ve Jimmy ona âşık olacaktı.

Ancak ertesi cuma akşamı diğer iki kızla paylaştığı daireden çıkıp flörtüyle buluşurken üzerinde saygın lacivert elbisesi vardı. Billy Greenway, yüzü sivilce izli bir yatak arkadaşıydı fakat aynı zamanda da Paramount'un kast bölümünün başulağıydı. Belinda bir ay önce Paramount'ta seçmelere katılmıştı. Bekleme salonundaki en güzel kızlardan biri olduğunu düşünmüştü fakat yardımcı kast yönetmeninin kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamamıştı. Binadan çıkarken Billy'yle karşılaşmıştı ve üçüncü buluşmalarında, göğüslerine dokunmasına izin vermesi karşılığında kast yönetmeninin notlarının bir kopyasını kendisine ulaştırması konusunda anlaşmışlardı. Billy önceki gün onu aramış ve notları nihayet ele geçirdiğini söylemişti.

Billy uzun bir öpücük için onu kendine çektiğinde neredeyse arabasına ulaşmışlardı. Belinda spor gömleğinin cebindeki kâğıt hışırtısını duyunca Billy'yi iterek uzaklaştırdı. "Notlar mı, Billy?"

Billy genç kadının boynunu öperken nefesi Belinda'ya, geride bıraktığı toy Indiana delikanlılarını hatırlatmıştı. "Sana getireceğimi söylemiştim, değil mi?"

"Göster bana."

"Daha sonra, bebeğim." Billy'nin elleri Belinda'nın kalçalarına kaydı.

"Bir hanımefendiyle çıkıyorsun ve ayı gibi pençelenmekten hoşlanmam." Belinda ona buz gibi gözlerle bakarak arabaya bindi fakat bedelini ödeyene kadar kâğıdı göremeyeceğini

biliyordu. Binanın önünden hareket ederlerken, "Bu gece beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Allah'ın Bahçesi'nde biraz dağıtmaya ne dersin?"

"Allah'ın Bahçesi mi?" Belinda'nın yüzü hızla Billy'ye döndü. Kırklı yıllarda Bahçe, Hollywood'un en ünlü otellerinden biriydi. Yıldızlardan bazıları hâlâ orada kalıyordu. "Bahçe'deki partiye davetiyeyi nereden buldun?"

"Benim de kendimce yöntemlerim var."

Billy bir eliyle arabayı kullanırken diğer kolunu Belinda'nın omzuna attı. Belinda'nın tahmin ettiği gibi, Billy doğruca Bahçe'ye gitmiyordu. Bunun yerine, gözden uzak bir nokta bulana kadar Laurel Canyon'ın yan sokaklarında dolaştı. Kontağı kapadı ve radyo dinlemeye devam edebilmeleri için anahtarı çevirdi. Pérez Prado, *Cherry Pink and Apple Blossom White*'ı çalıyordu. "Belinda, senin için deli olduğumu biliyorsun." Yüzünü genç kadının boynuna gömdü.

Keşke bunları yaşamasına gerek kalmadan Billy'den notu alabilseydi de Bahçe'ye gitselerdi. Yine de son seferinde gözlerini kapayıp yanındaki Jimmy'ymiş gibi hayal ettiğinde çok kötü olmamıştı.

Belinda soluklanmaya fırsat bulamadan Billy dilini onun ağzına soktu. Belinda boğulur gibi hafif bir ses çıkardı ve Jimmy'nin yüzünü kapalı gözkapaklarına yapıştırdı. *Kötü Çocuk Jimmy, istediğini sormadan alıyorsun.* Ağzındaki dili hissedince boğazından hafif bir inilti döküldü. *Kötü Çocuk Jimmy, dilin çok tatlı.*

Billy, genç kadının lacivert elbisesinin altını çekiştirirken dilini onun ağzına daha da derinlemesine itti. Elbise beline kadar inip sutyeni çıkarılırken soğuk hava, sırtını ve omuzlarını yalıyordu. Belinda gözlerini daha sıkı yumdu ve

Jimmy'nin kendisine baktığını hayal etti. *Sence güzel miyim, Jimmy? Bana bakman hoşuma gidiyor. Bana dokunman hoşuma gidiyor.*

Billy'nin eli Belinda'nın çorabından ve jartiyerinden yukarı, çıplak tenine kaydı. Bacağının iç kısmına dokundu, Belinda bacaklarını araladı. *Dokun bana, Jimmy. Orama dokun. Güzel Jimmy. Ah, evet.*

Genç kadının elini kendi kucağına bastırarak sürtündü. Belinda gözlerini aniden açtı. "Hayır!" Belinda hemen geri çekilerek giysilerini toplamaya başladı. "Ben fahişe değilim."

"Bunu biliyorum, bebeğim," dedi Billy şehvetle. "Son derece kaliteli birisin. Ama beni bu kadar zahmete soktuktan sonra geri çevirmen hiç hoş değil."

"Sen kendini zahmete soktun. Rahatsız oluyorsan, benimle çıkmaktan vazgeçebilirsin."

Billy bundan hoşlanmadı. Arabayı hareket ettirip Laurel Canyon'dan aşağı inene kadar sessizce surat astı ve Sunset Bulvarı'na girdiğinde suratı hâlâ asıktı. Ancak Allah'ın Bahçesi'nin otoparkında arabadan indiği zaman elini cebine sokup Belinda'nın istediği kâğıdı çıkardı. "Bundan hoşlanmayacaksın."

Belinda'nın yüreği ağzına geldi. Kâğıdı Billy'nin elinden kaptı ve listeyi baştan aşağı taradı. Adını bulana kadar sayfayı iki kez taraması gerekti. Yanına bir yorum eklenmişti. Gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalışarak yoruma baktı. Sonunda söylenenlerin anlamını kavradı.

Belinda Britton, diye yazılmıştı. *Harika gözler, harika göğüsler, yetenek sıfır.*

Allah'ın Bahçesi bir zamanlar Hollywood'un en sevilen eğlence parkıydı. Aslında, ünlü Rus film yıldızı Alla Nazimova'nın eviydi ve yirmili yılların sonlarında otele dönüştürülmüştü. Beverly Hills ve Bel Air'in aksine, Bahçe hiçbir zaman tam bir saygınlığa kavuşmamıştı ve ilk açıldığında bile kötü bir his uyandırıyordu. Yine de yıldızlar geliyor, yirmi beş tane olan İspanyol bungalovlarına güve gibi doluşuyorlardı ve parti hiç sona ermiyordu.

Tallulah Bankhead, Nazimova'nın Karadeniz'i biçimindeki havuzun etrafında çırılçıplak dolaşıyordu. Scott Fitzgerald, bungalovlardan birinde Sheilah Graham'la buluşmuştu. Evli olup kaçamaklarını orada yaşayan erkekler vardı: Jane Wyman'dan ayrılan Ronald Reagan, Arlene Dahl'dan ayrılan Fernando Lamas. Altın Çağ'da hepsi Bahçe'de bulunabilirdi: Bogart ve Bebek'i, Ty Power, Ava Gardner. Sinatra da oradaydı Ginger Rogers da. Senaristler ön kapılarının yanındaki beyaz şezlonglarda oturup gün boyu yazıyordu. Rachmaninoff bungalovlardan birinde, Benny Goodman diğerinde prova yapıyordu. Ve her zaman ama her zaman bir parti vardı.

1955 yılının o Eylül gecesinde, Bahçe son nefesini veriyordu. Beyaz alçı duvarlar kir ve pasla kaplanmış, bungalovlardaki mobilyalar köhneliğe yüz tutmuş ve daha bir gün önce, havuzda süzülen bir fare leşi bulunmuştu. İşin ilginç tarafı, burada bungalov kiraları hâlâ Beverly Hills'le aynıydı; oysa dört yıl içinde burayı yıkacaklardı. Ancak o Eylül gecesi, Bahçe hâlâ Bahçe'ydi ve yıldızlardan bazıları hâlâ oradaydı.

Billy, Belinda'nın inmesi için arabanın kapısını açtı. "Gel, bebeğim. Parti seni neşelendirir. Paramount'tan birileri de burada olacak. Seni tanıştırayım. Başlarını döndüreceksin."

Belinda kâğıdı tutan ellerini yumruk yaparak kucağına koydu. "Beni biraz yalnız bırak, olur mu? İçeride buluşuruz."

"Tamam, bebeğim." Billy çakıl taşlarının üzerinde çıtırdayan adımlarla uzaklaştı. Belinda not kâğıdını buruşturup top yaptı ve koltuğuna büzüldü. Ya yeteneksiz olduğu doğruysa? Film yıldızı olmayı hayal ederken oyunculuk yeteneği olup olmadığını pek düşünmemişti. Ona ders aldıracaklarını filan sanmıştı.

Radyosunun sesi sonuna kadar açık bir araba, yandaki boş yere yanaştı. Çift, koklaşmaya başlamadan önce motoru kapama zahmetine bile girmedi. Allah'ın Bahçesi'nin otoparkında gizlenen liseli çocuklar.

Sonra müzik bitti ve haberler başladı.

Bu bir son dakika haberiydi.

Spiker bilgiyi sakince, sanki sıradan bir haber veriyormuş, Belinda'nın hayatını ve her şeyini sona erdiren bir şey değilmiş gibi okudu. Belinda giderek korkunç, uzun bir feryada dönüşen çığlığını atarken bütün dehşeti kendi içinde yaşıyordu.

James Dean ölmüştü.

Kapıyı açtı. Otoparkta sendeleyerek yürürken nereye gittiğine bakmıyor, hiçbir şeyi umursamıyordu. Çalıların arasından geçerek patikalardan birine ulaştığında boğucu ıstırabını bastırmaya çalışıyordu. Azimova'nın Karadeniz'ini andıran yüzme havuzunun sonunda, üzerinde SADECE ANA KAST İÇİN yazılı tabela ile bir ankesörlü telefonun durduğu büyük meşe ağacının yanından geçti. Bungalovlardan birinin yanındaki uzun bir alçı duvara ulaşana kadar koştu. Karanlıkta duvara yaslanıp hayallerinin ölümüne ağladı.

Jimmy de kendisi gibi Indianalıydı ve artık ölmüştü. "Küçük Piç" adını verdiği gümüş renkli Porsche'sini sürerken

Salinas yolunda ölmüştü. Her şeyin mümkün olduğunu söylerdi. Başına buyruk bir adamdı; Belinda da başına buyruk bir kadındı. Jimmy olmadan hayalleri çocukça ve imkânsız geliyordu.

"Hayatım, korkunç gürültü çıkarıyorsun. Sorunlarını alıp başka yere gitmende bir sakınca var mı? Gerçi çok güzelsin. Bu durumda seni, içeri gelip benimle bir içki içmeye davet edebilirim." Biraz Britanya aksanıyla konuşan derin ses, alçı duvarın üstünden geliyordu.

Belinda başını kaldırdı. "Kimsiniz?"

"Bu ilginç bir soru." Kısa bir sessizlik çökerken uzaktan partinin müziği duyuldu. "Çelişkileri olan bir adam diyelim. Maceraya, kadınları ve votkayı seven biri. Sıralaması böyle olmak zorunda değil."

Adamın sesinde bir şey vardı... Belinda elinin tersiyle gözyaşlarını silerek kapıyı aradı. Bulunca içeri girdi; adamın sesi ve onu acılarından uzaklaştırma olasılığı Belinda'yı çekmişti.

Avlunun ortası solgun bir sarı ışıkla aydınlanıyordu. Işığın hemen ilerisinde, gecenin karanlığında oturan adamın siluetine baktı. "James Dean ölmüş," dedi Belinda. "Araba kazasında."

"Dean mi?" Adamın kadehindeki buz küpleri tıkırdadı. "Ah, evet. Disiplinsiz çocuk. Sürekli patırtı koparır. Eleştirecek değilim tabii. Ben de zamanında çok farklı değildim. Otursana, hayatım, bir şeyler iç."

Belinda kıpırdamadı. "Ben ona âşıktım."

"Kendi deneyimlerimden gördüğüm kadarıyla aşk, iyi bir düzüşmeyle tatmin edilebilen geçici bir duygudur."

Belinda gerçekten şoka girmişti. Daha önce onun yanında bu ifadeyi kullanan biri olmamıştı ve bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Bende o bile yok."

Adam güldü. "İşte bu, hayatım, gerçek bir trajedi." Belinda hafif bir gıcırtı duydu, sonra adam yerinden kalkıp ona yaklaştı. Uzun boyu muhtemelen bir seksenin üzerindeydi; bel çevresi biraz kalın ve omuzları genişti. Beyaz kumaş pantolon ve açık sarı bir gömlek giymiş, boynundaki kravatı gevşetmişti. Belinda küçük detayları inceledi; kumaş ayakkabılar, deri kayışlı bir saat, dokulu bir haki kemer. Başını kaldırınca kendini Errol Flynn'in bıkkın gözlerine bakarken buldu.

3. BÖLÜM

Belinda onunla tanıştığında, Flynn üç eş ve çok sayıda servet harcamıştı. Kırk altı yaşındaydı ama yirmi yıl daha yaşlı görünüyordu. Ünlü bıyığına aklar düşmüştü; zarif kemikli ve düzgün burunlu yakışıklı yüzü votka, uyuşturucu ve eleştirmenler yüzünden yumuşayıp çizgilerle dolmuştu. Yüzünde hayatının yol haritası çıkmış gibiydi. Dört yıl içinde, başka adamları çok daha erken öldürecek bir sürü rahatsızlık yüzünden ölecekti. Ama çoğu adam Flynn değildi.

Yirmi yıldır perdede kalmayı başarmış, kötülerle çatışmış, savaşlar kazanmış, genç kızları kurtarmıştı. Kanlı Korsan, Robin Hood, Don Juan; Flynn hepsini oynamıştı. Hatta bazen havasında olduğunda, çok da iyi oynamıştı.

Hollywood'a gelişinden uzun zaman önce Errol Flynn, en az perdede oynadığı kadar tehlikeli maceralar yaşamıştı. Kâşif, denizci ve altın arayıcısı olmuştu. Yeni Gine'de köle ticareti yapmıştı. Topuğundaki yara izi kendisine ateş eden kelle avcılarından, karnındaki bir diğeri Hindistan'daki bir çekçek sürücüsüyle kavgasından kalmıştı. En azından o böyle anlatıyordu. Söz konusu Flynn olunca kimse emin olamazdı.

Her zaman kadınlar vardı. Ona doyamıyorlardı ve Flynn de onlar için aynısını düşünüyordu. Özellikle genç olanları seviyordu. Ne kadar genç olursa o kadar iyiydi. Genç bir yüze bakmak ve genç bir vücudun içine girmek, kaybettiği masumiyetini geri kazandığını hissettiriyordu. Aynı zamanda da başını derde sokuyordu.

1942 yılında, reşit olmayan bir kıza tecavüz etmek suçundan yargılanmıştı. Kızlar istekli olmasına rağmen, Kaliforniya kanunları on sekiz yaşının altındaki biriyle cinsel ilişkiyi, kendi rızası olsun ya da olmasın, suç sayıyordu. Ancak jüride dokuz kadın vardı ve Flynn beraat etmişti. Sonraları fallik bir şakaya dönüşmesinden nefret etse de cinsel gücüyle ilgili efsaneyi sürdürmüştü.

Mahkeme, Flynn'in genç kızlara duyduğu ilgiyi sona erdirmedi ve kırk altı yaşında, alkolik ve çökmüş olmasına rağmen kadınlar onu hâlâ karşı konulmaz buluyordu.

"Buraya gel, hayatım. Yanıma otur."

Flynn genç kadının koluna dokununca Belinda, dünya ayaklarının altından kaymış gibi hissetti. Tam dizlerinin bağının çözüleceğini sanırken, Flynn'in kendisini sürüklediği sandalyeye çöktü. Uzatılan kadehi alırken Belinda'nın eli titriyordu. Rüya filan değildi. Gerçekti. Errol Flynn'le baş başaydılar. Flynn ona bir haydut gibi çarpık bir gülümsemeyle, meşhur sol kaşını sağdakinden biraz daha kaldırarak baktı. "Kaç yaşındasın, hayatım?"

Belinda konuşmakta zorlandı. "On sekiz."

"On sekiz..." Flynn sol kaşını biraz daha kaldırdı. "Acaba... elbette hayır." Bıyığının köşesini çekiştirdi ve etkileyici ama savunmasız bırakan bir tavırla güldü. "Yanında doğum belgen yoktur, değil mi?"

"Doğum belgem mi?" Belinda şaşkın gözlerle baktı. Amma tuhaf soruydu. Mahkemeyle ilgili eski hikâyeleri hatırlayınca kendisi de güldü. "Doğum belgem yanımda değil, Bay Flynn. Ama gerçekten on sekiz yaşımdayım." Kahkahası cüretkâr bir tona büründü. "Olmasaydım bir şey fark eder miydi?"

Flynn'in cevabı tam bekleneceği gibiydi. "Elbette hayır."

Bir saat boyunca kibarca sohbet ettiler. Flynn, John Barrymore'la ilgili bir hikâye anlattı ve başrolü paylaştığı hanımlarla ilgili dedikodu yaptı. Belinda da Paramount'ta olanları anlattı. Flynn ondan kendisine "Baron" diye seslenmesini istedi; bu en sevdiği takma adıydı. Belinda kabul etti ama yine de "Bay Flynn" demeye devam etti. Bir saatin sonunda Flynn, elinden tutarak onu içeri götürdü.

Belinda mahcup bir tavırla banyoyu kullanmak istediğini söyledi. Sifonu çektikten ve ellerini yıkadıktan sonra ecza dolabının içindekilere bir göz attı. Errol Flynn'in diş fırçası. Errol Flynn'in tıraş bıçağı. Hapları ve Errol Flynn'in fitillerini inceledi. Ecza dolabının kapağını kapadığında, aynaya bakınca yüzünün kızardığını ve gözlerinin heyecanla parladığını gördü. Büyük bir yıldızın hayatına dalıvermişti.

Flynn onu yatak odasında bekliyordu. Üzerinde bordo bir robdöşambr vardı ve kehribar rengi kısa bir ağızlıkla sigara içiyordu. Yanındaki masanın üzerinde yeni bir şişe votka duruyordu. Belinda ne yapması gerektiğine karar veremeyerek çekingen bir tavırla gülümsedi. Flynn hem keyifli hem de memnun görünüyordu. "Okumuş olabileceklerinin aksine, hayatım, ben genç kadınlardan yararlanan biri değilim."

"Öyle olduğunuzu düşünmedim zaten, Bay Flynn... Baron."

"Burada ne aradığından kesinlikle emin misin?"

"Ah, evet."

"Güzel." Flynn sigarasından son bir nefes çekerek ağızlığı kül tablasına bıraktı. "Belki benim için soyunmak istersin."

Belinda zorlukla yutkundu. Daha önce bir erkeğin karşısında hiç çırılçıplak kalmamıştı. Bu gece Billy'yle olduğu gibi külotunu çıkarmış veya elbisesinin düğmelerini çözmüştü fakat bunu hep erkeklerin kendisi yapmıştı. Kendisi hiç başka biri için soyunmamıştı. Tabii Errol Flynn herhangi biri değildi.

Belinda arkasına uzanarak düğmelerini çekiştirdi. Nihayet çözmeyi başardığında, elbiseyi kalçalarının üzerine indirdi. Flynn'nin kendisine bakmaya cesaret edemediği için muhteşem filmlerini düşünüyordu: *Şafak Keşif Kolu, Hedef, Burma!, Hafif Süvari Alayı'nın Hücumu.* Bunu televizyonda izlemişti. Gergin bir şekilde, elbisesini koyacağı bir yer aradı ve odanın karşı tarafında bir dolap gördü. Elbisesini astıktan sonra ayakkabılarını çıkardı ve sırada neyi çıkarabileceğini düşünmeye çalıştı.

Flynn'e kaçamak bir bakış atarken zevkle ürperdiğini hissetti. O kırışıklıkları ve sarkıklıkları unutup adamı ekrandaki yakışıklı haliyle gördü. *Denizler Hâkimi* filminde ne kadar yakışıklı olduğunu hatırladı. Bir İngiliz donanma subayını oynamıştı ve Maureen O'Hara da Spitfire adında bir korsan olarak onunla başrolü paylaşmıştı. Kombinezonunun kenarındaki dantelin altına uzanarak jartiyerlerini çözdü, çoraplarını çıkardı ve düzgün bir şekilde katladı. Sonra jartiyer kuşağını çıkardı. *Santa Fe Yolu* bir süre önce televizyonda gösterilmişti. Olivia de Havilland'la birlikte muhteşemdiler. Flynn son derece erkeksiydi ve Olivia da her zamanki gibi hanımefendi.

Belinda'nın üzerinde sadece kombinezonu, sutyeni ve külotu ile şans bileziği kalmıştı. Küçük altın kopçayı çözdü.

Elleri titriyordu fakat sonunda bileziği çıkararak çoraplarının yanına koydu. Keşke Flynn kalkıp geri kalanını yapsaydı fakat hiç kıpırdamıyordu. Kombinezonunu yavaşça başının üzerinden çekip çıkardı.

Flynn'in evli olduğunu hatırlıyordu. *Rocky Dağı* filminin çekimlerinde, şimdiki karısı Patrice Wymore ile tanışmıştı. Patrice, Errol Flynn gibi bir adamla evli olduğu için çok şanslıydı fakat ayrılıklarıyla ilgili söylentiler doğru olmalıydı, yoksa şimdi burada kendisi yerine Patrice olurdu. Hollywood'da bir evliliği sürdürmek zordu.

Nihayet çırılçıplak kaldığında, Flynn'in bakışları gördüklerinden hoşlandığını gösteriyordu. "Yanıma gel, tatlım."

Belinda utangaç ama heyecanlı bir tavırla ona yaklaştı. Flynn ayağa kalkıp Belinda'nın çenesine dokundu. Heyecandan bayılmak üzereydi. Flynn'in onu öpmesini bekliyordu. Elleri genç kadının omuzlarına kaydı. Belinda, Olivia de Havilland'ı, Maureen O'Hara'yı ve ekranda âşık olduğu diğer bütün güzel kadınları öptüğü gibi onu da öpmesini beklerken adam robdöşambrının önünü açtı. Altı tamamen çıplaktı. Belinda'nın gözleri, bronz tenindeki sarkıklığı görmezden geldi.

"Korkarım bana biraz yardım etmen gerekecek, hayatım," dedi Flynn. "Votka ve seks pek de verimli bir çift değildir."

Belinda adamın gözlerine baktı. Ona yardım etmek elbette ki bir ayrıcalıktı fakat Flynn'in ondan ne yapmasını istediğinden emin değildi.

Genç kızların zihinlerine yabancı olmayan Flynn, onun tereddüdünü anlayarak isteğini açıkça ifade etti. Belinda şoka girmişti ama aynı zamanda da çok heyecanlanmıştı. Demek ünlü erkekler böyle sevişiyordu. Tuhaftı fakat aynı zamanda da uygun görünüyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Uzun zaman aldı ve Belinda yoruldu ama sonunda Flynn onu ayağa kaldırıp yatağa yatırdı. Kendisi de genç kadının üzerine uzanırken şilte çöktü. Belinda artık Flynn'in onu öpeceğinden emindi ama ne yazık ki öpmedi.

Sadece dizleriyle genç kadının bacaklarını dürttü ve Belinda bacaklarını iki tarafa ayırdı. Flynn'in gözleri kapalıydı ama Belinda her anın tadını çıkarabilmek için kendi gözlerini açık tutuyordu. Errol Flynn onunla sevişecekti. Errol Flynn. Kalbinde bir nakarat tekrarlanıyordu. Bacaklarının arasında bir zorlanma ve hemen ardından girişi hissetti. Gerçekten Errol Flynn'di!

Vücudu zevkle patladı.

Gecenin sonuna doğru Flynn, adını sordu ve ona sigara ikram etti. Belinda normalde sigara içmediği için kısa nefesler çekti. Sırtını yatak başlığına dayayarak elinde sigarayla onun yanına uzanmak çok heyecan vericiydi. Jimmy saatlerdir ilk kez aklına geliyordu. Zavallı Jimmy'nin bu kadar genç ölmesi büyük talihsizlikti. Hayat zalim olabiliyordu. Kendisi şimdi burada, hayatta ve mutlu olduğu için ne kadar şanslıydı.

Flynn ona *Zaca* adındaki yatından ve son zamanlardaki yolculuklarından söz etti. Belinda burnunu sokmak istemiyordu fakat Flynn'in karısını merak ediyordu. "Patrice çok güzel."

"Harika bir kadın. Ben ona kötü davrandım." Flynn kadehindeki içkiyi bitirdi ve yenisini koymak için komodinin üzerindeki şişeye uzandı. Bunu yaparken omuzlarıyla Belinda'nın göğüslerine abanıyordu. "Kadınlarla böyle bir deneyimim var. Onları incitmek istemiyorum ama evlilik bana göre değil."

"Boşanacak mısınız?" Belinda mahcup bir tavırla sigarasının külünü kül tablasına silkeledi.

"Muhtemelen. Ancak Tanrı biliyor ya bunun bedelini ödeyemem. IRS benden neredeyse bir milyon istiyor ve nafaka ödemelerinde o kadar geri kaldım ki artık takip edemiyorum."

Belinda'nın gözleri doldu. "Sizin gibi bir adamın böyle şeyler için endişelenmesi adil gelmiyor. Bu kadar çok insana böylesine zevk vermişken."

Flynn kızın dizini okşadı. "Sen tatlı bir kızsın, Belinda. Ve çok güzelsin. Gözlerinde ne kadar yaşlandığımı unutturan bir şey var."

Belinda kendini tutamayarak yanağını onun omzuna yasladı. "Böyle konuşmamalısınız. Siz yaşlı değilsiniz."

Flynn gülümsedi ve onun başının üzerine bir buse kondurdu. "Tatlı kız."

Belinda haftanın sonunda Flynn'in Allah'ın Bahçesi'ndeki bungalovuna taşındı ve bir ay göz açıp kapayana kadar uçup geçti. Ekim ayının sonunda, Flynn ona altın bir kolye hediye etti; üçgen bir çerçevenin ortasından sarkan küçük bir diskti ve bir tarafının ortasına "LUV," diğer taraflarına "I" ve "U" harfleri kazınmıştı. Belinda parmağının ucuyla diski hızla döndürdüğünde, "I LUV U" şeklinde birleşmiş gibi görünüyordu. Belinda, adamın bu konuda ciddi olmadığını biliyordu ama yine de kolyeyi sevmişti ve dünyaya Errol Flynn'e ait olduğunu göstermek için onu gururla taşıyordu.

Flynn'in ününün parıltısında, Belinda'nın eski görünmezlik duyguları silinmeye başlamıştı. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar güzel, bu kadar akıllı, bu kadar önemli hissetmemişti. Geç saate kadar uyuyor, günlerini ya *Zaca*'da ya da havuz

başında geçiriyorlardı. Geceleri kulüplere ve restoranlara gidiyorlardı. Belinda sigara ve içki içmeyi, ünlü insanlarla bir araya geldiğinde ne kadar heyecanlanırsa heyecanlansın gözlerini dikip bakmamayı öğrenmişti ve görünüşe bakılırsa ünlü insanlar ondan hoşlanıyordu. Flynn'in bir arkadaşı, bunun nedeninin hiçbir yargıda bulunmaması, sadece hayranlığını göstermesi olduğunu söylemişti. Belinda'nın kafası karışmıştı. Nasıl yargılayabilirdi ki? Yıldızları yargılamak sıradan insanlara düşmezdi.

Bazen geceleri Flynn'le sevişiyorlardı ama büyük çoğunlukla sohbet ediyorlardı. Umursamaz tavrının altındaki üzgün ve dertli halini görmek Belinda'nın canını yakıyordu. Onu mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu.

Asi Gençlik'i izlemiş ve belki de hayallerinin tümüyle son bulmadığını düşünmeye başlamıştı. Artık düşük seviyedeki kast yönetmeni yardımcıları yerine stüdyo yöneticileriyle tanışıyordu. Bu bağlantılardan yararlanması ve Flynn'in kaçınılmaz bir şekilde başka bir kadına geçeceği zamana hazırlıklı olması gerekiyordu. Belinda bu konuda kendini kandırmıyordu. Sonuçta Flynn'in onunla uzun süre takılmasına yetecek kadar önemli biri değildi.

Flynn ona ruj kırmızısı, cüretkâr bir Fransız bikinisi almıştı ve havuzun başında oturup votkasını yudumlarken Belinda'nın oyununu izliyordu. Bahçe'de o yeni bikinileri giyecek kadar maceracı ruhlu başka kimse yoktu fakat Belinda utanmıyordu. Flynn'in kendisini izlemesinden hoşlanıyordu. Sudan çıktığında onun uzattığı havluya sarınmayı seviyordu. Korunup kollandığını ve hayranlık duyulduğunu hissetmek hoşuna gidiyordu.

Bir sabah geç saatte Flynn hâlâ uyurken, Belinda kırmızı bikinisini giyip boş havuza daldı. Rahatça birkaç tur atarken suyun altında gözlerini açtı ve Alla Nazimova'nın isminin havuzun dibindeki betona kazınmış baş harflerine baktı. Yüzeye çıktığında kendini bir çift parlak deri ayakkabıya bakarken buldu.

"*Tiens!* Allah'ın Bahçesi'nin havuzuna bir denizkızı dalmış. Gökyüzünden daha mavi gözleri olan bir denizkızı."

Belinda sabah güneşinde tepesinde dikilen adamı görebilmek için gözlerini kıstı. Avrupalı olduğu belliydi. İstiridye beyazı takım elbisesi ipekti ve sağlam cüzdana sahip bir adamın kusursuzluğunu yansıtıyordu. Orta boylu, ince yapılıydı ve aristokrat bir görüntüsü vardı; siyah saçları seyreldiğini gizleyecek şekilde ustaca kesilmişti. Hafif kemerli geniş burnunun üzerinde küçük, çekik gözleri vardı. Yakışıklı değil ama etkileyiciydi. Pahalı parfümünden güç ve para kokusu yayılıyordu. Otuzlu yaşlarının ikinci yarısında ve aksanına bakılırsa Fransız olmalıydı ama yüz hatları daha egzotikti. Belki de Avrupalı bir film yapımcısıydı.

Belinda cilveli bir tavırla sırıttı. "Denizkızı değil, *monsieur.* Son derece sıradan bir kız."

"*Ordinaire*? Hiç öyle olduğunu sanmıyorum. *Très extraordinaire,* hatta."

Belinda iltifatı zarifçe kabul etti ve en iyi aksanlı lise Fransızcasıyla karşılık verdi: "*Merci beaucoup, monsieur. Vous êtes trop gentil.*"

"Söylesene, *ma petite* denizkızı. O *charmant* kırmızı bikininin altında bir kuyruğun var mı?"

Adamın gözleri keyifle parlıyordu fakat Belinda, bu cüretkarlığın planlı olduğunu sezmişti. Bu adam hiçbir şeyi kazayla

yapacak ya da söyleyecek biri değildi. "*Mais non, monsieur,*" diye karşılık verdi, rahatça. "Sadece iki sıradan bacak."

Adam bir kaşını kaldırdı. "Belki de matmazel, buna benim karar vermeme izin verirsiniz?"

Belinda bir an adama baktıktan sonra dibe daldı ve uzun, rahat kulaçlarla havuzun diğer tarafındaki merdivene yüzdü. Sudan çıktığında adam gözden kaybolmuştu. Yarım saat sonra bungalova girdiğinde onu, ellerinde içki kadehleri, Flynn'le konuşurken buldu.

Flynn sabahları pek keyifli olmazdı ve kusursuz görünüşlü yabancının yanında şimdi buruşuk, yaşlı görünüyordu. Yine de diğer adamdan çok daha yakışıklıydı. Belinda koltuğunun kolçağına oturup elini Flynn'in omzuna koydu. Keşke yanağına rahatça günaydın öpücüğü kondurabilecek cesareti olsaydı fakat geceleri aralarında zaman zaman olan yakınlaşmaları, böyle bir samimiyet için Belinda'ya fırsat tanımıyordu. Flynn kolunu genç kadının beline sardı. "Günaydın, hayatım. Sanırım havuz başında tanışmışsınız."

Yabancının bakışları Belinda'nın, bikinisinin üzerine attığı tül eteğin altından uzanan bronz tenli uzun bacaklarına kaydı. "Evet, gerçekten kuyruk yokmuş." Adam zarifçe ayağa kalktı. "Alexi Savagar, matmazel."

"Tevazu gösteriyor, canım. Konuğumuz aslında Kont Alexi Nikolai Vasily Savagarin. Doğru söyleyebildim mi, eski dostum?"

"Ailem unvanı St. Petersburg'da bıraktı, *mon ami*, senin de bildiğin gibi." Alexi'nin biraz azarlar gibi konuşmasına rağmen Belinda, adamın Flynn'in unvanı kullanmasından hoşlandığını hissetti. "Artık tamamen Fransızız."

"Ve tamamen zengin. Ailen servetini Rusya'da bırakmadı, değil mi, azizim? Hem de hiç." Flynn, Belinda'ya döndü. "Alexi, Paris'teki koleksiyonuna katacağı birkaç eski araba almak için Kaliforniya'ya gelmiş."

"Ne budalaca konuşuyorsun, *mon ami*. 1927 model bir Alfa Romeo, sadece 'eski bir araba' değildir. Ayrıca, ben buraya iş için geldim."

"Alexi, elektronik işiyle uğraşarak aile servetini katlıyor. Bana sözünü ettiğin şu alet neydi? Vakum tüpleriyle ilgili olan?"

"Transistor. Vakum tüplerinin yerini alacak."

"Transistor. Evet. Ve para kazandırırsa, Alexi'nin bir kamyon dolusu fırsatçının tepesinde olacağına bahse girebilirsin. Belki bana kazancından biraz borç verir de ben de yeni bir film çekerim." Flynn kadına bakıyor gibi görünse de Belinda aslında Alexi'yle konuştuğunu hissetti.

Alexi arkadaşına eğlenerek baktı. "Servetimi kötü yatırımlar yaparak kazanmadım. Ancak elbette ki *Zaca*'dan ayrılmaya karar verirsen... İşte o zaman işler değişir."

"Ölümü çiğnersin," diye karşılık verdi Flynn sinirli bir sesle.

"Gidişata bakılırsa, *mon ami*, uzun süre beklemek zorunda kalmayabilirim."

"Nutuklarını kendine sakla. Belinda, bize iki Bloody Mary daha verir misin?"

"Elbette." Belinda kadehleri alarak salona açılan mutfağa girdi. İki adam da kısık sesle konuşmaya çalışmadığından, kadehleri doldururken konuşmalarını rahatça duyabiliyordu. Önce transistorlar ve Alexi'nin işi hakkında konuştular ama çok geçmeden sohbet daha kişisel bir hale geldi.

"Belinda geçen seferkinden daha iyiymiş, *mon ami*," dediğini duydu Alexi'nin. "O gözler gerçekten *extraordinaire*. Ama biraz yaşı büyük, değil mi? On altıdan fazla."

"Yem mi atıyorsun, Alexi?" dedi Flynn gülerek. "Onunla ilgili kendi kendine fikirlere kapılma. Sadece boşa zaman harcarsın. Belinda benim neşe kaynağım. Sadık bir köpek gibi ama terbiyeli ve güzel. Sadece hayranlığını gösteriyor; dırdırlar, nutuklar, içkimle ilgili şikâyetler yok. Neşemi yerine getiriyor ve inanılmayacak kadar da akıllı. Belinda gibi kadınların sayısı daha fazla olsa, mutlu erkeklerin sayısı da artardı."

"*Mon Dieu*, sunağa bir ziyaret daha yapmaya hazırmış gibi konuşuyorsun. Bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

"Sadece oyalanıyorum," diye karşılık verdi Flynn, biraz kavgacı bir tavırla. "Ve çok da güzel zaman geçiriyorum."

İçkilerini getiren Belinda'nın yanakları kızarmıştı. Köpeğe benzetilmek hoşuna gitmemişti ama Flynn'in söylediği diğer şeyler hoştu.

"İşte geldin, tatlım. Ben de Alexi'ye senden söz ediyordum."

Belinda, iki adamın arasında daha önce fark etmediği bir gerginlik sezdi.

"Baron'un söylediklerine bakılırsa kusursuz birisiniz, matmazel. Zeki, tutkulu, güzel... ancak güzelliğinizle ilgili görüşüm biraz sınırlı, dolayısıyla yalan söylüyor olabilir."

Flynn, Belinda'nın verdiği içkiyi dikkatle yudumladı. "Havuzda karşılaştığınızı sanıyordum."

"Suyun içindeydi. Oysa şimdi, senin de gördüğün gibi..." Alexi başıyla Belinda'nın eteğini işaret etti.

Adamlar uzun uzun birbirlerine baktılar. Alexi'nin bakışlarında görünen şey meydan okuma mıydı? Belinda, ikisi

arasında eski ama kendisinin bilmediği bir oyuna tanıklık ettiğini hissetti.

"Belinda, hayatım, şunu çıkarsana." Flynn boş bir sigara paketini buruşturdu.

"Ne?"

"Eteğini, canım. Çıkar. İşte uslu bir kız."

Belinda bir Flynn'e, bir diğer adama baktı. Flynn kehribar ağızlığına yeni bir sigara yerleştiriyordu ama Alexi, eğlenen görüntüsünün altında anlayışlı denebilecek gözlerle genç kadını izliyordu. "Onu utandırıyorsun, *mon ami*."

"Saçmalık. Belinda böyle şeylere hiç aldırmaz." Flynn yerinden kalkarak Belinda'ya yaklaştı. Olivia de Havilland'la sık sık yaptığı gibi genç kadının çenesini tutup kaldırdı. "İstediğim her şeyi yapar. Değil mi, sevgilim?" Eğildi ve Belinda'nın dudaklarını hafifçe öptü.

Belinda kuşağını çözmek için parmaklarını indirmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Flynn elinin tersiyle kızın yanağına dokundu. Belinda yavaşça düğümü çözdü ve kuşağı bıraktı. Vücudunu Flynn'e dönerek eteğinin yere süzülmesine izin verdi.

"Alexi'nin görmesine izin ver, sakıncası yoksa, tatlım. Paranın satın alamayacağı bir şeyi iyice görmesini istiyorum."

Belinda mutsuz gözlerle Flynn'e baktı fakat Flynn bakışlarını Alexi'ye çevirmişti ve yüzünde belli belirsiz bir zafer ifadesi vardı. Belinda yavaşça Fransız'a döndü. Serin hava tenini okşuyordu ve bikinisinin kumaşı göğüslerine yapışıyordu. Utanmasının çocukça olduğunu düşünmeye çalıştı. Sonuçta havuzun kenarında durmaktan bir farkı yoktu. Ancak yine de Alexi Savagar'ın çekik Rus gözlerine bakamıyordu.

"Vücudu çok güzel, *mon ami*," dedi Alexi. "Seni tebrik ederim. Fakat güzelliğini, bu zamanı geçmiş sinema idolüyle boşa harcıyorsun, tatlım. Seni çalmayı düşünüyorum." Sesi neşeliydi fakat yüz ifadesindeki bir şey, sözlerinin boş olmadığını hissettiriyordu.

"Bence öyle değil." Belinda, *Kelepçeli Âşık*'taki Grace Kelly gibi soğukkanlı ve eğitimli görünmeye çalışıyordu. Alexi'de onu korkutan bir şey vardı. Belki de nedeni güç havası, istiridye beyazı takım elbisesi kadar rahatça taşıdığı otoriter etkisiydi. Belinda eteğini almak için eğildi ama doğrulurken Flynn'in eli çıplak omzunu kavrayarak ayağa kalkmasını engelledi.

"Sen Alexi'ye aldırma, Belinda. Aramızdaki rekabet çok eskidir." Flynn'in eli genç kadının kolundan aşağı kaydı ve çıplak karnını okşadı. İşaretparmağı göbek deliğine girdi. "Sahip olamayacağı bir kadını benim yanımda görmeye tahammül edemiyor. Gençlik günlerimde hepsini ondan çaldığım zamanlardan beri. Dostum hâlâ berbat bir ezik."

"Onları benden çaldığın filan olmadı. Hatta senin güzel yüzün yerine benim paramı daha cazip bulanları hatırlıyorum."

Flynn'in sıcak ve sahiplenici eli daha da aşağı kayıp ruj kırmızısı bikinisinin ağına yerleşince Belinda nefesini tuttu. "Ama onlar yaşlıydı. Kesinlikle bizim tipimiz değillerdi."

Belinda clinde olmadan başını kaldırdı ve Alexi'yi koltuğunda arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış halde, aristokratlara has bir kibirle kendisini süzerken buldu. Sonra Alexi onun gözlerine baktı ve Belinda bir an için Flynn'in orada olduğunu unuttu.

4. BÖLÜM

Alexi onlarla birlikte *Zaca*'ya biniyor ve onları Güney Kaliforniya'nın en iyi restoranlarına götürüyordu. Bazen Belinda'ya mücevherler ve pahalı hediyeler alıyordu. Belinda onları kutularından çıkarmıyor, sadece Flynn'in aldığı küçük kolyeyi takıyordu.

Alexi, cazibesiyle ilgili Flynn'e çıkışıyordu. "Ne bağayı bir şey. Belinda kesinlikle daha iyisini hak ediyor."

"Ah, hem de çok daha iyisini," diye cevap veriyordu Flynn. "Ama benim gücüm yetmez, eski dostum. Hepimiz senin servetinle doğmuyoruz."

İki adam, on yıl önce İran Şahı'nın özel yatında tanışmışlardı fakat yıllar içinde dostlukları tuhaflaşmıştı. Alexi'nin varlığı Flynn'e eski hatalarını ve kaçırdığı fırsatları hatırlatıyordu. Yine de Alexi'nin zenginliğini kendine yönlendirme çabalarından asla vazgeçmemişti ve sonunda Alexi de rekabeti daha şiddetli bir şekilde hissetmeye başlamıştı.

Alexi Savagar, cazibesinin altında hayatı ciddiye alan bir adamdı. Bir aristokrat olarak, Flynn'in sıradan soyunu ve eğitimsizliğini küçümsüyordu. Bir işadamı olarak, çap-

kın yaşam tarzını ve disiplinsizliğini eleştiriyordu. Ancak sorgulanamayacak bir güce ve sağlam bir servete sahip otuz sekiz yaşında bir adam olarak, zevke dalmak paha biçilmez bir şey haline gelmişti. Ayrıca Flynn onun için asla ciddi bir tehdit olamazdı. En azından, Alexi'nin Allah'ın Bahçesi'nin havuzunda yüzen denizkızını gördüğü ana kadar.

Zevkleri yakındı; masumiyeti hâlâ kızarmış yanaklarında taşıyan genç kızlar. Flynn'in ünü ve cinsel cazibesi ona bir avantaj kazandırıyordu fakat Alexi'nin serveti ve dikkatle sergilediği karizması, güçlü bir afrodizyaktı. Flynn, Belinda'yı erkeklerin yıllardır oynadığı oyunda yeni bir piyon olarak görüyordu. Alexi'nin kıza farklı gözle baktığını bilmesi mümkün değildi.

Alexi'nin, Belinda Britton'a verdiği güdüsel tepki onu hazırlıksız yakalamıştı. Flynn'in gözünde Belinda sadece film yıldızlarına saçmalık ölçüsünde saplantılı gülünç bir çocuktu. Gençliği dışında belirgin bir ayrıcalığı yoktu. Akıllı olmasına rağmen eğitimi yetersizdi. Güzel olduğu inkâr edilemezdi fakat Flynn'in tanıdığı birçok kadın öyleydi. Yine de, Belinda'nın lekeli masumiyet havasının yanında, daha eğitimli olan o kadınlar yaşlı ve yorucu kalıyordu. Belinda, dokunulmamış zihni, gösterişli vücudu ve belli ölçüde deneyimiyle, genç kadın ile fahişenin mükemmel bir birleşimiydi.

Ne var ki Belinda'ya duyduğu çekim, cinsel arzudan öteydi. Belinda hayata başlamak için sabırsızlanan, geleceğine tamamen güvenen ve gözleri parlayan bir çocuktu. Flynn onu dünyaya tanıtan, onu koruyan, dönüşebileceği ideal kadına dönüştüren kişi olmak istiyordu. Günler geçerken, yıllara dayalı şüpheciliği erimeye başlamıştı. Bir kez daha kendini, önünde umut dolu bir hayat uzanan bir genç gibi hissediyordu.

Kasım sonuna doğru Flynn bir haftalığına Meksika'ya gideceğini açıkladı ve Alexi'den Belinda'ya göz kulak olmasını istedi. Alexi, Belinda'ya yavaşça gülümsedikten sonra Flynn'e döndü. "Sahayı boşaltmak konusunda bir daha düşünmek isteyebilirsin."

Flynn güldü. "Belinda ona verdiğin hediyeleri bile takmayacak, değil mi, hayatım? Endişelenmemi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Belinda bu harika bir şakaymış gibi güldü fakat Alexi Savagar onu huzursuz ediyordu. Daha önce kimse ona bu kadar nazik davranmamıştı. Duyguları, kendi kafasını karıştırıyordu. Alexi önemli bir adamdı ama bir film yıldızı değildi; bir Errol Flynn olamazdı dolayısıyla neden ondan bu kadar rahatsız oluyordu ki?

Alexi ertesi hafta boyunca Belinda'nın yanından hiç ayrılmadı. Alexi'nin kontrollü vücudunun bir uzantısı gibi görünen kırmızı bir Ferrari'yle her yere baş döndürücü bir hızla gidiyorlardı. Belinda onun direksiyon üzerindeki ellerini, kendinden emin dokunuşlarını, parmaklarının sağlam tutuşunu izliyordu. İnsanın böyle bir özgüvene sahip olması nasıl bir şeydi acaba? Beverly Hills caddelerinde hız yaparken, arabanın motorunun gücünü adeta uyluklarında hissediyordu. Herkesin onun hakkında konuştuğunu hayal ediyordu. Böylesine önemli iki adamın ilgisini çekmeyi başaran bu sarışın kadın kimdi?

Akşam ya Ciro's ya da Chasen's'a gidiyorlardı. Bazen Fransızca konuşuyorlardı, Alexi onun takip edebilmesi için kelime haznesini kısıtlı tutuyordu. Klasik araba koleksiyonunu, Paris'in güzelliklerini anlatıyordu. Bir gece, Ferrari'yi bir

tepenin üzerine park edip önlerinde serilen şehir ışıklarına bakarken daha kişisel konulara girdi.

"Babam Birinci Dünya Savaşı patlak vermeden önce Paris'ten ayrılacak kadar akıllı bir Rus aristokrattı. Annemle orada tanışmış. Paris sosyetesine uyum sağlayabilmesi için annem soyadını Savagarin'den Savagar'a çevirmesi konusunda onu ikna etmiş. Ben, savaş sona erdikten bir yıl sonra doğmuşum ve bir hafta sonra da babam ölmüş. Zarif şeylere karşı sevgimi Fransız annemden aldım ama sakın kendini kandırma. Tüm bunlara rağmen hâlâ iflah olmaz bir Rus'um."

Alexi'nin acımasız, sert yapısı Belinda'nın hem başını döndürüyor hem de ödünü patlatıyordu. Belinda ona kendisinden söz ederek ailesini ve hayatının başlarındaki yalnızlığını anlattı. Yıldız olma hayalini anlatırken ve daha önce kimseye açıklamadığı sırlarını paylaşırken, Alexi gurur verici bir ilgiyle onu dinliyordu. Alexi ona Flynn'i de anlatıyordu. "Seni terk edecek, *ma chére*. Bunu bilmelisin."

"Biliyorum. Muhtemelen başka kadınlarla birlikte olabilmek için beni uzaklaştıracak. Hatta belki karısıyla." Belinda soran gözlerle Alexi'ye baktı. "Biliyorsan lütfen bana söyleme. Elinde değil. Bunu anlayabiliyorum."

"Ne büyük hayranlık." Alexi'nin dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Arkadaşım her zamanki gibi şanslı bir adam. Sana hak ettiğin değeri vermemesi çok acı. Belki de bir dahaki sefere yanındaki adamı seçerken daha şanslı olursun."

"Beni erkek avcısı gibi gösterdin," diye tersledi Belinda. "Bundan hoşlanmadım."

Alexi'nin tuhaf, çekik gözleri Belinda'nın elbisesinin, hatta teninin altını görüyormuş, sadece kendisinin bildiği çok gizli bir yere bakıyormuş gibiydi. "Senin gibi bir kadın,

ma chére, daima bir erkeğe ihtiyaç duyar." Belinda'nın elini tutup parmak uçlarıyla oynayarak bütün vücudunu hafifçe ürpertti. "Sen o modern kadınlardan değilsin. Senin korunup kollanmaya ve çok değerli bir şeye dönüştürülmeye ihtiyacın var." Belinda bir an için gözlerinde acı görür gibi oldu fakat bir an sonra sesi sertleşirken o belirti de kayboldu. "Kendini fazla ucuza satıyorsun."

Belinda elini sertçe geri çekti. Alexi anlamıyordu. Kendisini Flynn'e verişinin ucuz bir tarafı yoktu.

Noel'den kısa süre sonra, Flynn oynadıkları oyundan sıkıldığında, her şey aniden sona erdi. Hep birlikte Romanoff'taki bir ziyafette otururlarken, Flynn kehribar ağızlığına bir sigara yerleştirdi ve birkaç aylığına Avrupa'ya gideceğini açıkladı. Kendisine bakmaktan kaçınması, Belinda'ya, davet edilmediğini açıkça gösteriyordu.

Göğsüne boğucu bir kütle çöreklendi ve gözleri yaşlarla doldu. İradesinin son damlalarını kaybedecekken bacağında keskin bir acı hissetti. Alexi'nin eli masanın altından onu kavramış, kendisini daha fazla küçük düşürmesini engellemişti. Onun gücü Belinda'ya akmış ve genç kadın gecenin geri kalanına böylece dayanabilmişti. Flynn yılbaşında yola çıktığında, Alexi genç kadını kollarına aldı ve ağlayarak içini boşaltmasına izin verdi. Belinda daha sonra Flynn'in yeni yol arkadaşının on beş yaşında olduğunu okudu.

Alexi'nin Kaliforniya'daki işleri uzun zaman önce bitmiş ama Paris'e dönmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Bungalovun kirası ocak sonuna kadar ödenmişti –Belinda ödeyen kişinin Flynn olduğunu sanmıyordu– ve sonraki birkaç hafta boyunca neredeyse her akşamı birlikte geçirdi-

ler. Bir gece Alexi beklenmedik bir şekilde uzanıp Belinda'yı dudaklarından hafifçe öptü.

"Yapma!" Belinda bu yakınlık girişimine öfkelenerek ayağa fırladı. Alexi, Flynn değildi ve kendisi de bir erkek avcısı değildi. Belinda içeri girerek salona koştu ve sehpanın üzerinde duran porselen kutudan bir sigara kaptı.

Avluda yalnız kalan Alexi Savagar'ın yıllara dayanan iradesi bir anda yıkılıverdi. Yerinden fırlayarak öfkeli adımlarla içeri daldı. "Seni aptal küçük kaltak!"

Belinda öfkesi karşısında afallayarak olduğu yerde hızla döndü. Alexi'nin iyi cilalanmış Gal maskesi düşmüş, altındaki sayısız soylu Rus kuşağından kalma vahşiliği ortaya çıkmıştı.

"Beni reddetme cüretini nasıl gösterebilirsin?" dedi hırlayarak. "Sen de diğer fahişeler gibisin. Ama bir erkekle parası için yatmak yerine ünü için yatıyorsun."

Alexi üzerine gelirken Belinda boğuk bir çığlık attı. Alexi onu omuzlarından yakalayarak duvara yapıştırdı. Eli genç kadının çenesini yakaladı ama tekrar çığlık atmasına izin vermeden dudaklarını dudaklarına bastırdı ve Belinda'nın dudaklarını ısırarak açmaya zorladı. Belinda ağzına dalan dili ısırmaya çalıştı fakat boğazını sımsıkı saran parmakların mesajı çok açıktı: Karşısındaki Kont Alexi Nikolai Vasily Savagarin'di; köylülerin efendisi. İstediği her şeyi elde etmeye doğuştan hakkı vardı ve Belinda da ona itaat etmek zorundaydı.

Belinda'nın ağzına tecavüzünü bitirdikten sonra geri çekildi. "Ben saygıyı hak ediyorum. Flynn bir aptal, bir saray soytarısı. Sadece cazibesiyle yaşıyor ve işler kötü gidince hemen sızlanıyor. Ve bunu göremeyecek kadar aptal olduğun için benim sana öğretmem gerekiyor."

Alexi eteğinin altına uzanırken Belinda boğuk bir sesle hıçkırdı ve külotu aşağı çekilirken bacaklarının arasına girerek onları ayrılmaya zorlayan dizi hissetti. Alexi kızın hıçkırıklarına aldırmadan, Flynn'in sahip olduğunu hayal ettiği her yeri aristokrat parmaklarıyla ele geçiriyordu. Belinda tüm dehşetiyle uyluğuna bastıran sert organı hissetti. Alexi'nin saldırısı, çarların ilahi hakkının bir kanıtı, soyluların film yıldızlarından bile üstün olduğu sosyal hiyerarşinin bir vurgusuydu.

Belinda ağladığından, bluzunun önü açılınca Alexi'nin dokunuşlarının nazikleştiğini fark etmedi. Alexi sutyeni kenara iterek göğüslerini okşarken, onları Flynn'in hiç sergilemediği bir özenle öperken ve Belinda'nın gözyaşları onun ellerine süzülürken, genç kadın, anlamadığı kelimelerle Fransızca veya belki de Rusça mırıldandığını duyuyordu.

Alexi onu yavaşça sakinleştirdi. "Affedersin, küçüğüm. Seni korkutmak zorunda kaldığım için üzgünüm." Alexi ışıkları söndürdü ve onu kucağına aldı. "Sana korkunç bir şey yaptım," diye fısıldadı, "ve beni bağışlamalısın; sadece benim için değil, kendin için de." Dudakları genç kadının saçlarına değdi. "Ben senin tek umudunum, *chérie*. Ben olmazsam, bir kadın olarak potansiyelini asla gerçekleştiremezsin. Ben olmazsam, seni hak etmeyen erkeklerin gözlerinde kendi yansımanı arayarak oradan oraya sürüklenirsin."

Belinda'nın vücudu gevşeyene kadar da saçlarını okşadı.

Belinda kollarında uyuyakalırken, Alexi sessiz karanlığa bakıyordu. Nasıl böyle aptalca âşık olabilirdi? Erkeklere hayranlıkla bakan bu gök mavisi gözler, farkında bile olmadığı duygularını harekete geçirmişti. Alexi bütün hayatını yalnızca

güçlü bir konumda yaşamak üzere büyütülmüştü ve yıllardır ilk kez ne yapacağını bilemiyordu. Bu kadının aşkını kazanabileceğinden şüphesi yoktu; bu önemsiz bir şeydi ve Belinda itiraf etmek istemese de içten içe ona değer veriyordu. Hayır, onu korkutan şey bu kadının aşkını kazanmak değildi. Asıl ürkütücü olan, Belinda'nın onun üzerinde kazandığı güçtü.

Özdenetimi çok küçük yaşta öğrenmişti. Küçük bir çocukken ateşinin çok yükselmesine neden olan bir hastalığa yakalandığını hatırlıyordu. Annesi sert bakışlarla ve elinde bir kitapla odasına gelmişti. Latince tercümesini bitirmediği doğru muydu? Alexi hasta olduğunu söylemişti.

Sadece köylüler sorumluluklarından kaçmak için bahaneler üretir. Annesi onu yatağından kaldırmış ve masasına oturtmuştu. Gözleri ateşten çakmak çakmak yanıp elleri titrerken tercüme bitene kadar çalışmış, bu süre boyunca annesi, güneş ışığını yansıtan yakut bilezikleriyle pencerenin önünde dikilmiş ve peş peşe sigara içmişti.

Sert yatılı okullar, Fransa'nın büyük servetlerinin vârislerini aile isimlerini hak eden değerli erkeklere dönüştürürdü. Çocukluğunun son kırıntıları da orada elinden alınmıştı. On sekiz yaşındayken Savagar servetinin kontrolünü ele almaya başlamıştı; önce onun parasıyla şişmanlayıp tembelleşmiş vekillerin, sonra da annesinin ellerinden güçlerini alması gerekmişti. Fransa'daki en güçlü adamlardan biri haline gelmişti; iki kıtada evleri, Avrupalı başyapıtlardan paha biçilmez bir koleksiyonu ve her kaprisine boyun eğen bir dolu ergen metresi olmuştu. Sonsuz bir iyimserliği ve çocuksu bir dünya görüşü olan Belinda Britton'la tanışana kadar, hayatında eksik bir şeyler olduğunu anlamamıştı.

Belinda ertesi sabah uyandığında önceki geceki giysileri hâlâ üzerindeydi ve üzerine ince yatak örtüsü serilmişti. Yastığına dayanmış otel bloknotu sayfasını gördü. Zarif elyazısıyla yazılmış kelimeleri çabucak okudu:

Ma chére,
Ben bugün New York'a uçuyorum. İşlerimi çok uzun süre ihmal ettim. Belki dönerim, belki dönmem.
Alexi

Belinda kâğıdı buruşturup yere attı. Lanet olasıca herif! Dün gece olanlardan sonra Belinda gittiğine seviniyordu. Adam canavarın tekiydi. Bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtırken midesi bulandı. Kendini tekrar yastığa bırakırken gözlerini kapadı ve korktuğunu kendi kendine itiraf etti. Alexi onunla ilgilenmişti ve o olmadan ne yapabileceğini bilmiyordu.

Kollarıyla gözlerini kapadı ve zihninde James Dean'in yüzünü tekrar oluşturarak korkularını uzaklaştırmaya çalıştı; o asi saçlar, haylaz bakışlar ve asi ağız. Sonunda sakinleşebildi. *Başına buyruk bir adam; başına buyruk bir kadın.* Flynn'le birlikteyken kendini duygularının akışına bırakmıştı. Artık hayatının kontrolünü geri alma zamanıydı.

Ocak ayının geri kalanını bağlantılarına ulaşmaya çalışarak geçirdi. Telefonlar açıyor, Flynn aracılığıyla tanıştığı stüdyo yöneticilerini arıyor ve bağlantılarını tekrar güçlendirmeye çalışıyordu ama hiçbir sonuç alamıyordu. Allah'ın Bahçesi'ndeki bungalovun kira süresi dolunca eski evine dönmek zorunda kaldı ve ev arkadaşlarıyla kavga edince taşınmak zorunda bırakıldı. Belinda onlara aldırmadı. Bu kadar az şeyle yetinen aptal sığırlardı işte.

Felaket, açık mavi bir zarfta geldi. Annesinden gelen mektup, ailesinin artık onun aptallıklarını desteklemeyeceğini bildiriyordu. İlişikte de gönderdikleri son çek vardı.

İsteksizce iş bulmayı denedi fakat kendini hasta hissediyor, baş ağrıları çekiyor, sürekli midesi bulanıyordu; sanki bir türlü yerleşemeyen bir grip gibiydi. Elinde kalan son parayla idare etmeye çalışıyor, yemek istemediği öğünleri atlıyordu; Schwab's artık gitmediği bir yerdi ve bir zamanlar Errol Flynn'in taptığı kadının başına bunların nasıl gelebildiğini merak ediyordu.

Flynn'in çocuğuna hamile olduğunu anladığı sabah giyinemedi bile. İki gün boyunca köhne yatağında yatarak lekeli tavana baktı ve olanları kavramaya çalıştı. Fazla ileri giden Indianapolisli kızlarla, zorunlu evlilikler ya da daha da kötüsü, evlilik dışı çocuklarla ilgili hikâyeleri hatırlıyordu. Ancak onlar yolun yanlış tarafındaki kızlardı; Dr. Britton'ın kızı Edna Cornelia değildi. Onun gibi kızlar önce evlenir, sonra çocukları olurdu. Aksini yapmak hayal edilemezdi bile.

Flynn'le bağlantı kurmayı düşündü fakat onu nasıl bulacağını bile bilmiyordu. Ayrıca, Flynn'in kendisine yardım edeceğini hiç sanmıyordu. Sonra aklına Alexi Savagar geldi.

Onun yerini bulması iki gününü aldı. Beverly Hills Oteli'nde kalıyordu. Belinda ona mesaj bıraktı.

Bayan Britton, bu akşam saat beşte Polo Lounge'da Bay Savagar'ı bekleyecek.

Şubat ayının sonlarındaki o gün soğuktu ve karamela rengi kadife bir takım elbiseyle, iç çamaşırlarının dantelini belli eden beyaz bir naylon bluz giymişti. İnci düğme küpelerini

ve ailesinin parti vermek istemediği için on altıncı doğum gününde aldığı inci gerdanlığı takmıştı. Başının yan tarafına doğru sarkıtarak taktığı şapkası da karamela rengiydi. Beyaz pamuklu eldivenler ve biraz uygunsuz ince topuklu ayakkabılarıyla Schwab's'a gitti ve eski Studebaker'ını orada bırakarak taksi çağırıp Beverly Hills Oteli'nin seçkin giriş kapısına gitti.

Flynn onu Polo Lounge'a birkaç kez götürmüştü fakat Belinda içeri girerken yine de heyecanlandı. Başgarsona Alexi'nin adını verdi ve adamın peşinden kapıya bakan kıvrımlı bir bara doğru yürüdü. Martini sevmemesine rağmen, seçkin gösterdiği ve Alexi'nin onu elinde martini kadehiyle görmesini istediği için bir tane istedi.

Alexi'nin gelmesini beklerken diğer müşterileri inceleyerek sakinleşmeye çalıştı. Van Heflin, ufak tefek bir sarışınla birlikte oturuyordu. Greer Garson ve Ethel Merman ayrı masalarda oturuyordu ve salonun karşı tarafında, Flynn'le birlikteyken tanıştığı stüdyo yöneticilerinden birini görmüştü. Bakır düğmeli üniformasıyla bir uşak geldi. "Bay Heflin'e telefon. Bay Heflin'e telefon." Van Heflin elini kaldırdı ve masasında pembe bir telefon belirdi.

Belinda kadehinin uzun, serin sapıyla oynarken, ellerinin titrediğini fark etmemeye çalışıyordu. Alexi beşte gelmeyecekti. Son görüşmelerinde Belinda adamın gururunu fena halde incitmişti. Ama hiç mi gelmeyecekti? Gelmezse Belinda ne yapacağını düşünemiyordu bile.

Gregory Peck ve yeni Fransız karısı Veronique geldiler. Eski bir gazeteci olan Veronique, siyah saçlı ve güzel bir kadındı. Belinda ona bakarken kıskandığını hissetti. Veronique'in ünlü kocası ona nazikçe gülümsedi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Veronique güldü ve şefkatli bir tavırla elini kocasınınkinin

üzerine koydu. Belinda o anda Veronique Peck'e karşı hayatında kimseye duymadığı bir nefret duydu.

Alexi saat altıda Polo Lounge'un kapısından girdi. Kapıda durarak başgarsonla biraz konuştuktan sonra bara yöneldi. Gümüş renkli, ipek bir takım elbise giymişti ve her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Masaların yanından geçerken birkaç kişi ona selam verdi. Belinda, Alexi'nin ne kadar dikkat çektiğini unutmuştu. Flynn, bunun Alexi'nin eski parayı yeniye dönüştürmek konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip olmasından kaynaklandığını söylemişti.

Alexi pahalı parfümünden yayılan kokuyla bara sessizce yerleşti. Yüz ifadesinden hiçbir şey belli olmuyordu ve Belinda ürperdiğini hissetti.

"Château Haut-Brion, 1952," dedi garsona. Belinda'nın yarım martini kadehini işaret etti. "Kaldır şunu. Matmazel benimle birlikte şarap içecek."

Garson gözden kaybolurken Alexi genç kadının elini dudaklarına götürerek nazikçe öptü. Belinda öpücüğünün hiç de nazik olmadığı son karşılaşmalarını düşünmemeye çalıştı.

"Gergin görünüyorsun, *ma chére*."

İçinde sürekli çoğalan yeni hücreler, tereddüdü imkânsız hale getiriyordu. Belinda doğal bir tavırla omuz silkti. "Uzun zaman oldu ve... ben... seni özledim." Haksızlık duygusu yüzeye çıktı. "Nasıl öyle gidebildin? Benimle konuşmadan, beni aramadan?"

Alexi keyifli görünüyordu. "Düşünmek için zamana ihtiyacın vardı, *chérie*. Yalnız kalmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını anlaman için."

"Hiç hoşlanmadım," diye çıkıştı Belinda.

"Hoşlanacağını sanmıyordum zaten." Alexi onu cam slaytların altına koyup bir mikroskobun altına itmiş gibi bakıyordu. "Düşünme sürecinde neler öğrendiğini anlatsana."

"Sana bağlandığımı öğrendim," diye cevap verdi Belinda dikkatle. "Sen gittikten sonra her şey paramparça oldu ve toparlamama yardım etmek için yanımda değildin. Sanırım sandığım kadar bağımsız değilmişim."

Garson şarapla birlikte geri döndü. Alexi bir yudum aldı, dalgınca başıyla onayladı ve dikkatini tekrar kadına çevirmeden önce yalnız kalmalarını bekledi. Belinda son bir ay içinde olup bitenleri anlattı: Tek bir prodüktörün bile dikkatini çekememiş olması, ailesinin artık onu yalnız bırakması. En önemlisi dışında bütün sorunlarını sıraladı.

"Anlıyorum," dedi Alexi. "Bu kadar kısa zamanda çok şey olmuş. Önüme sermek istediğin başka bir felaket var mı?"

Belinda zorlukla yutkundu. "Hayır, başka bir şey yok. Ne var ki param bitti ve bazı kararlar almam için yardımına ihtiyacım var."

"Neden eski sevgilinc dönmüyorsun? Mutlaka sana yardım eder. Beyaz atının üzerinde, kılıcını kuşanıp hainleri öldürerek yanına koşacağından eminim. Neden Flynn'e gitmiyorsun, Belinda?"

Belinda diline hakim olmak için yanağının içini ısırdı. Alexi, Flynn'i anlamıyordu –asla anlamamıştı– ama bunu söyleyemezdi. Yalan söylemek zorunda kalsa bile, Alexi'nin öfkesini yatıştırmak zorundaydı. "Bahçe'deki o günler... Daha önce hiç yaşamadığım şeylerdi. Kafamda ikinizi karıştırdım. Bütün duygularımın kaynağının Flynn olduğunu sanmıştım fakat sen gittikten sonra senden kaynaklandığını anladım."

Söylemesi gerekenlerin provasını yapmıştı. "Yardıma ihtiyacım var ve başka nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Anlıyorum."

Oysa anlamıyordu; hem de hiç. Belinda ona bakmamak için peçetesini kıvırmaya başladı. "Be-benim param bitti ve Indianapolis'e geri dönemem. Be-ben... senden borç isteyeceğim... sadece bir yıllığına, stüdyolar beni fark edene kadar." İstemediği şarabı yudumladı. Alexi'nin parasıyla buradan uzaklaşabilir, kimsenin onu tanımadığı bir yer bulabilir ve bebeğini doğurabilirdi.

Alexi bir şey söylemeyince Belinda'nın gerginliği daha da arttı. "Başka nereye gideceğimi bilmiyorum. Indianapolis'e geri dönersem ölürüm. Bunu biliyorum."

"Indianapolis'ten önce ölüm." Alexi'nin sesinde alaycı bir ton vardı. "Ne kadar çocukça ve şiirsel. Ve ne kadar sana göre, sevgili Belinda'm. Peki, sana bu borcu verirsem karşılığında ne alacağım?"

Uşak bakır düğmelerini şıngırdatarak masalarının yanından geçti. "Bay Peck'e telefon. Bay Peck'e telefon."

"Ne istersen," dedi Belinda.

Korkunç bir hata yaptığını, daha kelimeler ağzından döküldüğü anda anlamıştı.

"Anlıyorum." Bu sözcük ağzından tıslar gibi çıkmıştı. "Yine kendini satıyorsun. Söylesene, Belinda, başgarsonun kapıdan geri çevirdiği şu abartılı genç kadınlardan seni ayıran nedir? Seni o sürtüklerden farklı kılan ne?"

Alexi'nin haksız saldırısı karşısında Belinda'nın gözleri doldu. Ona yardım etmeyeceğini anlamıştı. Zaten yardım edeceğini nereden çıkarmıştı ki? Polo Lounge'daki onca ünlü insanın önünde ağlama gafletine düşerek kendini daha da

küçültmeden uzaklaşabilmek için çantasını alıp kalktı. Ancak Alexi onun yerinden kıpırdamasına izin vermeden kolunu tuttu ve nazikçe sandalyesine geri oturttu. "Özür dilerim, *chérie*. Seni bir kez daha incittim. Ama bana bu bıçakları fırlatmaya devam edersen, er ya da geç yaralanacağımı bilmelisin."

Belinda yanaklarından süzülen yaşları gizlemek için başını eğdi. Bir damla, karamel renkli elbisesinin üzerinde koyu bir leke bıraktı. "Belki sen karşılığını vermeden birilerinden bir şeyler alabiliyor olabilirsin ama ben yapamam." Mendilini çıkarmak için beceriksiz parmaklarla çantasının kopçasını açmaya çalıştı. "Ve bu beni senin gözünde fahişe yapıyorsa, o zaman keşke senden yardım istemeseydim."

"Ağlama, *chérie*. Bana kendimi canavar gibi hissettiriyorsun." Mükemmel bir üçgen biçiminde katlanmış bir mendil Belinda'nın önüne düştü.

Belinda mendili tuttu, başını eğdi ve gözlerini sildi. Van Heflin'in, yanındaki ufak tefek sarışının ya da Veronique Peck'in kendisine baktığı korkusuyla, olabildiğince dikkat çekmeden hareket ediyordu fakat başını kaldırdığında kimse onu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Alexi bara doğru eğilerek ona dikkatle baktı. "Senin için her şey çok basit, değil mi?" Sesinde tutku vardı. "Hayallerini bir kenara atar mısın, *chérie*? Bana bağlanır mısın?"

Alexi her şeyi basite indirgiyordu ama değildi. Belinda'nın ilgisini çekiyordu. Hatta onu heyecanlandırıyordu ve birliktelerken insanların kendisine bakışından hoşlanıyordu. Ancak yüzü, beyazperdede bütün dünyada görülecek kadar büyütülmemişti.

Alexi gümüş tabakasından bir sigara çıkardı. Belinda, çakmağını çakarken parmaklarının titrediğini gördüğünü

sandı ama alev titremiyordu. "Sana yardım edeceğim, *chérie*. Etmemem gerektiğini bilmeme rağmen. Buradaki işimi bitirdikten sonra Washington'a gideceğiz ve Fransız büyükelçiliğinde evleneceğiz."

"Evlenmek mi?" Belinda duyduklarına inanamadı. "Benimle evlenmeyeceksin."

Alexi'nin dudaklarındaki sert çizgiler yumuşadı ve gözleri sevgiyle doldu. "Öyle mi, *chérie*? Seni istiyorum; metresim olarak değil, karım olarak. Aptallıksa benim aptallığım, *non*?"

"Ama sana söyledim..."

"*Ça suffit!* Teklifini tekrarlama."

Belinda, Alexi'nin gazabından korkarak geri çekildi.

"Bir işadamı olarak, ben asla aptalca kumar oynamam ve konu sen olduğunda hiçbir şeyin garantisi yok, değil mi, *chérie*?" Alexi parmağını şarap kadehinin sapında dolaştırdı. "*Hélas*, aynı zamanda da bir Rus'um. İstediğin şey sinema kariyeri değil ama sen henüz bunun farkında değilsin. Paris'te, karım olarak yerini alacaksın. Senin için yepyeni bir hayat olacak. Sana yabancı. Ama ben rehberin olacağım ve bütün şehir seni konuşacak; Alexi Savagar'ın çocuk gelini." Alexi gülümsedi. "O ilgiye bayılacaksın."

Belinda'nın zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Kendini Alexi'nin karısı olarak, sürekli o tuhaf, çekik gözlerin bakışları altında hayal edemiyordu. Alexi zengin, önemli ve kendi dünyasında ünlüydü. Bütün Paris'in onu konuşacağını söylüyordu. Ama yıldız olma hayalinden vazgeçemezdi.

"Bilmiyorum, Alexi. Benim düşüncem..."

Alexi'nin yüzü sertleşti. Belinda onun geri çekildiğini hissetti. Şimdi onu reddederse –bir an bile tereddüt ederse–

gururu Belinda'yı bağışlamasına bir daha asla izin vermezdi. Sadece tek şansı vardı.

"Evet!" Kahkahası tiz ve gergindi. Bebek! Alexi'ye bebekten söz etmeliydi. "Evet. Evet, elbette, Alexi. Seninle evlenirim. Seninle evlenmek istiyorum."

Alexi bir an için hiç kıpırdamadı ve sonra Belinda'nın elini tutarak dudaklarına götürdü. Gülümseyerek genç kadının bileğini çevirdi ve dudaklarını nabzının üzerine bastırdı. Belinda kalp atışlarının hızlanmasına, ne yaptığını sorgulayan şüphelerine aldırmadı.

Alexi bir şişe Dom Perignon istedi. "Hayallerin sonuna!" Kadehini kaldırdı.

Belinda kurumuş dudaklarını yaladı. "Bize."

Biraz ötede, Veronique Peck'in yumuşak kahkahası, gümüş ziller gibi çınladı.

5. BÖLÜM

Belinda'yı şaşırtan bir şekilde, gerdek gecesi, Polo Lounge'da Alexi'yle buluşmasından bir hafta sonraki düğün gününe kadar gelmedi. Washington'daki Fransız büyükelçiliğinde evlendiler ve törenden hemen sonra büyükelçinin yazlığına balayına gittiler.

Büyükelçinin küvetinden çıkarak kalın, kahverengi havluya kurulanırken Belinda'nın gerginliği daha da arttı. Alexi'ye bebekten söz etmemişti. Şanslıysa ve bebek yeterince küçük olursa, Alexi bebeğin kendisinden olduğuna ve erken doğduğuna inanabilirdi. İnanmazsa, o zaman muhtemelen ondan boşanırdı ama bebek hâlâ onun soyadını taşırdı ve evlilik yapmamış bir anne damgasıyla yaşamak zorunda kalmazdı. Kaliforniya'ya geri dönebilir ve her şeye baştan başlayabilirdi; bu kez Alexi'nin parasıyla.

Her gün Alexi'nin duygularının derinliğinin şaşırtıcı ve yeni kanıtlarını görüyordu; sadece Belinda'ya yağdırdığı hediyelerle değil, aynı zamanda onun dünyasına uyum sağlamaya çalışırken yaptığı aptalca hatalara gösterdiği sabırla

da. Belinda'nın yaptığı hiçbir şey onu kızdırmıyordu ve bu düşünce onu rahatlatıyordu.

Lavaboda duran gümüş renkli kâğıda sarılmış elbise kutusuna baktı. Alexi, düğün gecelerinde o kutunun içindeki elbiseyi giymesini istiyordu. Belinda, kutuda Kim Novak'ın giyeceği türden siyah ve dantelli bir sabahlık takımı olmasını umuyordu.

Oysa kutuyu açtığında hayal kırıklığıyla neredeyse ağlayacaktı. İnce kâğıtlara sarılmış uzun, beyaz pamuklu giysi, hayallerindeki sabahlıktan çok çocuk geceliğine benziyordu. Kumaş son derece kaliteli olmasına rağmen, yüksek yakasında çok hafif dantel kenarlar vardı ve göğüs kısmı bir sıra pembe kurdeleyle mütevazı bir şekilde kapanıyordu. Giysiyi kutusundan çıkarırken ayaklarının dibine bir şey düştü. Eğildi ve bacak deliklerinde küçük dantel kısımları olan beyaz pamuklu külotu aldı. Alexi'nin gururunu ve ona bir bakire olarak gelmediğini hatırladı.

Zarif, zümrüt yeşili yatak odasına girdiğinde saat geceyarısını geçmişti. Brokar perdeler çekilmişti ve krem rengi ipek abajurlardan süzülen ışık, cilalı tik mobilyalardan yansıyordu. Oda, Allah'ın Bahçesi'ndeki İspanyol tarzı bungalovun muhteşem ortamından ancak bu kadar farklı olabilirdi. Alexi'nin üzerinde mat altın sarısı bir robdöşambr vardı. Küçük gözleri ve seyrelmeye yüz tutmuş siyah saçlarıyla, ekranda ancak kötü adamı oynayabilirdi. Ama güçlü bir kötü adam olurdu. Odanın sessizliği ezici hale gelene kadar Belinda'ya baktı ve sonunda konuştu. "Ruj mu sürdün, *chérie*?"

"Sakıncası var mı?"

Alexi robdöşambrının cebinden mendil çıkardı. "Işığa yaklaş." Belinda, hayal ettiği yüksek topuklu siyah saten ayak-

kabılar yerine çıplak ayaklarla halının üzerinde yürüdü. Alexi çenesini tuttu ve beyaz mendiliyle dudaklarını nazikçe sildi. "Yatak odasında ruj yok, *mon amour*. O olmadan da yeterince güzelsin." Geri çekilerek Belinda'nın vücudunu baştan aşağı süzdü ve kırmızı ojeli ayak tırnaklarına baktı. "Yatağa otur."

Belinda söyleneni yaptı. Alexi, genç kadının makyaj çantasını karıştırdı ve bir şişe aseton bulup çıkardı. Sonra Belinda'nın önüne çömeldi ve mendiliyle ayak tırnaklarının hepsini tek tek sildi. İşi bitince karısının zarif ayağını öptü ve diliyle hafifçe dokundu. "Sana verdiğim külotu giydin mi?"

Belinda mahcup bakışlarını Alexi'nin robdöşambrının yakasına indirerek başıyla onayladı.

"*Bon*. O halde benim tatlı gelinimsin, gel de beni mutlu et. Utangaçsın, deneyimsizsin ve belki de biraz korkuyorsun. Olması gerektiği gibi."

Korktuğu doğruydu. Alexi'nin yumuşak sözleri, bakire geceliği... Alexi ona masummuş gibi davranıyordu fakat Flynn'le geçirdiği zamanı silemezdi. Alexi'nin ona saldırdığı gecenin anısı düşüncelerine süzüldü. Yine de bu düşünceleri kafasından attı. Alexi sadece Flynn'i kıskanmıştı ama artık Belinda onun karısıydı ve onu asla incitmeyeceğini biliyordu.

Alexi ayağa kalkıp elini uzattı. "Gel bana, *chérie*. Seninle sevişmek için çok uzun süre bekledim."

Alexi onu yatağa yatırdı. Belinda yatınca, kocası dudaklarını onunkilere değdirdi. Belinda onun Flynn olduğunu hayal etmeye çalıştı. "Sarılsana bana, *chérie*," diye mırıldandı Alexi. "Artık senin kocanım."

Belinda isteneni yapınca, Alexi yüzünü karısınınkine yaklaştırdı. Belinda rol yapmaya çalıştı fakat Flynn onu nadiren öperdi ve bunu asla Alexi'nin tutkusuyla yapmazdı.

"Çocuk gibi öpüşüyorsun." Alexi dudaklarını genç kadınınkilere bastırdı. "Ağzını aç. Dilini zarifçe kullan."

Belinda temkinli bir tavırla dudaklarını araladı. Onu öpenin Flynn olduğunu hayal etti. Dudaklarına bastıran Flynn'in dudaklarıydı. Ancak büyük yıldızın yüzü bir türlü biçimlenmiyordu.

Belinda'nın vücudu gevşeyip ısınmaya başladı. Alexi'yi kendine çekerken dili daha da cüretkâr hale geldi. Alexi geri çekilirken Belinda hafifçe inledi. "Gözlerini aç, Belinda. Seninle sevişirken beni izlemeni istiyorum." Alexi, geceliği bir arada tutan kurdeleleri çekiştirip gövdesini aralarken, Belinda tenine değen serin havayı hissetti. "Ellerimin göğüslerini okşayışını izle, *chérie*."

Belinda gözlerini açtığında, en küçük kandırmacayı bile sezmeye muktedir, insanı delip geçen bakışlarıyla karşılaştı. Paniği heyecanıyla karıştı. Gecelikle tekrar üzerini örtmeye çalıştı.

Alexi derin ve gırtlaktan gelen bir sesle gülünce, Belinda, korkusunu utangaçlıkla karıştırdığını anladı. Durdurmasına fırsat kalmadan, Alexi geceliği genç kadının kalçalarına kadar çekti. Belinda şimdi üzerinde sadece dantel kenarlı pamuklu külotuyla yatıyordu. Alexi karısının kollarını tutup iki yana açtı. "Bakmama izin ver." Alexi'nin elleri genç kadının göğüslerine kaydı ve nazikçe daireler çizerek okşadı; ta ki göğüs uçları küçük çanlar gibi sertleşene kadar. Alexi ikisine de dokundu. "Şimdi onları emeceğim," diye fısıldadı.

Alexi başını eğdiğinde Belinda'nın bütün vücuduna bir ateş dalgası yayıldı. Genç kadının göğüs ucunu ağzına aldı ve diliyle biçimini izledikten sonra süt içer gibi emdi. Sonra Belinda bacaklarının arasını okşamaya başlayan elle birlikte

vücuduna yayılan heyecanı, sıcaklığı ve şehveti hissetti. Billy Greenway'in çok uzun zaman önce yaptığı gibi parmakları külotunun dantelli kenarından içeri kaydı ve Belinda'nın geçmişindekilerden çok farklı, ustaca bir özenle içeri daldı.

"Darmışsın," diye fısıldadı Alexi geri çekilerek. Genç kadının külotunu aşağı çekip bacaklarını iki yana ayırdı ve ağzıyla o kadar yasak, o kadar heyecan verici bir şey yapmaya başladı ki Belinda bunun gerçekliğine inanamadı. Başlangıçta karşı koydu fakat direnci Alexi'nin becerisiyle boy ölçüşemedi. Alexi, yeni karısının bedenini kontrol altına almıştı ve Belinda da ona teslim olmuştu. Benliğini bin parçaya bölünmüş gibi hissettiren bir orgazma ulaşırken çığlık attı.

Bittikten sonra Alexi, karısının yanına uzandı. Yaptığı şey kirliydi ve Belinda ona bakmaya tahammül edemiyordu.

"Bunu daha önce hiç yaşamadın, değil mi?" Belinda sesindeki tatmini duydu ve sırtını döndü. "Amma ahlâk meraklısıymışsın, bu kadar doğal bir şeyden zevk aldın diye utanıyorsun." Alexi onu öpmek için uzandı fakat Belinda başını çevirdi. Hiçbir şey ona, az önce bacaklarının arasına giren bir ağzı öptüremezdi.

Alexi gülerek karısının yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Baksana, ne kadar tatlısın." Ancak ondan sonra robdöşambrını çıkaracak ve yere bırakacak kadar bir süre Belinda'dan ayrıldı. Vücudu siyah tüylerle kaplı, yağsız, atletikti ve tamamen sertleşmişti. "Şimdi seni zevkle keşfedeceğim," dedi.

Arkasında Alexi Savagar'ın izini bırakarak Belinda'nın vücudunun her noktasına dokundu ve bir kez daha genç kadının bütün benliğini bir ateş dalgasıyla tutuşturdu. Nihayet içine girdiğinde, Belinda bacaklarını onun beline doladı ve

parmaklarını kalçasına gömerek daha hızlı hareket etmesi için sessizce yalvardı. Alexi orgazma ulaşmadan hemen önce karısının kulağına eğilerek şehvetle fısıldadı. "Artık benimsin, Belinda. Dünyayı önüne sereceğim."

Ertesi sabah Alexi'nin genç kadının kalçasında bıraktığı uzun, ince bir sıyrıktan akan hafif kanla çarşaflara kan bulaşmıştı.

Paris tam anlamıyla Belinda'nın hayal ettiği gibiydi ve Alexi onu, turistlerin hayranlık duyduğu her yere götürüyordu. Eiffel Kulesi'nin tepesinde, günbatımından tam bir saat önce, Belinda'yı ayaklarını yerden kesecek şekilde öpmüştü. Lüksemburg Bahçeleri'nde oyuncak bir tekne yüzdürmüşler, bir fırtınada Versailles'ı dolaşmışlardı. Alexi, Louvre'da boş bir köşe bulmuş, Rönesans Madonnalarınınki kadar dolgun olup olmadıklarını görmek için Belinda'nın göğüslerini yoklamıştı. Pont St. Michel yakınlarında yeni doğan güneş, eski binaların camlarından yansıyıp şehrin alev aldığı izlenimi uyandırırken Seine'i göstermişti. Gece vakti Montmartre'ı ziyaret etmişlerdi, Pigalle'daki dumanlı kafelerde Alexi'nin fısıldadığı seks sözleriyle nefesi kesilmişti. Kestane ağaçlarından sarkan avizelerin altında Bois de Boulogne'da alabalık ve yermantarıyla akşam yemeği yemişler, penceresinden laleler görünen bir kafede Château Lafite'lerini yudumlamışlardı. Günler geçerken, Alexi'nin adımları giderek hafiflemiş, kahkahaları neredeyse onu tekrar çocuk gibi gösterecek kadar rahatlamıştı.

Geceleri ikisi birlikte Rue de la Bienfaisance'daki gri taş malikânenin büyük yatak odasına kapanıyorlar ve Alexi, vücutları neredeyse birleşmiş gibi hissettirene kadar ona tekrar tekrar sahip oluyordu. Belinda, her sabah Alexi'nin

ondan uzaklaşmasına neden olan iş sorumluluklarından rahatsız olmaya başlamıştı. Sabahları karnındaki bebekle ilgili düşünecek çok fazla zamanı oluyordu. Flynn'in bebeği. Alexi'nin varlığını bile bilmediği bebek.

Rue de la Bienfaisance'da Alexi'siz bir hayat, tahammül edilecek gibi değildi. Salonları, süitleri ve elli kişilik yemek salonuyla gri taş malikânenin büyüklüğüne hazırlıklı değildi. Başlangıçta böylesine görkemli bir hayat sürme fikri onu neşelendirmişti fakat şimdi bu devasa ev onu boğuyordu. Oval antredeki yeşil-kırmızı damarlı mermerlerin arasında durdukça, kasvetli şehit ve çarmıha gerilme sahneleri sergileyen duvar halılarına bakarken, kendini küçük ve savunmasız hissediyordu. Ana salonda pelerinler ve zırhlar kuşanmış haldeki alegorik figürler, tavanlarda dev yılanlarla savaşıyordu. İki yana tutturulmuş kalın perdeli pencereler şayaklarla süslüydü. Ve her şeyi yöneten, Alexi'nin annesi Solange Savagar'dı.

Solange uzun boylu, zayıf, kısa saçları siyaha boyanmış, büyük burunlu ve yüzü kırışıklıklarla dolu bir kadındı. Her sabah saat onda, savaştan önce Norell tarafından kendisi için tasarlanmış sonsuz sayıdaki beyaz yün takımlarından birini giyerek ana salonun ortasındaki bir Louis Quinze koltuğa yerleşiyor, evi ve sakinlerini yönetmeye başlıyordu. Oğlunu bir şekilde baştan çıkarmayı başaran ve son derece genç bir Amerikalı olan Belinda'nın Solange'ın yerini alabilmesi düşünülemezdi bile. Rue de la Bienfaisance'deki malikâne, sadece Solange'ın hâkimiyetindeydi.

Alexi, annesine saygı duyulması gerektiğini açıkça belirtmişti ama Solange, iletişimi imkânsızlaştırıyordu. Eleştirmek dışında İngilizce konuşmayı reddediyordu ve Belinda'nın her *gaucherie*'si daha sonra Alexi'nin önüne serilmek üzere ona

büyük bir zevk veriyordu. Her akşam saat yedide ana salonda toplanıyorlar, Solange beyaz vermutunu yudumlayıp birbiri ardına Gauloise yakarken, oğluyla Fransızca sohbet ediyordu.

Alexi, Belinda'nın şikâyetlerini yumuşatıyordu. "Annem hayatı boyunca çok şey kaybetmiş olan yaşlı bir kadın. Bu ev, elinde kalan tek krallık." Öpücükleri Belinda'nın göğüslerinde dolaşıyordu. "Onun suyuna git, *chérie*. Benim hatırım için."

Ama sonra aniden her şey değişiverdi.

Düğünlerinden altı hafta sonra, nisan ortasında bir gece, Belinda o gün öğleden sonra aldığı şeffaf siyah bir gecelikle Alexi'yi şaşırtmaya karar verdi. Belinda yatağın yanında olduğu yerde dönerken, Alexi'nin yüzü sarardı ve odadan çıkıp gitti. Belinda karanlıkta beklerken, Alexi'nin kendisi için seçtiği sade beyaz geceliklerden başka bir şeyi giydiğini görmekten ne kadar rahatsız olacağını anlamadığı için kendine kızgındı. Saatler geçti ama Alexi geri dönmedi. Sabah olduğunda, Belinda ağlamaktan yorgun düşmüştü.

Ertesi gece kayınvalidesinin yanına gitti. "Alexi ortadan kayboldu. Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Solange'ın boğumlu parmağındaki antik bir yakut yüzük kötücül bir pırıltıyla ışıldadı. "Oğlum bana sadece bilmemi istediği kadarını söyler."

Alexi iki hafta sonra döndü. Belinda beli çok dar bir Balmain elbiseyle mermer merdivende durup, çantasını uşağa verişini izledi. Alexi on yaş ihtiyarlamış gibi görünüyordu. Belinda'yı gördüğünde, dudakları, tanıştıklarından beri tanık olmadığı bir alaycılıkla kıvrıldı. "Sevgili karım, her zamanki gibi güzel görünüyorsun."

Sonraki birkaç gün Belinda'nın kafası iyice karıştı. Başkalarının yanındayken Alexi ona saygılı davranıyor fa-

kat yalnız kalıp seviştiklerinde işkence ediyordu. Nezaket ve şefkatinden eser kalmamıştı; üstelik genç kadını o kadar uzun süre orgazmın eşiğinde tutuyordu ki zevki neredeyse acıya dönüşüyordu. Nisan ayının son haftasında bir geziye çıkacaklarını söyledi ama nereye gideceklerini açıklamadı.

Antika otomobil koleksiyonundaki 1933 model Hispano-Suiza'yı pür dikkat kullanıyordu. Belinda sohbet etmek zorunda kalmadığı için memnundu. Pencereden görünen Paris yakınlarındaki arazi, yerini yavaş yavaş Champagne'in ıssız, çıplak alanlarına bıraktı. Belinda bir türlü rahatlayamıyordu. Neredeyse dört aylık hamileydi ve Alexi'yi kandırma çabaları gücünü tüketiyordu. Hiç olmayan regl dönemlerinde rol yapıyor, yeni eteklerinin bellerindeki düğmeleri gizlice ayarlıyor, çıplak vücudunu ışıktan uzak tutmak için türlü planlar kuruyordu. Ona bebekten söz etmek zorunda kalacağı zamanı geciktirmek için elinden geleni yapıyordu.

Uzayan akşamüstü gölgeleri arasında şarap bahçeleri lavanta rengine dönüşürken Burgonya'ya vardılar. Kaldıkları hanın kırmızı tuğlalı bir çatısı vardı ve pencerelere güzel sardunya çiçekleri yerleştirilmişti fakat Belinda, önlerine getirilen sade, iyi pişirilmiş yemekten zevk alamayacak kadar yorgundu.

Alexi ertesi gün onu Burgonya kırlarına götürdü. Yabani çiçeklerle kaplı bir tepede sessizce piknik yaptılar ve Alexi'nin komşu köyden aldığı maydanozu, tarhunu ve frenk soğanını yediler. Haşhaş tohumu atılmış ekmekle, Saint Nectaire peyniri ve taze kır şarabıyla yemeklerini yediler. Belinda yemeğini biraz didiklemekten sonra hırkasını omuzlarına bağladı ve Alexi'nin ezici sessizliğinden kaçmak için tepede yürüyüş yaptı.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun, hayatım?" Belinda arkasından geldiğini duymamıştı ve ellerini omuzlarında hissedince yerinde sıçradı.

"Çok güzel."

"Kocanla birlikte olmak hoşuna gidiyor mu?"

Belinda hırkanın düğümünü parmaklarıyla kavradı. "Seninle olmak her zaman hoşuma gidiyor."

"Özellikle de yatakta, *n'est-ce pas?*" Alexi cevap beklemek yerine bir şarap bahçesini işaret ederek hangi üzümlerin yetiştirildiğini açıkladı. Bir kez daha ona Paris'i gezdiren Alexi gibiydi ve Belinda giderek rahatladı.

"İşte şurası, *chérie*. Şu gri taş binaları görüyor musun? Orası Couvent de l'Annonciation. Oradaki rahibeler, Fransa'nın en iyi okullarından birini yönetiyor."

Belinda şarap bahçeleriyle daha çok ilgileniyordu.

"Avrupa'daki en iyi ailelerden bazıları çocuklarını eğitim için o rahibelere gönderir," diye devam etti Alexi. "Rahibeler bebekleri de alır ama erkek çocuklar beş yaşına geldiklerinde Langres yakınlarındaki keşişlere gönderilir."

Belinda çok şaşırmıştı. "Zengin bir aile neden bebeklerini göndersin ki?"

"Kızları evlenmemişse ve uygun bir koca bulunamıyorsa bu zorunludur. Rahibeler, evlatlık verilene kadar bebekleri gizli tutar."

Bebeklerden söz edilmesi Belinda'yı huzursuz etmişti ve konuyu değiştirmek istiyordu fakat Alexi henüz buna hazır değildi. "Rahibeler onlara iyi bakar," dedi. "Beşikteki günlerinde yanlarından ayrılmazlar. En iyi şekilde beslenir ve ilgi görürler."

"Bir annenin bebeğini başka birinin ellerine bırakmasına inanamıyorum." Belinda hırkasını çözüp üzerine giydi. "Haydi, gidelim. Üşümeye başladım."

"İnanamıyorsun çünkü hâlâ burjuvazi kafasıyla düşünüyorsun," dedi Alexi yerinden kıpırdamadan. "Artık karım olduğuna göre farklı düşünmeyi öğrenmen gerekecek. Artık bir Savagar'sın."

Belinda'nın elleri istemsiz bir hareketle karnının üzerinde birleşti ve olduğu yerde yavaşça döndü. "Anlamıyorum. Bana bunları neden söylüyorsun?"

"Piç çocuğuna neler olacağını bilmen için. Doğar doğmaz büyütülmek üzere Couvent de l'Annonciation'daki rahibelere gidecek."

"Biliyorsun," diye fısıldadı Belinda.

"Elbette biliyorum."

Güneş batarken Belinda'nın bütün kâbusları önüne seriliverdi.

"Karnın şişiyor," dedi Alexi küçümseyen bir sesle. "Göğüslerindeki damarlar teninden görünüyor. Siyah geceliğinle yatak odamızda durduğun gece sana baktığımda... Biri gözlerimdeki bağı çözmüş gibi geldi. Beni daha ne kadar kandırabileceğini sanıyordun?"

"Hayır!" Belinda daha fazla dayanamadı ve asla yapmayacağına yemin ettiği şeyi yaptı. "Hayır! Bebek piç değil! O senin bebeğin! Senin..."

Alexi, Belinda'nın suratına bir tokat indirdi. "Asla inanmayacağımı bildiğin yalanlarla kendini küçük düşürme!" Belinda kocasından uzaklaşmaya çalıştı ama Alexi genç kadını sımsıkı yakaladı. "Polo Lounge'daki gün kim bilir bana nasıl

gülmüşsündür. Beni bir ergen gibi evliliğe sürükledin. Beni aptal yerine koydun!"

Belinda ağlamaya başladı. "Sana söylemeliydim, biliyorum. Ama o zaman bana yardım etmezdin. Ne yapacağımı bilmiyordum. Buradan giderim. Boşandıktan sonra. Beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

"Boşanmak mı? Ah, hayır, *ma petite*. Boşanma filan olmayacak. Couvent de l'Annonciation hakkında sana anlattıklarımı anlamadın mı? Kapana kısılan asıl sensin, anlamadın mı?"

Alexi'nin söylediklerini hatırlayınca Belinda'nın içini korku sardı. "Hayır! Bebeğimi benden almana asla izin vermem." Onun bebeği. Flynn'in bebeği! Hayallerini gerçekleştirmek zorundaydı. Kaliforniya'da hayatına baştan başlayacaktı. Babası kadar yakışıklı küçük bir oğlan ya da şimdiye kadar doğmuş tüm bebeklerden daha güzel bir kız.

Alexi'nin yüz ifadesi sertleşti ve Belinda'nın bütün aptalca rüya şatoları yıkıldı. "Boşanma filan olmayacak," dedi Alexi. "Kaçmaya kalkışırsan, benden metelik bile alamazsın. Başkalarının parası olmadan hayatta kalmak konusunda pek başarılı değilsin, değil mi, Belinda?"

"Bebeğimi benden alamazsın!"

"İstediğim her şeyi yapabilirim." Alexi'nin sesinde ölümcül bir sakinlik vardı. "Fransız kanunlarını bilmiyorsun, hayatım. Piç çocuğun yasal olarak benim olacak. Bu ülkede baba, çocuk üzerinde tam bir yetkiye sahiptir. Ve seni uyarıyorum; birine bu aptallığından söz edecek olursan, seni mahvederim. Beni anladın mı? Dımdızlak ortada kalırsın."

"Alexi, bana bunu yapma," diye yalvardı Belinda.

Oysa Alexi ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Paris'e dönerken sessizdiler. Alexi, Hispano-Suiza'yı kapıdan geçirip araba yoluna sokarken, Belinda nefret etmeye başladığı eve baktı. Büyük, gri bir mezar taşı gibi tepesinde yükseliyordu. Kapının tokmağına körlemesine uzandı ve arabadan dışarı fırladı.

Alexi ona hemen yetişti. "Eve saygın bir şekilde gir, Belinda, kendi iyiliğin için."

Belinda'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Benimle neden evlendin?"

Alexi ona bakarken saniyeler, kaybolmuş vaatler gibi aktı. Öfkeyle ağzını sımsıkı kapamıştı. "Çünkü seni sevdim."

Belinda ona bakarken saçlarının bir buklesi yanağına düştü. "Bunun için sonsuza dek senden nefret edeceğim." Genç kadın geri çekildi ve Rue de la Bienfaisance'a doğru koşmaya başladı; bahar güneşinin güzelliği ile kendi sefaleti tam bir tezat oluşturuyordu.

Kapının yakınındaki beyaz çiçekli yaşlı kestane ağaçlarının gölgesine kaçtı. Yapraklar kaldırıma dökülüyor, kaldırımın kenarındaki büyük kar birikintilerinin üstüne seriliyordu. Caddeye dönerken, yanından geçen bir arabanın şiddetli rüzgârıyla kaldırımdan havalanan yapraklar bembeyaz bir bulut gibi onu sardı. Alexi yerinden hiç kıpırdamadan onu izliyordu. Kestane çiçeklerinden oluşan bir bulutun bir anlığına Belinda'yı ele geçirmesini.

Bu, hayatı boyunca hatırlayacağı bir andı. Çiçekler arasındaki Belinda; gülünç, sığ, insanın içini burkacak kadar genç. Kalbi kırık.

Belinda'nın Bebeği

6. BÖLÜM

Adam başının üzerinde çirkin siyah kırbacı şaklatırken genç kızlar çığlık attı. Daha önceki gece *fouettard*'dan korkmayacak kadar eğitimli olduklarını iddia eden daha büyük öğrenciler bile boğazlarının kuruduğunu hissettiler. Matlaşmış kirli sakalı ve uzun, lekeler içinde bir cüppesi olan, tiksindirici ölçüde çirkin bir adamdı. *Fouettard,* her 4 Aralık'ta Couvent de l'Annonciation'daki en kötü kızı hış kırbacına hedef olarak seçerdi.

Manastırın yemekhanesinde normalde en azından beş farklı dilde süren sabah sohbetlerinden bu kez eser yoktu. Kızlar birbirlerine sokulmuş, karınlarında korkunun kıpırtılarını hissediyorlardı.

Lütfen, Kutsal Ana, ben olmayayım. Kimi seçeceğini zaten bildiklerinden, duaları gerçek korkudan çok alışkanlığa dönüşmüştü.

Kız, diğerlerinden ayrı, elişi kâğıdından yapılmış kar tanelerinin yanında asılı duran plastik bir Noel çelenginin ve rahibelerin henüz fark etmediği bir Mick Jagger posterinin önünde duruyordu. Diğer öğrencilerle aynı beyaz bluzu, mavi

pilili eteği ve dize kadar çıkan koyu renk çorapları giymiş olsa da onlardan çok farklı görünüyordu. Daha on dört yaşında olmasına rağmen hepsinden daha uzun boyluydu. Kocaman elleri, palet gibi ayakları ve vücuduna fazla büyük gelen bir yüzü vardı. Omuzlarından aşağı dökülen sarı saçlarını dağınık bir atkuyruğuyla toplamıştı. Açık renk saçları, neredeyse ortada birleşen ve yüzüne, keçeli kalemle çizilmiş gibi görünen koyu renk kalın kaşlarıyla tezat oluşturuyordu. Metal tellerle dolu ağzı, yüzünün alt kısmına boydan boya yayılıyordu. Kolları ve bacakları uzun, cılız; dirsekleri sivri, dizleri kalındı ve bir dizinde, yara bandının kirli izlerinin arasında görünen bir yara kabuğu vardı. Diğer kızlar ince İsviçre saatleri takarken onun kolunda kronometreli bir erkek saati vardı; saatinin kalın, siyah deri kayışı o kadar gevşekti ki saatin kadranı kemikli ergen bileğinin yan tarafına bakıyordu.

Onu diğerlerinden ayıran tek şey cüssesi değil, aynı zamanda havaya kalkmış çenesi ve hoşlanmadığı her şeye meydan okuyarak bakan komik yeşil gözleriyle diklenişiydi; bu kez baktığı şey *fouettard*'dı. İsyankâr ifadesi, adamı kendisine kırbacıyla dokunmaya teşvik ediyordu. Fleur Savagar'dan başka kimse öyle bakamazdı.

1970 yılının kışına kadar, Fransa'nın daha yenilikçi bölgelerinde yaramaz Fransız okul öğrencilerini Noel hediyesi vermek yerine huş sopalarıyla kırbaçlayan, kötü "kırbaççı" anlamına gelen *fouettard*'lar çoktan yasaklanmıştı. Ancak Couvent de l'Annonciation'da değişiklikler hoş karşılanmazdı ve rahibeler manastırdaki en yaramaz kız olmanın utanç damgasının öğrencileri yola getirmesini umuyordu. Ne yazık ki hiç de öyle olmamıştı.

Fouettard kırbacını ikinci kez şaklattığında, endişelenmek için haklı bir nedeni olmasına rağmen, Fleur Savagar kıpırdamayı ikinci kez reddetti. Ocak ayında, başrahibenin eski Citroën'inin anahtarlarını çalmıştı. Araba kullanmayı bildiği konusunda herkese hava attıktan sonra doğruca nalbur dükkânına sürmüştü. Mart ayında manastırın yaşlı midillisinin çıplak sırtında akrobasi yaparken kolunu kırmış, sonra da rahibeler şişen kolunu fark edene kadar yaralandığını herkesten gizlemeye çalışmıştı. Havai fişeklerle olan talihsiz bir kaza, garaj çatısını havaya uçurmuştu. Fakat manastırın altı yaşındaki bütün öğrencilerinin kaybolduğu o unutulmaz günle kıyaslandığında, önemsiz bir kabahat sayılırdı.

Fouettard, iğrenç huş dallarını eski bir çuvaldan çıkardı ve bütün kızları bakışlarıyla taradıktan sonra nihayet Fleur'de karar kıldı. Nefret dolu bakışlarla dalları kızın hırpani kahverengi mokasenlerinin ucuna dayadı. Bu geleneği barbarca bulan Rahibe Marguerite başını başka tarafa çevirdi fakat diğer rahibeler dillerini şaklatarak başlarını iki yana salladılar. Fleur'le çok uğraşmışlardı ama disiplinli yönetimlerinde kontrolsüzce akan bir cıva gibiydi; hayatına bir an önce başlamak için sabırsızlanan kız, tam bir delifişekti. Diğer yandan, en uzun süredir yanlarında olan kız olduğu için gizliden gizliye en çok onu seviyorlardı ve açıkçası, onu sevmemek imkânsızdı. Ancak yanlarından ayrıldığında başına açabileceği dertlerden dolayı endişeleniyorlardı.

Fleur dalları yerden alırken bir merhamet işareti aradılar. Heyhat! Başı dimdik kalktı ve onlara yaramazca sırıttıktan sonra uzun saplı bir gül buketiymiş gibi dalları kolunun altına sıkıştırdı. Diğer öğrencilere öpücükler gönderip eğilerek selam verirken kızların hepsi kıkırdadı.

Fleur, aptal *fouettard*'ı ve daha da aptal dalları hiç umursamadığını herkesin anladığından emin olunca yan kapıdan çıktı, koridordaki askılardan eski yünlü paltosunu alıp dışarı koştu. Sabah soğuktu ve sert toprak yüzeyde koşarak gri taş binalardan uzaklaşırken nefesi, buzlu buhar bulutları oluşturuyordu. Paltosunun cebinde çok sevdiği mavi New York Yankees şapkasını buldu. Şapka, atkuyruğunu tutan lastik tokaya takıldı ama umursamadı. Bu şapkayı, geçen yaz Belinda almıştı.

Fleur annesini yılda sadece iki kez görebiliyordu; Noel tatillerinde ve ağustosta bir aylığına. Bundan tam on dört gün sonra, her yıl Noel'i geçirdikleri Antibes'te birlikte olacaklardı. Fleur, geçen ağustostan beri takvimde günleri işaretliyordu. Hayatta en sevdiği şey, Belinda'yla vakit geçirmekti. Annesi yüksek sesle konuştuğu, bir bardak sütü devirdiği ve hatta küfrettiği için onu asla azarlamazdı. Belinda da onu dünyadaki herkesten daha çok seviyordu.

Fleur babasını hiç görmemişti. Babası onu daha bir haftalıkken manastıra getirmiş ve bir daha da uğramamıştı. Hepsinin –annesi, babası, büyükannesi... ve erkek kardeşi Michel'in– onsuz yaşadığı Rue de la Bienfaisance'teki evi hiç görmemişti. Annesi, onun hatası olmadığını söylüyordu.

Fleur, manastır arazisinin sınırını oluşturan çitlere ulaştığında tiz bir ıslık çaldı. Telleri takılmadan önce daha iyi ıslık çalabiliyordu. Dahası, telleri takılmadan önce kendisini daha çirkin gösterebilecek hiçbir şey hayal edemiyordu. Oysa şimdi yanıldığını anlamaya başlamıştı.

Kestane rengi at, çitlere yaklaşırken kişnedi ve başını çitlerin üzerinden uzatarak burnunu Fleur'ün omzuna bastırdı.

Komşu şarap tüccarına ait bir *Selle Français*, bir Fransız binek atıydı ve Fleur, hayatında gördüğü en güzel yaratık olduğunu düşünüyordu. Ona binmek için her şeyini verirdi fakat şarap tüccarı izin verse bile, rahibeler izin vermezdi. Onlara karşı gelip ata binmek istiyordu ama Belinda'ya gelmemesini söyleyerek kendisini cezalandırmalarından korkuyordu.

Fleur, şimdilik manastırın en sakar kızı olmasına rağmen bir gün iyi bir binici olmayı planlıyordu. Günde en az on kez koca ayaklarıyla takılıyor, servis tabaklarını yerlere savuruyordu ve rahibeler, kucaklamaya niyetlendiği bebeği korumak için kreşe koşuyorlardı. Sadece konu spora geldiği zaman kocaman ayaklarıyla, uzun boyuyla ve aşırı büyük elleriyle ilgili mahcubiyetini unutabiliyordu çünkü daha hızlı koşabiliyor, daha uzağa yüzebiliyor ve çim hokeyinde herkesten daha fazla sayı yapabiliyordu. Bir erkek kadar becerikliydi ve bir erkek kadar becerikli olmak onun için önemliydi. Babalar, erkek çocukları severdi ve bir erkek çocuğu gibi en cesur, en hızlı ve en güçlü olursa, belki babası da eve dönmesine izin verirdi.

Noel tatilinden önceki günler geçmek bilmese de, sonunda annesinin onu alacağı öğleden sonra geldi çattı. Fleur saatler öncesinden hazırlanmıştı ve annesini beklediği soğuk antrede, rahibeler tek tek yanından geçiyordu.

"Yanına kazak almayı sakın unutma, Fleur. Güney'de bile aralıkta havalar soğuk olabilir."

"Peki, Rahibe Dominique."

"Herkesi tanıdığın Châtillon-sur-Seine'de olmayacağını da unutma. Yabancılarla konuşmamalısın."

"Peki, Rahibe Marguerite."

"Her gün ayine gideceğine de söz ver."

Eteğinin kıvrımlarında parmaklarını çaprazladı. "Söz veriyorum, Rahibe Thérèse."

Güzel annesi nihayet aralarına daldığında Fleur'ün göğsü gururla kabardı. Kırlangıç sürüsünün arasına dalan bir cennet kuşuna benziyordu. Belinda, kar beyazı bir mink paltonun altına sarı, ipek bir bluz ve belinde örgülü, turuncu deri kemerli, çivit mavisi bir pantolon giymişti. Bileklerinde platin ve kalın Lucite bilezikler, kulaklarında da onlara uygun halka küpeler vardı. Her yanından rengârenk moda, gösteriş ve lüks akıyordu.

Otuz üç yaşındaki Belinda, Alexi Savagar tarafından kesilmiş ve Faubourg St.-Honoré lüksüyle cilalanmış pahalı bir mücevhere dönüşmüştü. Şimdi daha zayıftı, küçük ve hızlı mimiklere daha eğilimliydi fakat kızının yüzünü inceleyen gözleri hiç değişmemişti. Tıpkı Errol Flynn'le tanıştığı günkü gibi masum gök mavisi rengindeydiler.

Fleur bir Saint-Bernard yavrusu gibi koşarak kendini annesinin kollarına attı. Belinda dengesini korumak için hafifçe geri adım attı. "Acele edelim," diye fısıldadı Fleur'ün kulağına.

Fleur, rahibelere aceleyle veda ettikten sonra annesinin elini tuttu ve rahibelerin, son yaramazlıklarıyla Belinda'yı bombardımana tutmalarına fırsat vermeden onu kapıya sürükledi. Gerçi Belinda'nın umurunda bile değildi. "Şu yaşlı yarasalar," demişti Fleur'e son defasında. "Senin vahşi, özgür bir ruhun var ve seni değiştirmelerini kesinlikle istemiyorum."

Fleur annesinin böyle konuşmasından hoşlanıyordu. Belinda, vahşiliğin Fleur'ün kanında olduğunu söylüyordu.

Basamakların dibinde gümüş renkli bir Lamborghini duruyordu. Fleur yolcu koltuğuna otururken annesinin Shalimar'ının tatlı, tanıdık kokusu burnuna geldi.

"Merhaba, bebeğim."

Belinda'nın kollarına sokulurken hafifçe hıçkırdı ve kendini minke, Shalimar'a ve annesi olan her şeye bıraktı. Ağlamayacak kadar büyümüştü ama kendini tutamıyordu. Bir kez daha Belinda'nın bebeği olmak çok güzeldi.

Belinda ve Fleur, Côte d'Azur'ü çok seviyorlardı. Geldiklerinin ertesi günü, Antibes yakınındaki pembe sıvalı otelden çıkarak, sahil şeridindeki kayalıkların etrafından dolaşan ünlü Corniche du Littoral yolundan Monaco'ya girdiler. "Etrafa bakmak yerine doğruca önüne bakarsan araba tutmaz," dedi Belinda, tıpkı önceki yıl söylediği gibi.

"Ama o zaman bir sürü şeyi kaçırırım."

Önce Monte Carlo saray tepesinin dibindeki pazarda durdular. Fleur'ün midesi çabucak toparlandı ve gözüne ilişen her şeyi işaret ederek bir tezgâhtan diğerine koştu. Hava sıcaktı ve üzerinde haki kampçı şortu, "Fıçı birası, öğrenci değil" yazılı en sevdiği tişörtü ve Belinda'nın ona önceki gün aldığı yeni bir çift Jesus sandaleti vardı. Belinda giysiler konusunda rahibeler gibi değildi. "Seni mutlu eden şeyleri giy, bebeğim," diyordu. "Kendi tarzını yarat. Daha sonra modaya uymak için yeterince zamanın olacak."

Belinda, Pucci giymişti.

Fleur öğle yemeği için tercihlerini yaptıktan sonra annesini Monte Carlo pazarından saraya doğru sürüklerken jambonlu sandviç ve haşhaş tohumlu çörek yiyordu. Fleur dört dil biliyordu fakat özellikle, kusursuz bir Amerikan aksanıyla konuştuğu İngilizcesiyle gurur duyuyordu. Bu dili, *Couvent*'a gelen Amerikalı öğrencilerden –diplomatların, bankacıların ve Amerikan gazetelerinin haber müdürlerinin kızlarından–

öğrenmişti. Onların tavırlarını ve argolarını benimseyen Fleur, Fransız olduğunu yavaş yavaş unutmaya başlamıştı.

Bir gün annesiyle birlikte Kaliforniya'da yaşayacaklardı. Keşke şimdi gidebilselerdi fakat Alexi'den boşandığı takdirde Belinda'nın hiç parası olmayacaktı. Ayrıca, Alexi kendisinden boşanmasına da izin vermezdi. Fleur'ün hayatta en çok istediği şey Amerika'ya gitmekti.

"Keşke bir Amerikalı adım olsaydı." Bacağındaki böcek ısırığını kaşıdı ve sandviçinden bir lokma daha ısırdı. "Adımdan nefret ediyorum. Gerçekten. Fleur, benim kadar iriyarı biri için çok aptalca bir isim. Keşke bana Frankie adını verseydin."

"Frankie iğrenç bir isim." Belinda bir banka çökerek soluklanmaya çalıştı. "Fleur, en çok değer verdiğim erkeğin ismine en yakın kadın ismiydi. Fleur Deanna. Güzel bir kız için güzel bir isim."

Belinda, doğru olmasa bile Fleur'e daima güzel olduğunu söylüyordu. Onun düşünceleri başka yönde akıyordu. "Regl dönemlerimden nefret ediyorum. Çok iğrenç."

Belinda çantasını açıp bir sigara çıkardı. "Bu, kadın olmanın bir parçasıdır, hayatım."

Fleur bu konuda ne düşündüğünü göstermek için yüzünü ekşitince Belinda güldü. Fleur yolun yukarısındaki sarayı işaret etti. "Sence mutlu mudur?"

"Elbette mutludur. O bir prenses. Dünyanın en ünlü kadınlarından biri." Belinda sigarasını yaktıktan sonra güneş gözlüğünü başının üzerine itti. "Onu Alec Guinness ve Louis Jourdan'la birlikte *Kuğu*'da izlemeliydin. Tanrım, çok güzeldi."

Fleur bacaklarını esnetti. Bacakları ince, açık renk tüylerle ve pembe güneş yanığıyla kaplıydı. "Adam bence biraz yaşlı, sen ne dersin?"

"Rainier gibi adamlar yaşlanmaz. Son derece seçkin biri. Çok etkileyici."

"Onunla tanıştın mı?"

"Geçen sonbaharda. Akşam yemeğine geldi." Belinda güneş gözlüğünü yine gözlerine indirdi.

Fleur sandaletinin topuğunu toprağa gömdü. "*O* da orada mıydı?"

"Bana şu zeytinlerden versene, hayatım." Belinda, olgun ahududu rengi ojeli ve badem biçimli tırnaklarından biriyle karton kutulardan birini işaret etti.

Fleur karton kutuyu ona verdi. "Orada mıydı?"

"Alexi'nin Monaco'da mülkleri var. Elbette ki oradaydı."

"O değil." Fleur'ün sandviçinin tadı kaçmıştı, bir parçasını koparıp yolun karşı tarafındaki ördeklere attı. "Alexi'yi kastetmedim. Michel'i kastettim." On üç yaşındaki erkek kardeşinin Amerika'da kız adı olan ismini Fransızca telaffuz etmişti.

"Michel oradaydı. Okulu tatile girmişti."

"Ondan nefret ediyorum. Gerçekten."

Belinda zeytin kartonunu hiç açmadan kenara bırakarak sigarasından bir nefes çekti.

"Günah olup olmaması umurumda bile değil," dedi Fleur. "Alexi'den bile daha çok nefret ediyorum ondan. Michel'in her şeyi var. Bu haksızlık."

"Ama *bana* sahip değil, hayatım. Bunu hiç unutma."

"Benim de babam yok. Yine de eşit değil. Michel en azından okulu tatile girdiğinde eve gidebiliyor. Sizin yanınızda olabiliyor."

"Buraya güzel zaman geçirmeye geldik, bebeğim. Bu kadar somurtmayalım."

Fleur'ün konuyu kapatmaya niyeti yoktu. "Alexi'yi anlayamıyorum. İnsan bir bebekten nasıl bu kadar nefret edebilir? Artık büyüdüğüm için benden nefret etmesi normal... Ama daha bir haftalıkken değil."

Belinda iç çekti. "Bunu birçok kez konuştuk. Sorun sen değilsin. Sadece onun mizacı. Tanrım, keşke içecek bir şey olsaydı."

Belinda daha önce onlarca kez açıklamasına rağmen, Fleur hâlâ anlamıyordu. Bir baba, nasıl olur da sırf oğul sahibi olma arzusu yüzünden tek kızını bir manastıra gönderip onu bir daha görmek istemezdi? Belinda, Fleur'ün ona başarısızlığını hatırlattığını ve Alexi'nin de başarısızlığa tahammül edemediğini söylemişti ancak Fleur'den bir yıl sonra Michel doğduğunda bile adam hiç değişmemişti. Belinda bunun sadece daha fazla çocuklarının olmayacağından kaynaklandığını açıklamıştı.

Fleur gazetelerden babasının resimlerini kesmişti ve onları dolabındaki bir zarfta saklıyordu. Sık sık, Başrahibe'nin kendisini çağırdığını, Alexi'nin orada onu beklediğini ve bir hata yaptığını anlayarak onu eve götürmeye geldiğini söylediği hayaller kuruyordu. Sonra kızına sarılacak ve tıpkı annesi gibi "bebeğim" diyecekti.

Ördeklere bir parça daha ekmek attı. "Ondan nefret ediyorum. İkisinden de nefret ediyorum." Sonra vurgulu bir şekilde ekledi: "Tellerimden de nefret ediyorum. Josie ve Celine Sicard, çirkin olduğum için benden nefret ediyorlar."

"Sadece kendine acıyorsun. Sana söylediklerimi hatırla. Birkaç yıl içinde, *couvent*'daki kızların hepsi sana benzemek isteyecek. Sadece biraz daha büyümen gerekiyor, hepsi bu."

Fleur'ün morali hemen düzeldi. Annesini seviyordu.

Grimaldi ailesinin sarayı, çirkin köşeli kuleleri ve şeker bastonuna benzeyen muhafız kulübeleriyle, taştan ve sıvadan yapılmış dev bir binaydı. Belinda, kızının turistlerin arasından koşarak geçip Monaco yat limanına bakan bir topun üzerine tırmanışını izlerken boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Fleur, Flynn'in vahşiliğini ve yaşam tutkusunu almıştı.

Belinda birçok kez gerçeği söylemek istemişti. Fleur'e, Alexi Savagar gibi bir adamın onun babası olamayacağını söylemek istiyordu. Fleur, Errol Flynn'in kızıydı. Ancak korkusu onu susturuyordu. Alexi'ye karşı gelmemesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Alexi'yi sadece bir kez yenebilmişti. Ancak o zaman Alexi çaresizliği öğrenmişti. Michel doğduğunda.

O gece, akşam yemeğinden sonra Belinda ve Fleur, Fransızca altyazılı bir Amerikan kovboy filmi izlemek için sinemaya gittiler. Belinda adamı ilk kez gördüğünde filmin yarısı bitmişti. Farkında olmadan bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Fleur ona bakmıştı. "Sorun ne?"

"Hiç," dedi Belinda zorlukla. "Sadece... Şu adam..."

Belinda, Paul Newman'ın poker oynadığı salona az önce giren kovboyu inceledi. Kovboy çok gençti ve film yıldızı yakışıklılığından uzaktı. Kamera yakın plana geçtiğinde Belinda'nın nefesi kesildi. Bu mümkün olamazdı. Yine de...

Kaybolan yıllar silinip gitti. James Dean geri dönmüştü.

Adam uzun boyluydu ve ince bacaklarının sonu yok gibiydi. Uzun, dar yüzü asi bir el tarafından çakmaktaşından oyulmuşa benziyordu ve sıradışı ifadesi kibrin ötesine geçen bir özgüven yansıtıyordu. Düz kumral saçları, köprüsü çıkık uzun ve dar bir burnu, aşağı doğru sarkık dudakları vardı.

Hafif çarpık ön dişinin köşesinde çok minik bir çentik vardı. Ve gözleri... Huzursuz ve çivit mavisi.

Jimmie'ye hiç benzemiyordu; Belinda bunu şimdi görebiliyordu. Daha uzun boyluydu ve onun kadar yakışıklı değildi. Ama o da bir asiydi; Belinda bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Hayatını kendi kurallarıyla yaşayan bir adamdı.

Film sona erdi fakat Belinda oturduğu yerden kalkmadan ve Fleur'ün sabırsız elini tutarak yazıların akışını izledi. Adamın adı ekranda belirdiğinde içi heyecanla doldu.

Jake Koranda.

Bunca yıldan sonra Jimmie ona bir işaret göndermişti. Umudunu kaybetmemesini söylüyordu. Başına buyruk bir adam. Başına buyruk bir kadın. Jake Koranda, o çarpık yüzün ardındaki adam, ona umut vermişti. Belki de hâlâ hayallerini gerçekleştirebilirdi.

Châtillon-sur-Seine çocukları, on altıncı doğum gününden önceki yaz Fleur'ü keşfettiler. "*Salut, poupée!*" diye seslendiler, o fırından çıkarken.

Çenesinde çikolata lekesiyle başını kaldırdığında, yandaki eczanenin kapısında duran üç çocuğu gördü. Sigara içiyor ve portatif bir radyoda *Crocodile Rock* dinliyorlardı. Çocuklardan biri sigarasını söndürdü. "*Hé poupée, irons voir par ici.*" Fleur'ü başıyla çağırdı.

Fleur, çocuğun hangi sınıf arkadaşıyla konuştuğunu anlamak için etrafına bakındı.

Çocuklar güldü. Biri arkadaşını dürterek Fleur'ün bacaklarını işaret etti. "*Regardez-moi ces jambes!*"

Fleur ne terslik olduğunu anlamak için aşağı baktı ve eklerinden bir çikolata damlası daha Dr. Scholl's sandaletlerinin

mavi deri kayışına damladı. Çocuklardan uzun boylu olanı göz kırpınca, bacaklarına hayranlıkla baktıklarını anladı. *Onun* bacaklarına!

"Qu'est-ce que tu dirais d'un rendezvous?"

Bir randevu! Çocuk ona çıkma teklif ediyordu! Eklerini elinden düşürdü ve yol boyunca, kızların buluşacağı köprüye kadar koştu. Sarı saçları, at yelesi gibi arkasında uçuşuyordu. Çocuklar kahkahalarla gülerek ıslık çaldılar.

Manastıra döndüğünde doğruca odasına dalarak aynada kendine baktı. O çocuklar daha önce ona *l'épouvantail*, korkuluk diye sesleniyorlardı. Ne olmuştu ki? Yüzü aynı görünüyordu: Keçeli kalemle çizilmiş gibi kalın kaşları, birbirine çok uzak yeşil gözleri, yüzünün bir yanından diğerine kadar yayılan ağzı. Sonunda uzaması durmuştu fakat neredeyse bir seksen boyundaydı. Artık diş telleri yoktu. Belki de nedeni buydu.

Ağustos ayı geldiğinde, Fleur heyecandan yerinde duramıyordu. Annesiyle koca bir ay geçirecekti. Hem de en sevdiği Yunan adası Mikonos'ta. İlk sabah, göz kamaştırıcı güneş ışığında kumsalda yürürken, biriktirdiği şeyleri saymaktan kendini alamıyordu.

"Çocukların bana öyle seslenmesi çok ürkütücüydü. Neden böyle bir şey yapıyorlar ki? Sanırım tellerimden kurtulduğum için." Fleur, Belinda'nın sürpriz yapmak için ona aldığı elma yeşili bikinin üzerine geçirdiği bol tişörtü çekiştirdi. Rengi sevmişti fakat dar ve kısacık kesimi onu utandırmıştı. Belinda yulaf rengi çizgili bir tunik giymiş ve ayak bileğine krom bir Galanos zincir takmıştı. İkisi de yalınayaktı ama Belinda'nın ayak tırnakları, yanık aşıboyası renginde ojeliydi.

Annesi yanında getirdiği Bloody Mary'yi yudumladı. Belinda çok fazla içiyordu fakat Fleur onu nasıl durduracağını bilemiyordu.

"Zavallı bebeğim," dedi Belinda, "artık çirkin ördek olmamak zor. Özellikle de kendini bu fikre böylesine kaptırmışken." Boştaki kolunu Fleur'ün beline doladı ve kalça kemiği kızının bacağına sürtündü. "Yüzündeki tek sorunun, henüz yetişkinliğe ulaşmaman olduğunu sana yıllardır söylüyorum ama beni dinlemiyordun."

Belinda'nın bunu söyleyiş şekli, Fleur'e yüzüyle gurur duyması gerektiğini hissettirmişti. Annesine sarıldıktan sonra kumların üzerine çöktü. "Asla seks yapamam. Ciddiyim, Belinda. *Asla* evlenmeyeceğim. Erkeklerden hoşlanmıyorum bile."

"Erkekleri hiç *tanımıyorsun* ki hayatım," dedi Belinda, duygusuzca. "O lanet olasıca manastırdan uzaklaştığında bu konudaki duyguların değişecek."

"İstemiyorum. Bir sigara verir misin?"

"Hayır. Ve erkekler harikadır, bebeğim. Elbette ki doğru erkekler. Güçlü olanlar. Önemli bir erkeğin kolunda bir restorana girdiğinde herkes sana bakar ve gözlerindeki hayranlığı görürsün. Çok özel biri olduğunu anlarlar."

Fleur kaşlarını çatarak ayak parmağındaki yara bandını çekiştirdi. "Bu yüzden mi Alexi'den boşanmıyorsun? Önemli biri olduğu için mi?"

Belinda iç çekerek yüzünü güneşe kaldırdı. "Sana söyledim, bebeğim. Mesele para. Geçimimizi sağlayacak becerilerim yok."

Ancak Fleur'ün becerileri olacaktı. Matematikte şimdiden çok iyiydi. Fransızca, İngilizce, İtalyanca, Almanca ve hatta biraz İspanyolca konuşuyordu. Tarih ve edebiyat biliyor, daktilo kullanıyordu ve üniversiteye gittiğinde daha

fazlasını da öğrenecekti. Çok geçmeden ikisinin de geçimini sağlayabilecek hale gelecekti. O zaman Belinda'yla sonsuza dek birlikte yaşayabilirlerdi ve bir daha ayrılmalarına asla gerek kalmazdı.

İki gün sonra, Belinda'nın Parisli tanıdıklarından biri Mikonos'a geldi. Belinda, Fleur'ü yeğeni olarak tanıttı; tanıdığı birine rastladıkları ender durumlarda daima böyle yapardı. Ve her seferinde Fleur bundan tiksinir fakat Belinda, bunu yapmazsa Alexi'nin bu yolculukları iptal edeceğini söylerdi.

Kadın, Madam Phillipe Jacques Duverge adında biriydi ama Belinda onun bir zamanlar White Plains, New York'tan Bunny Groben olduğunu söylemişti. Altmışlı yıllarda ünlü bir fotomodeldi ve fotoğraf makinesini Fleur'e doğrultup duruyordu. "Öylesine çekiyorum," diyordu.

Fleur fotoğraflarının çekilmesinden nefret ediyordu ve koşarak suya dalıp duruyordu.

Madam Duverge onun peşinden koşuyor, tekrar tekrar deklanşöre basıyordu.

Her sıcak Mikonos günü, yerini bir sonrakine bırakırken Fleur, güzel Yunan kumsallarında dolaşan genç erkeklerin Châtillon-sur-Seine'dekilerden hiç farklı olmadığını anlamaya başladı. Belinda'ya onlar yüzünden gerildiğini ve yeni şnorkel takımının tadını çıkaramadığını söyledi. "Neden böylesine aptalca davranıyorlar ki?"

Belinda cin toniğini yudumladı. "Boş ver onları. Önemli değiller."

Fleur son yılı için manastıra geri döndüğünde, hayatının sonsuza dek değişmek üzere olduğundan habersizdi. Ekim ayında, on altıncı doğum gününden kısa süre sonra, yatakha-

nede yangın çıktı ve bütün kızlar binayı boşaltmak zorunda kaldı. Yerel gazeteden bir fotoğrafçı hemen olay yerine koştu ve Fransa'nın en seçkin ailelerinin kızlarını, alevler içindeki binanın yanında, pijamalarıyla yakaladı. Yatakhane ağır hasar görmesine rağmen kimse yaralanmamıştı ama ailelerin kötü ününden dolayı, fotoğraflardan bazıları *Le Monde*'a ulaştı ve aralarında Alexi Savagar'ın neredeyse unutulmuş kızının yakın plan bir çekimi de vardı.

Alexi, Fleur'ün varlığını sır gibi saklamakta çok başarılıydı. Adı anıldıkça dalgın gözlerle bakıyordu ve insanlar kızının engelli, belki de zihinsel engelli olabileceğini düşünüyordu. Ancak inanılmayacak güzellikteki, geniş ağızlı ve şaşkın gözlü genç kadın kimsenin saklamak isteyeceği biri olamazdı.

Gazeteler kimliğini ifşa ettiği için Alexi çok kızmıştı ama artık çok geçti. İnsanlar soru sormaya başlamıştı. Daha da kötüsü, Solange Savagar da ölmek için tam bu zamanı seçmişti. Yakın zamanda fotoğrafı çekilen ve sağlıklı olduğu açıkça anlaşılan torun, büyükannesinin cenazesine katılmadığı takdirde Alexi, artan iğrenç dedikoduları kaldıramazdı.

Belinda'ya, piçine haber göndermesini emretti.

7. BÖLÜM

Bugün babamla tanışacağım. Rue de la Bienfaisance üzerindeki gri taş malikânenin ürkütücü ve sessiz koridorunda bir hizmetçinin peşinden yürürken Fleur'ün zihninden bu kelimeler geçiyordu. Sütun kirişli bir kapıdan geçerek küçük bir salona girdiklerinde, hizmetçi tokmağı çevirerek gözden kayboldu.

"Bebeğim!" Belinda ipek damasko kanepeden fırlayınca içkisi kadehin kenarlarından saçıla saçıla döküldü. Kadehini bırakıp kızına kollarını açtı.

Fleur annesine doğru atıldı ama İran halısına takılınca neredeyse düşüyordu. Birbirlerine sarıldılar. Fleur, annesinin Shalimar'ının kokusunu içine çekince kendini biraz daha iyi hissetti.

Belinda, siyah Dior takımı ve ayak parmakları armut biçiminde açık bırakılmış alçak topuklu ayakkabılarıyla seçkin ama solgun görünüyordu. Fleur, *babasının* kendisini etkilemeye çalıştığını düşünme ihtimaline tahammül edemediği için siyah, yünlü bir pantolon, boğazlı bir bluz ve siyah kadife yakalı eski bir tüvit ceket giymişti. Arkadaşları Jen

ve Helene daha eğitimli görünmesi için saçlarını yapmasını söylemişlerdi ama o yanaşmamıştı. Başının iki tarafındaki tokalar eş olmasalar da yeterince uyumluydular. Sonunda kendini biraz daha rahat hissedebilmek için gümüş at nalı yaka iğnesini takmıştı. Şimdilik pek işe yaramıyordu.

Belinda iki elini Fleur'ün yanaklarına koydu. "Gelmene çok sevindim."

Fleur annesinin gözlerinin altındaki mor halkaları, sehpanın üzerindeki içkiyi gördü ve annesine daha sıkı sarıldı. "Seni çok özledim."

Belinda kızının omuzlarını tuttu. "Kolay olmayacak, bebeğim. Alexi'den uzak dur ve her şeyi oluruna bırakalım."

"Ondan korkmuyorum ki."

Belinda kızının cüretkâr tavrı karşısında, titreyen ellerini geri çekti. "Solange hastalandığından beri onunla iletişim kurmak imkânsız. Yaşlı sürtüğün ölmesine seviniyorum. Alexi için bile bir baş belası olmaya başlamıştı. Arkasından gerçekten üzülen tek kişi Michel oldu."

Michel. Kardeşi şimdi on beş yaşında, kendisinden bir yaş küçüktü. Onun da burada olacağını biliyordu ama üzerinde düşünmek istememişti.

Arkalarındaki kapı hafif bir tıkırtıyla aralandı. "Belinda, istediğim gibi Baron de Chambray'i aradın mı? Bilhassa anneme çok düşkündü."

Sesi derin, kısık ve otoriterdi. İtaat etmek üzere yetiştirilmemiş birinin sesi.

Bana daha fazlasını yapamaz ya, diye düşündü Fleur. *Katiyen.* Babasına bakmak için yavaşça döndü.

Adam son derece bakımlıydı, elleri ve tırnakları kusursuz, gümüşi saçları son derece düzgündü. Koyu renk yelekli takım

elbise giymiş, vişneçürüğü kravat takmıştı. Pompidou'dan sonra Fransa'nın en güçlü adamı olduğu söyleniyordu. Fleur'ü görünce zarif ve alaycı bir tavırla homurdandı. "Eh, Belinda, demek kızın bu. Köylüye benziyor."

Fleur neredeyse ağlayacaktı fakat çenesini kaldırıp babasına tepeden bakmayı başardı ve kasıtlı olarak İngilizce konuştu. Amerikan İngilizcesi. Güçlü ve net. "Rahibeler bana terbiyenin giysilerden daha önemli olduğunu öğretti. Sanırım Paris'te işler biraz farklı."

Belinda'nın sertçe nefes aldığını duydu ama Alexi'nin Fleur'ün küstahlığına karşı gösterdiği tek tepki gözlerinden okunuyordu. Alexi'nin bakışları Fleur'ü baştan aşağı yavaşça süzerken bolca bulacağını bildiği kusurları arıyordu. Fleur kendini hiç o kadar iri, çirkin ve mahcup hissetmemişti fakat yine de babasının gözlerine dik dik bakmaya devam etti.

Belinda bir kenara çekilmiş, Alexi ile Fleur arasındaki düelloyu izliyordu. Elinde olmadan gururlandığını hissetti. Bu onun kızıydı; güçlü, cesur, insanın içini sızlatacak kadar güzel. Alexi, Fleur'ü budala oğluyla kıyaslayabilirdi. Belinda tam o anda Alexi'nin benzerliği gördüğünü anladı ve hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir onun yanında ilk kez sakin kalabildi. Nihayet Alexi bakışlarını kaçırdığında, zafer kazanmışçasına hafifçe gülümseyerek kocasına baktı.

Alexi'nin Fleur'de gördüğü Flynn'in yüzüydü; genç, kusursuz Flynn. Yüz hatları yumuşayarak değişmiş ve kızını güzelleştirmişti. Fleur'ün yüzünde de aynı güçlü burun, zarif ve geniş ağız, aynı yüksek alın vardı. Gözleri bile gerçek babasınınkiler gibi hatırı sayılır şekilde birbirinden uzaktı. Fleur'ün kendisine ait olan şey sadece zeytuni irisleriydi.

Alexi olduğu yerde dönerek salondan çıktı.

Belinda uyurken Fleur annesinin yatak odasının penceresinin önünde dikiliyordu. Alexi'nin, özel şoförlü Rolls Royce'uyla gidişini izliyordu. Gümüş renkli araba, evin önünden kayarak uzaklaştı ve büyük demir kapılardan geçerek Rue de la Bienfaisance'a çıktı. Hayırhah Caddesi. Ne aptalca bir isim. Bu evde yardımseverlikle ilgili bir şey yoktu; sadece kendi etinden ve kanından nefret eden korkunç bir adam vardı. Belki Fleur ufak tefek ve güzel olsaydı... Peki babaların kızlarını görünüşlerinden bağımsız olarak sevmeleri gerekmez miydi?

Akıtmak istediği gözyaşları için fazla büyüktü; bu yüzden mokasenlerini giydi ve etrafı dolaşmaya çıktı. Arka tarafta matematiksel düzlükteki yürüyüş yollarının çirkin geometrik çalılıkları böldüğü bahçeye uzanan bir merdiven buldu. Bu korkunç yerden uzak tutulduğu için şanslı olduğunu düşündü. *Couvent*'da petunyalar kenarlardan taşar ve kediler, çiçek tarhlarında uyurdu.

Bluzunun koluyla gözlerini sildi. İçindeki aptal ses, onu gördüğünde babasının fikir değiştireceğini söylemişti. Onu terk ettiği için ne kadar yanıldığını anlayacağını. Aptal. Aptal!

Bahçelerin arkasındaki T biçimli tek katlı bir binaya baktı. Evin kendisi gibi o da gri taştandı fakat hiç penceresi yoktu. Yan kapının açık olduğunu görünce tokmağı çevirdi ve içeri girince kendini bir mücevher kutusunda buldu.

Duvarlar siyah hareli ipek kumaşlarla kaplıydı ve önünde, abanoz renkli parlak mermer zemin uzanıyordu. Tavanda yıldız kümeleri gibi sıralanmış küçük spotlar bir Van Gogh tablosundaki geceden fırlamışçasına ışıklarını aşağı gönderiyor, her biri antika bir otomobilin etrafında toplanıyordu.

Cilalı gövdeleri Fleur'e mücevherleri hatırlatmıştı; yakutlar, zümrütler, ametistler ve safirler. Otomobillerden bazıları mermer zemindeydi ama birçoğu platformların üzerine yerleştirilmişti ve dolayısıyla gece karanlığına savrulmuş bir avuç değerli taşı andırıyorlardı.

Her arabanın yanında, gümüş plaketler asılmış ince sütunlar yükseliyordu. Fleur arabalara bakarak yürümeye devam ederken mokasenlerinin topuk demirleri sert mermer zeminde gürültüyle takırdadı. Isotta-Fraschini Type 8, 1932. Stutz Bearcat, 1917. Rolls-Royce Phantom I, 1925. Bugatti Brescia, 1921. Bugatti Type 13, 1912. Bugatti Type 59, 1935. Bugatti Type 35.

L biçimli salonun kısa kanadında toplanmış otomobillerin hepsinin üzerinde Bugatti'nin özgün kırmızı ovali vardı. Tam ortada, diğerlerinden daha büyük, parlak ışıklarla aydınlatılmış bir platform boş duruyordu. Platformun köşesindeki plakete büyük, koyu harflerle bir yazı yazılmıştı:

BUGATTI TYPE 41 ROYALE

"Burada olduğunu biliyor mu?"

Fleur olduğu yerde hızla döndü ve kendini, hayatında gördüğü en güzel çocuğa bakarken buldu. Kaliteli sarı ipeğe benzeyen saçları ve küçük, zarif yüz hatları vardı. Uçuk yeşil bir kazak giymiş, buruşuk kumaş pantolonunun beline büyükçe bir kovboy kemeri takmıştı. Fleur'den çok daha kısaydı ve bir kadın gibi ince kemikliydi. Uzun, sivri parmaklarının tırnakları etine kadar yenmişti. Çenesi sivriydi ve açık renkli kaşları, erken açan bahar sümbülüyle aynı tondaki mavi gözlerinin üzerinde kavis çiziyordu.

Belinda'nın yüzü genç bir adamın kafasından ona bakıyordu. Fleur nefretinin, içinde zehir gibi kabardığını hissetti.

Başparmağının tırnağını kemirirken on beş yaşından çok daha küçük görünüyordu. "Ben Michel. Niyetim seni gizlice izlemek değildi." Yüzünde beliren hüzünlü, tatlı gülümseme çocuğu aniden daha büyük gösterdi. "Kızdın, değil mi?"

"İnsanların sessizce yaklaşmasından hoşlanmam."

"Niyetim bu değildi ama sanırım fark etmez. İkimizin de burada olmaması gerekiyor. Öğrenirse çok kızar."

İngilizceyi Fleur gibi Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Fleur bu yüzden ondan daha da nefret etti. "Ondan korkmuyorum," dedi Fleur, meydan okuyan bir tavırla.

"Çünkü onu tanımıyorsun."

"Sanırım bazılarımız şanslı doğuyoruz." Fleur bu sözleri elinden geldiğince tiksinerek söyledi.

"Sanırım." Michel kapıya doğru yürüdü ve ışık düğmelerinin bulunduğu bir panelden tavan lambalarını söndürmeye başladı. "Artık gitsen iyi olur. Buraya girdiğimizi öğrenmeden kapıyı kilitlemem gerek."

Böylesine narin ve güzel olduğu için çocuktan nefret etmişti. Üflesen uçacak gibiydi. "Onun sözünden çıkmadığından eminim. Korkak bir tavşan gibi."

Çocuk omuz silkti.

Fleur ona bir saniye daha tahammül edemezdi. Kapıdan koşarak çıktı ve bahçeye döndü. Babasının sevgisini kazanmak için en cesur, en hızlı, en güçlü olmaya çabalayarak geçirdiği onca yılı düşündü. Asıl kendisi alay konusu olmuştu.

Michel ablasının gözden kaybolduğu kapıya baktı. Arkadaş olmalarını bekleyemezdi fakat bunu çok istiyordu. Onu büyüten

büyükannesinin ölümünün, içinde bıraktığı boşluğu dolduracak bir şeye, birine ihtiyacı vardı. Solange, geçmişteki hatalarını düzeltmek için tek şansının Michel olduğunu söylemişti.

Annesi, babasına, hamile olduğunu haykırdığında büyükannesi bunu duymuştu. Belinda, Alexi'ye bu bebeği Couvent de l'Annonciation'da terk ettiği çocuktan daha fazla sevmeyeceğine yemin etmişti. Büyükannesi, babasının, Belinda'nın tehditlerine güldüğünü ve Belinda'nın kendi etinden ve kanından birini sevmeye direnemeyeceğini söylediğini anlatmıştı. Alexi, bu bebeğin Belinda'ya diğerini unutturacağını umuyordu.

Ancak babası çok yanılmıştı. Michel'e sarılan, onunla oyunlar oynayan ve canı yandığında onu teselli eden Solange olmuştu. Michel, büyükannesinin acıları nihayet son bulduğu için memnundu ama onu geri istiyordu; ruj lekeli Gauloise'ı içişini, önüne çömeldiğinde saçlarını okşayışını, Rue de la Bienfaisance'daki evde yaşayan diğerlerinin kendisinden esirgediği sevgiyi özlüyordu.

Annesi ile babası arasında gergin bir ateşkes sağlayan büyükannesi olmuştu. Belinda, kızını yılda iki kez görme izni karşılığında Michel'le insanların karşısına çıkmayı kabul etmişti. Ne var ki bu ateşkes, annesinin onu sevmediği gerçeğini değiştirmemişti. Belinda ona, babasının oğlu olduğunu söyleyip duruyordu. Oysa onu Alexi de istemiyordu çünkü Michel'in kendisine benzemediğinin farkındaydı.

Ailesindeki bütün sorunlarının nedeni ablası, şu gizemli Fleur'dü. Fleur'ün neden manastıra gönderildiğini büyükannesi bile bilmiyordu.

Michel garajdan çıkarak tavan arasındaki odasına geri döndü. Eşyalarını oraya yavaş yavaş taşımıştı; ta ki herkes,

Savagar servetinin vârisinin neden eski hizmetkâr odalarında kaldığını unutana kadar.

Yatağına uzanarak ellerini başının arkasında birleştirdi. Küçük demir yatağının üzerine cibinlik niyetine beyaz bir paraşüt asmıştı. Gittiği Boston kolejinin yakınlarında, ordu fazlası eşyalar satan bir dükkândan almıştı. Paraşütün hava akımıyla dalgalanışı ve büyük, ipek bir rahim gibi onu sarışı hoşuna gidiyordu.

Beyaz badanalı duvarlara çok değerli fotoğraf koleksiyonunu asmıştı. *Designing Woman*'dan Helen Rose'un klasik kırmızı çarşafına sarınmış olan Lauren Bacall. *The Carpetbaggers*'tan Edith Head'in boncuklarına ve devekuşu tüylerine bürünmüş halde bir avizeden sallanan Carroll Baker. Çalışma masasının üzerinde Jean Louis'nin ünlü Gilda tuvaletiyle Rita Hayworth'ın bir fotoğrafı ve onun yanında da *Elmer Gantry*'de giydiği pembe mayosuyla Shirley Jones'un bir pozu vardı. Kadınlar ve muhteşem kostümleri onu büyülüyordu.

Resim defterini alarak uzun boylu, ince yapılı, kalın kaşlı ve geniş ağızlı bir kız resmi çizmeye başladı. O sırada telefonu çaldı. Arayan André'ydi. Michel'in parmakları ahizenin üzerinde titremeye başladı.

"Büyükannenle ilgili korkunç haberi yeni aldım," dedi André. "Çok üzüldüm. Senin için çok zor olmalı."

Bu anlayışlı yaklaşım karşısında Michel'in boğazı düğümlendi.

"Bu akşam dışarı çıkman mümkün mü? Be-ben... seni görmek istiyorum. Seni teselli etmek istiyorum, *chéri*."

"Çok isterim," dedi Michel, kısık sesle. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. İngiltere berbattı ama Danielle hafta sonunu orada geçirmemiz için ısrar etti."

Michel, André'nin karısının hatırlatılmasından hoşlanmıyordu fakat André yakında ondan ayrılacak ve ikisi birlikte İspanya'ya giderek bir balıkçı kulübesinde yaşayacaklardı. Michel sabahları kızıl toprak zemini süpürecek, minderleri kabartacak ve çiçeklerle dolu toprak vazoları, olgun meyve dolu hasır sepetleri düzenleyecekti. André öğleden sonraları ona şiir okuyacak, Michel kullanmayı ondan öğrendiği dikiş makinesinde güzel giysiler dikecekti. Geceleri pencerelerinin önündeki kumsala vuran Cadiz Körfezi dalgalarının müziğiyle sevişeceklerdi. Michel böyle hayal ediyordu.

"Bir saat sonra buluşabiliriz," dedi yumuşak bir sesle.

"O halde bir saat sonra." André'nin sesi kısıldı. "*Je t'adore, Michel.*"

Michel gözyaşlarını bastırdı. "*Je t'adore, André.*"

Fleur hiç böyle şık bir elbise giymemişti; uzun kollu, siyah, dar elbisenin bir omzuna minik siyah boncuklarla süslü, üst üste binen yapraklar işlenmişti. Belinda, Fleur'ün saçlarını gevşek bir topuzla topladı ve kulağına, parlak oniks küpeler taktı. "İşte," dedi annesi, eserini incelemek için geri çekilirken. "Sana yine köylü desin de görelim."

Fleur on altı yaşından daha büyük ve eğitimli göründüğünün farkındaydı ama Belinda'nın giysilerini giymişçesine kendini tuhaf hissediyordu.

Fleur uzun, sessiz yemek masasının ortasındaki yerine yerleşirken, masanın bir ucunda Belinda, diğerinde de Alexi oturuyordu. Her şey beyazdı. Beyaz örtüler, beyaz mumlar, güzelce açmış onlarca beyaz gülün durduğu ağır kaymaktaşı vazolar. Yemek bile beyazdı; kremalı çorba, beyaz kuşkonmaz ve kokuları beyaz güllerinkiyle karışan beyaz deniztarakları.

Üçü, bir tabutun etrafına tünemiş kuzgunlar gibi simsiyah giyinmişlerdi ve Belinda'nın kan kırmızısı tırnakları göze çarpan tek renkti. Michel'in orada olmaması bile berbat yemeği tahammül edilir hale getiremiyordu.

Fleur, annesinin içki içmekten vazgeçmesini diliyordu ama Belinda yemeğini sadece didiklerken şarap kadehlerini birbiri ardına diziyordu. Annesi sigarasını yemek tabağına bastırarak söndürdüğünde, bir hizmetkâr hemen tabağı alıp götürdü. Alexi sessizliği bozdu. "Şimdi seni büyükanneni görmeye götüreceğim."

Belinda'nın kadehinin kenarından şarap saçıldı. "Tanrı aşkına, Alexi. Fleur onu tanımıyordu bile. Buna hiç gerek yok."

Fleur, annesinin yüzündeki korku dolu ifadeye dayanamadı. "Sorun değil. Korkmuyorum." Bir hizmetkâr, Fleur'ün sandalyesini geri çekerken Belinda hiç kıpırdamadan ve önündeki güller kadar bembeyaz bir yüzle oturuyordu.

Fleur, Alexi'nin peşinden koridora çıktı. Ayak sesleri, göğüs zırhı kuşanmış kadınların ve birbirlerini öldüren erkeklerin resmedildiği fresklerle süslenmiş yüksek tavandan yankılanıyordu. Ana salonun girişini belli eden yaldızlı kapılara ulaştılar. Alexi kapılardan birini açarak Fleur'e girmesini işaret etti.

Salonda beyaz güllerle sarılmış ve yanına küçük abanoz bir sandalye konmuş parlak siyah bir tabuttan başka bir şey yoktu. Fleur ceset görmeye alışkınmış gibi davranmaya çalışıyordu fakat hayatında gördüğü tek ceset Rahibe Madeleine'inkiydi ve onu da sadece şöyle bir görebilmişti. Solange Savagar'ın buruşuk yüzü, bayat balmumundan yapılmış gibi görünüyordu.

"Saygı belirtisi olarak büyükannenin dudaklarını öp."

"Ciddi olamazsın." Fleur neredeyse gülecekti ama Alexi'ye bakıp yüzündeki ifadeyi görünce olduğu yerde donup kaldı. Fleur'ün saygı gösterip göstermemesi umurunda değildi. Genç kızın cesaretini sınıyordu. Bu bir meydan okumaydı; *un defi*. Ve Alexi kızın bunu yapabileceğine bir an olsun inanmıyordu.

"Ah... Oysa ben çok ciddiyim," dedi Alexi.

Fleur titremesini engellemek için dizlerini birbirine bastırdı. "Hayatım boyunca zorbalarla uğraştım ben."

Alexi'nin dudakları sevimsizce kıvrıldı. "Hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Bir zorba olduğumu mu?"

"Hayır." Fleur aynı sevimsiz tavırla gülümseyebilmek için kendini zorladı. "Senin bir canavar olduğunu düşünüyorum."

"Sen daha çocuksun."

Fleur birinden bu kadar nefret edebileceğini düşünemiyordu bile. Yavaşça bir adım attı, sonra bir adım daha. Cilalı zeminden tabuta doğru yürüdü ve yaklaşırken bu sessiz evden kaçıp gitmemek için kendini zor tuttu; Hayırhah Caddesi'nden, Alexi Savagar'dan kaçıp rahibelerin boğucu ama güvenli ortamına geri dönmemek için. Oysa kaçamazdı. Neyi fırlatıp attığını Alexi'ye göstermeden bunu yapamazdı.

Tabuta uzanarak nefesini tuttu. Sonra eğildi ve dudaklarını büyükannesinin soğuk, hareketsiz dudaklarına değdirdi.

Aniden birinin tısladığını duydu. Dehşet verici bir an için sesin cesetten geldiğini sandı fakat o anda Alexi genç kızı omuzlarından yakalayarak tabuttan geri çekti.

"*Sale garce!*" Alexi iğrenç bir küfür savurarak Fleur'ü sarstı. "Tıpkı onun gibisin. Gururunu kurtarmak için her şeyi yaparsın!" Fleur'ün saçları çözülüp sırtından aşağı döküldü. Alexi onu tabutun yanındaki küçük siyah sandalyeye oturttu.

"Gururun söz konusu olduğunda hiçbir şey yeterince iğrenç değil." Eliyle öpücüğü silerken ruju Fleur'ün yanağına bulaştırdı.

Fleur babasının kolunu itmeye çalıştı. "Dokunma bana! Senden nefret ediyorum. Sakın bana dokunmaya kalkma!"

Alexi'nin eli gevşedi. Konuşurken sesi o kadar kısıktı ki Fleur neredeyse duymayacaktı.

"*Pur sang.*"

Fleur mücadele etmeyi bıraktı.

Alexi parmaklarıyla nazikçe dokunarak Fleur'ün dudaklarını okşadı ve birleştikleri noktayı izledi. Sonra beklenmedik bir şekilde parmağını genç kızın ağzına soktu ve dişlerinin üzerinde nazikçe kaydırdı.

"*Enfant. Pauvre enfant.*"

Fleur afallamış, büyülenmiş, donakalmış halde öylece oturuyordu. Alexi ninni söyler gibi konuşuyordu. "Anlamadığın bir şeye karıştın. *Pauvre enfant.*"

Dokunuşu çok nazikti. Babalar sevdikleri kızlarına böyle mi davranırdı?

"Sıradışısın," diye mırıldandı Alexi. "Gazetedeki fotoğrafın beni hazırlamaya yetmedi." Parmaklarını genç kızın yanağına dökülen buklelere nazikçe doladı. "Güzel şeyleri her zaman sevmişimdir. Giysiler. Kadınlar. Arabalar." Başparmağını Fleur'ün çenesinde dolaştırdı. Hafif baharatlı parfümünün kokusu genç kızın burnuna geldi. "Başlangıçta ayrım yapmadan severdim ama zamanla öğrendim."

Fleur neden söz ettiğini bilmiyordu.

Alexi, genç kızın çenesine dokundu. "Şimdi sadece tek bir saplantım var. Bugatti. Bugatti'yi biliyor musun?"

Neden şimdi bir arabadan söz ediyordu ki? Fleur garajda gördüklerini hatırlıyordu fakat yine de başını iki yana salladı.

"Ettore Bugatti, arabaları için *pur sang*, safkan derdi; tıpkı bir safkan at gibi." Parmak uçları Fleur'ün kulaklarından sarkan parlak onikslere dokunarak nazikçe çekiştirdi. "Dünyanın en iyi *pur sang* Bugatti koleksiyonuna sahibim; en önemlisi dışında: Bugatti Royale." Sesi yumuşak, sevgi dolu ve... hipnotize ediciydi. Fleur kendini büyülenmiş gibi hissediyordu. "Onlardan sadece altı tane yaptı. Savaş sırasında bir Royale, Paris'te kaldı. Üç Fransız, Almanlardan korumak için şehrin altındaki kanalizasyona sakladık. O araba bir efsane oldu ve onu elde etmeye kararlıyım. Ona sahip olmalıyım çünkü o en iyisi. *Pur sang*, anlıyor musun, *enfant*? En iyiye sahip olmamak düşünülemez bile." Genç kızın yanağını okşadı.

Fleur hiçbir şey anlamamasına rağmen başıyla onayladı. Alexi neden şimdi bunlardan söz ediyordu? Ama sesi sevgi doluydu ve Fleur'ün eski hayallerini canlandırıyordu. Genç kızın gözleri yavaşça kapandı. Babası onu görmüştü ve bunca yıldan sonra nihayet onu istiyordu.

"Bana o arabayı hatırlatıyorsun," diye fısıldadı Alexi. "Oysa sen *pur sang* değilsin, değil mi?"

Fleur önce dudaklarında onun parmaklarını hissettiğini sandı ama sonra dudakları olduğunu anladı. Babası onu öpüyordu.

"Alexi!" Odada yaralı bir hayvanın çığlığı yankılandı ve Fleur'ün gözleri aniden fal taşı gibi açıldı.

Belinda, acıyla buruşmuş bir yüzle kapıda duruyordu. "Çek elini onun üzerinden! Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm! Uzaklaş ondan, Fleur. Sana dokunmasına bile izin vermeyeceksin!"

Fleur mahcup bir tavırla sandalyeden kalktı ve hiç düşünmeden, kekeleyerek konuştu. "Ama... O... O benim babam..."

Belinda tokat yemiş gibi baktı. Fleur'ün midesi bulanıyordu. Annesine koştu. "Sorun değil. Özür dilerim!"

"Bunu nasıl yaparsın?" Belinda'nın sesi fısıltı gibiydi. "Onunla tek bir karşılaşman her şeyi unutmana mı neden oldu?"

Fleur sefil bir tavırla başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, hiçbir şeyi unutmadım."

"Benimle yukarı gel," dedi Belinda, duygusuzca. "Hemen."

"Annenle git, *chérie*." Alexi'nin sesi ipek gibi aralarına girdi. "Yarın cenazeden sonra konuşmak ve geleceğini planlamak için yeterince zamanımız olacak."

Sözleri Fleur'e, ihaneti andıran tatlı bir ürperme duygusu hissettirdi.

Belinda yatak odasında, Rue de la Bienfaisance üzerinde titreşerek kayan araba farlarına bakan pencerenin önünde duruyordu. Dağılmış siyah maskarası, gözyaşlarıyla yanaklarından süzülüyor ve buz mavisi sabahlığının yakasına damlıyordu. Fleur yan odada uyuyordu. Flynn, onun varlığını bile öğrenemeden ölmüştü.

Belinda daha otuz beş yaşındaydı fakat kendini yaşlı bir kadın gibi hissediyordu. Alexi'nin güzel bebeğini çalmasına izin veremezdi. Neye mal olursa olsun. Müzik setine doğru sendeledi. Bir saat önce bir telefon görüşmesi yapmıştı. Başka ne yapacağını bilememişti. İçkisini bulmak için etrafına bakınırken bu geceden sonra bir daha olmayabileceğinin farkındaydı.

Kadehi yerdeki plak yığınının yanında duruyordu. Aralarına çömelerek en üstteki albümü aldı. *Şeytan Katliamı*'ndan bir film müziği albümüydü. Kapaktaki resme baktı.

Jake Koranda. Aktör ve senarist. Şeytan Katliamı, Tazı filmlerinin ikincisiydi. Eleştirmenler aynı fikirde olmasa da Belinda ikisini de sevmişti. Jake'in ucuz filmlerde rol alarak yeteneğini ziyan ettiğini söylüyorlardı fakat Belinda hiç de öyle düşünmüyordu.

Albümün kapağında filmin açılış sahnesi vardı. Tazı rolündeki Jake, tozlu ve yorgun yüzüyle kameraya bakıyordu; yumuşak ve sarkık dudakları gevşek, neredeyse çirkin görünüyordu. İki tarafında inci kabzalı bir çift Colt tabanca parıldıyordu. Belinda gözlerini kapayarak arkasına yaslandı ve kendini daha iyi hissettiren hayallere daldı. Uzaktan gelen araba sesleri yavaş yavaş silinirken sonunda yerini sadece kendi nefesi ve göğüslerinde dolaşan Jake'in elleri aldı.

Evet, Jake. Ah, evet. Ah, evet, sevgilim. Jimmy.

Plak parmaklarının arasından kayınca gerçekliğe geri döndü. Buruşmuş sigara paketine uzandı ama boşalmıştı. Yemekten sonra birini gönderip aldırmayı düşünmüş, sonra unutmuştu. Her şey avuçlarının arasından kayıp gidiyordu. Hiçbir zaman bırakmadığı kızı dışında her şey.

Beklediği sesi duydu: Alexi'nin basamaklardaki ayak sesleri. Kadehine biraz daha viski koydu ve eline alarak koridora çıktı. Alexi'nin yüzü yorgun görünüyordu. Ergenlik çağındaki en son metresi onu bir hayli yoruyor olmalıydı. Belinda ona doğru yürürken sabahlığı kayarak bir omzunu açığa çıkardı.

"Sarhoşsun," dedi Alexi.

"Birazcık." Kadehinin içindeki bir buz küpü tıkırdadı. "Sadece seninle konuşabileceğim kadar."

"Yatağına git, Belinda. Bu gece seni tatmin edemeyecek kadar yorgunum."

"Sadece sigara istiyorum."

Alexi onu dikkatle izleyerek gümüş tabakasını çıkarıp açtı. Belinda hiç acele etmeden bir sigara aldı ve Alexi'nin yanından geçerek yatak odasına girdi. Alexi peşinden geldi. "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Kreşine daldığım için özür dilerim," diye karşılık verdi Belinda.

"Git başımdan, Belinda. Metreslerimin aksine, sen yaşlı ve çirkinsin. Pazarlık yapacak taze bir şeyi olmadığını bilen çaresiz bir kadına dönüştün."

Belinda bu sözlerin onu incitmesine izin veremezdi. O iğrenç ağzını Fleur'ün ağzına kapadığı rezil görüntüye odaklanmalıydı. "Kızımı almana izin vermeyeceğim."

"*Kızın* mı?" Alexi ceketini çıkararak bir sandalyenin üzerine attı. "*Bizim* kızımız demek istiyorsun sanırım?"

"Ona dokunursan seni öldürürüm."

"*Bon Dieu, chérie.* Ayyaşlığın nihayet aklını da aldı." Alexi çıkardığı kol düğmelerini gürültüyle şifoniyerin üzerine bıraktı. "Yıllardır onu aileye kabul etmem için bana yalvarıyorsun."

Belinda'nın yaptığı telefon görüşmesini Alexi'nin bilmesine imkân yoktu. Belinda sakin görünmek için kendini zorladı. "Yerinde olsam kendime o kadar güvenmezdim. Fleur artık büyüdüğüne göre, üzerimde o kadar fazla kontrolün kalmadı."

Alexi'nin parmakları gömlek düğmelerinin üzerinde duraksadı.

Belinda kendini zorlayarak devam etti. "Onunla ilgili planlarım var ve başka bir adamın kızını büyüttüğünün öğrenilmesi umurumda bile değil." Bu doğru değildi. Umurundaydı. Kızının sevgisinin nefrete dönüşmesi fikrine tahammül edemiyordu. Fleur, Alexi'nin gerçek babası olmadığını öğrenirse, Belinda'nın ona neden yalan söylediğini asla anlayamazdı.

Daha da kötüsü, Belinda'nın neden Alexi'yle kalmaya devam ettiğini de anlayamazdı.

Alexi keyifli görünüyordu. "Bu bir şantaj mı, *chérie*? Sahip olduğun lüksü ne kadar sevdiğini unuttun mu? Fleur'le ilgili gerçeği öğrenen olursa, seni meteliksiz bırakıp sokağa atarım ki parasız, hayatta kalamayacağını gayet iyi biliyorsun. Viskini içmeye bile nasıl devam edeceksin?"

Belinda yavaşça ona doğru yürüdü. "Belki de beni sandığın kadar iyi tanımıyorsundur."

"Ah, seni iyi tanıyorum, *chérie*." Alexi'nin parmakları Belinda'nın kolunda dolaştı. "Seni senden daha iyi tanıyorum."

Belinda kocasının gözlerine bakarak bir yumuşaklık aradı. Ama sadece, kızınınkilere bastıran dudakları görebildi.

Solange'ın cenazesinden sonraki sabah, Fleur şafaktan önce odada birinin varlığını hissederek uyandı. Gözlerini araladığında Belinda'nın, bavuluna giysiler doldurduğunu gördü. "Kalk, bebeğim," diye fısıldadı Belinda. "Bütün eşyalarını topladım. Sakın ses çıkarma."

Belinda, Paris'ten çıkana kadar nereye gideceklerini açıklamayacaktı. "Bir süre Fontainebleau'deki evinde Bunny Duverge'le kalacağız." Bakışları gergin bir tavırla dikiz aynasına kaydı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu yaz Mikonos'tayken onunla tanışmıştın, hatırladın mı? Fotoğraflarını çekip duran kadın."

"Bunu yapmamasını söylemiştim. Fotoğraflarımın çekilmesinden nefret ediyorum." Fleur alkol kokusu alamıyordu ama Belinda'nın içki içip içmediğini merak ediyordu. Saat daha yedi bile değildi. Bu fikir, şafakta uyanmak ve hiçbir açıklama olmadan evden sürüklenmek kadar rahatsız ediciydi.

"Neyse ki Bunny seni dinlemedi." Belinda'nın bakışları yine dikiz aynasına kaydı. "Paris'e döndükten sonra birkaç kez beni aradı. Seni benim yeğenim sanıyordu, hatırladın mı? Sözünü ettiği tek şey, senin ne kadar muhteşem göründüğün ve bir model olman gerektiğiydi. Telefon numaranı istedi."

"Model mi?!" Fleur koltuğunda öne eğilerek Belinda'ya baktı. "Bu delilik!"

"Tam tasarımcıların istediği gibi bir yüzün ve vücudun olduğunu söylüyor."

"Boyum bir seksen!"

"Bunny eskiden ünlü bir modeldi, bu işlerden anlar." Belinda elini çantasına sokup sigara tabakasını çıkardı. "Yangından sonra *Le Monde*'da senin fotoğrafını görünce yeğenim olmadığını anlamış. Önce kızmış ama iki gün önce tekrar aradı ve Mikonos'ta çektiği fotoğrafları Gretchen Casimir'e gönderdiğini söyledi; New York'taki en seçkin modellik ajanslarından birinin sahibi olan kadına."

"Modellik ajansı mı?! Neden?"

"Gretchen fotoğraflara bayılmış ve Bunny'den senin için düzgün deneme çekimleri yapmasını istemiş."

"Buna inanamıyorum. Seni kandırıyor."

"Ona gerçeği söyledim. Alexi'nin model olmana asla izin vermeyeceğini anlattım." Belinda arabanın ön panelinden çakmağını aldı. "Ama olanlardan sonra..." Dumanı ciğerlerine derin derin çekti. "Kendi geçimimizi sağlamak zorundayız. Ve ondan elimizden geldiğince uzaklaşmalıyız, dolayısıyla New York'a gideceğiz. Bu bizim kaçış biletimiz, bebeğim. Biliyorum."

"Ben model filan olamam! Modele benzemiyorum bile." Fleur mokasenlerini panele dayadı ve basıncın mide bulantısını hafifletmesini umarak dizlerini göğüslerine bastırdı. "Neden

şimdi gitmemiz gerektiğini anlamıyorum. Okulumu bitirmem gerek." Dizlerine daha sıkı sarıldı. "Ve... Alexi... Artık benden o kadar da nefret etmiyor."

Belinda ellerini, kemiklerinin beyazı görünecek kadar direksiyona bastırınca Fleur yanlış bir şey söylediğini anladı. "Yani sadece..."

"O bir yılandır. Yıllardır ondan ayrılmam için bana yalvarıyorsun. Şimdi nihayet bunu başarmışken tek kelime daha duymak istemiyorum. O deneme çekimleri başarılı olursa, geçimimizi sağlamaktan çok daha fazlasını yapabilirsin."

Fleur ikisinin geçimini sağlamayı her zaman istemişti ama düşündüğü bu değildi. İş dünyasında dil ve matematik becerilerini kullanmak, belki NATO'da çevirmenlik yapmak istemişti. Belinda'nın planı bir hayalden öte değildi. Modeller güzel kadınlardı; yaşına göre aşırı uzun, on altı yaşında, hantal tipler değillerdi.

Çenesini dizlerine dayadı. Neden şimdi gitmeleri gerekiyordu ki? Neden babası ondan hoşlanmaya başlamışken çekip gitmek zorundaydılar?

Bunny Duverge, genç kıza makyaj yapmayı, yürümeyi, New York modasında kimin kim olduğunu öğretirken, Fleur aslında hiçbirini umursamıyordu. Fleur'ün kemirilmiş tırnaklarına, giyime karşı ilgisizliğine ve mobilyalara çarpıp durma alışkanlığına bakarak dilini şaklatmıştı.

"Elimde değil," dedi Fleur, Duverge Fontainebleau malikânesindeki ilk berbat haftalarının sonunda. "Ancak bir at kadar zarif olabiliyorum."

Bunny gözlerini devirerek Fleur'ün Amerikan aksanı konusunda Belinda'ya sızlandı. "Fransız aksanı çok daha çekici olur."

Yine de Bunny her şeye rağmen Fleur'ün potansiyeli olduğu konusunda Belinda'ya yemin etti. Fleur ona ne demek istediğini sorduğunda, Bunny ellerini salladı ve bunun açıklanabilecek bir şey olmadığını söyledi. "İnsan bakınca anlıyor işte."

Bunny bütün kusurlarına rağmen sır tutmayı biliyordu ve Alexi'nin onları bulmasını engellemek konusunda Belinda kadar kararlıydı. Parisli bir kuaför yerine, ünlü bir Londralı kuaförü uçakla getirtti ve adam bir santim oradan, yarım santim buradan keserek Fleur'ün saçlarını biçimlendirmeye başladı. İşi bitince, Fleur saçlarının büyük ölçüde aynı göründüğünü düşündü fakat Bunny yaşlı gözlerle bakarak adamın bir "maestro" olduğunu ilan etti.

Yine de olan iyi bir şey vardı. Belinda içkiyi bırakmıştı. Annesini çok daha ürkekleştirmiş olmasına rağmen Fleur durumdan hoşnuttu. "Eğer Casimir'i öğrenirse, Alexi bu işe son verir. Onu benim kadar tanımıyorsun, bebeğim. O bizi bulmadan New York'taki yerimizi sağlamlaştırmamız gerek. İşler ters giderse, buraya gelir ve bizi sonsuza dek ayırmak için elinden geleni yapar."

Belinda'nın bütün umutlarını buna bağlaması Fleur'ü hasta ediyordu. Bunny'nin anlattığı her şeyi dikkatle dinlemeye çalışıyordu. Yürüyüş çalışmaları yapıyordu. Koridorlarda dolaşarak. Merdivenleri inip çıkarak. Çimenlikte yürüyerek. Bunny bazen ondan kalçasını çıkararak yürümesini istiyordu. Diğer zamanlarda Bunny'nin "New York sokak yürüyüşü" dediği tarzda yürümesi gerekiyordu. Fleur makyaj yapmayı

ve poz vermeyi de öğreniyor, çeşitli pozları ve yüz ifadelerini çalışıyordu.

Bunny sonunda en sevdiği moda fotoğrafçısını çağırdı.

Bunny'nin zarf içinde gönderdiği en son fotoğraflara bakarken Gretchen Casimir'in aşırı bakımlı ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı. Bunny'ye bu konuda minnettardı. Tanrım, fark etmezdi. Kız nefes kesiciydi. Böyle bir yüz ancak on yılda bir gelirdi; Suzy Parker, Jean Shrimpton veya Twiggy gibi. Gretchen'a hem Shrimpton'ı hem de muhteşem Verushka'yı hatırlatmıştı. Bu kızın yüzü gelecek on yılı biçimlendirecekti.

O yele gibi sarı saçları ve neredeyse erkeksi yüz hatlarıyla objektife cüretkârca bakıyordu. Dünyadaki her kadın onun gibi görünmek isteyecekti. Gretchen'ın en beğendiği fotoğrafta Fleur yalın ayak durmuş, saçlarını dağlı kız gibi tek bir kalın örgü halinde sırtından aşağı salmıştı ve iri elleri iki yanında serbest bir şekilde duruyordu. Üzerinde sırılsıklam bir pamuklu kombinezon vardı. Kenarları ağırca sarkıyor ve dizlerini sarıyordu. Göğüs uçları dimdikti ve ıslak kumaş, kalçasıyla bacaklarının etrafını çıplak halinden daha net vurguluyordu. *Vogue* bu fotoğrafa bayılırdı.

Gretchen Casimir, Casimir Modellik Ajansı'nı tek odalı bir ofisten neredeyse güçlü Ford ajansı kadar prestijli bir organizasyon haline getirmişti. Ancak "neredeyse" yeterli değildi. Artık Eileen Ford'a nal toplatma zamanı gelmişti.

Ve bunun gerçekleşmesini Fleur Savagar sağlayacaktı.

Taksi Manhattan trafiğinde şeritten şeride geçerek ilerlemeye çalışırken Fleur pencereden dışarıyı seyrediyordu. Aralık ayı başlarında, serin bir öğle üzeriydi. Her şey kirli, güzel ve

muhteşemdi. Bu kadar korkmasa, New York tam ona göre bir yerdi.

Belinda taksiye bindiklerinden beri içtiği üçüncü sigarasını söndürdü. "Buna inanamıyorum, bebeğim. Kaçtığımıza inanamıyorum. Alexi deliye dönecek. Kızı model oluyor. Ama artık parasına ihtiyacımız kalmadığına göre bizi durdurmak için hiçbir şey yapamaz. Offf! Dikkat et, bebeğim."

"Affedersin." Fleur dirseğini kendine çekti. Belinda'nın, geleceklerini Fleur'ün modellik kariyerine bağladığını düşünmek midesini ağzına getiriyordu.

Gretchen'ın onlar için mütevazı bir daire tutması gerekiyordu fakat taksi, adresi kapının üzerindeki cama işlenmiş lüks bir gökdelenin önüne yanaştı. Kapıcı, bavulları, son yolcularından dolayı hâlâ Joy kokan asansöre taşıdı.

Asansör yukarı doğru hareket ederken Fleur'ün içi kalktı. Bunu yapamazdı. Deneme çekimlerini görmüştü ve kesinlikle çirkinlerdi. Asansörden inince ayakları kereviz yeşili kalın halıya gömüldü. Belinda'nın ve kapıcının peşinden kısa bir koridordaki aynalı kapıya kadar yürüdü. Adam kapıyı açıp bavulları içeri bıraktı. Belinda önden daireye girdi. Fleur onu takip ederken burnuna tuhaf bir koku geldi. Tanıdık bir kokuydu ama çıkaramıyordu. Sanki...

Belinda'nın arkasına bakınca onları gördü. Her yerdeydiler: Beyaz güllerle dolu sayısız vazo. Nefesinin kesildiğini hissetti. Belinda boğuk, hafif bir çığlık attı. Alexi Savagar, gölgelerin arasından çıktı.

"New York'a hoş geldiniz, güzellerim."

Taş Bebek

8. BÖLÜM

Belinda'nın sesi fısıltı gibi çıkmıştı. "*Senin* burada *ne işin* var?"

"*Quelle question.* Karım ve kızım Yeni Dünya'ya geliyorlar. En azından onları karşılamak için burada olmam gerekmez mi?" Fleur'e, sevimli bir gülümsemeyle bakarak onu şakaya katılmaya davet etti.

Fleur cevap olarak gülümsemeye başladı fakat annesinin nasıl sarardığını fark edince kendini tuttu ve Belinda'ya yaklaştı. "Geri dönmüyorum. Beni zorlayamazsın."

Sesi bebek gibi çıkıyordu ve Alexi bundan hoşlanmış gibiydi. "Geri dönmeni isteyeceğimi sana düşündüren ne? Avukatlarım, Gretchen Casimir'in önerdiği sözleşmeyi incelediler ve gayet adil görünüyor."

Belinda'nın gizlilik konusunda gösterdiği bütün titizlik boşa gitmişti. Fleur güllerin kokusunu içine çekti. "Casimir'den haberin var mı?"

"Kibirli gibi görünmek istemem fakat konu tek kızımın çıkarlarına geldiğinde, çok az şey gözümden kaçar."

Belinda transtan çıkmış gibiydi. "Ona sakın inanma, Fleur! Numara yapıyor."

Alexi iç çekti. "Lütfen, Belinda, paranoyaklığını kızımıza da aşılama." Zarif bir hareket yaptı. "Size daireyi gezdireyim. Hoşunuza gitmezse başka bir yer bulurum."

"Bu daireyi sen mi buldun?" diye sordu Fleur.

"Bir babadan kızına hediye." Alexi'nin gülümsemesi Fleur'ün içini eritti. "Bir şeyleri onarmaya başlamak için geç kaldığımı biliyorum. Bu sadece, gelecekteki kariyerin için en iyi dileklerimin bir nişanesi."

Belinda'nın dudaklarından hafif, anlamsız bir ses çıktı. Fleur'ü yanına çekmek için uzandı ama geç kalmıştı. Fleur, Alexi'yle gitmişti bile.

Alexi, aralık ayı için Carlyle'da bir süit tuttu. Fleur günün büyük bölümünü Gretchen Casimir'in ekibi tarafından parlatılıp biçimlendirilerek geçiriyordu. Hareket eğitmenleriyle, dans öğretmenleriyle çalışıyor; Central Park'ta her gün koşuyor ve eğitimine devam edebilmesi için Alexi'nin tuttuğu öğretmenlerle ders çalışıyordu.

Alexi akşamları elinde tiyatro veya bale biletleriyle, bazen de yemekleri kaçırılamayacak kadar güzel olan bir restoran davetiyle geliyordu. Bir Fairfield malikânesinde gizlenmiş 1939 model Bugatti söylentisini duyunca Fleur'ü Connecticut'a götürdü. Belinda arka koltukta oturmuş, sigaraları birbiri ardına diziyordu. Fleur'ü asla onunla yalnız göndermiyordu. Fleur onun esprilerine gülerse veya çatalından bir yemeğin tadına bakarsa, Belinda öylesine derin bir ihanet ifadesiyle bakıyordu ki Fleur'ün midesi kalkıyordu. Babasının yap-

tıklarını elbette unutmamıştı fakat Alexi gerçekten pişman olmuş görünüyordu.

"Çocukça bir kıskançlıktı," dedi Alexi, birlikte yedikleri bir yemek sırasında Belinda lavaboya gittiğinde. "Kendisinden yirmi yaş küçük bir kadınla evli ve karısına delicesine âşık orta yaşlı bir adamın gülünç özgüvensizliği. Onun ilgisini benden çalacağından korkmuştum ve dolayısıyla doğumundan kısa süre sonra ortadan kaybolmanı sağladım. Paranın gücü, *chérie*. Sakın bunu hafife alma."

Fleur gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. "Ama daha bebektim."

"Vicdansızlıktı. Bunu o zaman da biliyordum. Aynı zamanda da ironik, *non*? Yaptığım şey, anneni, küçük bir çocuğun asla yapamayacağı kadar benden uzaklaştırdı. Michel doğduğunda hiçbir şey değişmedi."

Açıklaması Fleur'ü şaşırtmıştı fakat babası onun avcunu öptü. "Beni bağışlamanı isteyemem, *chérie*. Bazı şeyler mümkün değildir. Sadece ikimiz için de çok geç olmadan, hayatında bana da küçük bir yer ayırmanı istiyorum."

"Se-seni bağışlamak istiyorum."

"Ama yapamazsın. Annen buna asla izin vermez. Anlıyorum."

Alexi, ocak ayında Paris'e döndü ve Fleur ilk çekimlerini yaptı; bir şampuan reklamıydı. Belinda bütün o süre boyunca kızının yanından ayrılmadı. Fleur çok korkuyordu fakat herkes çok nazikti; hatta bir tripoda takılıp sanat yönetmeninin kahvesini döktüğünde bile. Fotoğrafçı, Rolling Stones çalıyordu ve gerçekten tatlı bir stilist Fleur'den kendisiyle dans etmesini istemişti. Fleur bir süre sonra zürafa gibi boyunu, kürek

gibi ellerini, palet gibi ayaklarını ve ata benzeyen suratını unutmuştu.

Gretchen fotoğrafların "tarihî" olduğunu söyledi. Fleur ise sadece ilk deneyimini atlattığı için memnundu. "İşin bu kadar hızlı olacağını hiç düşünmemiştim," dedi Alexi'ye, sık yaptıkları telefon görüşmelerinden birinde.

"Şimdi ne kadar güzel olduğunu bütün dünya görecek ve herkes senin büyüne kapılacak, tıpkı benim gibi."

Fleur gülümsedi. Babasını özlüyordu fakat bunu Belinda'ya söyleyecek kadar aptal değildi. Babası Paris'teyken annesi yine gülmeye başlamıştı ve tek bir kadeh bile içmemişti.

Heyecan artmaya başlıyordu. Fleur, mart ayında ilk moda çekimlerini yaptı ve Gretchen'ın basın danışmanı ondan "On Yılın Yüzü" diye söz etmeye başladı. Buna Fleur'den başka kimsenin itirazı yoktu.

Aniden herkes onu istemeye başlamış gibiydi. Nisan ayında bir Revlon sözleşmesi imzaladı. Mayıs ayında *Glamour* için altı sayfalık bir moda çekimi yaptı. *Vogue*, önce kaftan çekimleri için onu İstanbul'a, sonra bir yazlık kreasyonu çekimleri için Abu Dhabi'ye gönderdi. On yedinci doğum gününü bir mayo çekimi için Bahamalar'da kaldığı bir tatil merkezinde kutlarken, Belinda da orada tatil yapan eski bir pembe dizi yıldızıyla flört etti.

Hâlâ çeşitli öğretmenlerle çalışıyordu fakat sınıfta olmak gibi değildi. Okul arkadaşlarını özlüyordu. Neyse ki Belinda onunla birlikte her yere geliyordu. Anne-kız olmaktan öteye geçmişlerdi. Artık birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar.

Fleur, yatırıma yönlendirilmesi gereken büyük miktarda paralar kazanmaya başlamıştı fakat Belinda finans konularından hiç anlamıyordu. Dolayısıyla Fleur, telefon görüşmeleri

sırasında Alexi'den tavsiye almaya başlamıştı. Tavsiyeleri o kadar yararlıydı ki Belinda'yla zaman içinde ona giderek daha fazla güvenmeye başladılar ve sonunda bütün finans meselelerini onun becerikli ve deneyimli ellerine teslim ettiler.

Fleur ilk dergisine kapak oldu. Belinda dergiden yirmi beş tane alarak bütün daireye yaydı. Dergi, tarihinin en yüksek tirajını yakaladı ve Fleur'ün kariyeri patladı. Başarıyı bu kadar kolay yakaladığı için şükrediyordu fakat bu aynı zamanda da onu huzursuz ediyordu. Aynaya her baktığında, bütün bu tantananın nedenini merak ediyordu.

People dergisi onunla röportaj yapmak istiyordu. "Bebeğim sadece parıldamıyor," dedi Belinda, muhabire. "Aynı zamanda taş gibi." *People*'ın ihtiyacı olan tek şey buydu.

TAŞ BEBEK FLEUR SAVAGAR
BİR SEKSENLİK TAŞ BEBEK

Fleur kapağa baktığında, Belinda'ya bir daha *asla* halkın karşısına çıkamayacağını söyledi.

"Çok geç," dedi Belinda, gülerek. "Gretchen'ın basın danışmanı bu lakabın yerleşmesi için uğraşmaya başladı bile."

New York'a geleli bir yıl olmuştu ki Fleur ilk film teklifini aldı. Senaryo berbattı ve Gretchen, Belinda'ya teklifi geri çevirmesini önerdi. Belinda bunu yaptıktan sonra, günlerce depresyona girdi. "Hollywood'a adım atmamız gerçekten hayalimdi ama Gretchen haklı. İlk filminin çok özel olması gerek."

Hollywood mu? Her şey çok hızlı oluyordu. Fleur derin bir nefes aldı ve dayanmaya çalıştı.

New York Times bir haber yaptı. "Taş Bebek Büyük, Güzel ve Zengin."

"Bu kez ciddiyim," diye homurdandı Fleur. "Bir daha asla ama asla dışarı çıkmayacağım."

Belinda gülerek bardağına kola doldurdu.

Belinda, dairelerindeki antika eşyalardan yavaş yavaş kurtuldu ve Rue de la Bienfaisance'daki evlerinden olabildiğince farklı ve modern bir tarzda döşedi. Salon duvarları devetüyü süetle kaplandı. Siyah ve kahverengi desenli minderleri olan kanepenin önünde krom ve camdan yapılmış bir Mies van der Rohe sehpa duruyordu. Fleur antikaları daha çok sevdiğini Belinda'ya söylemedi. Özellikle de uzun salon duvarının, kendi yüzünün pencere büyüklüğündeki fotoğraflarıyla kaplanmasından nefret ediyordu. O fotoğraflara bakmak onu ürpertiyordu. Sanki başka biri bedenine girmişti; makyaj ve giysiler, alttaki gerçek kişiyi gizleyen kalın bir kabuk oluşturuyordu. Ancak o kişinin kim olduğunu bilmiyordu.

Alexi, şubat ayında New York'a geleceğine söz vermişti. Şehre yapacağı diğer iki yolculuğunu iptal etmişti ama bu kez hiçbir şeyin onu engelleyemeyeceğine yemin ediyordu. Babasının geliş tarihi yaklaşırken, Fleur heyecanını Belinda'dan gizlemekte zorlanıyordu ama uçağının inmesinden yalnızca birkaç saat önce ev telefonu çaldı.

"*Chérie,*" dedi Alexi, Fleur keyfinin kaçtığını hissederken. "Acil bir durum çıktı. Şu anda Paris'ten ayrılmam mümkün değil."

"Ama söz vermiştin! Bir yıldan fazla oldu."

"Seni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattım. Keşke..." Fleur babasının ne diyeceğini biliyordu. "Keşke annen senin

Paris'e gelmene izin verse. Ancak buna izin vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz ve onun isteklerine karşı gelmeyeceğim. *Hélas*, beni üzmek için seni kullanıyor."

Fleur bunu kabul ederek Belinda'ya ihanet etmeyecekti. Hayal kırıklığını unutmaya çalışırken koridorda uzaklaşan ince topukluların sesini duydu. Bir dakika sonra, Belinda'nın yatak odasının kapısı kapandı.

Belinda yatağın kenarına oturup gözlerini kapadı. Alexi daha önce iki kez yaptığı gibi yine Fleur'le planlarını iptal ediyordu. Fleur'ün kalbi kırılacaktı ve acısını Alexi'den değil, Belinda'dan çıkaracaktı. Alexi'nin stratejisi çok akıllıcaydı. Babayla kızın bir araya gelememesinin suçunu Belinda'ya yüklüyordu.

Fleur, Alexi'nin cazibesine Belinda'nın beklediğinden daha uzun süre dayanmıştı ve şimdi bile en azından temkinli davranıyordu. Alexi bundan hoşlanmıyordu ki Fleur'ü haftada birkaç kez aramasının, Fleur'e varlığını hissettirecek gösterişli hediyeler göndermesinin ve geçen yıl uzak kalmasının nedeni buydu. Fleur er ya da geç Belinda'nın yanına gelecek ve onu görmek için Paris'e gitmesine izin vermesini isteyecekti. Belinda izin vermeyecekti. Fleur incinecek ve biraz daha içine kapanacaktı. Yüksek sesle söylemese bile, annesinin nevrotik ve kıskanç olduğunu düşünüyordu. Ancak Belinda, Fleur'ü, koruyabileceği New York'ta kalmaya zorlamalıydı. Keşke gerçeği açıklamak zorunda kalmadan bunu yapabilseydi.

Baban –ki aslında baban değil– seni baştan çıkarıyor.

Fleur buna asla inanmazdı.

"Biraz daha sağa, hayatım."

Fleur başını yana yatırarak kameraya gülümsedi. Boynu ağrıyor ve her tarafı sızlıyordu fakat Cinderella, cam ayakkabıları acıtıyor diye baloda sızlanmamıştı.

"Çok güzel, hayatım. Mükemmel. Biraz daha dişler. Muhteşem."

Işığı yansıtması için şövale gibi yükseltilmiş ayna yüzeyli küçük bir masanın önünde bir taburede oturuyordu. Şampanya rengi ipek bluzunun açık yakasından, kare kesimli muhteşem zümrütler görünüyordu. Yaz gelmişti ve hava kavurucu ölçüde sıcaktı. Kadrajın dışında şort ve pembe lastik duş terlikleriyle dolaşıyordu.

"Kaşlarını düzeltelim," dedi fotoğrafçı.

Makyaj uzmanı ona minik bir tarak getirdi ve küçük, temiz bir pamukla burnunu sildi. Fleur aynadaki yüzüne doğru eğilerek kalın kaşlarını tarakla düzeltti. Kaş tarağı gibi şeyleri tuhaf bulurdu ama artık bunu düşünmüyordu bile.

Fotoğrafçının asistanı Chris Malino'yu göz ucuyla izliyordu. Dağınık kumral saçlı, samimi yüzlü biriydi ve birlikte çalıştığı erkek modeller kadar yakışıklı olmasa da ondan çok hoşlanıyordu. NYU'da film yapım dersleri alıyordu ve son kez birlikte çalıştıklarında Rus filmlerinden söz etmişti. Fleur onun kendisine çıkma teklif etmesini istiyordu fakat hoşlandığı çocukların hiçbiri buna cesaret edemiyordu. Çıktığı erkekler kendisinden çok daha büyük, Belinda ve Gretchen'ın önemli davetlerde birlikte görünmesinin iyi olacağını düşündüğü yirmili yaşlarındaki ünlülerdi. Fleur on sekiz yaşındaydı ve hâlâ gerçek bir randevuya çıkmamıştı.

Çekim stilisti Nancy, küçük göğüslerine daha iyi uyması için Fleur'ün bluzunun arkasını mandallarla tutturdu. Sonra

zümrüt kolyeyi daha yüksekte tutmak için Fleur'ün boynuna yapıştırdığı bandı kontrol etti. Fleur, dergi sayfalarındaki güzel giysileri, film setlerindeki sahte bina dekorlarına benzetmeye başlamıştı.

"Zümrütleri üç makara çektim," dedi fotoğrafçı, bir süre sonra. "Ara verelim."

Fleur, Nancy'nin ütü masasının etrafından dolaştı ve kendi açık yakalı bluzunu giydi. Chris fonu değiştiriyordu. Fleur kendine bir fincan kahve koydu ve bir dergi reklamını incelemekle meşgul olan Belinda'nın yanına gitti.

İki buçuk yıl kadar önce New York'a geldiklerinden beri annesi çok değişmişti. O sessiz, gergin tavırları yok olmuştu. Şimdi daha kendinden emin görünüyordu. Üstelik daha da güzelleşmişti; Long Island'da, kumsalda kiraladıkları evde geçirdikleri hafta sonları sayesinde bronz ve sağlıklı görünüyordu. Bugün, beyaz bir Gatsby askılı bluz, aynı renkte bir etek, karadut rengi sandaletler giymiş ve ayak bileğine ince bir altın zincir takmıştı.

"Şunun tenine bak." Belinda tırnağıyla sayfaya vurdu. "Tamamen pürüzsüz. Böyle fotoğraflar bana kırkıma yaklaştığımı hatırlatıyor."

Fleur pahalı bir kozmetik ürün serisi için poz veren modele yakından baktı. "Bu Annie Holman. Birkaç ay önce Annie'yle birlikte yaptığımız Bill Blass işini hatırlıyor musun?"

Belinda ünlü olmayan birini hatırlamakta zorlanırdı. Başını iki yana salladı.

"Anne, Annie Holman on üç yaşında!"

Belinda hafifçe gülümsedi. "Bu ülkede otuz yaş üstü bütün kadınların depresif olmasına şaşmamak gerek. Çocuklarla rekabet ediyoruz."

Fleur kadınların, kendi fotoğraflarına baktığında da aynı şeyleri hissetmemelerini umuyordu. İnsanlara kendilerini kötü hissettirerek saatte sekiz yüz dolar kazanma fikrinden nefret ediyordu.

Belinda lavaboya gitti. Fleur cesaretini toplayarak fonu asmayı yeni bitiren Chris'e yaklaştı. "Şey... Okul nasıl gidiyor?" *Gülümse, aptal. Ve çok iri görünme.*

"Bildiğin gibi işte."

Chris'in doğal davranmaya, karşısında Taş Bebek değil de sınıfından herhangi bir kız varmış gibi görünmeye çalıştığını biliyordu ve bu hoşuna gitmişti.

"Ama yeni bir film üzerinde çalışıyorum," dedi Chris.

"Ciddi misin? Anlatsana." Fleur bir katlanan sandalyeye oturdu ve oturur oturmaz sandalye gıcırdadı.

Chris konuşmaya başladı ve çok geçmeden kendini o kadar kaptırdı ki Fleur'ün karşısındaki utangaçlığı silindi.

"Çok ilginçmiş," dedi Fleur.

Chris başparmağını kotunun cebine soktu, sonra tekrar çıkardı. Adem elması birkaç kez kalkıp indi. "Acaba sen... yani, yapacak bir sürü işin olduğunu biliyorum. Birçok erkeğin sana çıkma teklif ettiğini de biliyorum ve..."

"Hayır." Fleur sandalyeden fırladı. "Herkesin öyle düşündüğünün farkındayım; bütün erkeklerin etrafımda pervane olduğunu. Oysa öyle değil."

Chris bir ışıkölçer alarak onunla oyalandı. "Gazetelerde film yıldızlarıyla, Kennedy'lerle ve diğer önemli insanlarla fotoğraflarını görüyorum."

"Onlar gerçek değil. Sadece... basın işi işte."

"Yani benimle çıkmak ister misin? Belki cumartesi gecesi? Village'a gideriz."

Fleur sırıttı. "Çok isterim."

Chris de sırıtarak karşılık verdi.

"Neyi çok istersin, bebeğim?" Belinda kızının arkasından yaklaştı.

"Fleur'e cumartesi gecesi birlikte Village'a gitmeyi önerdim, Bayan Savagar," dedi Chris, yine gerginleşerek. "Orta Doğu yemekleri yapan bir restoran var."

Fleur, ayak parmaklarını duş terliklerinin içinde kıvırdı. "Ben de kabul ettim."

"Öyle mi, bebeğim?" Belinda'nın alnı kırıştı. "Korkarım bu olamayacak. Zaten planların var, unuttun mu? Yeni Altman filminin galası. Shawn Howell'la birlikte gidiyorsun."

Fleur galayı unutmuştu ve kesinlikle, IQ seviyesi yaşıyla eşit olan yirmi dört yaşındaki film yıldızı Shawn Howell'ı da unuttuklarının arasına katmak istiyordu. İlk buluşmalarında bütün geceyi herkesin "onu kazıklamak" istediğinden yakınarak geçirmiş ve bütün öğretmenler pislik ve solucan olduğu için lisedeyken okulu bıraktığını söylemişti. Fleur, onunla başka randevular ayarlamaması için Gretchen'a yalvarmıştı fakat Gretchen, Shawn'ın şimdilerde gözde olduğunu söylemiş, "İş iştir," demişti. Konuyu annesiyle konuşmaya çalıştığındaysa, Belinda hayret etmişti.

"Ama bebeğim, Shawn Howell bir yıldız. Onunla görünmek senin ününü de ikiye katlar." Fleur, adamın sürekli elini eteğinin altına sokmaya çalıştığından şikâyet ettiğinde, Belinda yanağından bir makas almıştı. "Ünlüler sıradan insanlardan farklıdır. Aynı kurallara uymazlar. Onunla başa çıkabileceğinden eminim."

"Sorun değil," dedi Chris, hayal kırıklığı bütün yüzünden okunmasına rağmen. "Anlıyorum. Başka zaman."

Oysa Fleur başka zaman olmayacağını biliyordu. Chris, ona çıkma teklif etmek için bütün cesaretini toplamak zorunda kalmıştı ve bunu bir daha yapmayacaktı.

Fleur eve dönerken takside Belinda'yla Chris hakkında konuşmayı denedi fakat Belinda anlamaya yanaşmıyordu. "Chris bir hiç. Onunla çıkmayı neden isteyesin ki?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorum. Senin..." Fleur şortunun paçalarını çekiştirdi. "Keşke onu öyle ezmeseydin. Bana hâlâ on iki yaşındaymışım gibi davranıyorsun."

"Anlıyorum." Belinda'nın sesi buz gibi oldu. "Seni utandırdığımı söylüyorsun."

Fleur paniğe kapılmaya başladığını hissetti. "Elbette hayır. Hayır. Beni nasıl utandırabilirsin ki?" Belinda uzaklaşmıştı. Fleur annesinin koluna dokundu. "Söylediklerimi unut. Önemli değil." Oysa önemliydi fakat Belinda'yı kırmak istemiyordu. Böyle zamanlarda Fleur, Couvent de l'Annonciation'un kapısında durmuş, annesinin uzaklaşan arabasının arkasından bakıyormuş hissine kapılıyordu.

Belinda bir süre hiç konuşmayınca Fleur'ün üzüntüsü daha da arttı.

"Bana güvenmelisin, bebeğim. Ben senin iyiliğini istiyorum." Belinda, Fleur'ün bileğini tuttu. Fleur tam uçuruma yuvarlanacakken annesinin onu yakalayıp geri çektiğini hissetti.

Fleur o gece yatağa girdikten sonra, Belinda kızının duvardaki fotoğraflarına baktı ve kararlılığı her zamankinden daha da güçlendi. Fleur'ü hepsinden korumayı bir şekilde başarmalıydı; Alexi'den, Chris gibi hiçlerden ve yollarına çıkacak herkesten.

Hayatı boyunca yaptığı en zor şey olacaktı ve böyle günlerde durumla nasıl başa çıkacağından emin olamıyordu.

Depresyon kendini hissettirmeye başlamıştı. Telefona uzanıp hemen bir numarayı tuşlayarak depresyonu bir kenara attı.

Uykulu bir erkek sesi cevap verdi. "Evet?"

"Benim. Seni uyandırdım mı?"

"Evet. Ne istiyorsun?"

"Bu gece seni görmek istiyorum."

Adam esnedi. "Ne zaman geliyorsun?"

"Yirmi dakikaya orada olurum."

Telefonu kulağından uzaklaştırmaya başladığında karşı taraftaki sesi duydu. "Hey, Belinda? Külotunu evde bırakmaya ne dersin?"

"Shawn Howell, sen bir şeytansın." Telefonu kapadı, çantasını kaptı ve evden çıktı.

9. BÖLÜM

Hollywood, Jake Koranda'yı ukala ve sert istiyordu. 44'lük Magnum namlusunun üzerinden bir sokak serserisine bakmasını istiyorlardı. İnci kabzalı Coltlarıyla bir grup serseriyi hallettikten sonra etine dolgun, seksi bir hatuna veda öpücüğü vererek salon kapısından çıkmasını istiyorlardı. Koranda daha yirmi sekiz yaşında olabilirdi fakat gerçek bir erkekti; arka cebinde fön makinesi taşıyan o züppelerden değildi.

Jake, maliyetinden altı kat fazla hasılat getiren düşük bütçeli bir kovboy filminde Tazı adında bir serseriyi oynamaya başladığı andan itibaren büyük başarı yakalamıştı. Gençliğine rağmen, kadınlar kadar erkeklerin de hoşuna giden o kaba, kanun dışı imaja sahipti; tıpkı Eastwood gibi. İlkinin ardından iki Tazı filmi daha çekilmişti ve hepsi bir öncekinden daha kanlıydı. Daha sonra iki modern aksiyon-macera filmi yaptı. Kariyeri roket gibi yükseliyordu. Derken Koranda'nın inadı tuttu. *Senaryolarını yazmak için* daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Hollywood bu konuda ne yapacaktı? Eastwood'dan beri ortaya çıkan en iyi aksiyon filmi aktörüydü ve ait olduğu gibi

bir kameranın karşısına geçmek yerine kolej antolojilerinde yer alacak berbat şeyler yazıyordu. Lanet olasıca Pulitzer Ödülü onu mahvetmişti.

Ve giderek daha da kötüleşiyordu... Koranda, tiyatro yerine film senaryosu yazmak istediğine karar vermişti. Senaryosuna *Pazar Sabahı Tutulması* adını vermişti ve lanet olasıca şeyde tek bir araba takip sahnesi bile yoktu. "Bu entelektüel zirva sahneye yakışır, evlat," demişti Hollywoodlu ukalanın biri, senaryosuyla film şirketlerinin kapısını çalmaya başladığında, "yalnız, Amerikan halkı ekranda meme ve silah görmek istiyor."

Koranda sonunda küçük bir prodüktör olan Dick Spano'yla anlaşabilmişti ama o da *Pazar Sabahı Tutulması*'nı yapmayı ancak iki şartla kabul etmişti: Başrolü Jake oynayacaktı ve sonrasında Spano'ya yüksek bütçeli bir hırsız-polis hikâyesi vermesi gerekiyordu.

Mart başlarında bir salı gecesi, üç adam duman dolu projeksiyon odasında oturuyordu. Dick Spano, içmeyi sevdiği Küba purosunun dumanının arasından, "Savagar'ın kamera denemesini tekrar geçin," diye seslendi.

Johnny Guy Kelly, filmin efsanevî beyaz saçlı yönetmeni, Orange Crush kutusunun kapağını açtı ve arkada, gölgelerin arasında oturan yalnız siluetle omzunun üzerinden konuştu. "Jako, evlat, seni üzmek istemiyoruz ama sanırım şu dâhi beynini en son kız arkadaşınla yatakta bırakmışsın."

Jake Koranda uzun bacaklarını önündeki koltuğun sırtlığından çekti. "Savagar, Lizzie için yanlış seçim. Bunu hissedebiliyorum."

"Şu pilice bir daha uzun uzun bak ve bana hissettiğin başka bir şey olmadığını söyle." Johnny Guy, elindeki Orange

Crush'la ekranı işaret etti. "Kamera onu seviyor, Jako. Ayrıca oyunculuk dersleri alıyor, yani bu konuda gerçekten ciddi."

Koranda koltuğunda iyice kaykıldı. "Kız fotomodel. Film yıldızı olarak kariyer yapmak isteyen şu aptal kızlardan biri işte. Geçen yıl şu kızla –adı neydi?– aynı şeyi yaşadım ve bir daha yapmayacağıma yemin ettim. Özellikle de bu filmde. Amy Irving'e tekrar baktın mı?"

"Irving'in programı dolu," dedi Spano. "Öyle olmasa bile, inan bana şu anda Savagar'ı tercih ederdim. Kız tam bir afet. Hangi dergiyi eline alsan kapağında onun fotoğrafı var. Herkes, ilk filmi olarak neyi seçeceğini merak ediyor. Kitlesi çoktan hazır."

"Kitlesine sokayım ben onun," dedi Koranda.

Dick Spano ve Johnny Guy Kelly birbirlerine baktılar. Jake'i seviyorlardı fakat sabitfikirliydi ve bir şeye inandığında gerçekten baş belası olabiliyordu. "O kadar kolay değil," dedi Johnny Guy. "Arkasında çok akıllı kişiler var. Doğru filmi bulmak için uzun zamandır bekliyorlar."

"Haydi oradan," diye karşılık verdi Jake. "İstedikleri tek şey, küçük kızlarıyla oynayabilecek kadar uzun boylu bir adam. Hepsi o kadar."

"Bence onları hafife alıyorsun."

Odanın arkasından soğuk bir sessizlik geldi.

"Üzgünüm, Jake," dedi Spano sonunda, ürkekçe. "Ancak bu kez senin yerine karar vermek zorundayız. Yarın ona bir teklif yapacağız."

Koranda yerinden fırladı. "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın ama ayaklarına halı sermemi beklemeyin."

Jake çekip giderken Johnny Guy başını iki yana salladı ve tekrar ekrana döndü. "Umarım şu piliç, Jake'in endişelerini yatıştırır."

Belinda, Fleur'ü Jake Koranda'nın bütün filmlerine sürüklemiş, Fleur ise hepsinden nefret etmişti. Her seferinde birini kafasından vuruyor, karnından bıçaklıyor ya da kadının birinin ödünü patlatıyordu. Ve adam bundan zevk alıyor gibi görünüyordu! Şimdi onunla birlikte çalışması gerekiyordu ve rol için kendisinin seçilmesi konusunda Jake'in ne düşündüğünü menajerinden öğrenmişti. Aslında bir yandan onu suçlayamıyordu da. Belinda neye inanırsa inansın, Fleur aktris değildi.

Fleur ne zaman bu konuda konuşacak olsa, "Endişelenmeyi bırak," diyordu Belinda. "Seni gördüğü anda âşık olacak."

Fleur bunun olacağını hayal bile edemiyordu.

Stüdyonun, kendisini LAX'ten alması için gönderdiği uzun beyaz limuzin, onları Belinda'nın Beverly Hills'te kiraladığı iki katlı İspanyol tarzı eve götürdü. Mayıs başlarıydı ve New York'tan ayrıldıklarında hava mevsim normallerine göre soğuktu fakat Güney Kaliforniya gayet sıcak ve güneşliydi. Üç yıl önce Fransa'dan geldiğinde, hayatının böylesine tuhaf bir yöne gireceğini hayal bile etmemişti. Minnettar davranmaya çalışıyordu fakat son zamanlarda zorlanmaya başlamıştı.

En az yüz yaşında gibi görünen bir hizmetçi, beyaz duvarlı, koyu ahşap kirişli, rölyef demir avizeli ve kiremit rengi zeminli bir antrede onları karşıladı. Kadın, bavulları üst kata taşımaya başlayınca Fleur bagajları onun elinden aldı. Arka tarafta havuza bakan bir yatak odasını seçti ve ana yatak odasını Belinda'ya bıraktı. Ev, fotoğraflardakinden

daha da büyük görünüyordu. Altı yatak odası, dört balkonu ve iki jakuzisiyle, iki kişinin ihtiyaç duyacağından çok daha geniş bir alanı vardı ve onları ziyaret etmek yerine telefon görüşmeleriyle yetinen Alexi'ye bundan söz etme gafletinde bulunmuştu.

"Güney Kaliforniya'da gösterişten kaçınmak hoş karşılanmaz," demişti Alexi. "Annenin dediklerini yaparsan muhteşem bir başarı kazanırsın."

Bu yorumun üzerinde durmadı. Alexi'yle Belinda'nın arasındaki sorunlar kendisinin çözemeyeceği kadar karmaşıktı; özellikle de birbirinden bu kadar nefret eden iki kişinin neden boşanmadığını anlayamıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp odanın sıcak ahşap eşyalarına ve toprak rengi kumaşlarına baktı. Duvara asılmış Meksika haçlarını görünce rahibeleri özlediğini hissetti. Bu yolculuğu tek başına yapacağı hiç aklına gelmemişti.

Yatağın kenarına oturup New York'u aradı. Belinda cevap verdiğinde, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Berbat haldeyim. Çok utanıyorum. Benim yaşımda bir kadın nasıl suçiçeği çıkarır?" Belinda burnunu sildi. "Bebeğim yılın en çok konuşulan filminde yıldız olacak ve ben bu aptal hastalık yüzünden New York'ta kısılıp kaldım. Yara izleri kalırsa..."

"Bir haftaya iyileşirsin."

"En iyi halime kavuşmadan oraya gelmiyorum. Yıllar önce ne kaçırdıklarını görmelerini istiyorum." Belinda yine burnunu sildi. "Onunla görüşür görüşmez beni ara. Zaman farkı önemli değil."

Fleur'ün, kimden söz ettiğini annesine sormasına gerek yoktu. Bütün cesaretini topladı ve... gerçekten de...

"Bebeğim, Jake Koranda'yla sevişme sahneleri çevirecek."

"Bunu bir kez daha söylersen kusacağım."

Belinda o perişan halinde bile gülmeyi başardı. "Şanslısın, çok şanslısın, bebeğim."

"Artık kapıyorum."

Ama Belinda ondan önce davranmıştı.

Fleur pencereye yanaştı, havuza baktı. Modellikten nefret etmeye başlamıştı; Belinda'nın asla anlayamayacağı bir şey daha. Kesinlikle aktris olmak da istemiyordu. Ancak bütün bunların yerine ne yapmak istediği konusunda hiçbir fikri olmadığından, sızlanması da pek mümkün değildi. Bir sürü parası, muhteşem bir kariyeri ve prestijli bir filmde başrolü vardı. Dünyanın en şanslı kızıydı ve şımarık bir çocuk gibi davranmayı kesecekti. Kamera karşısında kendini hiçbir zaman rahat hissetmediyse ne olacaktı yani? Öyleymiş gibi davranmayı gayet iyi başarıyordu ve bu filmde yapması gereken de tam olarak buydu. Rol yapacaktı.

Şortunu giydi, saçlarını başının üzerinde topuz yaptı ve *Pazar Sabahı Tutulması*'nın senaryosuyla birlikte verandaya çıktı. Taze sıkılmış bir bardak portakal suyuyla, minderli şezlonglardan birine yerleşerek senaryoya baktı.

Jake Koranda, Vietnam'dan Iowa'daki evine dönen bir asker olan Matt'i oynuyordu. Matt, tanık olduğu My Lai katliamının anılarıyla boğuşur. Eve döndüğünde karısının başka bir adamın çocuğuna hamile olduğunu, kardeşininse yerel bir skandala karıştığını öğrenir. Matt, yokluğunda iyice büyüyüp serpilen baldızı Lizzie'ye ilgi duyar. Fleur, Lizzie'yi oynayacaktı. Senaryo notlarını karıştırdı.

Napalm kokusunun değmediği ve Matt'in ailesinin yozlaştıramadığı Lizzie, Matt'e kendini bir kez daha masum hissettirir.

İkisi, en iyi hamburger yapan mekân konusunda eğlenceli bir tartışmaya girişirler. Karısıyla travmatik bir sahneden sonra Matt, kök birası yapan eski bir bar bulmak için Lizzie'yi de yanına alarak bir haftalık Iowa yolculuğuna çıkar. Kök birası mekânı, ülkenin kaybolan masumiyetini hem trajik hem de komik bir şekilde sembolize eder. Yolculuğun sonunda Matt, Lizzie'nin aslında göründüğü kadar saf ve masum olmadığını anlar.

Filmin kadına bakışı hoşuna gitmemesine rağmen, Fleur bu senaryoyu Tazı filmlerinden çok daha fazla sevmişti. Ancak iki aylık oyunculuk derslerine rağmen, Lizzie kadar karmaşık bir karakteri nasıl canlandıracağını bilemiyordu. Keşke romantik komedi olsaydı.

En azından filmin çıplak sevişme sahnesinde oynaması gerekmeyecekti. Belinda'ya karşı kazandığı tek savaş buydu. Annesi, Fleur'ün ahlakçılık tasladığını ve onca mayo reklamı çekiminden sonra ikiyüzlü davrandığını söylemişti; fakat mayo mayoydu ve çıplaklık çıplaklıktı. Fleur kararından dönmemişti.

Dünyanın en saygın fotoğrafçıları için bile çıplak poz vermeyi hiçbir zaman kabul etmemişti. Belinda, bunun hâlâ bakire olmasından kaynaklandığını söylüyordu ama mesele o değildi. Fleur mahremiyetini biraz olsun korumak istiyordu.

Hizmetçi yanına gelerek dışarı bir göz atması gerektiğini söyledi. Fleur ön kapıya gitti. Yolun ortasında, üzerinde gümüş renkli devasa kurdelesiyle, parlak kırmızı yepyeni bir Porsche duruyordu.

Hemen telefona koştu ve Alexi'yi yatağa girmeye hazırlanırken yakaladı. "Çok güzel," diye bağırdı. "Onu kullanırken ödüm patlayacak."

"Saçma. Sen arabayı kontrol ediyorsun, *chérie*, tersi değil."

"Yanlış numarayı aramışım. Savaşı Paris kanalizasyonlarında geçiren, Bugatti Royale'ı bulmak için servet harcayan adamla konuşmak istiyordum."

"O, hayatım, farklı bir konu."

Fleur gülümsedi. Birkaç dakika sohbet ettikten sonra yeni arabasını kullanmak için dışarı koştu. Keşke Alexi'ye yüz yüze teşekkür edebilseydi ama Alexi onu görmeye hiç gelmemişti.

Hediyesiyle ilgili keyfi biraz kaçtı. Annesi ile babası arasındaki savaşta bir piyona dönüşmüştü ve bundan nefret ediyordu. Ancak babasıyla yeni ilişkisi ne kadar önemli olursa olsun, bu güzel araba onu ne kadar mutlu ederse etsin, Belinda'ya sadakati asla sarsılmayacaktı.

Ertesi sabah Porsche'siyle, *Pazar Sabahı Tutulması*'nın çekiminin yapıldığı stüdyonun kapısından girdi. Fleur Savagar sete kendisi olarak gelmekten çok korktuğundan, Taş Bebeği göndermişti. Giyinirken makyajına özellikle özen göstermiş, saçlarını sırtından aşağı dümdüz inecek şekilde mineli taraklarla arkaya doğru taramıştı. Şakayık renkli Sonia Rykiel bluzu, on santim topuklu kertenkele derisi sandaletlerle tamamlanıyordu. Jake Koranda uzun boyluydu fakat o topuklar ikisini aynı boya getirmeliydi.

Güvenlik görevlisinin kendisine tarif ettiği otoparkı buldu. Kahvaltı niyetine yediği tost midesine oturmuştu. *Pazar Sabahı Tutulması*'nın çekimleri haftalardır devam etmesine rağmen, birkaç gün daha onun gelmesine gerek yoktu ama

kamera karşısına geçmeden önce ortama biraz bakınmanın özgüvenini artıracağına karar vermişti. Şimdiye kadar pek işe yaramamıştı.

Bu çok gülünçtü. Televizyon reklamları yaptığı için süreci anlıyordu. Neyi nasıl yapacağını, nasıl hareket edeceğini biliyordu. Ancak gerginliği bir türlü hafiflemiyordu. Belinda film yıldızı olmalıydı. O değil.

Güvenlik görevlisi önceden telefon açmış, prodüktör Dick Spano onu stüdyo kapısında karşılamıştı. "Fleur, hayatım! Seni görmek ne güzel." Fleur'ü yanağından öptü ve etekli bluzunun sergilediği bacaklarına alıcı gözle baktı. Fleur, New York'ta tanıştıklarında Spano'dan hoşlanmıştı; özellikle de atları ne kadar sevdiğini öğrenince. Spano onu çift kanatlı ağır bir kapıya götürdü. "Çekime hazırlanıyorlar. Seni içeri götüreyim."

Fleur, platformda hazırlanmış parlak ışıklı dekorun, Matt'in Iowa'daki evi olduğunu anladı. Tam ortada Johnny Guy Kelly'yi ayakta durmuş, Matt'in karısı DeeDee'yi oynayan kumral saçlı, ufak tefek aktris Lynn David'le konuşurken gördü. Dick Spano, Fleur'e, kanvas bir yönetmen sandalyesini işaret etti. Fleur, adının yazılı olup olmadığını görmek için sandalyenin arkasına bakmamak için kendini zor tuttu.

"Hazır mısın, Jako?"

Jake Koranda gölgelerin arasından çıktı.

Fleur'ün fark ettiği ilk şey, bir bebeğinki kadar yumuşak ve sarkık olan inanılmaz dudaklarıydı. Ancak bebeği andıran tek yönü oydu. Omuzlarını düşürerek gevşek gevşek yürüyüşü, onu senarist-film yıldızından çok yorgun bir kovboy gibi gösteriyordu. Koyu kumral düz saçları Tazı filmlerindekinden daha kısa kesilmiş, onu hem daha uzun hem de daha ince

yapılı göstermişti. Fleur onun ekran dışında da ekranda olduğundan daha dost canlısı görünmediğine karar verdi.

Belinda'nın sayesinde, Fleur onun hakkında istediğinden daha fazlasını biliyordu. Basınla arasının iyi olmadığı bilinmesine ve nadiren röportaj vermesine rağmen, belli gerçekler gizlenmemişti. John Joseph Koranda adıyla doğmuş; Cleveland, Ohio'nun en berbat bölgelerinden birinde, gündüzleri evlere ve geceleri ofislere temizliğe giden bir anneyle büyümüştü. Daha küçükken sabıka kaydı oluşmuştu bile. On üç yaşındayken birkaç küçük hırsızlık, dükkân soygunu ve araba hırsızlığı yapmıştı. Muhabirler, hayatını nasıl değiştirdiği konusunda onu konuşturmaya çalıştığında, üniversitedeki spor bursundan söz etmişti. "Sadece basketbolda şansı dönen bir serseri," demişti. İkinci sınıftayken üniversiteden neden ayrıldığı, kısa süren evliliği veya Vietnam'daki ordu hizmeti hakkında konuşmaya yanaşmamıştı. Hayatının yalnızca kendisini ilgilendirdiğini söylemişti.

Johnny Guy sessizlik istedi; set sessizliğe gömüldü. Lynn David başı eğik halde duruyor, sert mavi gözleri ve sarkık ağzıyla karşısında dikilen Jake'e hiç bakmıyordu. Johnny Guy, "Kamera!" dedi.

Jake bir omzunu kapı kirişine yasladı. "Sürtüklük etmeden duramıyorsun, değil mi?"

Fleur ellerini kucağında birleştirdi. Filmin en berbat sahnelerinden birini çekiyorlardı; Jake'in oynadığı karakter Matt'in, karısı DeeDee'nin ihanetini yeni öğrendiği sahne. Montajda sahneye Matt'in Vietnam'da tanık olduğu köy katliamının görüntüleri serpiştirilecek, gölge görüntüler ona kontrolünü kaybettirecek ve sonunda, tanık olduğu vahşetin bir benzeriyle DeeDee'ye saldıracaktı.

Matt mutfakta dolaşmaya başladığında, vücudundaki bütün kaslar tehditkâr bir tavırla gerilmişti. DeeDee küçük, çaresiz bir hareketle, Matt'in kendisine verdiği kolyeye dokundu. Onun yanında minicik kalıyordu; kırılmak üzere olan küçük bir Kewpie oyuncak bebeği gibi. "Sandığın gibi olmadı, Matt. Öyle olmadı."

Matt'in eli aniden uzandı ve DeeDee'nin kolyesini çekip kopardı. Genç kadın çığlık atarak ondan uzaklaşmaya çalıştı fakat Matt çok hızlıydı. DeeDee'yi yakalayıp sarsınca kadın ağlamaya başladı. Fleur ağzının kuruduğunu hissetti. Bu sahneden nefret ediyordu. Hem de bütün benliğiyle.

"Kes!" diye seslendi Johnny Guy. "Pencerenin yanında bir gölge var."

Jake'in öfkeli sesi sette yankılandı. "Bunu tek çekimde halledebileceğimizi düşünmüştüm!"

Fleur sete gelmek için bundan daha kötü bir gün seçemezdi. Henüz bir filmde oynamaya hazır değildi. Hele de Jake Koranda'yla bir filmde oynamaya hiç hazır değildi. Neden onun yerine Robert Redford ya da Burt Reynolds olmamıştı ki? Nazik biri. En azından Jake'in onu hırpaladığı bir sahnesi yoktu. Ama onunla çekeceği sahneleri düşününce de içi pek rahatlamıyordu.

Johnny Guy sessizlik istedi. Kostüm ekibinden biri Lynn'in kolyesini yeniledi. Fleur'ün avuçları terlemeye başlamıştı.

"Sürtüklük etmeden duramıyorsun, değil mi?" dedi Matt, aynı çirkin sesle. DeeDee'ye yaklaştı ve kolyesini çekip kopardı. DeeDee çığlık atarak onunla boğuştu. Matt onu bu kez daha sertçe sarsarken yüzünde öyle iğrenç bir ifade vardı ki, Fleur adamın rol yaptığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. *Tanrım, lütfen rol yapıyor olsun.*

Matt, DeeDee'yi duvara yapıştırarak onu tokatladı. Fleur daha fazla izleyemedi. Gözlerini kapayarak buradan başka herhangi bir yerde olmayı diledi.

"Kes!"

Sahne sona erdiğinde Lynn David'in ağlaması dinmedi. Jake genç kadını kollarına alarak başını çenesinin altına aldı.

Johnny Guy ileri atıldı. "Sen iyi misin, Lynnie?"

Jake, Guy'a döndü. "Bizi yalnız bırak!"

Johnny Guy başıyla onaylayarak uzaklaştı. Bir an sonra Fleur'ü gördü. Fleur ondan on santim daha uzundu ama Guy yine de ona sımsıkı sarıldı. "Sen derdimize deva olmaya mı geldin? Bahar yağmurundan sonra açan Teksas güneşi kadar güzelsin."

Johnny Guy, bütün samimi tavırlarına rağmen sektördeki en iyi yönetmenlerden biriydi. New York'ta tanıştıklarında, Fleur'ün deneyimsizliği konusunda hassas davranmış ve onu rahat ettirmek için elinden geleni yapacağına söz vermişti. "Gel benimle. Herkesle tanışmanı istiyorum."

Fleur'ü ekiple tanıştırmaya ve her biri hakkında kişisel bilgiler vermeye başladı. İsimler ve yüzler Fleur'ün önünden hatırlayamayacağı bir hızda akıyordu fakat yine de herkese gülümsedi. "Şu güzel annen nerede senin?" diye sordu Guy. "Bugün seninle geleceğini sanıyordum."

"İlgilenmesi gereken işleri vardı." Fleur annesinin işinin pamuklarla ve kalamin losyonuyla ilgili olduğunu söylemedi. "Bir haftaya kadar gelir."

"Onu ellilerden hatırlıyorum," dedi Guy. "O zamanlar asistanlık yapıyordum. Onunla, Errol Flynn'le birlikteyken Allah'ın Bahçesi'nde tanışmıştık."

Fleur fark etmediği bir kabloya takılınca Johnny Guy kolunu yakaladı. Belinda karşılaştığı bütün film yıldızlarını listelemişti fakat Errol Flynn'den hiç söz etmemişti. Guy yanılıyor olmalıydı.

Johnny Guy aniden huzursuz göründü. "Haydi gel, hayatım. Seni Jake'le tanıştırayım."

Bu Fleur'ün tam da yapmak istemediği şeydi ama Johnny Guy onu Jake'e doğru sürüklemeye başlamıştı bile. Lynn David'in hâlâ Jake'e yapışmış halde olduğunu görünce huzursuzluğu daha da arttı. Fleur, Johnny Guy'a fısıldadı. "Neden burada bekle..."

"Jako, Lynnie. Burada tanışmanızı istediğim biri var." Fleur'ü sürükleyerek götürüp iki oyuncuyla tanıştırdı.

Lynn hafifçe gülümsedi. Jake, Tazı gözleriyle Fleur'e baktı ve sert bir baş selamı verdi. Fleur'ün on santimlik sandaletleri onu Jake'le aynı boya çıkarıyordu ve her nasılsa yüzünü buruşturmamayı başardı.

Tuhaf bir sessizlik oldu ve kirli sakallı bir genç nihayet sessizliği bozdu. "Tekrar yapmamız gerek, Johnny Guy," dedi. "Biraz gürültü olmuş."

Koranda, Fleur'ün yanından kaba bir tavırla geçerek setin ortasına yürüdü. "Sizin neyiniz var böyle?" Set aniden sessizliğe gömüldü. "Toplayın kendinizi. Bunu sizin için daha kaç kez yapmamız gerekecek?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda isimsiz bir ses, gergin sessizliği bozdu. "Özür dileriz, Jake. Elimizden bir şey gelmez."

"Canı cehenneme!" Fleur, inci kabzalı Coltlarını çekmesini bekliyordu. "Toplayın ulan kendinizi! Bunu sadece bir kez daha yapacağız."

"Sakin ol, evlat," dedi Johnny Guy. "Yanlış hatırlamıyorsam burada yönetmen benim."

"O zaman işini doğru yap," diye karşılık verdi Koranda.

Johnny Guy başını kaşıdı. "Bunu duymamış olayım, Jako. Bunlar hep dolunay yüzünden. İşe geri dönelim."

Öfke krizleri Fleur için yeni bir şey değildi –son birkaç yılda onlarcasını görmüştü– fakat bu kez nedense yüreği ağzına gelmişti. Büyük koşucu saatine bakarak esnedi. Bu, huzursuz olduğunda yapmayı öğrendiği bir şeydi; saatine bakarak esnemek. İnsanlara onu etkileyemeyeceklerini gösteriyordu; gerçek öyle olmasa bile.

İdolünün bu huysuzluğunu görse Belinda'nın ne diyeceğini merak etti. *Ünlüler sıradan insanlardan farklıdır, bebeğim. Aynı kurallara uymazlar.*

Fleur'ün kitabında öyle değildi. Ne kadar ünlü olursanız olun, kabalık kabalıktı.

Sahne tekrar başladı. Fleur izlemek zorunda kalmamak için gölgelerin arasına çekildi ama şiddet sahnelerinin sesini duymaması mümkün değildi. Sahnenin çekimlerinin bitmesi sonsuzluk gibi geldi.

Johnny Guy'ın daha önce prodüksiyon asistanı olarak tanıştırdığı bir kadın Fleur'ün yanına gelerek giyim odasına gitmek isteyip istemeyeceğini sordu. Fleur onu öpebilirdi. Geri döndüğünde ekip öğle yemeği molası veriyordu. Lynn ve Jake bir kenarda baş başa sandviçlerini yerken Lynn onu hemen fark etti. "Bize katılsana."

Fleur'ün istediği tek şey uzaklaşmaktı ama bu daveti reddetmek için kibar bir yol bulamadı. Sette onlara doğru yürürken kertenkele derisi sandaletlerinin topukları takırdadı. Hepsi kot pantolonlarını giymişti ve Fleur şimdi kendini

aşırı süslü bir yabancı gibi hissediyordu. Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi.

"Otursana." Lynn katlanan sandalyelerden birini işaret etti. "Daha önce konuşma fırsatımız olmadığı için üzgünüm."

"Sorun değil. Meşguldünüz."

Jake ayağa kalkarak sandviçini kâğıdına sardı. Fleur erkeklere yukarıdan bakmaya alışkındı, aşağıdan değil; üstelik Jake o kadar ürkütücüydü ki geri çekilmemek için Fleur'ün kendini zorlaması gerekti. O inanılmaz dudaklara baktı ve köşesi çentikliliğiyle ünlü şu ön dişi gördü. Jake yine ona sert bir baş selamı verdikten sonra Lynn'e döndü. "Ben biraz basket atacağım. Sonra görüşürüz."

O giderken Lynn yarım sandviçini Fleur'e uzattı. "Şunu sen ye de daha fazla kilo almayayım. Düşük kalorili mayonezli somon."

Fleur dostluk teklifini kabul ederek oturdu. Lynn yirmili yaşlarının ortasında, küçük elli, kumral saçlı, zarif bir kadındı. Fleur kendini Yeşil Dev gibi hissederken, bin tane dergiye kapak olmak bile böylesine ufak tefek bir kadının yanında hissettiklerini değiştiremezdi.

Lynn de onu inceliyordu. "Kilon için endişelenmek zorunda gibi görünmüyorsun."

Fleur sandviçten bir lokma aldı. "Endişeleniyorum. Kamera karşısında çalışırken altmış beş kilonun üzerine çıkamam. Benim boyumda biri için çok zor bir şey; özellikle de ekmek ve dondurmayı bu kadar severken."

"Güzel, o zaman arkadaş olabiliriz." Lynn'in gülümsemesi bir sıra küçük ve düzgün dişi ortaya çıkardı. "Her şeyi yiyebilen kadınlardan nefret ediyorum."

"Ben de." Fleur gülümsedi ve bir süre kadın olmanın adaletsizliğinden konuştular. Sonunda konu *Pazar Sabahı Tutulması*'na geldi.

"DeeDee'yi oynamak, pembe dizilerden sonra beklediğim çıkış fırsatıydı." Lynn kotunun üzerinden bir somon kırıntısını silkeledi. "Eleştirmenler, Jake'in senaryolarında kadın karakterlerin erkekler kadar iyi yazılmadığını söylüyor ama bence DeeDee bir istisna. Aptal bir kadın fakat zaafları var. Herkesin biraz DeeDee tarafı vardır."

"Gerçekten önemli bir rol," dedi Fleur. "Lizzie'ye göre daha doğrudan. Ben... kendi rolümle ilgili gerginim. Sanırım... Kendimden o kadar emin değilim." Kızardı. Bu, bir iş arkadaşına güven aşılamak için hiç de iyi bir yol değildi.

Yine de Lynn başıyla onayladı. "Role girdiğinde özgüvenin artar. Lizzie hakkında Jake'le konuş. Öyle şeylerde iyidir."

Fleur kazağının bir ilmeğini çekiştirdi. "Jake'in benimle herhangi bir konuda konuşmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Beni bu filmde istemediğini herkes biliyor."

Lynn anlayışla gülümseyerek ona baktı. "Kararlı olduğunu gördüğünde fikri değişecektir. Ona biraz zaman ver."

"Ve mesafe," dedi Fleur. "Ne kadar uzak o kadar iyi."

Lynn arkasına yaslandı. "Jake iyi adamların sonuncularından, Fleur."

Fleur yerinde kıpırdandı. "Haklı olduğundan eminim."

"Hayır. Ciddiyim."

"Eh... Onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Bugün gördüklerini düşünüyorsun."

"Ekibe karşı biraz... sertti."

Lynn çantasını alıp karıştırmaya başladı. "Jake'le birkaç yıl önce birlikteydik. Ciddi bir ilişki değildi fakat birbirimizi

çok iyi tanıdık ve ilişkimiz bittikten sonra da dost kaldık." Çantasından bir nane şekeri kutusu çıkardı. "Ona çok şeyimi anlattım ve Jake o sahneyi yazmadan önce başıma gelen bir şeyden ilham aldı. Olanların bana kötü anıları hatırlatacağını biliyordu ve beni düşündüğü için bir an önce bitirmek istiyordu."

Fleur sandalyenin üzerinde bacaklarını kendine çekti. "Ben... Onun gibi adamlarla pek rahat değilimdir."

Lynn'in dudakları kıvrıldı. "Onun gibi adamları karşı konulmaz yapan da budur."

Fleur'ün tercih edeceği tanım bu olmazdı fakat zaten söylemesi gerekenden fazlasını söylemişti.

Fleur sonraki birkaç gün boyunca Jake Koranda'dan uzak durdu. Diğer yandan, gözünü ondan alamadığının da farkındaydı. Jake, Johnny Guy ile sürekli atışıyor, sık sık fikir ayrılığına düşmek için olay çıkarıyorlardı. Başlangıçta bu atışmalar Fleur'ü huzursuz etse de, aslında bundan zevk aldıklarını anladı. İlk günkü patlamasına rağmen Jake'in ekip arasında ne kadar sevildiğini görmek de şaşırtıcıydı. Hatta Fleur'den başka herkesle iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Sabahları kısaca başıyla selamladıktan sonra, bütün gün genç kız orada değilmiş gibi davranıyordu.

Neyse ki Fleur'ün ilk sahnesi Lynn'leydi. Çekimden önceki perşembe gecesi, harfi harfine öğrenene kadar repliklerini çalıştı ve ertesi sabah saat yedide makyaj çağrısı yapıldığında, zinde görünmek için erkenden yatağa girdi. Ne var ki daha ışığı kapayamadan telefonu çaldı. Belinda'nın sesini duymayı beklerken arayanın yönetmen asistanı Barry olduğunu anladı.

"Fleur, yarınki programı değiştirmemiz gerekti. Matt ve Lizzie'yle açılış sahnesini çekiyoruz."

Yüreği yerinden hopladı. Daha ilk gününde Jake'le çalışma fikrine dayanamazdı.

Tabii ki uykusu kaçtı. Repliklerini tekrar tekrar çalışmak için ışığı bir söndürüp bir açarken nihayet uykuya daldığında şafak sökmek üzereydi ve bir saat sonra alarmı onu uyandırdı. Makyözü gözlerinin altındaki koyu renk halkalar yüzünden şikâyet etti. Fleur özür diledi ve bir daha olmayacağına söz verdi. Johnny Guy açılış sahnesini konuşmak için makyaj karavanına geldiğinde Fleur'ün sinirleri sonuna kadar gerilmişti bile.

"Bugün arka tarafta çalışıyoruz. Çiftlik evinin verandasındaki salıncakta oturuyor olacaksın."

Fleur, inşa edilen Iowa çiftlik evinin dışını görmemişti ve bugün dışarıda çalışacakları için sevindi. "Başını kaldırıp bakıyorsun ve Matt'in yolda durduğunu görüyorsun. Ona sesleniyorsun, salıncaktan fırlıyorsun ve bahçeden ona doğru koşuyorsun. Kendini doğruca onun kollarına atıyorsun. Kolay bir sahne."

Ve Fleur işi batıracağından emindi. Birkaç ay oyunculuk dersi almak onu aktris yapmazdı. Jake'in ne kadar mükemmeliyetçi olduğunu görmüştü. Jake zaten ondan nefret ediyordu. Ne kadar beceriksiz olduğunu görünce işler daha da kötüleşecekti.

Kostümünü giydiğinde morali daha da bozuldu. Film ağustos ayında çekiliyordu ve minik kırmızı kalp desenli, kalçaları bacaklarını daha da uzun gösterecek şekilde yüksek kesilmiş küçük, beyaz bir bikini giyiyordu. Belinden düğümlenmiş mavi bir erkek işçi gömleği karnını açıkta bırakıyordu ve saçlarını başının arkasında gevşek bir örgü yapmışlardı. Stilist, Lizzie'nin sahte masumiyetini vurgulamak için örgünün

ucuna kırmızı bir kurdele takmak istemişti fakat Fleur ona bunu unutmasını söylemişti. Saçına kurdele takmak istemezdi; Lizzie'nin isteyeceğini de sanmıyordu.

Dördüncü kez tuvalete giderken yönetmen asistanı onu çağırdı. Fleur verandadaki salıncakta yerini aldı ve yapması gerekenleri gözden geçirdi. Lizzie, Matt'i görmeyi bekliyordu fakat bunu belli edemezdi. Lizzie birçok şeyi belli edemezdi; ablasına ne kadar kızgın olduğunu ve eniştesini ne kadar arzuladığını. Jake karavanlardan birinin yakınında duruyordu. Üzerinde filmin başındaki kostümü olan asker üniforması vardı. Jake'ten hiç hoşlanmazken, onu nasıl arzulayabilirdi ki? Esneyerek saatine bakmak için bileğini kaldırdı ama saat takmadığını o zaman hatırladı.

Koranda bir elini cebine sokmuştu. Karavana yaslanırken ayakkabısının tabanını, Fleur'e basın fotoğraflarını hatırlatan rahat ve seksi bir pozla tekerleğe dayamıştı. Tazı'yı canlandırmak için yapması gereken tek şey, gözlerini kısmak ve bir sigara yakmaktı.

"Gösteri zamanı, hanımlar beyler," diye seslendi Johnny Guy. "Hazır mısın, Fleur, hayatım? Haydi, şöyle bir üzerinden geçelim."

Fleur, Guy'ın talimatlarını dikkatle dinledi ve koşması gereken çizgiyi dikkatle izledi. Sonunda salıncağa döndü ve gergin bir tavırla, ekibin son hazırlıkları tamamlamasını bekledi. Heyecan... Heyecanı düşünmeliydi. Ama çok erken değil. *Bekliyormuş gibi görünme. Yüzünden belli etmeden önce onu görmeyi bekle. Matt'ten başka bir şey düşünme. Matt, Jake değil.*

Johnny Guy işaretini verdi ve Fleur başını kaldırdı. Matt'i gördü. *Matt!* Geri dönmüştü! Yerinden fırlayarak

veranda boyunca koştu. Saç örgüsünü arkasında savurarak ahşap basamakları tek hamlede atladı. Ona ulaşmalıydı. Ona dokunmalıydı. Matt onundu, DeeDee'nin değil. Avlu boyunca koştu. İşte orada, tam karşısındaydı. "Matt!" Matt'in adını tekrar haykırarak kendini onun kollarına attı.

Jake arkaya doğru sendeledi ve ikisi birlikte yere yuvarlandı.

Ekipten kahkahalar yükseldi. Fleur yarı çıplak vücuduyla Jake Koranda'yı yere devirmiş ve onun üzerine serilmişti. Bir köşeye sürünüp orada ölmek istiyordu. Tam bir fildi. Dev gibi sakar bir fil, ve bu, hayatının en utanç verici anıydı.

"Bir şeyiniz yok ya?" diye seslendi Johnny Guy, kalkmalarına yardım etmek için gülerek gelirken.

"Hayır, be-ben... iyiyim." Fleur başını eğik tuttu ve bacaklarındaki tozu toprağı silkelemeye odaklandı. Makyözlerden biri ıslak bir bezle yanına koştu ve Fleur, Jake'e bakmadan kendini temizledi. Jake'in, role uygun olmadığı konusunda bir kanıta daha ihtiyacı varsa, az önce bulmuştu işte. Fleur, New York'a dönmek istiyordu. Annesini istiyordu!

"Sen nasılsın, Jako?"

"İyiyim."

Johnny Guy, Fleur'ün koluna hafifçe vurdu. "Bu gerçekten çok güzeldi, tatlım." Sırıttı. "Bu çocuğun gerçek bir kadını taşıyamayacak kadar çelimsiz olması çok yazık."

Johnny Guy, Fleur'ün kendini iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordu fakat işleri daha da kötüleştiriyordu. Fleur kendini çirkin, iri ve sakar hissediyordu. Herkes ona bakıyordu. Keşke kendi içine büzülüp gözden kaybolabilseydi. "Ö-özür dilerim," dedi, gergin bir tavırla. "Sanırım bikiniyi mahvettim. Lekeler bir türlü çıkmıyor."

"Bu yüzden yedeklerimiz var. Gidip üstünü değiştir."

Çok kısa bir süre içinde Fleur salıncağa geri dönmüştü ve tekrar başlamaya hazırlardı. Kameralar çalıştığında, ilk seferindeki heyecanı yeniden yaratmaya çalıştı. Matt'i gördü, yerinden fırladı, basamakları koşarak indi ve koşmaya devam ederek avluyu geçti. *Lütfen, Tanrım, onu tekrar devirmeyeyim.* Kendini bir kez daha Matt'in kollarına atarken hafifçe yavaşladı.

Johnny Guy bundan nefret etti.

Tekrar denediler ve bu kez basamaklardan aşağı yuvarlandı. Dördüncüsünde salıncak bacaklarının arkasına çarptı. Beşincisinde Jake'in yanına ulaşmayı başardı ama son anda yine kendini tuttu. Utancı her geçen saniye biraz daha artıyordu.

"Onunla bağ kurmuyorsun, hayatım," dedi Johnny Guy, Jake onu bırakırken. "Bağlantı kurmuyorsun. Ayaklarını nereye bastığın konusunda o kadar endişelenme. İlk seferinde yaptığın gibi yap."

"Denerim." Kostüm görevlisi gömleğin terle lekelendiğini fark ederek ona kol altlarında yarım aylar olmayan yeni bir gömlek getirdiğinde Fleur daha da yerin dibine geçti. Salıncağa geri dönerken, kendini bütün ağırlığıyla Jake Koranda'nın kollarına atmasının asla mümkün olmayacağını biliyordu. Göğsü sıkıştı ve zorlukla yutkundu.

"Hey, bekle."

Fleur yavaşça döndü ve Jake'in ona yaklaştığını gördü. "İlk seferinde dengemi kaybettim," dedi. "Benim hatamdı, senin değil. Bu kez seni yakalayacağım."

Tabii, tabii, yakalardı. Fleur başıyla onaylayarak uzaklaşmaya başladı.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

Fleur tekrar ona döndü. "Pek hafif olduğum söylenemez."

Jake'in dudaklarında, Tazı'nın yüzünde tuhaf görünecek kibirli bir sırıtış belirdi. "Hey, Johnny Guy!" diye seslendi omzunun üzerinden. "Bize birkaç dakika ver, ha? Şu Çiçek Gücü beni yenebileceğini sanıyor."

"Çiçek Gücü mü?"

Jake, Fleur'ün kolunu tutup pek de nazikçe denemeyecek bir tavırla evin yan tarafına doğru çekiştire çekiştire ekipten uzaklaştırdı. Ayak bileklerine kadar yükselen otların arasına geldiklerinde bıraktı. "On dolarına bahse girerim ki beni bir daha deviremezsin."

Fleur bir elini çıplak beline koydu ve on dokuz yaşında, korkudan ölen bir kız değilmiş gibi görünmeye çalıştı. "Seninle güreşecek değilim."

"Taş Bebek saçlarının dağılmasından mı korkuyor? Yoksa beni tekrar yere devirip bahsi kazanacağından mı?"

"Bahsi kazanacağımı biliyorum," diye karşılık verdi Fleur.

"Görelim bakalım. On papel, Çiçek. Ya göster kendini ya da çeneni kapa."

Jake bilerek onu kızdırıyordu ama Fleur'ün umurunda bile değildi. İstediği tek şey, o aptal ağızdaki o aptal sırıtışı silmekti. "Yirmi olsun."

"Çok korktum, Çiçek. Gerçekten korktum." Jake geri çekilerek kendini hazırladı. Bu kesinlikle işine yarayacaktı.

Fleur ona öfkeli gözlerle baktı. "Umarım iyi bir doktorun vardır."

"Şimdiye kadar konuşmaktan başka bir şey yapmadın."

"Sence bu biraz çocukça değil mi?"

"Taş Bebek korkağın teki. Canının yanmasından korkuyor."

"Yeter artık!" Fleur ayaklarını kumlu zemine gömdü, kollarını kabarttı ve bütün gücüyle atıldı.

Kendini duvara toslamış gibi hissetti.

Jake onu yakalamasa, Fleur darbenin etkisiyle yere yuvarlanacaktı. Oysa Jake onu sımsıkı tutup kendine bastırdı. Fleur soluklanmaya çalışırken birkaç saniye geçti ve sonra aniden geri çekildi. Jake'in omzuna çarptığı çenesi acıyor ve omzu zonkluyordu. "Bu aptalca." Sert adımlarla uzaklaşmaya başladı.

"Hey, Çiçek." Jake o çok bilindik kovboy adımlarıyla genç kıza yaklaştı ve yanında durdu. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Yoksa şu beyaz bikininin tekrar kirlenmesinden mi korkuyorsun?"

Fleur hayretle ona baktı. Kaburgaları ağrıyordu, çenesi onu öldürüyordu ve bir türlü soluklanamıyordu. "Sen delisin."

"İki katı ya da hiç. Bu kez daha da uzaktan gel."

Fleur omzunu ovaladı. "Almayayım."

Jake güldü. Neredeyse hoş bir sesti. "Pekâlâ, o halde seni azat ediyorum. Ama bana yirmi papel borçlusun."

Jake o kadar kibirli görünüyordu ki Fleur meydan okumayı kabul etmek için gerçekten ağzını açtı. Neyse ki sağduyusu devreye girdi. İtiraf etmek istesin ya da istemesin, Jake ona iyilik etmişti. Geri dönmek için birlikte evin etrafından dolaşmaya başladılar. "Çok akıllı olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

"Hey, ben bir dâhiyim. Eleştirileri oku. Herhangi birini. Sana söylerler."

Fleur ona baktı ve alaycı bir tavırla gülümsedi. "Moda kızları okuma yazma bilmez. Biz sadece resimlere bakarız."

Jake gülerek uzaklaştı.

Bir sonraki çekimde sahneyi tamamladılar ve Johnny Guy tam istediği gibi olduğunu söyledi fakat bir sonraki sahnenin mizansenini anlatırken Fleur'ün bir anlık sevinci kursağında kaldı. Lizzie hâlâ Matt'in kollarındayken, onu kardeşçe öpmesi gerekiyordu. Birbirlerine birkaç şey söylüyorlardı ve sonra Lizzie onu tekrar öpüyordu ama bu kez kardeşçe olmaması gerekiyordu. Matt şaşkınlıkla uzaklaşırken, kamera onun Lizzie'yi son görüşünden beri oluşan değişimi inceleyişini görüntülüyordu.

Jake genç kıza takılmaya devam ederken yirmi papelini almadan işe dönmeyi reddetti. Bu Fleur'ü güldürdü ve hiç sorun yaşamadan kardeşçe öpmeyi başardı. Ancak diyaloglar gergindi ve birçok kez denemeleri gerekti. Diğer yandan, Lizzie'nin de o kadar rahat olmaması gerekiyordu ve tam bir felaket olmamıştı. Öğle yemeği arası verdiklerinde, Jake on yaşında bir kız çocuğuymuş gibi Fleur'ün saç örgüsünü çekiştirdi ve kendisi yokken kimseyi dövmemesini söyledi.

Yemekten sonra yakın çekimleri yaptılar; işleri bittiğinde Fleur'ün üçüncü gömleği sırılsıklamdı. Kostümcüler dikişe başlamışlardı.

Sırada ikinci öpücük vardı ve Fleur sorun yaşayacağını biliyordu. Gerek kamera karşısında, gerekse kamera dışında erkeklerle öpüştüğü olmuştu fakat Jake Koranda'yı öpmek istemiyordu; ukalanın teki olduğu için değil –dostça davranmak için çaba harcadığı çok belliydi– ama ona çok yaklaştığında Fleur'e tuhaf şeyler olmaya başlamıştı.

Yönetmen asistanı, Fleur'e seslendi. Jake çoktan yerine geçmiş, Johnny Guy'la konuşuyordu. Johnny Guy ona çekimi

açıklarken, Fleur, Jake'in o yumuşak, sarkık, bebeksi ağzına baktı. Jake, baktığını fark edince komik bir ifadeyle karşılık verdi. Fleur esneyerek çıplak bileğine baktı.

"Taş Bebek'in önemli bir randevusu mu var?" diye sordu Jake.

"Daima," dedi Fleur.

Johnny Guy, Fleur'e döndü. "Burada ihtiyacımız olan şey, güzel kuzum, ağzını gerçekten açıp nefes kesmen. Lizzie'nin Matt'i uyandırması gerekiyor."

Fleur gülerek başparmağını kaldırdı. "Anladım." Oysa yüreği ağzındaydı. Dünyanın en iyi öpüşen kadını değildi. Gerçekten hoşlandığı biriyle hiç çıkmamışken nasıl olabilirdi ki?

Jake onu kollarına aldı. Fleur, o güçlü ellerin bikini altının hemen üstünde çıplak tenine yapıştığını hissedince günün büyük bölümünü öyle ya da böyle Jake'in vücudunda sürünerek geçirdiğini anladı.

"Ayakların, tatlım," dedi Johnny Guy.

Fleur aşağı baktı. Ayakları her zamanki gibi büyüktü işte.

"Biraz daha yakın, kuzum."

Ne yaptığını o zaman anladı. Göğsü Jake'inkine yapışmasına rağmen, vücudunun alt kısmını olabildiğince geri çekmişti. Hemen duruşunu düzeltti. Jake'in ayaklarında ayakkabıları varken ve Fleur'ünkiler çıplakken, Jake en azından on santim daha uzundu. Bu tuhaftı, Fleur'ün hoşuna gitmemişti.

Bu Matt, diye kendine hatırlattı, Johnny Guy kameraların arkasına geçerken. *Başka erkeklerle birlikte oldun ama asıl istediğin kişi Matt.*

Johnny Guy işaret verdi ve Fleur parmaklarını Matt'in üniformasının üzerinde gezdirdi. Gözlerini kapayarak du-

daklarını onun yumuşak, ılık dudaklarına değdirdi. Orada öylece durarak Matt ve Lizzie'yi düşünmeye çalıştı.

Johnny Guy hiç de etkilenmemişti. "Kendini vermiyorsun, tatlım. Bir daha deneyelim."

Bir sonraki denemede, ellerini Matt'in üniformasının kollarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Sahne bittiğinde Jake saatine bakarak esnedi. İçinden bir ses, bunun Jake'in gerginliğinden kaynaklanmadığını söylüyordu.

Johnny Guy, Fleur'ü kenara çekti. "Seni izleyen insanları unut. Onların düşündüğü tek şey, akşam yemeği için eve dönmek. Rahatla. Ona biraz daha sokul."

Fleur yerine dönene kadar kendi kendine konuşup durdu. Bu, işin teknik ayrıntısından başka bir şey değildi, tıpkı bir kapıyı açmak gibi. Rahatlaması, gevşemesi gerekiyordu. Gevşe, lanet olasıca!

Bir sonraki öpücüğünün daha iyi olduğunu düşündü fakat görünüşe bakılırsa böyle düşünen sadece kendisiydi. "Ağzını biraz daha açabilir misin acaba, kuzum?" diye sordu Johnny Guy.

Fleur homurdanarak Jake'in kollarına geri döndü ve onu duyup duymadığını anlamak için başını kaldırdı. "Üzgünüm, ufaklık ama sana yardımcı olamam," dedi Jake. "Burada pasif olan tarafım."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Affedersin."

"Sanki yardıma ihtiyacım varmış gibi."

"Öyle diyorsan."

Johnny Guy işaret verdi. Fleur elinden geleni yaptı ama öpüşmeleri bittiğinde Jake ensesini ovalıyordu. "Beni

uyutacaksın, Çiçek Gücü. Evin arkasına geçip biraz alıştırma yapmamız için Johnny Guy'dan mola isteyeyim mi?"

"Biraz gerginim, o kadar. Bu benim ilk günüm ve miğferimle dizliklerim olmadan seninle bir alıştırma daha yapmam."

Jake sırıttı ve hiç beklenmedik bir şekilde eğilip Fleur'ün kulağına fısıldadı. "Yirmi dolarına bahse girerim ki beni uyandıramazsın, Çiçek."

Bu Fleur'ün hayatında duyduğu en seksi, en amansız, en yatak odası sesli fısıltıydı.

Bir sonraki çekim daha iyiydi ve Johnny Guy yeterli olduğunu söyledi fakat Jake yine de Fleur'ün kendisine yirmi dolar daha borçlu olduğunu hatırlattı.

10. BÖLÜM

Fleur stüdyodan eve döndüğünde Belinda verandada bekliyordu. İki haftadır onu görmemişti. Belinda kolsuz, kırmızı ve sarı batik baskılı bluzu ve kemerli kumaş pantolonuyla zinde ve güzel görünüyordu. Fleur ona sımsıkı sarıldıktan sonra yüzünü inceledi. "Hiç iz kalmamış."

"Onlara on sekiz yaşımdayken beni fark etmeleri gerektiğini düşündürecek kadar güzel görünüyor muyum?"

"Kalplerini kıracaksın."

Belinda ürperdi. "Suçiçeği berbat bir şeydi. Hiç tavsiye etmem." Fleur'ü tekrar öptü. "Seni çok özledim, bebeğim."

"Ben de seni."

Karides, ananas ve taze suteresi karışımı olarak Fleur'ün en sevdiği salatayla tepeleme doldurulmuş seramik tabaklardaki yemeklerini havuz başında yediler. Fleur, son bir haftada olanların çoğunu Belinda'ya anlattı fakat normalde annesine her şeyi anlatmasına rağmen, konu Jake'e geldiğinde çekimser kaldı. Çekimlerdeki ikinci günlerinin sonunda –pazartesi günü– Jake'i yanlış yargıladığına karar vermişti. Jake ona takılıyor, "Çiçek Gücü" diye hitap ediyor ve aynı zamanda

onu kolluyor gibi görünüyordu. Salı günü, Fleur ondan hoşlanmaya başladığını hissetmişti. Çarşamba günü ondan hoşlandığından emindi ve bugün öğle arasında ona karşı bir şeyler hissettiğini anlamıştı; Belinda'nın kesinlikle öğrenmemesi gerekiyordu, yoksa sonsuza kadar bu konuda konuşup dururdu. Bu yüzden annesi sorularıyla onu sıkıştırdığında, Fleur sadece, ilk gün Jake'i nasıl yere devirdiğini ve Jake'in buna ne kadar sempatik bir tavırla karşılık verdiğini anlattı.

Belinda tahmin edileceği şekilde karşılık verdi. "Öyle olacağını biliyordum. Sinema dünyasının en büyük isimlerinden biri ama ne kadar mahcup olduğunu anlıyor. Tıpkı Jimmy gibi; dışarıdan bakıldığında sert ama aslında kendi içinde son derece tatlı ve duyarlı."

Belinda'nın, Jake'in sevgili James Dean'inin bütün özelliklerini taşıdığı konusundaki kesin inancı, Fleur'ü çileden çıkarıyordu. "O çok daha uzun boylu. Ve birbirlerine hiç benzemiyorlar."

"Aynı hamurdanlar, bebeğim. Jake Koranda da asi ruhlu."

"Onunla daha *tanışmadın* bile. Başkalarına benzemiyor. En azından tanıdığım kişilere hiç benzemiyor." Belinda komik bir yüz ifadesi ve şüpheci gözlerle ona bakarak sustu.

Hizmetçi Bayan Jurado –altmış yaşında olduğunu ve çift eklemli başparmağını göstermekten hoşlandığını öğrenmişlerdi– verandaya gelerek taşıdığı telefonu fişe taktı. "Bay Savagar." Fleur cevap vermek için uzandı fakat Bayan Jurado başını iki yana salladı. "Bayan Savagar'a."

Belinda şaşkın gözlerle Fleur'e bakarak omuz silkti ve küpesini çıkarıp ahizeyi aldı. "Ne var, Alexi?" Masanın cam yüzeyine tırnaklarıyla vurdu. "Bu konuda benim ne yapmamı

bekliyorsun? Hayır, elbette ki beni aramadı. Evet. Evet, tamam. Evet, bir şey duyarsam sana haber veririm."

"Sorun ne?" diye sordu Fleur, Belinda telefonu kapadıktan sonra.

"Michel klinikten kaçmış. Alexi benimle bağlantı kurup kurmadığını sordu." Belinda küpesini tekrar taktı. "Yanlış çocuğu gönderdiğini baban bile anlamış olmalı. Benim kızım güzel ve başarılı. Onun oğluysa eşcinsel bir âciz."

Michel, Belinda'nın da oğluydu, Fleur'ün iştahı kaçtı. Michel'den ne kadar hoşlanmasa da Belinda'nın tavrını yanlış buluyordu.

Birkaç ay önce, Michel'in Paris sosyetesinde iyi tanınan evli bir adamla uzun süredir ilişkisi olduğu söylentisi yayılmıştı. Adam bu söylentilerden sonra ölümcül bir kalp krizi geçirmiş, Michel ise intihara kalkışmıştı. Fleur, moda dünyasının aleni eşcinselliğine alışkındı ve insanların bu kadar tantana koparmasına anlam veremiyordu. Alexi, Michel'in Massachusetts'teki okuluna dönmesine karşı çıkmış ve onu İsviçre'deki özel bir kliniğe yatırmıştı. Fleur, Michel'e acımaya çalışıyordu; aslında acıyordu da; ama öte yandan, kişiliğinin çirkin, bağışlamak bilmeyen bir parçası, Michel'in nihayet toplum dışına itilmesinin ilâhî adalet olduğunu düşünüyordu.

"Salatanın geri kalanını yemeyecek misin?" diye sordu Belinda.

"İştahım kaçtı."

Dick Spano'nun purosunun kokusu projeksiyon odasını dolduruyor, fastfood kutularından yayılan soğan kokusuna karışıyordu. Jake bu gece, iki haftalık çekimleri arka sıradan izliyordu. Bir aktör olarak bunu asla yapmazdı ama çiçeği

burnunda bir senarist olarak, nelerin yeniden yazılması gerektiği konusunda düşünebilmek için diyalogların nasıl gittiğini görmesi gerekiyordu.

"Çok iyi becermişsin, Jako," dedi Johnny Guy, Matt ile Lizzie arasındaki ilk diyalog için. "Muhteşem bir yazarsın. Şu New York tiyatro oyunlarıyla zamanını neden boşa harcadığını anlamıyorum."

"Egomu besliyorlar." Lizzie'nin Matt'i öpmeye başladığı noktada Jake bakışlarını ekrandan ayırmadı. "Vay canına."

Adamlar öpüşmenin çeşitli çekimlerini birbiri ardına izlediler.

"Hiç fena değil," dedi Dick Spano sonunda.

"Kız doğru yolda," dedi Johnny Guy.

"Berbat." Jake, Meksika birasını bitirdi ve şişeyi yere bıraktı. "Öpüşmeyi becerdi ama daha ağırlarını asla kaldıramaz."

"Bu kadar kötümser olma. Kız gayet iyi gidiyor."

"Lizzie'yle başa çıkmak, mizacında yok. Fleur cüretkâr ve inanılmaz bir görüntü sergiliyor ama Tanrı aşkına, kız manastırda büyümüş."

"Manastır değil," dedi Dick. "Manastır okulu. Arada fark var."

"Daha da fazlası. Eğitimli biri fakat dünyevi değil. Bütün dünyayı dolaşmış. Onun yaşında böylesine kültürlü başka bir çocuk görmedim; felsefeye ve politikaya bir Avrupalı gibi yaklaşıyor. Ancak sanki bütün hayatını cam bir fanusun içinde geçirmiş gibi. Vasileri onu çok sıkı dizginlemiş. Hiç normal yaşam deneyimi olmamış ve bunu gizleyecek kadar iyi bir oyuncu değil."

Johnny Guy, bir Milky Way'in ambalajını açtı. "Bunların altından kalkacaktır. Çok çalışkan ve kamera onu seviyor."

Jake koltuğuna gömülüp izlemeye devam etti. Johnny Guy bir konuda haklıydı. Kamera bu kızı seviyordu. O kocaman yüz, şu koro kızı bacaklarıyla birlikte ekranı aydınlatıyordu. Geleneksel tarzda bir zarafeti yoktu ama o uzun, güçlü adımlarda bir çekicilik vardı.

Ne var ki, tuhaf saflığı, Lizzie'nin yoldan çıkaran cinselliğinden çok uzaktı. Son sevişme sahnesinde, Lizzie'nin son masumiyet illüzyonlarını da yıkacak şekilde Matt'e hâkim olması gerekiyordu. Fleur gerekenleri yapabiliyordu fakat Jake hayatı boyunca bunu yapan kadınları görmüştü ve bu çocuk doğru izlenimi yaratamıyordu.

Uzun bir gün olmuştu. Jake gözlerini ovuşturdu. Bu filmin başarısı, şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha önemliydi. Daha önce birkaç senaryo yazmıştı ama hepsi çöp sepetini boylamıştı. *Pazar Sabahı Tutulması* onu nihayet tatmin edebilmişti. Derin filmlerin de izleyicisi olduğuna inanması bir yana, bir iki yüz ifadesinden fazlasını kullanabileceği bir rol istiyordu ama aktörlüğü için herhangi bir ödül kazanacağından şüpheliydi.

Her şey çok hızlı olmuştu. İlk senaryosunu yirmi yaşındayken Vietnam'da yazmıştı. Üzerinde gizlice çalışmış ve eve gönderilmeden kısa süre önce bitirmişti. San Diego'daki bir askeri hastaneden taburcu olduğunda, senaryoyu kaleme almış, hemen o gün New York'a göndermişti. Kırk sekiz saat sonra Los Angeles'tan bir kast ajansı onu fark etmiş ve bir Paul Newman kovboy filminde küçük bir rolü okumasını istemişti. Ertesi gün kabul edilmişti ve bir ay sonra New Yorklu bir prodüktör, gönderdiği oyunun sahnelenmesiyle ilgili onu aramıştı. Jake filmi bitirmiş ve hemen dikkatleri üzerine çekmişti.

O deneyim, hızlı çifte hayatının başlangıcı olmuştu. Prodüktör oyununu sahnelemişti. Jake az para ama bolca övgü kazanmıştı. Stüdyo onun ekran performansını beğenmiş ve daha büyük bir rol önermişti. Cleveland'ın yanlış tarafından gelmiş bir çocuk için parası geri çevrilemeyecek kadar iyiydi ve ikisi arasında gidip gelmeye başlamıştı. Para için Batı Sahili, aşk için Doğu Sahili.

İlk Tazı filmi için sözleşme imzalamış ve yeni bir oyun yazmaya başlamıştı. Tazı, stüdyoyu hayran mektubu çığı altında bırakmıştı ve oyun Pulitzer ödülü kazanmıştı. Hollywood'dan ayrılmayı düşünüyordu fakat oyun, bir sonraki filminden alabileceği paranın yarısından azını getirmişti. Filmi çekmişti ve o zamandan beri de birbiri ardına çekip duruyordu. Pişman değildi; en azından çok fazla değildi.

Dikkatini yine ekrana çevirdi. Çiçek Gücü'yle bir moda kızı olması konusunda dalga geçmesine rağmen, Fleur görüntüsünü çok da umursamıyordu. Mecbur kalmadığı sürece aynaya bakmıyordu ve o zaman bile kendini hayran hayran izleme eğilimi yoktu. Fleur Savagar, Jake'in beklediğinden çok daha karmaşıktı.

Jake'in onunla ilgili sorununun bir kısmı, aslında ufak tefek ve esmer olan gerçek Liz'e hiç benzememesiydi. Birlikte kampusta yürürlerken Liz'in ona yetişebilmek için iki kat hızlı koşması gerekirdi. Jake basketbol oynarken tribünlere baktığını ve ona aldığı gümüş tokayla tutturulmuş siyah parlak saçlarıyla, kızı orada otururken gördüğünü hatırlıyordu. Bütün o saf ve romantik saçmalıklar.

Daha fazla anıya dalarsa, Creedence Clearwater'ı duymaya ve napalm kokusunu algılamaya başlardı. Kapıya yöneldi.

Dışarı çıkarken ayağı boş bira şişesine takıldı ve şişe darbenin etkisiyle duvara çarparak paramparça oldu.

Belinda, Los Angeles'a gelişinin ertesi sabahı, Fleur makyajını yaparken set kapısında bekliyordu. Sonunda onun ayak seslerini duydu ve yıllar silinip gitti. Yine on sekiz yaşına dönmüş, Schwab's eczanesinin köşesinde duruyordu. Neredeyse üniformasının cebinden kırışmış bir Chesterfields paketi çıkarmasını bekliyordu. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Omuzlarının sarkıklığı, başının eğikliği; başına buyruk bir adamdı. Kötü Çocuk James Dean.

"Filmlerinize bayılıyorum." Belinda öne çıkarak Jake'in yolunu kesti. "Özellikle de Tazı filmlerinize."

Jake'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler."

"Ben Belinda Savagar, Fleur'ün annesiyim." Belinda elini uzattı ve Jake onunla tokalaşırken bayılacağını sandı.

"Bayan Savagar. Sizinle tanıştığıma çok sevindim."

"Lütfen. Bana Belinda deyin. Fleur'e bu kadar nazik davrandığınız için size teşekkür etmek istiyorum. Ona ne kadar yardımcı olduğunuzu anlattı."

"Başlarda biraz zor oldu."

"Ama herkes işi kolaylaştıracak kadar nazik değildir."

"O iyi bir çocuk."

Jake uzaklaşmaya hazırlanıyordu; bu yüzden Belinda manikürlü parmaklarıyla adamın koluna dokundu. "Çizgiyi aşıyorsam bağışlayın ama Fleur ve ben, size doğru dürüst teşekkür etmek istiyoruz. Pazar öğleden sonra mangal yapacağız. Abartılı bir şey değil. Tam olarak, Indiana tarzı arka bahçe mangal partisi."

Jake'in bakışları Belinda'nın lacivert Yves Saint Laurent tüniğinin ve beyaz gabardin pantolonunun üzerinde dolaştı. Gördüklerinden hoşlandığı belliydi. "Pek Indianalıya benzemiyorsunuz."

"Doğma büyüme Hoosier." Belinda muzip bir bakış attı. "Saat üçte mangalı yakıyoruz."

"Korkarım pazar günü doluyum," dedi Jake, samimi olduğu anlaşılan bir üzüntüyle. "Kömürü bir hafta bekletebilir misiniz?"

"Aslında bunu yapabilirim."

Jake gülümseyerek uzaklaşırken, Belinda işini doğru yapacağını biliyordu; tıpkı Jimmy için yaptığı gibi. Soğuk bira, poşetten çıkmamış patates cipsi ve Perrier'yi sakla. Tanrım, adam gibi adamları özlüyordu.

Fleur, ertesi hafta sonu annesine öfkeli gözlerle bakıyordu. Belinda, beyaz bikinisi, güneşte parıldayan altın halhalı, kaplumbağa kabuğu güneş gözlüğünün altında kapalı tuttuğu gözleri ve güneş yağı sürdüğü vücuduyla havuz kıyısındaki bir şezlonga uzanmıştı. Pazar günü öğleden sonra saat üçü beş geçiyordu. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum! Sen bana söylediğinden beri adamın gözünün içine bakamıyorum. Onu berbat bir duruma soktun; benden söz etmeye bile gerek yok. Haftanın tek boş gününde yapmak isteyeceği en son şey buraya gelmek olmalı."

Belinda aralarını da bronzlaştırmak için parmaklarını açtı. "Saçmalama, bebeğim. Harika zaman geçirecek. Bunu sağlayacağız."

Belinda, Jake'i pazar günü mangal partisine davet ettiğini Fleur'e söylediğinden beri bu sözleri tekrarlıyordu.

Fleur yaprak ağını alarak havuzun kenarına yürüdü. Bütün hafta, annesinin Jake'in etrafında nasıl pervane olduğunu görmek zaten yeterince kötüydü. Şimdi bunu pazar günü de yapması gerekecekti. Eğer Jake, Fleur'ün ona aptalca duygular beslediğini anlarsa...

Suyun üstündeki yaprakları süpürmeye başladı. Hafif bir beğeniyle başlayan şey, her geçen gün biraz daha güçleniyordu. Neyse ki Fleur bunun, iki kalbin birlikte atacağı anlamına gelmeyeceğini bilecek kadar akıllıydı. Mesele sadece seksti. Nihayet şehvetten başını döndüren bir erkekle karşılaşmıştı. Ama neden o adam, *bu* adam olmak zorundaydı ki?

Ne olursa olsun, bugün kesinlikle aptallık yapmayacaktı. Ona bakmayacak, çok fazla konuşmayacak, yüksek sesle kahkahalar atmayacaktı. Ona aldırmayacaktı; yapacağı şey buydu. Onu Belinda davet ettiğine göre, ağırlayan da Belinda olmalıydı.

Annesi güneş gözlüğünü kaldırarak Fleur'ün en eski siyah mayosunun solmuş sırtına baktı. "Şu bikinilerinden birini giysen ya. Bu mayo berbat."

Jake, açık Fransız kapılarından verandaya çıktı. "Bana gayet iyi göründü."

Fleur ağı bırakarak hemen suya daldı. Jake'in, onu, salyaları akarak dolaşan diğer kadınlar gibi görmesini engellemek için o eski mayoyu giymişti. Lynn bunun adına "Koranda Seks Etkisi" diyordu.

Fleur dibe ayak basıp tekrar yüzeye çıktı. Jake, Belinda'nın yanındaki şezlongda oturuyordu. Bol paçalı lacivert yüzücü şortu, gri bir sporcu tişörtü giymiş ve hayli eskimiş bir çift spor ayakkabı giymişti. Fleur artık, sadece kostümleri üzerindeyken düzgün göründüğünü öğrenmişti. Onun dışında,

herkesin üstünde görülebilecek hırpani kotlar ve solgun tişörtler giyiyordu.

Ve hepsi de ona çok yakışıyordu.

Jake başını arkaya atarak Belinda'nın söylediği bir şeye gülerken Fleur kıskandığını hissetti. Belinda, bir erkekle nasıl konuşacağını kesinlikle çok iyi biliyordu. Keşke Fleur de öyle olabilseydi, oysa yalnızca önemsemediği erkeklerle konuşurken rahattı; Belinda ve Gretchen'ın, birlikte görünmesini istedikleri aktörler ve zengin çapkınlar gibi. Etkilemek istediği bir erkekle konuşmak konusunda neredeyse hiç deneyimi yoktu. Yine suya daldı. Keşke ilk aşkını diğer kızlar gibi on altı yaşındayken yaşayabilseydi. Neden hep böyle geç gelişmek zorundaydı ki? Ve neden ilk aşkı, bütün kadınların peşinden koştuğu ünlü bir senarist-film yıldızı olmalıydı?

Tekrar yüzeye çıktığında, Belinda'nın, bacaklarını şezlongun yanından sarkıtmış olduğunu gördü. "Fleur, gel de ben üstüme bir şeyler geçirirken sen de Jake'i ağırla. Yanmaya başlıyorum."

"Olduğun yerde kal, Çiçek. Ben de geliyorum." Jake tişörtünü çıkardı, ayakkabılarını bir kenara fırlattı ve havuza daldı. Havuzun diğer ucunda yüzeye çıkıp Fleur'e doğru yüzerken, Fleur genç adamın kol kaslarını; suyun, yüzüne ve boynuna çarpışını izliyordu. Fleur'ün yanında havuzun içinde ayağa kalktı. Çarpık dişli sırıtışı karşı konulmazdı; Fleur içinin sızladığını hissetti.

"Saçlarını ıslatmışsın," dedi Jake. "New Yorklu moda kızlarının suya sadece baktığını sanırdım."

"Bu da senin New Yorklu moda kızları hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor." Fleur suya daldı fakat daha

uzaklaşamadan, Jake ayak bileğinden tutup onu geri çekti. Fleur yüzeye çıkıp ağzındaki suyu püskürttü.

"Hey!" dedi Jake, şakacı bir öfkeyle. "Ben ünlü bir film yıldızıyım! Kızlar yüzerek benden kaçmaz."

"Belki sıradan kızlar bunu yapmaz fakat ünlü moda kızları, entel bir senaristten çok daha fazlasını yapabilir."

Jake güldü. Fleur, onu durdurmasına fırsat vermeden merdivene ulaştı.

"Bu haksızlık," diye seslendi Jake. "Sen benden daha iyi yüzüyorsun."

"Fark ettim. Stilin berbat."

Ne var ki Fleur'ün hemen ardından merdivenden çıkmasını engelleyecek kadar berbat değildi. "Yanılıyorsam söyle, Çiçek Gücü. Ama bugün beni gördüğüne o kadar da memnun görünmüyorsun."

Fleur belki de sandığından daha iyi bir oyuncuydu. Bir sandalyeden kaptığı havluya sarındı. "Kişisel bir şey değil," dedi. "Dün gece geç yattım." Çünkü bütün gece oturup Jake'in oyunlarını okumuştu. "Yarın seninle ve Lynn'le çekeceğimiz sahneyle ilgili de biraz endişeliyim." Birazdan öteydi. Panik halindeydi.

"O zaman biraz koşalım ve bunları konuşalım."

Fleur, Los Angeles'a geldiğinden beri her gün koşuyordu ve Jake, gerginliğini atması için bundan daha iyi bir yol öneremezdi. "İyi fikir."

"Küçük kızını biraz çalmamın sakıncası var mı?" diye seslendi Jake, az önce dantelli kıyafetiyle yanlarına dönen Belinda'ya. "Şu bifteklere yer açmam gerek."

Belinda, neşeyle el sallayarak, "Keyfinize bakın," diye karşılık verdi. "Ve acele etmeyin. Okumak için sabırsızlandığım yeni bir Jackie Collins romanım var."

Jake yüzünü ekşitti. Fleur gülümsedi ve şortuyla koşu ayakkabılarını giymek için içeri koştu. Yatağın kenarına oturup ayakkabılarını bağlarken, okumakta olduğu kitap yere düştü. Daha o sabah işaretlediği sayfa önünde açılınca baktı.

> Koranda, Amerikan işçi sınıfının yüzüne kendi kişisel aynasını tutuyor. Karakterleri, bira ve şiddet sporları seven, dürüst çalışma karşılığında namusuyla para kazanmaya inanan erkek ve kadınlardan oluşuyor. Sık sık komik ve sürekli kaba olan bir dille, Amerikan ruhunun en iyi ve en kötü taraflarını bize gösteriyor.

Devamındaki paragrafta başka bir eleştirmen bunu daha basitçe ifade ediyordu:

> Koranda'nın eserleri kesinlikle başarılı çünkü ülkeyi taşaklarından yakalayıp bütün gücüyle sıkıyor.

Fleur, çalışmalarla ilgili uzman yorumlarının yanında Jake'in tiyatro oyunlarını da okuyordu. Ayrıca sosyal hayatıyla ilgili biraz araştırma yapmıştı ki bu, Jake'in mahremiyet takıntısı yüzünden hiç de kolay değildi. Yine de aynı kadınla nadiren birkaç kereden fazla çıktığını keşfetmişti.

Garajın önündeki yolun sonunda onunla buluştuğunda, Jake bacak kaslarını esnetiyordu. "Bana yetişebilir misin, Çiçek, yoksa sana yürüteç mi bulayım?"

"Çok tuhaf. Ben de az önce sana tekerlekli sandalye getirmeye hazırlanıyordum."

"Offf."

Fleur sırıttı ve birlikte, hafif tempoda koşmaya başladılar. Pazar günü olduğundan, Beverly Hills'in kullanılmayan ön çimenliklerini kusursuz biçimde tutan bahçıvan ordusu ortalıkta görünmüyordu ve sokaklar her zamankinden daha boş görünüyordu. Fleur söyleyecek ilginç bir şey düşünmeye çalıştı. "Seni otoparkta basket atışı yaparken gördüm. Lynn, üniversitedeyken basketbol oynadığını söylemişti."

"Şimdi haftada birkaç kez oynuyorum. Yazmak için zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor."

"Oyun yazarlarının sporcu yerine entelektüel olması gerekmez mi?"

"Oyun yazarları şairdir, Çiçek ve basketbol da şiirdir. Şiir."

Sen de öylesin işte, diye düşündü Fleur. *Karanlık ve karmaşık bir erotik şiir.* Sendelememeye çalıştı. "Basketbolu severim fakat şiir anlayışıma pek uymuyor."

"Julius Erving adında birini duydun mu hiç?"

Fleur başını iki yana salladı ve Jake'in, onu geride bırakmakla şikâyet etmesine izin vermemek için temposunu artırdı.

Jake de ritmini değiştirdi. "Erving'e 'Doktor' derler. New York Nets'te genç bir oyuncudur ve en iyilerden biri olacak. Sadece iyi değil, anlıyorsun ya; gelmiş geçmiş en iyi basketbolculardan biri."

Fleur, okuma listesine eklemek için Julius Erving'i aklının bir köşesine yazdı.

"Doktor'un sahada yaptığı her şey şiirdir. O hareket ederken yerçekimi kanunları yok olur. Resmen uçar, Çiçek.

İnsanların uçmaması gerekir fakat Julius Erving uçar. İşte bu şiirdir, ufaklık, yazmanı sağlayan da budur."

Jake aniden kendini çok fazla açık etmiş gibi huzursuz oldu. Fleur gözucuyla, aniden yüzünün düştüğünü gördü. "Hızımızı artıralım," diye homurdandı Jake. "Yürüyor gibiyiz."

Fleur'ün yüzünden değildi. Hemen öne geçti ve bacaklarını gerip kendini zorlayarak asfalt bisiklet yoluna geçti. Jake ona yetişti ve çok geçmeden ikisinin de tişörtleri terden ıslanmaya başladı. "Bana yarınki sahneyle ilgili sıkıntını anlat," dedi Jake sonunda.

"Biraz... açıklaması zor." Fleur nefes nefese kalmıştı, o yüzden daha derin nefes aldı. "Lizzie... çok kurnaz birine benziyor."

Jake genç kızı rahatlatmak için adımlarını yavaşlattı. "Öyle zaten. Kurnaz sürtüğün teki."

"Ama DeeDee'ye kızmasına rağmen, aynı zamanda onu seviyor da... ve DeeDee'nin Matt'e karşı duygularını biliyor." Fleur ciğerlerini doldurdu. "Onu neden arzuladığını anlayabiliyorum... neden... onunla yatmak istediğini... ama bu konuda neden o kadar kurnaz davrandığını anlayamıyorum."

"Kadınlığın tarihi. İki kadının dostluğunu bozmak için bir erkekten daha iyisi olamaz."

"Saçmalık bu." Fleur daha önce Belinda'yı nasıl kıskandığını hatırlayınca kendinden nefret etti. "Kadınların, muhtemelen hiçbir önemi olmayan erkekler için kapışmaktan yapacak daha iyi şeyleri vardır."

"Hey, burada gerçekliği belirleyen benim. Sen sadece yazdıklarımı okuyorsun."

"Yazarlar."

Jake gülümsedi, Fleur ciğerlerine biraz daha hava çekti. "DeeDee... Lizzie'ye göre daha karmaşık görünüyor. Güçlü yanları ve zaafları var. Onu aynı anda hem teselli etmek hem de sarsmak istiyorsun." Doğru olmasına rağmen, neredeyse DeeDee karakterinin daha iyi yazıldığını söyleyecekken duraksadı.

"Çok güzel. Senaryoyu okumuşsun."

"Bana üstünlük taslama. Rolü oynayacaksam karakteri anlamam gerek. Beni rahatsız ediyor."

Jake yine hızını artırdı. "Rahatsız etmesi gerek zaten. Bak, Çiçek, anladığım kadarıyla birkaç yıl öncesine kadar bir hayli korunaklı bir hayatın olmuş. Belki Lizzie gibi biriyle hiç karşılaşmadın fakat öyle bir kadın, bir erkekte diş izleri bırakır."

"Neden?"

"Kime ne? Önemli olan sonuçtaki etki."

Fleur'ün şehvet duyguları Jake'e öfkelenmesini engelleyemedi. "Karakterlerinle ilgili 'kime ne?' diyemezsin. Neden Lizzie'yle ilgili böyle konuşuyorsun?"

"Sanırım bu konuda bana güvenmen gerek." Jake, genç kızın önüne geçti.

"Sana neden güvenecekmişim?" diye seslendi Fleur, Jake'in arkasından. "Senin büyük bir Pulitzer ödülün ve benimse sadece *Cosmo* kapaklarım olduğu için mi?"

Jake adımlarını yavaşlattı. "Öyle demedim." Mahallenin geri kalanı kadar boş olan küçük bir parka ulaşmışlardı. "Biraz yürüyelim."

"Bana bakıcılık etmene gerek yok." Fleur kendi sesindeki somurtkan tondan hoşlanmamıştı.

"Bunu konuşalım," dedi Jake, yavaşlarken. "Lizzie'yle ilgili mi kızgınsın yoksa seni filmde istemediğimi bildiğin için mi?"

"Gerçekliği tanımlayan sensin. Sen seç."

"O halde, kadroyla ilgili konuşalım." Jake tişörtünün kenarıyla yüzünü sildi. "Ekranda güzelsin, Çiçek. Yüzün sihirli ve insanın aklını başından alan bacakların var. Johnny Guy daha fazla yakın plan çekebilmek için her gece çekim planlarını değiştiriyor. Adam seni yaşlı gözlerle izliyor." Genç kıza gülümsedi ve Fleur öfkesinin biraz yatıştığını hissetti. "Ayrıca çok da iyi bir çocuksun."

Çocuk. İşte bu canını yakmıştı.

"Başkalarının fikirlerini dinliyorsun, çalışkansın ve içinde zerre kadar kötü niyet olmadığına bahse girerim."

Michel'i düşününce Fleur bunun doğru olmadığına karar verdi.

"Bu yüzden Lizzie'yi oynamanla ilgili tereddütlerim vardı. Lizzie bir etobur. Bu kavram senin kişiliğine baştan aşağı zıt."

"Ben oyuncuyum, Jake. Oyunculuk, kendinden farklı bir karakteri oynamayı gerektirir." Fleur ikiyüzlülük ettiğini hissetti. Oyuncu filan değildi. Ucube vücudu kamera tarafından her nasılsa güzel bir şeye dönüştürülen sahte bir kızdı.

Jake saçlarını parmaklarıyla tarayarak bir tarafını küçük dikenler gibi kabarttı. "Lizzie benim için zor bir karakter. Eskiden tanıdığım bir kıza dayanıyor. Uzun zaman önce evliydik."

Jake, aktörlerin Greta Garbo'su, Fleur'e içini mi dökecekti? Bunu isteyerek yapamazdı. Özel hayatının küçücük bir parçasını açık ettiği için bile daha şimdiden huzursuz görünüyordu. "Nasıl biriydi?" diye sordu Fleur.

Jake'in çene kasları seğirdi. "Boş ver."

"Bilmek istiyorum."

Jake birkaç adım attıktan sonra durdu. "Tam bir erkek avcısıydı. Beni güzel dişlerinin arasında ezip tükürdü."

Geçmişte Fleur'ün başını sıkça derde sokan inatçılığı etkisini gösterdi. "Ama ona âşık olmana neden olan bir şey vardı."

Jake yine yürümeye başladı. "Boş ver."

"Bilmem gerek."

"Sana boş ver dedim. Yatakta iyiydi, tamam mı?"

"Hepsi bu mu?"

Jake aniden durdu ve hızla Fleur'e döndü. "Hepsi bu. Binlerce müşteri onun bacakları arasında mutluluğu buldu fakat Cleveland'dan gelen Slovak çocuk, bunu anlayamayacak kadar cahildi ve aptal bir süs köpeği gibi onun etrafında dönüp durdu!"

Jake'in acısı Fleur'ün yüzüne tokat gibi indi. Uzanıp Jake'in koluna dokundu. "Üzgünüm. Gerçekten." Jake kolunu sertçe çekti. Sessizce koşarak eve dönerlerken, Fleur eski karısının nasıl biri olduğunu merak ediyordu.

Jake'in düşünceleri de benzer yönde akıyordu. Liz'le üniversitedeki ilk yılının başlarında tanışmıştı. Basketbol antrenmanından eve dönerken, üniversitenin tiyatro binasındaki bir provaya dalmıştı. Liz sahnedeydi ve hayatında gördüğü en güzel kızdı; siyah saçlı, ufak tefek bir kedi yavrusu. Aynı gece ona çıkma teklif etmişti fakat Liz sporcularla çıkmadığını söylemişti. Nazlanması Jake'i daha da alevlendirmişti ve antrenmanları sırasında tiyatro binasında zaman geçirmeye başlamıştı. Liz aldırmaz tavrını sürdürmüştü. Jake, kızın gelecek sömestr oyun yazarlığı dersleri alacağını öğrenmişti ve aynı derslere katılmak için çenebazlığını kullanmıştı. Bu karar hayatını değiştirmişti.

Cleveland'ın işçi barlarında geçici işler yaparken karşılaştığı adamlarla ilgili yazmaya başlamıştı. Zaman içinde

sahip olmadığı babasının yerini alan Pete ve Vinnie'ler, okul durumunu soran ve dersleri ektiği için onu azarlayan adamlar. Bir gece araba hırsızlığı teşebbüsü yüzünden polis tarafından tutuklandığını duyduklarında, onu barın arkasındaki ara sokağa sürükleyip şefkatli disiplinin anlamını öğretmişlerdi.

Yazarken kelimeleri kendiliğinden dökülüyordu ve profesör ondan etkilenmişti. Daha da önemlisi, nihayet Liz'in dikkatini de çekmişti. Liz'in ailesi zengin olduğundan, Jake'in yoksulluğu Liz'e çok ilginç gelmişti. Birlikte Halil Cibran okuyor ve sevişiyorlardı. Jake kendi etrafına ördüğü duvarları yıkmaya başlamıştı. Kendisi daha on dokuz, Liz ise yirmi yaşında olmasına rağmen, ne olduğunu bile anlayamadan evlenmeye karar vermişlerdi. Liz'in babası harçlığını kesmekle tehdit edince, Liz babasına hamile olduğunu söylemişti. Babası onları hızlı bir düğün için Youngstown'a götürmüş ama hamileliğin yalan olduğunu öğrenince harçlığı yine kesmişti. Jake derse girmediği veya antrenmanda olmadığı zamanlarda, lokantadaki çalışma saatlerini uzatmıştı.

Sonra bir gün, tiyatro bölümüne yeni bir öğrenci yazıldı ve Jake bir akşam eve döndüğünde, onu mutfaktaki gri formika masada Liz'le oturmuş, hayatın anlamı hakkında konuşurken bulmuştu. Bir gece onları yatakta yakalamış ve Liz ağlayarak Jake'e, kendisini bağışlaması için yalvarmıştı. Yalnızlık çektiğini ve yoksulluğa alışkın olmadığını söylemişti. Jake onu bağışlamıştı.

İki hafta sonra, karısını dizlerinin üzerine çökmüş, kendi takım arkadaşlarından birine oral seks yaparken bulmuş ve bacaklarını onlarca erkeğe açtığını öğrenmişti. Liz'in Mustang'inin anahtarlarını kaptığı gibi Columbus'a gitmiş ve hemen askere yazılmıştı. Boşanma belgeleri ona Da Nang

yakınlarındayken ulaşmıştı. Liz'in ihanetinden çok kısa süre sonra gelen Vietnam deneyimi onu sonsuza dek değiştirmişti.

Pazar Sabahı Tutulması'nı yazdığında, Liz'in hayaleti ona yeniden musallat olmaya başlamıştı. Omzunun üzerine oturmuş, masumiyet ve yozlaşmayla ilgili sözler fısıldamaya başlamış ve Lizzie'ye dönüşmüştü. Lizzie, masum bir yüze ve bir fahişenin kalbine sahip olan kadın. Lizzie, şimdi yanında koşan şu dev gibi güzel çocukla hiçbir ilgisi olmayan kadın.

"Senin hakkında yanılmışım. Lizzie'yi harika canlandıracaksın," dedi Jake, söylediklerine kendisi de inanmayarak. "İhtiyacın olan tek şey, kendine biraz daha güvenmek."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Jake uzandı, Fleur'ün saçını hafifçe çekiştirdi. "Sen iyi bir çocuksun, Çiçek Gücü. Bir kız kardeşim olsaydı, tıpkı senin gibi olmasını isterdim. Ukalalığı hariç."

11. BÖLÜM

Jake, Belinda'nın en alt kademedeki ekip üyesinden başlayarak Dick Spano ve kendisine kadar setteki bütün erkeklerin kalbini çalışını izliyordu. Kimin yardıma ihtiyacı olsa Belinda hemen yanında bitiyordu. Aktörlerle repliklerinin üstünden geçiyor, set işçileriyle şakalaşıyor ve Johnny Guy'ın yorgun boynuna masaj yapıyordu. Hepsine kahve taşıyor, eşleriyle ve kız arkadaşlarıyla ilgili şakalar yapıyor, egolarını şişiriyordu.

"DeeDee'nin monologunda yaptığın değişiklikler tam anlamıyla dâhice," dedi Jake'e, çekimlerin ikinci ayı olan haziranda. "Çok derinlere inmişsin."

"Abartmayın, hanımefendi, bir şey değildi."

Belinda ona kararlı gözlerle baktı. "Ciddiyim, Jake. Başarmışsın. 'Vazgeçiyorum, Matt. Vazgeçiyorum,' dediği an ağlamaya başladım. Oscar ödülü kazanacaksın. Bundan adım gibi eminim."

Belinda'nın heyecanıyla ilgili Jake'i asıl etkileyen şey, abartılı yorumlarının hepsinde son derece samimi olmasıydı. Onunla birkaç dakika geçirdiğinde, morali ne kadar bozuk olursa olsun kendini iyi hissetmeye başlıyordu. Belinda onunla

hiç çekinmeden flört ediyor, onu sakinleştiriyor ve hatta güldürüyordu. Gök mavisi gözlü hayranlığının etkileyiciliği altında, Jake kendini daha iyi bir aktör, daha iyi bir yazar ve daha az şüpheci bir adam gibi hissediyordu. Kadın, parlak ve ışıltılı her şeye ilgi duyan bir çocukluk hevesini, dünyevi bir deneyimle birleştiriyordu. Onun sayesinde *Tutulma*, Jake'in şimdiye dek çalıştığı en iyi setlerden biri haline gelmişti.

"Bundan yıllar sonra," diyordu Belinda, "buradaki herkes *Tutulma*'da çalıştığını söylemekten gurur duyacak."

Buna karşı çıkan bir kişi bile yoktu.

Fleur her geçen gün işe gitmekten biraz daha korkuyordu. Jake ve Belinda'nın kahkahalarını duymaktan nefret ediyordu. Neden onu annesinin yaptığı gibi eğlendiremiyordu? Sette olmak tam bir işkenceydi ve nedeni sadece Jake değildi. Oyunculuktan, modellikten ettiğinden daha fazla nefret ediyordu. Belki rolünü daha iyi oynarsa, morali bu kadar bozulmayacaktı. Berbat filan değildi ama bu deneyimli ve büyük kadroda zayıf halka kendisiydi ve en cesur, en hızlı, en güçlü olmadığı sürece bir türlü tatmin olamıyordu.

Belinda, tahmin edileceği gibi, onun endişelerini yatıştırmaya çalışıyordu. "Kendine çok fazla yükleniyorsun, bebeğim. Hep o korkunç rahibeler yüzünden. Sana başarı sendromu aşıladılar."

Fleur setin diğer tarafındaki Jake'e baktı. Jake onun saçlarını karıştırıyor, birlikte basket atışı yapmak için onu potaya sürüklüyor ve ona tam anlamıyla küçük kız kardeşi gibi davranıyordu. Keşke Belinda'yla, ona karşı duyguları hakkında konuşabilseydi fakat annesi bu konuda içini dökebileceği en son kişi gibi görünüyordu.

Elbette ona âşık olursun, diyecekti. *Nasıl engel olacaksın ki? Harika bir adam, bebeğim. Tıpkı Jimmy gibi.*

Fleur kendini aslında âşık olmadığına inandırmaya çalışıyordu; en azından gerçek anlamda. O zaman karşılıklı olması gerekirdi, değil mi? Oysa duyguları, sıradan bir şehvet ilgisinden öteye geçmişti. Belki de sadece ileri düzeyde hayranlığı vardı. Ne yazık ki bu duygularını, ona on iki yaşındaymış gibi davranan bir adama yöneltmişti.

Bir cuma akşamı Dick Spano sette parti verdi. Fleur, on santimlik topuklularını ve göğsünden bağladığı krepdöşin Malaya peştamalını giydi. Görünüşünü, Jake dışında setteki bütün erkekler fark etti. Jake ise Belinda'yla konuşmakla meşguldü. Belinda onu asla zorlamıyor, asla ona meydan okumuyordu. Jake'in onunla zaman geçirmekten hoşlanmasına şaşmamak gerekirdi.

Fleur, Iowa'daki sete geçene kadar günleri saymaya başlamıştı. Bu film ne kadar çabuk biterse, New York'a o kadar çabuk dönebilir ve Jake Koranda'yı o kadar çabuk unutabilirdi. Keşke bütün bunları geride bıraktığında, hayatıyla ilgili ne yapmak istediği konusunda bir planı olsaydı.

Dick Spano, oyuncularla set ekibinin kalması ve prodüksiyon merkezi olarak kullanmak için Iowa şehrine yakın bir motel tuttu. Fleur'ün odasında bir çift çirkin lamba, eski bir turuncu halı ve duvarda *La Grande Jatte Adası'nda Bir Pazar Öğleden Sonrası*'nın bir kopyası vardı. Tablonun mukavva yüzeyinin ortası, patates cipsi gibi içeri kıvrılmıştı. Belinda onu incelerken yüzünü buruşturdu. "Şanslısın. Benim odamda sahte Van Gogh ayçiçekleri var."

"Benimle gelmek zorunda değildin," dedi Fleur, tahmin ettiğinden daha sert bir tavırla.

"Huysuzluk etme, hayatım. Geride kalamayacağımı biliyorsun. Paris'te içmekten başka yapacak bir şeyim olmadan geçirdiğim o berbat yıllardan sonra, bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

Fleur şifoniyere kaldırdığı sutyenden bakışlarını çekti. Bu berbat otel odasında bile Belinda mutlu görünüyordu. Neden olmayacaktı ki? Belinda hayalini yaşıyordu. Ama Fleur'ün hayali bu değildi. Bakışlarını yine sutyene dikti. "Ben... şey... bu bittiğinde ne yapacağımı düşünüyordum."

"Çok fazla düşünme, hayatım. Gretchen'a ve menajerine bu yüzden para ödüyoruz." Belinda, Fleur'ün kozmetik çantasını karıştırıp saç fırçasını çıkardı. "Ancak Paramount filmiyle ilgili yakında kararımızı vermemiz gerekecek. Gerçekten çok çekici bir teklif. Parker sana uygun olduğundan emin fakat Gretchen senaryodan nefret etmiş. Ne olursa olsun, önce Estee Lauder anlaşmasını kapamamız gerek."

Fleur bavulundan bir çift koşu ayakkabısı çıkardı ve rahat görünmeye çalıştı. "Belki de... Herhangi bir şey yapmadan önce bir süre beklemeliyiz. Biraz ara vermekte sakınca görmem. Yolculuk yapabiliriz, sadece ikimiz. Eğlenceli olur."

"Komik olma, bebeğim." Belinda aynada kendi yansımasına bakarak saçlarından bir bukleyi çekti. "Belki de rengini açmalıyım. Ne dersin?"

Fleur eşyalarını çıkarıyormuş gibi yapmayı tümüyle bir yana bıraktı. "Gerçekten biraz ara vermek istiyorum. Üç yıldır çok çalışıyorum ve bir tatile ihtiyacım var. Bir şeyleri düşünmek için."

Nihayet Belinda'nın bütün dikkatini çekmişti. "Kesinlikle olmaz." Belinda saç fırçasını şifoniyerin üzerine çarparak bıraktı. "Şu anda gözden kaybolman, kariyerin açısından bir intihar olur."

"Ama... Ara vermek istiyorum. Her şey çok hızlı oldu. Yani, her şey harika fakat..." Sözleri dudaklarından çabucak döküldü. "Hayatımda gerçekten yapmak istediğim şeyin bu olduğunu nereden bileyim?"

Belinda kızına delirmiş gibi baktı. "Daha ne isteyebilirsin ki?"

Fleur hemen başka bir film setine atlayamazdı ve modelliğe devam etme fikri onu delirtiyordu ama kararlılığını kaybettiğini hissediyordu. "Bi-bilmiyorum. Emin değilim."

"Emin değil misin? Zaten dünyanın tepesinde otururken, yapacak başka bir şey bulmak zor olmalı."

"Başka bir kariyer istediğimi söylemiyorum. Sadece... Sadece seçeneklerimle ilgili biraz düşünmek istiyorum. Gerçekten istediğimin bu olup olmadığına karar vermek için."

Belinda soğuk, mesafeli bir yabancıya dönüştü. "Aklında dünyanın en ünlü modeli olmaktan daha heyecan verici başka bir şey var mı? Bir film yıldızı olmaktan daha görkemli bir şey? Ne yapmayı düşünüyorsun, Fleur? Sekreter olmayı mı? Yoksa tezgâhtar mı? Hastabakıcı mı? Lazımlık boşaltıp kusmuk temizleyebilirsin. Bu senin için yeterince iyi mi?"

"Hayır, ben..."

"O halde ne? Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum!" Fleur yatağın kenarına çöktü.

Annesi onu sessizlikle cezalandırıyordu.

Fleur kendini berbat hissetti. "Sadece... Kafam karışık," dedi, kısık sesle.

"Kafan karışık filan değil. Sadece şımardın." Belinda'nın azarlayışı, tenine sürtünen bulaşık teli gibi geldi. "Hayatta isteyebileceğin her şey sana gümüş tepside sunuldu ve hiçbiri için çabalaman gerekmedi. Ne kadar çocukça konuştuğunun farkında mısın? Bir hedefin olsaydı her şey farklı olabilirdi ama hedefin bile yok. Ben senin yaşındayken hayattan ne istediğimi tam olarak biliyordum ve ona ulaşmak için her şeyi yapmaya hazırdım."

Fleur tereddüt etti. "Belki... Belki de haklısın."

Belinda kızgındı ve Fleur'ü o kadar kolay bırakmaya niyeti yoktu. "Bunu söyleyeceğim asla aklıma gelmezdi ama beni hayal kırıklığına uğratıyorsun." Eski turuncu halının üzerinde yürüdü. "Neleri bir kenara fırlatmayı düşündüğüne bir bak ve mantıklı şekilde konuşmaya hazır olduğunda yanıma gel." Tek kelime daha etmeden odadan çıktı.

Fleur aniden yine çocukluğuna, Couvent de l'Annonciation'da onu bırakıp giden annesinin arkasından baktığı zamana dönmüştü. Yataktan kalkıp koridora fırladı ama Belinda çoktan gözden kaybolmuştu. Avuçları terliyor, kalbi deli gibi atıyordu. Koridordan devam ederek annesinin odasına gitti. Kapıyı vurduğunda cevap veren olmadı. Kendi odasına döndü fakat çok huzursuzdu.

Lobiye gitti ve birkaç ekip üyesi dışında orası da boştu. Belki de Belinda yüzmeye gitmişti. Ancak küçük motel havuzunun etrafında çöp bidonlarını boşaltan bir işçiden başka kimse yoktu. Lobiye geri döndüğünde Johnny Guy'ı gördü. "Belinda'yı gördün mü?"

Guy başını iki yana salladı. "Belki bardadır."

Annesi artık içki içmiyordu ama Fleur'ün bakacak başka yeri kalmamıştı.

Gözlerinin loş ışığa alışması için biraz zaman geçmesi gerekti. Belinda'yı köşedeki bir masada tek başına oturmuş, viski kadehi gibi görünen şeyin içindeki bir sıvıyı karıştırırken buldu. Yüzündeki bütün kan çekildi. Üç yılı aylık geçirdikten sonra annesi kontrolünü kaybetmişti ve bunun sorumlusu Fleur'dü.

Hemen annesine koştu. "Ne yapıyorsun? Lütfen bunu yapma. Çok özür dilerim."

Belinda elindeki karıştırıcıyı kadehin dibine vurdu. "Şu anda hiç havamda değilim. Beni yalnız bıraksan daha iyi olur."

Fleur onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Gayet iyi gidiyordun. Nankör bir kızın var diye kendini cezalandırman gerekmez. Sana çok ihtiyacım var."

Belinda içkisine baktı. "Bana ihtiyacın filan yok, bebeğim. Görünüşe bakılırsa seni istemediğin şeylere zorlayan benim."

"Bu doğru değil."

Belinda başını kaldırdığında gözleri yaşlıydı. "Seni çok seviyorum. Sadece senin için en iyisini istiyorum."

Fleur annesinin elini tuttu. "Senin her zaman söylediğin gibi: Aramızda bir bağ var; iki değil, tek kişiymişiz gibi." Sesi boğuklaştı. "Seni mutlu eden şey beni de mutlu eder. Sadece kafam karışmıştı, hepsi o." Gülümsemeye çalıştı. "Haydi biraz dolaşalım. Paramount hakkında bir karar veririz."

Belinda başını eğdi. "Bana içerleme, bebeğim. Bana içerlemene dayanamam."

"Bu asla olmayacak. Haydi. Dışarı çıkalım."

"Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Belinda kızına hafifçe gülümsedi ve sandalyesinden kalktı. Fleur'ün kalçası masaya çarptı ve Belinda'nın içkisi

kadehin kenarından hafifçe saçıldı. Kadehin ne kadar dolu olduğunu o zaman fark etti. Bir an kadehe baktı. Anlaşılan, Belinda içkisine neredeyse hiç dokunmamıştı.

Iowa'daki ilk haftalarının sonunda Jake nihayet bir gün izin aldı. Geç saate kadar uyudu, koşuya çıktı ve duş aldı. Tam küvetten çıkarken kapının vurulduğunu duydu. Beline bir havlu dolayarak kapıyı açtı. Belinda kapının önünde duruyordu.

Üzerinde masmavi ve lavanta renklerinde sarmal bir elbise ve elinde beyaz bir kesekâğıdı vardı. "Kahvaltı ister misin?"

Jake durumun kaçınılmazlığını hissetti. Neden olmasın? "Kahve de var mı?"

"Sert ve sade."

Jake içeri girmesini işaret etti. Belinda RAHATSIZ ETMEYİN yazısını tokmaktan alıp dışarı astıktan sonra kapıyı kapadı ve iki kâğıt bardak çıkardı. Jake kahvesini alırken burnuna Belinda'nın parfüm kokusu geldi. Karşılaştığı en nefes kesici kadınlardan biriydi.

"Kendini asi olarak görüyor musun, Jake?"

Jake bardağın kapağını açarak çöp sepetine attı. "Galiba bunu hiç düşünmedim."

"Bence öylesin." Belinda odadaki tek koltuğa oturarak eteği, dizlerinin üzerinde açılacak şekilde bacak bacak üstüne attı. "Sen, davası olmayan bir asisin. Kendi başına buyruk bir adam. Beni en çok heyecanlandıran yönlerinden biri de bu."

"Dahası da mı var?" Jake gülümserken Belinda'nın son derece ciddi olduğunu anladı.

"Ah, evet. *Şeytan Katliamı*'ndaki kaçış sahnesini hatırlıyor musun? Bayılmıştım. Hepsine karşı tek başına olman

hoşuma gitmişti. Bence ölmeseydi, Jimmy'nin çekeceği türde bir filmdi."

"Jimmy mi?" Jake yastıkları yatağın başucu tahtasına fırlatıp kendisi de yastıkların arasına yerleşti.

"James Dean. Bana hep onu hatırlatıyorsun." Belinda yerinden kalktı ve yatağa yaklaştı. Odanın loş ışığında mavi gözleri hayranlıkla parıldıyordu. "O kadar yalnızdım ki," diye fısıldadı. "Senin için soyunmamı ister misin?"

Jake oyun oynamaktan sıkılmıştı ve Belinda'nın dosdoğru konuya girişi hoş bir yenilikti. "Aylardır aldığım en güzel teklif."

"Seni mutlu etmek istiyorum." Belinda yatağın kenarına oturup Jake'i öpmek için eğildi. Dudakları birleştiğinde elleri genç adamın omuzlarını yakaladı ve kollarını okşamaya başladı. Jake onu daha iştahla öptü ve elbisesinin ipeksi kumaşının üzerinden göğsüne dokundu. Belinda hemen geri çekilerek bluzunun düğmelerini açmaya başladı.

"Hey, yavaşla," dedi Jake, nazikçe.

Belinda şaşkın bakışlarını Jake'in yüzüne kaldırdı. "Beni görmek istemiyor musun?"

"Bütün gün bizim."

"Sadece seni mutlu etmek istiyorum."

"Bu karşılıklıdır." Jake kadının üstüne çıkıp elini eteğinin altına soktu.

Belinda, Jake'in elini bacağında hissettiğinde, *Şeytan Katliamı*'nda Tazı'nın güzel İngiliz kadınla sevişti̇ği sahneyi hatırladı. Kadını atının üzerinden kollarına çekişini, taşıdığı bıçağı bulmak için ellerini kadının vücudunda dolaştırışını hatırladı. Jake'in eli bacağında daire çizerken, üzerini aradığını hayal etti.

Öpücükleriyle ağzı açıldı... Harika, derin öpücükler. Belinda onun için soyunmak istemişti ama Jake kadının giysilerini tek tek kendisi çıkardı. Yüzünü bu kadar yakından görmek doğru gelmediğinden, Belinda gözlerini tekrar kapadı ve yine ekrandaki görüntüsünü hayal etti.

Daha iyiydi. Çok daha iyiydi...

Belinda bacaklarını iki yana açtı. Sakalı tenini çizerek nefis bir şekilde canını yaktı. Sonra Jake aniden durdu.

Jake, Belinda'nın kapalı gözlerine bakarken, büyük bir hata yaptığını anladı. Belinda tamamen pasifti; kendini tanrılara sunan bir bakireye benziyordu. Karşılaştıkları günden beri sergilediği hayranlık şimdi biraz ürkütücü geliyordu. Jake istediğini yapabilirdi fakat bu, bir şişme bebekle sevişmek gibi olacaktı.

Belinda'nın gözleri aniden açıldı. Jake, onun hâlâ orada olup olmadığını anlamak için neredeyse elini gözlerinin önüne sallayacaktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu Belinda.

Jake içinden, bu fırsatı değerlendirmesi gerektiğini geçiriyordu fakat Çiçek'in yüzü zihninde belirdi ve az önce ürkütücü gelen şey şimdi hastalıklı gelmeye başlıyordu. "Fikrimi değiştirdim," dedi Jake, Belinda'dan uzaklaşırken. "Affedersin."

Belinda uzanıp genç adamın koluna dokundu. Jake çapraz sorgunun başlamasını beklerken ne diyeceğini düşünmeye çalıştı fakat şaşırtıcı bir şekilde, öyle bir şey olmadı. "Peki," dedi Belinda sadece.

Biraz sonra gitmişti bile.

Üç gün geçmişti ama Jake, sahte terle parlayan çıplak göğsüyle traktörün üzerinde otururken olaydan hâlâ rahatsızlık duyuyordu. Belinda'yı kostüm karavanının yanında dergi okurken gördü. Ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Görünüşe bakılırsa buna hiç gerek yoktu çünkü Belinda ona, daha öncekinden farksız davranıyordu. Ondan bir beklentisi yokmuş gibi görünüyordu ve sadece bu bile yeterince huzursuz ediciydi.

"İşte gömleğin."

Lynn'in geldiğini fark etmemişti. "Ne zamandan beri kostüme çalışıyorsun?" diye sordu Jake, kot gömleği genç kadının elinden alırken.

"Kimse yokken seninle konuşmak istedim." Lynn, hamile kıyafetinin altındaki sahte hamilelik minderinin üzerinde kollarını kavuşturdu. Yüzündeki kararlı ifade Jake'i tedirgin etmişti. "Geçen sabah Belinda'yı odana girerken gördüm."

Lanet olsun. "Ne olmuş?" Jake traktörden indi ve Lynn'in dikkatini dağıtmak için karnına hafifçe vurdu. "Hamilelik nasıl gidiyor?"

"Büyük bir hata yapıyorsun."

"Johnny Guy'ı bulmam gerek." Jake uzaklaşmaya başladı fakat Lynn önüne geçerek onu durdurdu.

"O kadın iyi giyimli bir ünlü avcısından başka bir şey değil."

Lynn haklıydı fakat Belinda'nın davranışlarındaki kalite, Jake'in gerçeği görmesini engellemişti. "Güzel konuşma," dedi Jake. "Dün seninle replik çalıştığını gördüm. Sizin derdiniz ne?"

"Fleur'ü hiç düşündün mü?"

Çiçek'i bu işin içine sürüklemeye niyeti yoktu. Jake gömleği üzerine geçirdi. "Bunun seninle de onunla da ilgisi yok."

"Aptal olma. Sana bir şeyler hissettiğini bilmiyor olamazsın."

Jake'in düğmeleri ilikleyen elleri aniden durdu. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Görünüşe bakılırsa, kızın sana âşık olduğunu fark etmeyen bir tek sen ve Belinda varsınız."

"Sen delirmişsin. O daha çocuk."

"Ne zamandan beri? Onun yaşında kadınlarla çıktığına bahse girerim. Muhtemelen birkaçıyla yatmışsındır da. Şu ağabeylik tavırlarını da hiç anlamıyorum."

"Onun yanında kendimi öyle görüyorum."

"Ama o seni öyle görmüyor."

"Yanılıyorsun." Oysa daha bunu söylerken bile, Jake kendini kandırdığını biliyordu ve içtiği kahve midesini ekşitmeye başlamıştı. Fleur ona belli belirsiz işaretler vermişti ama Jake hepsini görmezden gelmişti. Tanıştıkları günden beri kızda gördüğü kırılganlık, onu kendisi gibi biri için dokunulmaz bir yere koymasına neden olmuş, böylece kızı korumak için bilerek ağabeylik rolüne bürünmüştü.

"O benim arkadaşım, Jake. Peşinden salyalarını akıtarak koşmasa da kesinlikle sana değer veriyor." Lynn sahte karnını ovaladı. "Ama Fleur, annesini de seviyor ve Belinda'yla aranda olanları anlarsa, onu iğrenç bir duruma sokmuş olacaksın. Fleur'ün incindiğini görmek istemiyorum."

Bunu Jake de istemiyordu ve Belinda'yla işlerin o kadar ilerlemesine izin verdiği için kendine bir kez daha kızdı. "Belinda'yla aramda hiçbir şey geçmedi." Bu tam olarak doğru değildi. "Ve Fleur konusunda haklı olsan bile, film biter bitmez beni unutacağını sen de biliyorsun."

"Bundan emin misin? Sana ilgi duyan güzel ve akıllı bir kadın. Üstelik herkese kolayca kalbini kaptırdığını da sanmıyorum."

"Çok abartıyorsun." Jake yine arkadaşının karın minderine dokundu. "Şu hamilelik, hormonlarını altüst etmiş."

"Fleur Savagar'la olsan çok daha iyi olurdu."

"Ne diyorsun sen? Ne yaptığını gayet iyi bilen Belinda'dan ellerimi uzak tutacağım ama şaşkın bakışlı, deneyimsiz bir çocuğa mı yaklaşacağım? Seni hiç anlamıyorum, Lynn."

"Çoğu kadınla yaşadığın sorun da bu zaten."

Iowa'daki çalışmalarını bitirdikten sonra Los Angeles'a geri döndüler. Ağustos devam edip çekimin son haftalarına girilirken, Fleur'ün mutsuzluğu da iyice artmıştı. Geri döndüklerinden beri Jake çok tuhaf davranıyordu. Ona emirler yağdırmaktan vazgeçmişti ve artık onunla hiç dalga geçmiyordu. Tam aksine, profesyonel bir nezaketle yaklaşıyordu. Hatta ona "Çiçek" demeyi bile kesmişti. Fleur bu durumdan nefret etmişti. Ayrıca Iowa'daki tartışmaları hiç yaşanmamış gibi davranan ve Fleur'ün dile getirdiği şüpheleri bir kenara atıp kızının geleceğini planlamaya devam eden Belinda'ya da giderek daha çok içerliyordu. Fleur kapana kısılmıştı.

Jake'le bir sahnenin çekimlerini bitirdiklerinde, Johnny Guy onları bir kenara çekti. "Sevişme sahnesiyle ilgili konuşmak istiyorum. Cuma sabahı çekime başlıyoruz ve ikinizden de bunu düşünmenizi istiyorum."

Fleur düşünmek istemiyordu.

"Sahneyi çok prova etmeyeceğim," dedi Johnny Guy. "Lanet olasıca bir bale koreografisi istemiyorum. Bütün doğallığı ve şehvetiyle seks görmek istiyorum." Elini Fleur'ün omzuna koydu. "Seni olabildiğince rahat ettirmek için seti boşalttıracağım, hayatım. Sadece ben, yönetim, ışıkçı ve kamera. Daha fazla boşaltamayız ama."

"Belki ışığa Frank yerine Jenny'yi koyabilirsin," dedi Jake. "Ve, Fleur, SAG[3]'den birinin gözetimini istersen, onu da ayarlayabiliriz."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Fleur. "Sözleşmeme bakın. Kapalı sete ihtiyacım yok ki. Beden dublörü kullanıyoruz, unuttunuz mu?"

"Lanet olsun." Jake elini saçına götürdü.

Johnny Guy başını iki yana salladı. "Menajerin dublörden bahsetmişti fakat biz sözleşmeyi o şartlarla imzalamadık. Sahneyi çekme biçimimize uygun değildi. Menajerin bunu biliyordu."

Fleur aniden paniğe kapıldı. "Bir hata olmalı. Menajerimi arıyorum."

"Ara, hayatım." Johnny Guy'ın gözlerindeki nezaket, Fleur'ün endişesini daha da güçlendirdi. "Dick'in ofisinden ararsan menajerinle yalnız konuşabilirsin."

Fleur hemen prodüktörün ofisine koştu ve sinema menajeri Parker Dayton'ı aradı. Görüşmesi bittiğinde midesi bulanıyordu. Aceleyle stüdyodan çıkıp arabasına koştu.

Belinda'yı Beverly Hills'in en gösterişli barlarından birinde, etkilemek istediği bir televizyon prodüktörünün karısıyla öğle yemeği yerken buldu. Belinda yüzüne bakar bakmaz ayağa fırladı. "Hayatım, ne yapı..."

"Seninle konuşmam gerek." Porsche'nin anahtarları Fleur'ün avucunu kesiyordu.

Belinda, Fleur'ün kolunu tuttu ve birlikte yemek yediği kadına gülümsedi. "Bize biraz izin verir misiniz?" Fleur'ü

3 Ekran Oyuncuları Derneği (ç.n.).

tuvalete götürüp kapıyı kilitledi. "Neler oluyor?" diye sordu, soğuk bir tavırla.

Fleur anahtarları daha da sıkı kavradı. Keskin kenarların tenini acıtması neredeyse iyi geliyordu; belki de durdurabileceğini bildiği için. "Az önce Parker Dayton'la konuştum. Sözleşmemde dublörden filan söz edilmediğini söyledi. Dediğine göre, fikrimi değiştirdiğimi söylemişsin."

Belinda omuz silkti. "Kabul etmediler, bebeğim. Parker onları zorladı fakat pazarlığa açık olmadığını belirttiler. Sahneyi dublörle çekmeyeceklerdi."

"Yani bana yalan mı söyledin? Çıplak çalışmak konusunda neler düşündüğümü bilmene rağmen mi?"

Belinda çantasından sigara paketini çıkardı. "Dublör kullanamayacağını bilseydin sözleşmeyi imzalamazdın. Seni korumak zorundaydım. Bunu artık anlayabildiğinden eminim."

"Böyle bir şey yapmayacağım."

"Elbette yapacaksın." Belinda biraz tedirgin olmuş gibiydi. "Tanrım, sözleşmeye karşı geldiğin için sana dava açılırsa Hollywood'da işin biter. Aptalca bir burjuvazi erdemi yüzünden kariyerini mahvetmeyeceksin."

Anahtarlar daha da derin kesiyordu. Fleur uzun süredir kafasını kurcalayan soruyu nihayet sordu. "Benim kariyerim mi, Belinda, yoksa seninki mi?"

"Ne nankörce, ne iğrenç bir soru bu böyle?!" Belinda az önce yaktığı sigarayı yere attı ve ayakkabısının ucuyla söndürdü. "Dinle beni, Fleur. Ve söyleyeceklerime dikkat et. Bu filmi tehlikeye atacak tek bir şey yaparsan, aramız bir daha asla eskisi gibi olmaz."

Fleur annesine dik dik baktı ve ürperdiğini hissetti. "Ciddi olamazsın."

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Fleur annesinin gözlerine bakarken sadece kararlılık görüyordu. Ciğerlerinin sıkıştığını hissederek tuvaletten dışarı fırladı. Belinda ona seslendi ama Fleur durmadı. Masaların arasından hızla geçerek dışarı çıktı. Koşmaya başladığında sandaletlerinin ince tabanları kaldırımı dövüyordu; bir sokak, bir sokak daha... Acısından kaçmaya çalışıyordu. Zihninde herhangi bir hedef yoktu, sadece duramıyordu. O anda telefon kulübesini gördü.

Numarayı çevirirken elleri titriyordu ve elbisesi vücuduna yapışmıştı.

"Be-benim," dedi, karşı taraf cevap verdiğinde.

"Sesini zor duyuyorum. Bir şey mi oldu, *enfant*?"

"Evet, gerçekten kötü bir şey. Bana... Bana yalan söyledi." Soluklanmaya çalışarak olanları babasına anlattı.

"Sözleşmeyi okumadan mı imzaladın?" diye sordu Alexi, Fleur'ün anlatacakları bittiğinde.

"Sözleşmeleri her zaman Belinda okur."

"Korkarım ki *enfant*," dedi Alexi, sakince, "annenle ilgili en zor derslerden birini öğrendin. Ona güvenilmez. Asla."

Alexi'nin Belinda'ya bu şekilde saldırması, Fleur'de onu savunma isteği uyandırdı. Ama bunu yapmadı.

Eve dönmeden önce Belinda'nın kuaför randevusunun saatini bekledi. Eve ulaşır ulaşmaz mayosunu giyerek kendini havuza attı. Havuzdan çıkarken Jake'i karşısında buldu.

Jake'in üzerinde lacivert renkli eski bir şort ve önündeki Beethoven resminin sadece yüzü görünecek kadar solmuş bir tişört vardı. Uzun çoraplarından biri ayak bileğinin etrafında katlar oluşturacak şekilde aşağı kaymıştı. Yanlışlıkla Beverly Hills'e gelmiş, sert, hırpani bir kovboya benziyordu. Fleur ne-

dense onu gördüğüne çok sevinmişti. "Git buradan, Koranda. Seni davet eden olmadı."

"Ayakkabılarını giy. Koşuya gidiyoruz."

"Hiç havamda değilim."

"Beni kızdırma. Üzerini değiştirmek için sadece bir buçuk dakikan var."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa Tazı'yı çağırırım."

"Çok korktum." Fleur bir havlu kaptı ve hiç acele etmeden kurulandı. "Seninle koşarım ama sadece, zaten dışarı çıkmayı planladığım için."

"Anlaşıldı."

Fleur eve girip üzerini değiştirdi. Jake'e hissettiği sadece gelip geçici bir aşksa, gerçeğinin asla olmaması için dua ediyordu. Çok acı vericiydi. Her gece uykuya dalarken, çiçeklerle ve hafif bir müzikle dolu güneşli bir odada seviştiklerini hayal ediyordu. İkisini, açık pencereden süzülen esintiyle vücutlarının üzerinde kabaran pastel renkli örtüleri arasında yatarken görüyordu. Jake yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran vazodan bir çiçek alıp yapraklarını Fleur'ün göğüs uçlarında ve karnında dolaştırıyordu. Fleur bacaklarını açıyor, Jake oraya da dokunuyordu. Âşıktılar ve baş başaydılar. Kamera yoktu. Ekip yoktu. Sadece ikisi vardı.

Fleur saçını atkuyruğu yaptı ve sertçe toplayıp sıkıca bağladı. Jake araba yolunda onu bekliyordu. Koşmaya başladılar fakat daha yaklaşık bir kilometre ancak gitmişlerdi ki Fleur durmak zorunda kaldı. "Bugün yapamayacağım. Sen devam et."

Jake normalde ona takılırdı ama bugün yapmadı. O da yavaşladı. "Yürüyerek dönelim. Benim arabamla parka gidip

basket atalım. Şanslıysak ortalık boştur ve imza vermek zorunda kalmayız."

Fleur, olanlarla ilgili konuşmaları gerektiğini biliyordu ve Jake'in gözlerine bakmak zorunda kalmazsa daha kolay olacaktı. "Tamam."

Jake, Corvette motoru takılmış 66 model bir Chevy kamyonet kullanıyordu. Onun yerinde başka bir aktör olsa, Fleur sevişme sahnesini çekebilirdi. Ne kadar nefret etse de, kendisini olanlardan uzaklaştırıp kolayca atlatabilirdi. Oysa Jake'le bunu yapamazdı. Çiçeklerle ve müzikle dolu bir oda hayal ederken bunu yapamazdı.

"Sahneyi çekmek istemiyorum," dedi Fleur.

"Biliyorum." Jake kamyoneti parkın yanında durdurdu ve koltuğun arkasından basketbol topunu çıkardı. Çimenlerin üzerinden boş basketbol sahasına yürüdüler ve Jake topu sektirmeye başladı. "Ucuz bir sahne değil, Çiçek. Gerekli." Hızlı bir atış yaptıktan sonra topu Fleur'e pasladı.

Fleur topu potaya doğru sektirdi, atışını yaptı ve top potanın kenarına çarptı. "Çıplak çalışmam."

"Anlaşılan, seninkiler bunu anlayamamış."

"Anlıyorlar."

"O halde neden böyle bir şey oldu?"

Çünkü annesine güvenmişti. "Çünkü imzalamadan önce sözleşmeyi okumadım, nedeni bu."

Jake yan taraftan hızlı bir sıçrayışla temiz bir atış yaptı. "Ucuz sahne peşinde değiliz. Estetik bir şekilde ele alınacak."

"Estetik şekilde! Bu ne demek?" Fleur topu Jake'in göğsüne attı. "Sana ne anlama geldiğini söyleyeyim. Herkesin gördüğü şey senin makarnan olmayacak demek!" Öfkeli adımlarla sahadan uzaklaştı.

"Çiçek." Fleur olduğu yerde hızla döndüğünde Jake'i gülümserken yakaladı. Jake hemen gülümsemesini sildi ve topu kolunun altına sıkıştırdı. "Affedersin. Sadece seçtiğin kelimeye güldüm." Fleur'e yaklaşarak işaretparmağını genç kızın çenesinin altına sürdü. "Senin makarnanı da görmeyecekler, ufaklık. Seyircinin en fazla göreceği şey sırtın. Benim de sırtımı görecekler. Göğüslerini bile görmeyebilirler. Tamamen nasıl montajlandığına bağlı."

"Sen göreceksin ama."

"Aslını istersen, Çiçek... Yeni bir deneyim olmayacak. Seninkileri gördüğümü söylemiyorum ama göğüsler kaç çeşit olabilir ki? Aslında düşünürsen, şikâyet etmesi gereken benim. Bugüne kadar kaç tane makarna gördün?"

"Yeterince," diye yalan söyledi Fleur. "Ve konu bu değil." Atkuyruğu, kafa derisini çekiştirince lastiği çekip çıkardı. "Bunu komik buluyorsun, değil mi?"

"Sadece 'makarna' kısmını, bu duruma düşürülmeni değil. Senin yerinde olsam çalışanlarımın canına okurdum. Ama asıl mesele şu ki o sahne film için gerekli ve işini tam yapmalısın."

Jake Fleur'ün boynunu tutup gözlerinin içine baktı. Fleur bu hareketini filmlerinden birinde, aptal bir kadına istediği şeyi yaptırmaya çalışırken gördüğü izlenimine kapıldı. Ama ya bu nezaketinde samimiyse? Öyle olduğuna çaresizce inanmak istiyordu.

"Çiçek, bu önemli," dedi Jake, yumuşak bir sesle. "Lütfen yapar mısın? Benim için yapar mısın?"

Fleur tam o anda hiç de gerçek olmadığını anladı. Sadece, Fleur'ü kullanıyordu. Fleur hemen geri çekildi. "Seçeneğim

varmış gibi davranmayı kes. Sözleşmeyi imzaladım. Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

Fleur koşarak bisiklet yoluna geri döndü. Jake onu kesinlikle umursamıyordu. Umursadığı tek şey filmiydi.

Jake genç kızın koşarak uzaklaşmasını izlerken göğsünün sıkıştığını hissetti. Sırtına dökülen saçları, arkasından altın renkli bir boya saçıyormuş gibi koşarken o kadar güzel görünüyordu ki. Uzun, rahat adımlarla hızla uzaklaşırken, Jake birlikte koşabildiği tek kadının o olduğunu fark etti. O muhteşem koro kızı bacakları en başından beri kendisininkilere mükemmel uymuştu.

Aslında birçok şey ona mükemmel uyuyordu. O ukala dudaklar ve mizah duygusu. Sınırsız enerjisi. Masumiyeti hariç. O tarafı kesinlikle uymuyordu. Masumiyeti ve kırılgan küçük kız kalbi kesinlikle ona uymuyordu.

12. BÖLÜM

Johnny Guy, zorunlu birkaç kişi dışında bütün seti boşalttı ve Fleur makyaj odasındayken herkesi topladı. "Bugün şakalaşan veya Fleur'ü huzursuz edecek tek bir şey yapan, kendini kapının önünde bulur ve sendikanın da cehenneme kadar yolu var."

Dick Spano yüzünü buruşturdu.

Johnny Guy, Jake'i köşeye çekti. "Bugün küstahlığını dizginleyeceksin."

"Sen kendin için endişelen," diye karşılık verdi Jake.

Fleur sete geldiğinde ikisi öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı. Genç kız, pamuklu sarı bir elbise ve beyaz sandaletler giymişti. Saçları açık mavi, delikli kurdeleyle arkaya doğru toplanmıştı. Aşk sahnesine giden diyalogları çekerken bu hafta çoğunlukla bu sarı elbiseyi giymişti ama bugün elbise çıkacaktı ve Fleur berbat görünüyordu.

"Yapacaklarımızı bir gözden geçirelim, kuzucuğum." Johnny Guy, genç kızı, solmuş duvar kâğıtları ve demir bir yatak somyası olan eski çiftlik evine götürdü. "Şu işaretli yerde duracak ve Matt'e bakacaksın. Elbisenin düğmelerini

açıp üzerinden çıkarırken ona bakmaya devam et. O kısmı hallettikten sonra sutyenini ve külotunu çıkarırken seni arkadan çekeceğiz. Gerçekten kolay bir şey. Acele etmemeye çalış. Ve, Jako, Fleur iç çamaşırlarını çıkardığında sana doğru yaklaşmaya başlayacağım. Sorusu olan?"

"Benim yok," dedi Jake.

Fleur esneyerek bileğine baktı. "Evet. Benim de yok." Set beklenmedik ölçüde sessizdi. Kimse birbirine sataşmıyordu ve normal konuşmalardan da eser yoktu. Bu mezar sessizliği, Fleur'ü daha da huzursuz etti.

"Sen iyi misin, Çiçek?" diye sordu Jake.

"Harikayım." Fleur yazlık elbisesinin omuz askısını düzeltir gibi yaptı.

Jake çarpık gülümsemesiyle ona baktı. "Dünyanın sonu değil."

"Senin için söylemesi kolay. Ayıcık desenli iç çamaşırı giyen sen değilsin."

"Dalga geçiyorsun."

"Lizzie'nin karakterini güçlendireceğini düşündüler."

Jake'in gülümsemesi yerini öfkeye bıraktı. "Bu hayatımda duyduğum en saçma şey."

"Ben de onlara aynısını söyledim."

Jake, Fleur'ün yanından yürüyüp geçti. "Johnny Guy, salağın biri Çiçek'e ayıcık desenli iç çamaşırı giydirmiş."

"O salak benim, Jako. Bir sorun mu var?"

"Aynen öyle. Lizzie, en seksi çamaşırları giymeli. Dışarıdan bakıldığında masum, kendi içinde yoz. Metaforumu mahvediyorsun."

"Metaforuna sokayım senin."

İki adam tartışmaya başladı. Nihayet normal bir şey. Fleur bunu bütün gün sürdürmelerini diledi. Ne yazık ki orada olduğunu hatırlayarak özür dilediler.

Johnny Guy, iç çamaşırlarını değiştirmesi için Fleur'ü kostüm odasına gönderdi. Dantelli kırmızı çamaşırlar hiçbir şeyi gizlemiyordu ve Fleur ayıcık desenliyi tercih edeceğini düşündü. Johnny Guy kamera işareti verdi. Fleur elbisesinin düğmelerini yavaşça açmaya başladı.

"Kes! Matt'e bakman gerekiyor, hayatım."

Fleur kendine Lizzie'yi düşünmeyi emretti. Lizzie onlarca erkeğin karşısında soyunmuştu. Matt geri döndüğünden beri bu anı planlıyordu. Ancak kameralar dönmeye başladığında, onu izleyen adamın Jake'ten başka biri olduğuna kendini bir türlü inandıramıyordu.

Dört kere daha çekmeleri gerekti ve sarı elbise, sonunda üzerinden kayarak yere düştü. Şimdi üzerinde bir parça kırmızı dantelli kumaşla Jake'in karşısında duruyordu. Bunun, iç çamaşırı çekiminden farklı olmadığını söylüyordu kendine ama hiç öyle hissetmiyordu.

Ekip kamerayı taşırken Fleur bornoz giydi. Sutyenini ve külotunu çıkarırken onu arkadan çekeceklerdi. Kamera Matt'in tepkisine odaklanırken kendi görüntüsü bulanıklaşacaktı. Ancak Jake onu net bir şekilde görmeye devam edecekti.

Diğerlerini bekleterek tuvalete gitti fakat onları ancak bu kadar oyalayabilirdi. Kameralar dönüyordu. Bir sonraki sahnede sutyeninin kopçasını açamadı. Sonrasında Johnny Guy ona başını yukarıda tutması gerektiğini hatırlattı. Set morg gibiydi ve sessizlik, gerginliğini daha da artırıyordu.

Beşinci çekime hazırlanırlarken umutsuzca Jake'e baktı. Jake bütün sabah, gerekmedikçe ona bakmamıştı ve şimdi

de Fleur'e yardım etmek yerine, bakışlarını bütün vücudunda gezdiriyordu. Jake omuz silkti. "Vücudun gayet güzel, ufaklık. Ama uyarılmadan buradan gidersek memnun olurum. Sixers bu gece Nets'le oynuyor."

Kameraman güldü. Johnny Guy, Jake'e ölümcül bir bakış attı fakat Fleur kendini biraz daha iyi hissetti. Setteki gerginlik biraz azalmıştı ve iskelet ekip, normal ses tonlarıyla konuşmaya başlamıştı.

Bir sonraki çekimde sutyenini çıkardı. Göğüslerine bakanın Matt olduğunu hayal etmeye çalıştı. Johnny Guy'ın istediği gibi öne eğildi ve başparmaklarını külot lastiklerinin içine kaydırdı. İç geçirerek karnını hafifçe çekti ve külot aşağı indi.

Jake'in bakışları önce külotu takip etti, sonra az önce örttüğü şeye kaydı. Fleur, Jake'in onu böyle görmesini istememişti; kameralar dönerken, herkes bakarken ve mahrem olması gereken bu anı sinema bileti alabilecek herkes görebilecekken değil.

Bu durumdan dolayı kendinden nefret ediyordu. Aktrisler için normal olabilirdi ama o aktris bile değildi ve bütün bunlar, ona doğru gelmiyordu. Kendini Jake'e aşkla vermek istiyordu; karşılığında para aldığı bir işi yaparken değil.

Kamera Fleur'ün yüz ifadesini göremiyordu ama Jake görebiliyordu. "Kes," diye gürledi Jake. "Kesin şunu. Lanet olsun."

Belinda'nın bağlantılarının, kendisini arayıp olanları bildirmesi uzun sürmedi. Bugün kapalı sette çalışıyorlardı ama Belinda yine de gitmeliydi. Orada olsa yardım edebilirdi.

Sigara içiyor ve oturma odasını arşınlıyordu. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Fleur'ün ona bu kadar uzun süre öfkeli

kalacağını hiç düşünmezdi ama salı günü dublör kullanamayacağını öğrendiğinden beri, kızı onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Ve şimdi de bu.

Belinda bir sigara daha yakıp bekledi.

Fleur eve erken döndü ve tek kelime bile etmeden Belinda'nın yanından geçti. Belinda onun peşinden üst kata çıktı. "Bebeğim, böyle davranma."

Belinda'yı daha da huzursuz edecek bir ağırbaşlılıkla, "Konuşmak istemiyorum," dedi Fleur.

"Beni daha ne kadar cezalandıracaksın?"

"Seni cezalandırdığım falan yok." Fleur odasına girip çantasını yatağın üzerine attı.

"Üç günlük sessizliğe ceza derim ben," diye karşılık verdi Belinda.

Fleur ona döndü. "Bana yaptığın şey yanlıştı."

Fleur'ün öfkesi Belinda'yı korkuttu. "Mükemmel değilim, bebeğim. Bazen senin iyiliğin için hissettiğim hırsa kapılıyorum."

"Haydi canım."

Fleur'ün alaycılığı rahatlatıcıydı. Belinda kızının yanına geldi. "Sen özelsin, bebeğim. Ve ne kadar çabalasan da bunu unutmana asla izin vermeyeceğim. Ünlüler sıradan insanlarla aynı kurallara uymazlar."

"Buna inanmıyorum."

Belinda kızının yanağını okşadı. "Seni bütün benliğimle seviyorum, buna inanıyor musun peki?"

Fleur başıyla onaylayacak kadar yumuşadı.

Belinda'nın gözleri doldu. "Sadece senin için en iyisini istiyorum. Sana hamile kaldığım anda yazgın belirlenmişti.

Şöhret senin kanında var." Kollarını uzattı. "Bağışla beni, bebeğim. Lütfen beni bağışladığını söyle."

Fleur, Belinda'nın ona sarılmasına izin verdi. Gergin kasları yavaş yavaş gevşedi. "Seni bağışlıyorum," diye fısıldadı. "Ama lütfen... Bana bir daha asla yalan söylemeyeceğine söz ver."

Belinda'nın yüreği, güzel, saf kızına duyduğu sevgiyle kabardı ve Fleur'ün saçlarını okşadı. "Söz veriyorum. Bir daha asla sana yalan söylemeyeceğim."

Belinda günbatımından hemen önce Mercedes'inin anahtarlarını kaptı. Hemen bir şeyler yapmazsa, uğruna çabaladığı her şey avuçlarından kayıp gidecekti. Stüdyoya geldiğinde arabasını Fleur'ün her zamanki yerine park etti ve içeri girerken güvenlik görevlisini başıyla selamladı. Karanlık projeksiyon odasında oturan üç adamdan hiçbiri onu fark etmedi; kendilerini ekrandaki görüntülere kaptırmışlardı.

"Filmin bütün lanet olasıca sempatisi ona kayıyor." Johnny Guy, Maalox'a benzeyen bir şişenin kapağını çevirdi. "Sanki Pamuk Prenses'in tecavüze uğrayışını izliyoruz. Jako, yemin ederim, eğer 'Ben demiştim' dersen seni pataklarım."

"Film elimizde patlıyor," dedi Jake, duygusuzca.

Belinda ürperdiğini hissetti.

"Acele etmeyelim," dedi Dick Spano. "Fleur kötü bir gün geçirdi, hepsi o."

Johnny Guy ağzına bir mide ilacı attı. "Sen orada değildin, Dicky. Kızın hamuru, bu sahneyi çekmeye kesinlikle uygun değil."

Jake parmaklarını saçından geçirdi. "Ben evime döneceğim, bütün hafta sonu telefonları kapayacağım ve sahneleri yeniden yazacağım. Sahnelerinden bazılarını kesmemiz gerekecek."

Belinda tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Fleur'ün sahnelerini kesmek mi? Buna izin veremezdi.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Johnny Guy. "Senin için not alırım. Bunun için üzgünüm, Jako. Gerçekten."

Spano purosunu havaya doğru salladı. "Neden öyle donup kaldığını anlayamıyorum. Çıktığı adamlardan bazılarını hepimiz tanıyoruz. Büyük çapkınlar. Bir erkeğin karşısında hiç soyunmamış gibi davranıyor."

"Ama Jake'in karşısında hiç soyunmamıştı," dedi Johnny Guy.

Spano'nun purosunun ateşi parıldadı. "Bu ne demek şimdi?"

Jake iç çekti. "O konuya hiç girme şimdi, Johnny Guy."

Yönetmen, Spano'ya baktı. "Fleur, bizim çocuğa abayı yakmış."

Belinda olduğu yerde donup kaldı.

Johnny Guy ağzına bir mide ilacı daha attı. "Sanırım dayanılmaz olmak elinde değil."

"Canınız cehenneme," dedi Jake, keyifsizce.

Johnny Guy başının arkasını ovaladı. "Hafta sonu senaryo düzeltmeleriyle ilgili yapman gereken her şeyi yap. Dünyanın sonu değil ama belli ki canımız yanacak."

Salondan çıkan Belinda'nın zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Fleur, Jake'e âşık mı olmuştu? Nasıl olur da bunu fark etmemişti?

Çünkü kendini tümüyle adama duyduğu hayranlığa kaptırmıştı. Kızını çok iyi tanıdığını sanıyordu, oysa gözünün önünde olup biten şeyi görememişti. Fleur tabii ki ona âşık olurdu. Hangi kadın olmazdı ki? Geri dönüp baktığında işaretleri görebiliyordu. Ama kendi hayallerinin gerçekleşme-

sini izlerken diğerlerini gözden kaçırmıştı. Heyecanlandığını hissetti. Otoparkta Jake'in kamyonetini bulup onu beklemeye başladı. Fleur'ün sahnelerini kesmelerine izin veremezdi.

Saat geceyarısına yaklaşırken Jake geldi. Belinda kamyonetin arkasındaki ışıklı alana çıktı. Jake, Iowa'dan beri ondan uzak duruyordu ve şimdi de Belinda'yı karşısında gördüğüne memnun olmadığı belliydi. Belinda onu reddedişini, Flynn'in gidişini kabullendiği gibi yazgısal bir teslimiyetle kabullenmişti. Belinda ona sahip olacak kadar önemli değildi. Ancak o gün, Jake onu öptüğünde, sanki Jimmie'den bir parça aldığını hissetmiş ve bu ona yetmişti.

"Senaryoyu değiştirme," dedi, Jake yanına geldiğinde. "Zaman kaybı olur. Fleur o sahneleri çekebilir."

"Biri, konuşulanlara kulak misafiri olmuş."

Belinda omuz silkti. "Çekimleri gördüm ve konuşmalarınızı duydum. Ama hiçbir şeyi değiştirmeye gerek yok."

Jake kotunun cebinden anahtarlarını çıkardı. "Çekimleri gördüysen, bugün çektiğimiz hiçbir şeyi kullanamayacağımızı anlamışsındır. İnan bana, bunu yapmayı ben de istemiyorum fakat bir mucize olmazsa, başka seçeneğimiz yok."

"Mucizeyi sen yarat, Jake," dedi Belinda, kısık sesle. "Yapabilirsin."

Jake bakışlarını Belinda'nın gözlerine dikti. "Neden söz ediyorsun sen?"

Belinda ona yaklaşırken ağzının kuruduğunu hissetti. "Fleur'ün neden kendini o sahneye veremediğini ikimiz de biliyoruz. Sana olan duygularını anlamandan korkuyor. Ama sen bunu düzeltebilirsin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

İnsanın karmaşıklığını bu kadar güzel anlatabilen bir adam nasıl bu kadar mankafa olabilirdi? Belinda gülümsedi. "O duvarı yık. Bu hafta sonu Fleur'ü bir yerlere götür ve onun koyduğu duvarı yık."

Jake olduğu yerde donakaldı, sesi soğuklaştı. "Tam olarak ne demek istediğini açıklasan daha iyi olur sanırım."

Belinda hafifçe, gergin bir tavırla güldü. "Fleur gelecek ay yirmi yaşını dolduracak. Rüştünü ispatlayalı çok oldu."

Jake'in dudakları neredeyse kıpırdamadı. "Ne demek istediğini hâlâ anlamıyorum. Çıkar ağzındaki baklayı, Belinda. Çıkar da, ben de doğru anladığımdan emin olayım."

Belinda geri adım atmadı ve meydan okuyan bir tavırla çenesini kaldırdı. "Bence onunla yatmalısın."

"Tanrım."

"O kadar şaşırma. Tek mantıklı çözüm bu."

"Sadece senin sapkın zihninde." Jake'in sesi tokat gibiydi ve bakışları nefretini kusuyordu. "Sevişmek, insanların zevk için yaptığı bir şeydir. İş anlaşması değildir. Kendi kızını satıyorsun."

"Jake..."

"Sen düzüşmekten söz ediyorsun. Kızımı düz, Koranda, düz ki sinema kariyeri mahvolmasın. Kızımı düz ki *benim* kariyerimi mahvetmesin."

"Hiç de öyle değil!" diye bağırdı Belinda. "Her şeyi çirkinleştiriyorsun."

"O zaman sen benim için güzelleştir."

"Senin de ona ilgi duyduğundan eminim. Dünyanın en güzel kadınlarından biri. Ve sana âşık." *Elbette âşık,* diye düşündü Belinda. Fleur her zaman tutkulu biri olmuştu. Jake'i sevmemesi mümkün değildi.

Jake bu kez gerçekten tiksindi. "Iowa'daki o sabahı unuttun mu?"

"Hiçbir şey olmadı. Önemi yok."

"Benim için var."

"Fleur seni istiyor, Jake. Hem bu filmi istediğin şekilde tamamlamanızı engelleyen tek şey, onun sana olan duyguları. Bunu ancak sen düzeltebilirsin." Belinda hayatı boyunca bunu beklemişti ve Jake'in aşırı hassasiyetinin onu yolundan alıkoymasına izin vermeyecekti. "Ne zararı var ki?" Kendi huzursuzluğuna aldırmadan Jake'in gözlerinin içine baktı. "Bir erkekle hiç birlikte olmamış değil ya."

Jake yüzünü buruşturdu.

Belinda devam etti. "Herkese evet dediğini düşünme. Elimden geldiğince onu korudum. Ancak bir annenin yapabilecekleri sınırlıdır. Ve böylelikle sana karşı duyguları doğal yolunu izleyebilecek. Kendini daha iyi hissedecek. Film daha iyi olacak. Herkes kazanacak."

"Sen kazanmayacaksın, Belinda." Jake'in bakışları Belinda'yı iliklerine kadar dondurdu. "Sen hayatımda gördüğüm en büyük zavallısın."

Jake kamyonetine bindi ve motor gürleyerek çalıştı. Kamyonet lastiklerini öttürerek otoparktan çıktı. Belinda, kamyonetin arka lambalarının ışığı gözden uzaklaşana kadar öylece baktı.

Eve dönünce Fleur'ün karanlık yatak odasına süzüldü. Kızı uyuyordu. Yanağının üzerine düşmüş sarı buklelerinden birini nazikçe itti.

Fleur kıpırdandı. "Belinda?"

"Her şey yolunda, hayatım. Sen uyumana bak."

Fleur, "Parfümünün kokusunu aldım," diye mırıldanıp sustu.

Belinda, bütün gece sessizce oturdu. Hayatı boyunca hiçbir konuda bu kadar haklı olmamıştı. Fleur ve Jake, Hollywood'un muhteşem çiftlerinden biri olabilirlerdi; tıpkı Gable ve Lombard veya Liz Taylor ve Mike Todd gibi. Jake'in tıpkı kendisi gibi efsanevi bir kadına ihtiyacı vardı.

Bunu düşündükçe ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlıyordu. Elbette Fleur bugünkü çekimlerde donup kalırdı. İlk mahrem anlarını herkesin izleyecek olması onu dehşete düşürmüştü; bu, kendini Jake'le paylaştığı ilk andı. Fleur bunu atlattı mı sahneyi mükemmel bir şekilde çekebilirdi. Ancak kendini serbest bırakmadan önce, Jake'le yakınlaşması gerekiyordu.

Belinda sigara üstüne sigara yakarken zihninde bir senaryo biçimleniyordu. O kadar basitti ki neredeyse şeffaftı. Zaten çekici olmasının nedeni buydu. Hollywood bu değil miydi? İmkansızlığın her gün yok sayıldığı yer?

Jake'in Fleur'ün senaryosuna eklediği notları rehber alarak çizgisiz bloknota bir şeyler karaladı. Son ürün dikkatli incelemeyi geçemezdi ama bu da yeterince iyiydi. Gerisini yarın halledecekti.

Fleur, cumartesi gününün büyük bölümünü at sırtında geçirdi fakat olanları unutmayı başaramadı. İnsanlar ona güveniyordu ve Fleur onları yüzüstü bırakmıştı. Pazartesi daha da kötü olacaktı. Soyunma kısmı bittikten sonra Jake'le gerçekten sevişmesi gerektiğinde ne yapacaktı?

Eve döndüğünde Belinda'yı havuz kenarında güneşlenirken buldu. Annesinin cuma günü olanları çoktan duyduğundan

emindi ve kendini sorguya hazırladı ama Belinda yalnızca gülümsedi. "Harika bir fikrim var. Önce yüzüp biraz serinle, sonra ikimiz de giyinelim ve yemeğe çıkalım. Sadece ikimiz. Çok güzel, pahalı bir yerde."

Fleur'ün hiç iştahı yoktu fakat cumartesi gecesini sıkıntıyla geçirmeyi o da istemiyordu. Ayrıca, Belinda'yla birlikte işten bağımsız bir şeyler yapmaları gerekiyordu. "İyi olur."

Mayosunu giyip bir süre yüzdükten sonra duş aldı. Geri döndüğünde Belinda yatağının kenarına oturmuş, onu bekliyordu. Annesinin sarı saçları mercan rengi örgü takımının üzerinde parıldıyordu. "Bugün alışverişe çıktım," dedi. "Bak sana neler aldım."

Yulaf rengi iple örülmüş tığ işi kısacık bir elbise, ten rengi bir sutyen ve dantelli bir külotla birlikte yatağın üzerine serilmişti. Öyle bir elbiseyle insanın fark edilmemesi mümkün değildi. Bacakları, olduğu gibi gözler önüne serilecekti ve geniş örgünün altındaki ten rengi sutyen, onu çıplak gibi gösterecekti. Ne var ki Belinda'nın barış önerisini reddedemezdi. "Teşekkürler. Harikaymış."

"Şunlara da bak." Belinda bir ayakkabı kutusunu açtı ve bilekten bağlanan kurdeleleri olan bir çift şeker pembesi, çizgili sandalet çıkardı. "Bu çok eğlenceli olacak."

Fleur giyindi ve tahmin ettiği gibi, bütün teni ve bacaklarıyla kendini gösterdi. Belinda kızının saçlarını tepeden topuz yaptı, kulaklarına büyük, altın halka küpeler taktı ve biraz parfüm sıktı. Fleur'ün aynadaki görüntüsüne bakarken gözleri doldu. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Alt kata indiler. Belinda koridordaki sehpanın üzerinden çantasını aldı. "Ah... Unuttum." Bir zarf aldı. "Çok tuhaf. Bunu

posta kutusunda buldum. Sana yazılmış ama üzerinde pul yok. Biri bizzat bırakmış olmalı."

Fleur zarfı aldı. Üstünde sadece adı yazılıydı. Zarfı yırtıp açtı ve iki beyaz bloknot sayfasını çıkardı. Üstteki sayfada elyazıları vardı.

Sevgili Çiçek,

Saat geceyarısını geçti ve hiç ışık göremedim, dolayısıyla bunu posta kutuna bırakıyorum ve cumartesi sabahı bulmanı umuyorum. Seni hemen görmem gerek. Lütfen, Çiçek, bana biraz değer veriyorsan, bunu alır almaz Morro Körfezi'ndeki evime gel. Sadece üç saatini alır. Haritayı iliştirdim. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma, ufaklık. Sana ihtiyacım var.

Sevgiler,
Jake
Not: Lütfen bundan kimseye söz etme. Belinda'ya bile.

Fleur kâğıda bakakaldı. Bunu saatler önce bulmuş olması gerekiyordu. Ya korkunç bir şey olduysa? Kalbi deli gibi atmaya başladı. Jake'in ona ihtiyacı vardı.

"Neymiş?" diye sordu Belinda.

Fleur son satıra baktı. "Bu... Lynn'den gelmiş. Bir terslik var. Hemen ona gitmem gerek."

"Nereye? Saat çok geç."

"Seni ararım." Fleur çantasını kaptı. Evin içinden garaja koşarken Jake'in telefon numarasını da notuna yazmış olmasını diledi; o zaman onu arayıp yolda olduğunu söyleyebilirdi.

Morro Körfezi'ne ulaşana kadar neler olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Jake'in, nihayet, ona âşık olduğunu anladığını umuyordu ve her kilometrede umudu biraz daha artıyordu. Belki de cuma günü olanlar Jake'i, artık onu kardeş gibi görmekten vazgeçirmişti.

Morro Körfezi'nden geçip haritada işaretlenmiş sapağı bulduğunda saat on biri geçiyordu. Yol boştu ve bir sonraki işareti olan posta kutusunu görene kadar yaklaşık on dakika daha devam etmesi gerekti. Çakıl zeminli dik bayır çok dardı ve iki tarafında çam ağaçlarıyla çalılıklar vardı. Sonunda ışıkları gördü.

Çıplak tepenin yamacındaki beton ve cam bina doğal bir şekilde büyümüş gibi görünüyordu. Loş ışıklarla aydınlatılmış bir yol, eve doğru kıvrılarak uzanıyordu. Arabayı park edip indi. Rüzgâr saçlarını savurdu ve burnuna tuzlu yağmur kokusu geldi.

Jake arabayı duymuş olmalıydı çünkü daha zile uzanırken ön kapı açıldı ve uzun, atletik vücudun arkasından gelen ışık, hatlarını daha da belirginleştiriyordu.

"Çiçek?"

"Selam, Jake."

13. BÖLÜM

Fleur, Jake'in onu içeri davet etmesini bekledi fakat Jake'in yaptığı tek şey orada durup çatık kaşlarla ona bakmak oldu. Üzerinde kot pantolonu ve kolları kesilmiş siyah bir bluz vardı. Bitkin görünüyordu. Yüzünün kemikleri her zamankinden daha belirgindi ve tıraş olmamıştı. Fakat Fleur'ün onun yüzünde yorgunluğun dışında gördüğü şey, çekimlerin ilk gününde Lynn'i hırpalarken gördüğü şeyi hatırlatmıştı. Öfkeli ve keyifsiz bir hali vardı.

"Banyoyu kullanabilir miyim?" diye sordu Fleur gergin bir tavırla.

Bir an için Jake'in onu içeri davet etmeyeceğini sandı. Sonunda Jake yorgun bir tavırla omuz silkerek kenara çekildi. "Yazgıyla asla tartışmam."

"Ne?"

"Keyfine bak."

Evin içi Fleur'ün daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Odalar büyük beton köşebentlerle ayrılıyordu ve basamakların yerine rampalar vardı. Cam duvarlar ve geniş alanlar, içeriyle dışarının sınırlarını belirsizleştiriyordu.

Renkleri bile açık havaya aitti: Kurşuni okyanus rengi, gri ve beyaz taş ile kaya renkleri.

"Çok güzel bir yer, Jake."

"Banyo şu rampanın dibinde."

Fleur gergin bir tavırla Jake'e baktı. Ciddi bir terslik vardı. Jake'in gösterdiği yöne yürürken, kitaplarla dolu bir duvarı ve üzerinde daktilosu duran eski bir kütüphane masası bulunan çalışma odasını gördü. Yerler, buruşturulup atılmış kâğıt toplarıyla doluydu. Birkaçı kitap raflarına fırlamıştı.

Kapıyı kapadı ve hayatında gördüğü en büyük banyoya baktı; siyah ve bronz rengi karolarla döşenmiş, cam duvarlı, kayalığın kenarına gömülmüş geniş bir küveti olan kocaman bir mağara. Ortamdaki her şey aşırı büyüktü: Küvet, duvara gömülmüş duş bölmesi, hatta ikiz lavabolar bile.

Aynada kendini gördü ve gördüğü şeyden nefret etti. Ten rengi sutyeni onu örgü elbisesinin altında çıplakmış gibi gösteriyordu. Ama sonuçta Jake'in ne kadar huysuz olduğu düşünülürse, belki de elbisenin o kadar kötü olmadığına karar verdi. Bu gece kimsenin küçük kız kardeşi gibi görünmediği açıktı. Taş Bebek, Tazı'nın evine gelmişti.

Geri döndüğünde, Jake'in, elinde sek viskiye benzeyen dolu bir kadehle salonda oturduğunu gördü.

"Sadece bira içtiğini sanıyordum," dedi Fleur.

"Doğru. Diğer her şey beni huysuz bir ayyaşa dönüştürüyor."

"O zaman neden?.."

"Burada ne işin var senin?"

Fleur şaşkın gözlerle ona baktı. Jake bilmiyordu. O anda korkunç gerçeği anladı. Mesajı o yazmamıştı. Utançtan yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Nasıl Jake'in ona ihtiyacı olduğuna inanacak kadar aptal olabilmişti? Sadece

görmek istediğini görmüştü. Çantasına uzanıp mesajı ona vermekten başka yapacak bir şey bulamadı.

Jake sayfaları incelerken saniyeler geçti. Fleur'ün zihninden düşünceler hızla akıyordu. Bunun bir tür şaka filan mı olması gerekiyordu? Ama kim böyle bir şey yapardı ki? Aklına hemen Lynn geldi. Fleur'ün Jake'e olan hislerinden şüphelenebilecek tek kişi oydu ve Lynn çöpçatanlık yapmayı seviyordu. Bunu o yapmıştı ve Fleur onu öldürecekti. Kendini öldürdükten sonra.

"Lanet olası kapıdan kapıya teslimatlar." Jake mesajı buruşturarak şömineye fırlattı. "Seni kandırmışlar. Bu benim elyazım değil."

"Ben de şimdi fark ettim." Fleur parmaklarını çantasının kayışında dolaştırdı. "Birilerinin şaka anlayışı bu olmalı. İyi olduğu söylenemez."

Jake kadehini çabucak kafaya dikti. Bakışları Fleur'ün kısacık elbisesinde dolaştı, göğüslerine takıldı ve sonra bacaklarına kaydı. Ona hiç böyle bakmamıştı; nihayet onun bir kadın olduğunu anlamış gibi. Fleur aralarındaki dengenin değiştiğini hissetti ve mahcubiyeti silinmeye başladı.

"Cuma günü ne oldu öyle?" diye sordu Jake. "Giysilerini çıkarmaktan hoşlanmayan oyuncularla karşılaştım ama senin gibisini hiç görmedim."

"Pek profesyonelce sayılmazdı, değil mi?"

"Striptizci olarak kariyer şansını kaçırdığını söyleyelim." Jake ahşap ve taştan yapılmış bara yönelerek viski kadehini tekrar doldurdu. "Anlatsana."

Fleur, duvardan uzanan bir kanepeye oturdu ve ayağını altına aldı. Küçük elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Jake'in gözünden kaçmadı. Fleur, kadehinden büyük bir yudum

alışını izledi. "Anlatacak pek bir şey yok," dedi Fleur. "Nefret ediyorum, hepsi bu."

"Soyunmaktan mı yoksa genel olarak hayattan mı?"

"Bu işi sevmiyorum." Fleur derin bir nefes aldı. "Oyunculuğu sevmiyorum. Sinemacılığı sevmiyorum."

"O halde neden yapıyorsun?" Jake kolunu bara dayadı. Başında tozlu bir kovboy şapkası ve çizmesinin topuğunu dayayacağı bakır bir demir olsa, Tazı canlanmış olurdu. "Boş ver. Aptalca bir soruydu. Belinda seni kullanıyor."

Fleur hemen savunmaya geçti. "Belinda sadece benim için en iyisini istiyor ama hayatlar birbirine karışabilir. İnsanların hayatta farklı şeyler isteyebileceğini anlamıyor."

"Buna inanıyor musun? Sadece senin iyiliğini düşündüğüne gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, buna inanıyorum." Fleur başkasının, annesini eleştirmesine asla izin vermezdi. "Matt ve Lizzie'nin sahnesinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Pazartesi günü gerçekten çabalayacağım. Gerçekten çabalarsam..."

"Cuma günü çabalamıyor muydun? Haydi, ufaklık. Karşında Jake Amca var."

Fleur kanepeden fırladı. "Bunu yapma! Böyle yapmandan nefret ediyorum. Ben çocuk değilim ve sen de benim amcam filan değilsin."

Jake'in gözleri aniden kısıldı ve çenesi kasıldı. "Lizzie'yi bir kadının oynaması gerekiyor. Biz ise gidip bir çocuğu seçtik."

Jake'in sözleri bardağı taşırmıştı. Fleur'ü milyonlarca parçaya ayırıp gözyaşları içinde evden kaçmasına neden olmaları gerekirdi, oysa fazla cüretkârdılar. Fleur o sert yüze baktı ve içinin ilkel bir heyecanla dolduğunu hissetti. Jake ona çocukmuş gibi bakmıyordu. Fleur, o kendini giz-

leyen mavi gözlerin ardında, daha önce görmediği bir şeyi görüyordu; uzun zamandır kendisi de hissettiği için hemen tanıyabileceği bir şey. Bütün düşmanca tavırlarına rağmen Jake onu arzuluyordu.

Fleur vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissetti. O anda Lizzie'nin anladığı her şeyi anladı ve Lizzie'ye gücünü veren şeyin ne olduğunu artık biliyordu.

"Bu odadaki tek çocuk," dedi Fleur, kısık sesle, "sensin."

Jake bundan hoşlanmamıştı. "Benimle oyun oynama. Ben o oyunları, en iyileriyle oynadım ve inan bana, sen hâlâ küçükler ligindesin."

Jake bilerek onu incitmeye çalışıyordu ve Fleur bunun için tek bir neden düşünebiliyordu: Onu kendinden uzaklaştırmak istiyordu. Fleur tekrar kanepeye oturdu ve parmaklarını saçlarına daldırdı. "Öyle mi?"

"Dikkat et, Çiçek. Sakın pişman olacağın bir şey yapma; özellikle de üzerinde şu elbise varken."

Fleur gülümsedi. "Elbisemin nesi varmış?"

"Benimle oynamaya kalkma, tamam mı?"

"Nasıl oynamayayım ki?" dedi Fleur, sahte bir masumiyetle. "Ben hâlâ küçükler ligindeyim, unuttun mu?"

Jake kaşlarını çattı. "Seni Morro Körfezi'ne götürsem iyi olur. Orada kalabileceğin güzel bir otel var."

Pazar Sabahı Tutulması'nın çekimleri iki hafta içinde tamamlanacaktı ve Fleur onu bir daha göremeyebilirdi. Eğer Jake'e kadın olduğunu kanıtlayacaksa, şimdi tam zamanıydı; üzerinde onu çıplakmış gibi gösteren ve Jake'in bakmaktan vazgeçemediği bacaklarını gözler önüne seren bu gülünç örgü elbise varken. Jake'in gözlerindeki arzuyu görebiliyordu. Bir erkeğin bir kadına duyduğu arzu. Fleur yerinden kalktı ve

pencereye doğru yürüdü. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, büyük altın halka küpeleri kulaklarında sallanıyor ve küçük elbisesi kalçasıyla saklambaç oynuyordu. Küpelerini çekiştirerek Jake'e dönerken kalbi deli gibi atıyordu. "Çok gergin görünüyorsun. Belli bir nedeni var mı?"

Jake konuşurken sesi boğuktu. "Belki de nedeni, bu gece bana her zamanki kadar çirkin görünmemendir, Çiçek. Bence gitsen iyi olur."

Fleur bütün kapak kızı numaralarını aklından geçirdi. Pencere camına dayanarak kalçasını belli bir açıyla tuttu ve bacaklarını uzattı. "Gitmemi istiyorsan..." Bir dizini, bacağının iç kıvrımını gösterecek kadar hafifçe araladı. "Beni zorlaman gerekecek."

Jake aniden kontrolünü kaybetti. Bir düzine filmde yaptığı gibi kadehini sertçe bara bıraktı. "Oyun oynamak mı istiyorsun? Peki, bebeğim. Oynayalım o zaman."

Fleur, Jake ona doğru yürümeye başladığında bunun bir film değil, gerçek hayat olduğunu son anda hatırladı. Jake'in yolundan çekilmesi gerektiğini düşündü fakat daha bir adım atamadan Jake onu yakaladı. Fleur'ün kalçası pencereye çarptı. Jake, genç kızın iki kolunu da yakaladı. "Haydi, ufaklık," diye fısıldadı Jake. "Göster kendini."

Başını eğdi ve dudaklarını Fleur'ünkilere bastırdı. Ağzını açmaya zorlarken dişleri genç kızın alt dudağını sıyırdı. Fleur, dilindeki viski tadını aldığında karşısındakinin Jake olduğunu düşünmeye çalıştı. Jake'in elleri eteğinin altından külotuna kaydı ve çıplak poposunu kavrayacak kadar aşağı sıyırdı. Bütün vücudunu kendininkine sertçe çektiğinde, Fleur'ün yeni keşfettiği güç hissi siliniverdi.

Jake elbiseyi daha da yukarı sıyırırken kotunun fermuarı kızın çıplak karnına sürtündü. Dili genç kızın ağzına daldı. Fazla ateşliydi. Fleur yumuşak bir müzik ve güzel çiçekler istiyordu. Yumuşak odaklı objektiflerin altında bulanıklaşarak birbiriyle kaynaşan bedenler hayal ediyordu; böylesine vahşi bir saldırıyı değil. Fleur genç adamı itti. "Dur."

Jake'in nefesinin hırıltısı kulağına çarptı. "İstediğin bu değil mi? Sana bir kadın gibi davranmamı istemedin mi?"

"Bir kadın gibi, bir orospu gibi değil." Fleur'ün hayallerindeki sevgili silinmişti. Jake'ten uzaklaşıp sokak kapısına doğru sendelerken gözyaşlarına boğulmadan kaçmayı diliyordu. Ancak çantasına ihtiyacı vardı. Arabasının anahtarlarına. Onları almak için geri döndüğünde Jake'i telefona sarılırken gördü.

O şehvetten gözü dönmüş saldırgan artık yoktu. Jake yorgun ve üzgün görünüyordu. Fleur onu daha dikkatli inceleyerek yaralı kalbiyle değil, zihniyle görmeye çalıştı. Aniden bu ilginç evin cam duvarları kadar şeffaf bir hale geldi.

Jake ahizeye konuşurken sesinde iş ciddiyeti vardı. "Bu gece boş bir süitiniz var mı?"

Fleur çantasını ve anahtarlarını unutup ona doğru yürüdü.

Jake ona bakmak zorunda kalmamak için bakışlarını şömineye dikti.

Fleur telefonu genç adamın elinden alıp yerine koydu.

Jake öylece hazırlıksız yakalanabilecek bir adam değildi. Düşmanca tavırlarını, üzerine uymayan bir kostüm gibi kullanıyordu. "Bu gece yeterince şey yaşamadın mı?"

Fleur gözlerinin içine baktı. "Hayır," dedi, yumuşak bir sesle. "Daha fazlasını istiyorum."

Jake'in boğazındaki damar seğirdi. "Ne yaptığını bilmiyorsun sen."

"Hiç kimse seni dünyanın en büyük aktörü olmakla suçlamadı ama bu senin için bile berbat bir performanstı." Fleur, onunla tatlı tatlı alay ediyordu. "Kocaman, korkunç Tazı, cici kızı korkutup kaçırmaya çalışıyor."

Jake eliyle saçını yana yatırdı. "Rahat bırak beni. Rahat bırak."

"Sen korkağın tekisin. Hiç cesaretin yok."

"Seni otele kendim götüreceğim."

"Beni arzuluyorsun," dedi Fleur. "Arzuladığını biliyorum."

Jake dişlerini sıktı ama sakin bir sesle konuştu. "Gece iyi bir uyku çekince sen..."

"Ben burada uyumak istiyorum."

"Yarın sabah seni otelden alıp kahvaltıya götürürüm. Ne dersin?"

Fleur kalçasını model pozuna geçirdi. "Harika, Jake Amca. Kulağa muhteşem geliyor. Bana lolipop da alır mısın?"

Jake kaşlarını çattı. "Daha ne kadarına dayanmam gerekiyor? Benden ne istiyorsun be?"

"Beni korumaya çalışmaktan vazgeçmeni istiyorum."

"Sen daha çocuksun, lanet olsun! Korunmaya ihtiyacın var."

"O çocuk saçmalığı eskidi artık, Jake. Gerçekten."

"Git buradan, Fleur. Lütfen. Kendi iyiliğin için."

Bir kişinin daha kendisi için neyin doğru olduğunu söylemesine dayanamazdı; özellikle de Jake'in. "Buna ben karar veririm." Fleur kalbinden geçenleri gözlerinden yansıtmamaya çalışıyordu. "Benimle sevişmeni istiyorum."

"İlgilenmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Fleur kazandığı anı tam olarak gördü. Jake'in başı kalktığında dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Peki, o zaman.

Bakalım neyin varmış." Jake genç kızın kolunu tuttu ve onu odanın diğer tarafındaki rampaya sürükledi; tam anlamıyla sürüklemedi ama neredeyse... Rampayı çıkıp bir kemerin altından geçtiler ve bir rampayı daha çıktılar. Fleur yavaşlamak istedi. "Jake..."

"Kapa çeneni, tamam mı?"

"Ben..."

"Yapma."

Jake, kızı, hayatında gördüğü en büyük yatağın olduğu yatak odasına soktu. Yatak muazzam büyüklükteki tavan penceresinin tam altındaki platformda duruyordu. Jake, genç kızı tıpkı hayallerindeki gibi kucağına aldı, iki basamağı çıktı ve onu dağınık gri ve siyah saten örtülerin üzerine bıraktı.

"Son şansın, Çiçek," diye hırladı Jake, tehditkâr bir yüz ifadesiyle. "Geri dönüşü olmayan noktayı geçmeden önce."

Fleur kıpırdamadı bile.

"Pekâlâ, ufaklık." Jake kollarını göğsünde çapraz yaparak sweatshirt'ünü çıkardı. "Büyük çocuklarla oynama zamanın geldi."

Fleur örtüyü sımsıkı kavradı. "Jake?"

"Evet."

"Beni endişelendiyorsun."

Jake pantolonunun önünü tek hamlede açtı. "Tüh!"

Hâlâ Fleur'ü korkutup kaçırmaya çalışıyordu. Kotunu sertçe çekip çıkardı. Saniyeler sonra yatağın yanında, üzerinde sadece siyah slibiyle duruyordu. Keşke beyaz pamuklu bir şey giymiş olsaydı; ya da mayosu gibi bol ve solgun bir şey. Fleur, göğsünü onlarca kez görmüştü fakat karnını hiç görmemişti. Dümdüz, gergin, sert kaslarla örülüydü. Bakışları, daracık ve küçücük slibin gizleyemediği dikey boruya kaydı.

"Abartılı giyinmişsin."

Jake geri çekilmesini istiyordu fakat Fleur bunu yapmayacaktı. Ne kadar güçlü olduğunu Jake'e göstermeliydi.

Jake'in eli genç kızın ayak bileklerinden birini yakalayınca Fleur'ün kararlılığı sarsılmaya başladı. Kızın sandaletlerinden birini çözüp çıkardıktan sonra diğerini de halletti. Bakışları Fleur'ün çıplak teninde dolaştı. Fleur kendini yastıklara gömdü. Jake'in yüzü çok sertti. "Böyle olmasını istemiyorum," dedi Fleur.

Jake'in bakışları Fleur'ün göğüslerinden kalçasına ve bacaklarından aşağı kaydı. "Çok kötü." Öne eğildi ve elbisesinin üzerindeki bağı çekip açtı.

"Bence..."

Jake onu omuzlarından tutup diz üstü pozisyonda durmaya zorladı.

Fleur zorlukla yutkundu. "Bence biz..."

Örgü elbiseyi haşince kızın üzerinden çıkardı. "Senin yanında iyi adamı oynamaktan bıktım usandım. Tanıştığımız günden beri..." Fleur'ün sutyeninin lastiğine uzandı.

Fleur, Jake'in elini itti. "Böyle olmaz. Böyle olmasını istemiyorum."

"Artık yetişkinlerin kurallarıyla oynuyoruz." Jake sutyeni de çekip aldı. Şimdi Fleur, üzerinde sadece külotu ve altın halka küpeleriyle yatağın üzerinde diz çökmüştü.

"Cuma günü bakmıyormuş gibi yapmaya çalıştığım her yerini şimdi görebiliyorum."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve sana izin vermeyeceğim. Bunu benim için *kötüleştirmene* izin vermeyeceğim."

Jake'in sesi gergin ve sertti. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Fleur yumruklarını sıktı. "Bunu mahvetmeye çalışıyorsun. *Önemli* olmasını engellemeye çalışıyorsun."

"Önemli değil zaten." Şilte Jake'in ağırlığıyla çöktü. Fleur'ün üzerine uzanarak külotunu çıkarmak için elini ikisinin arasından uzattı. "Eğlenceli. Hepsi bu." Parmakları hedefine ulaşırken dokunuşu neredeyse bir doktorunki gibiydi. "Hoşuna gitti mi?"

"Kes şunu."

"Nasıl istersin? Hızlı? Yavaş? Bana nasıl istediğini söyle, bebeğim."

"Çiçekler istiyorum," diye fısıldadı Fleur. "Vücuduma çiçeklerle dokunmanı istiyordum."

Jake'in bütün vücudu ürperdi. Boğuk bir küfür savurarak genç kızdan uzaklaştı ve sırtüstü uzanarak bakışlarını, tavan penceresinden görünen karanlık geceye dikti. Fleur onu hiç anlamıyordu.

"Neden canımı yakmak istiyorsun?" diye sordu Fleur.

Jake uzanıp kızın eline dokundu. "Keşke daha iyi bir adam olsaydım... Ama değilim." Fleur'e döndü ve omzunun kıvrımını parmaklarıyla nazikçe izledi. "Pekâlâ, bebeğim," diye fısıldadı. "Bu kadar oyun yeter. Bunu doğru şekilde yapalım."

Jake'in dudakları genç kızınkilerle, içini eriten bir yumuşaklıkla birleşti. Kamera karşısındaki öpüşmelerine hiç benzemiyordu. Burunları birbirine çarpıyordu. Jake, ağzıyla Fleur'ün ağzını kapatırken tatlı ve ıslak bir ses çıktı. Dili dişlerinin arasından geçti ve Fleur'ünkine değdi. Islak, sert ve mükemmeldi. Fleur, kollarını Jake'in omuzlarına dolayarak onun kalp atışlarını kendi göğsünde hissedecek kadar kendine bastırdı.

Jake sonunda geri çekildi. Parmaklarını Fleur'ün saçlarına dolamıştı ve gözlerine nazikçe bakıyordu. "Hiç çiçeğim yok," diye fısıldadı genç adam, "bu yüzden başka bir şeyle dokunmam gerekiyor." Başını eğdi ve Fleur'ün göğsünün ucunu ağzına aldı. Göğüs ucu, Jake'in dilinin altında kabarıp bütün vücuduna bir zevk dalgası yayılırken, Fleur inledi.

Jake, hiç acelesi olmayan tembel bir kovboy gibi, ellerini genç kızın bütün vücudunda dolaştırıyordu. Öpücükleri karnında dolaşırken elleri bacaklarını okşuyor, Fleur'ün vücudundaki bütün boşlukları ateşe veriyordu. Sonra dizlerini yukarı kaldırarak nazikçe iki yana açtı.

Tavan penceresinden süzülen ay ışığı, sırtında gümüşi gölgeler oluşturuyordu. Parmakları Fleur'ün kadınlığının tüyleriyle oynarken dudaklarını yavaşça araladı. "Çiçek yaprakları," diye fısıldadı Jake. "Onları buldum." Sonra yumuşak, ıslak ağzını genç kızın bacaklarının arasına bastırdı.

Hissettiği duygular, Fleur'ün hayallerinin çok ötesindeydi. Jake'in adını söylüyordu fakat yüksek sesle mi yoksa zihninden mi söylediğini bilemiyordu. Zevk dalgaları, içinde helezonlar çiziyor, giderek parıldayan, ısınan, patlamaya hazırlanan kıvılcımlar saçıyordu. "Hayır..."

Boğuk çığlığı Jake'in başını kaldırmasına neden oldu fakat Fleur bu uçuşu tek başına yapmak istemediğini nasıl söyleyeceğini bilemedi. Jake gülümseyerek onun yanına uzandı. "Teslim mi oluyorsun?" diye mırıldandı, alaycı, seksi ve kesinlikle karşı konulmaz sesiyle.

Fleur onun sertliğini bacağında hissedince elini slibinin lastiğinden içeri soktu. Jake'in erkekliği bir mermer kadar sert ve pürüzsüzdü; Fleur parmaklarını organının etrafına sarınca Jake zevkle inledi.

"Sorun nedir, kovboy?" diye fısıldadı Fleur. "Dayanamıyor musun?"

Jake'in nefesi yumuşak ve kesik kesik iniltiler halinde çıktı. "Öyle... ya da böyle... hiç... etkilenmiyorum."

Fleur güldü ve onu daha iyi görebilmek için doğruldu. Saçları Jake'in göğsünü tarıyordu. Genç adamın slibini çıkardı ve dokunuşunun gücünü sınadı. Buraya... şuraya... tekrar buraya. Parmağının ucuyla, başparmağıyla ve saçının bir buklesiyle okşuyordu. Sonunda dilinin ucunu değdirdi.

Jake'in çığlığı boğuk ve derindi.

Fleur, içinde kabaran gücün derin ve coşkun mutluluğuyla onu bir kedi gibi yalıyordu. Jake ellerini genç kızın omuzlarına sararak onu göğsüne çekti.

"Teslim oluyorum," dedi Jake, boğuk bir sesle, bir yandan Fleur'ün alt dudağını hafifçe ısırırken.

"Dönek," diye mırıldandı Fleur.

Jake'in parmakları kızın göğüslerini bulup uçlarını sıkmaya başladı. "Anlaşılan patronun kim olduğunu sana hatırlatmam gerekecek."

"İyi şanslar." Fleur dilinin ucuyla Jake'in çentikli dişine dokundu.

"Bu hanım yavaş öğreniyor." Jake kaslı vücuduyla, boylu boyunca genç kızın üzerine uzandı. "Aç kendini, bebeğim. Efendinle tanışmak üzeresin."

Fleur onu bir an önce içine almak için memnuniyetle bacaklarını açtı. Onu sevmek için. Arzuyla yanan o mavi gözlere bakarak güldü.

Jake, genç kızın boğazının derinliklerinden gelen o tatlı, yumuşak kadın sesini duyunca ruhunun kavrulduğunu hissetti. Gözlerine bakarken, bir şeyleri geri tutması için sadece

bakışlarıyla yalvardı fakat Fleur ona sevgiyle gülümserken benliğinin yarıldığını hissetti. İçine yavaşça ve derinlemesine girdi. Bu kadar dar olacağını hiç düşünmemişti. Beklemediği şey...

Fleur küçük bir çığlık attı. "Nihayet..." diye fısıldadı.

Her anlama gelebilirdi fakat Jake patlama noktasına geldiğini hissedebiliyordu. "Çiçek... Tanrım..." Geri çekilmeye başladı ama Fleur parmaklarını onun kalçasına gömdü.

"Hayır," diye çığlık attı. "Bunu yaparsan seni asla bağışlamam."

Jake başını arkaya atıp kendi aptallığına öfkeyle haykırmak istiyordu. Belinda'nın yalanlarına ve Fleur'ün sahte böbürlenmelerine rağmen, kızın bakire olduğunu tahmin etmeliydi. Planladığı gibi onu korkutup kaçırmalıydı ama masumları yoldan çıkarmak onun uzmanlık alanıydı ve çok bencilce davranmıştı.

Koro kızı bacaklarının kendininkileri sardığını ve canı yanmasına rağmen onu daha çok içine çektiğini hissetti. Geri çekilerek onu daha fazla incitecek gücü kendinde bulamadı. Bütün iradesini toplayarak kıpırdamadan durdu ve penisine alışması için genç kıza zaman tanıdı. "Üzgünüm, Çiçek. Bilmiyordum."

Fleur kalçasını oynatarak onu daha derine çekmeye çalıştı.

Jake parmaklarını genç kızın saçlarında ve dudaklarında dolaştırdı. "Biraz bekle," diye fısıldadı.

"Ben iyiyim."

Kızın içinde nasıl hâlâ bu kadar sert kalabildiğini merak etti. Jake Koranda, bok kafalıların kralı. Hâlâ mızrak kadar sertti ve mızrağını şaşkın bakışlı çocuğa saplamıştı.

Başını Fleur'ün boynuna gömüp parmaklarını saçlarına dolayarak yavaşça içinde gidip gelmeye başladı. Fleur titredi ve parmaklarını Jake'in omuzlarına gömdü.

Jake hemen durdu. "Acıttı mı?"

"Hayır," diye inledi Fleur. "Lütfen..."

Jake onun yüzünü görebilmek için geri çekildi. Gözleri sımsıkı kapanmış, dudakları acıyla değil, zevkle ve tutkuyla aralanmıştı. Jake kalçasını kaldırarak derinlemesine ve uzun uzun içine girip çıktı. Bir kez... İki kez... Fleur'ün, altında paramparça oluşunu izliyordu.

Artçılardan sonra genç kızı sakinleştirdi. Sonunda Fleur'ün gözleri yavaşça aralandı ve görüşü yavaş yavaş netleşti. Jake'in anlayamadığı bir şey mırıldandıktan sonra genç adama gülümsedi. "Harika," diye fısıldadı.

Jake de gülümsemekten kendini alamadı. "Hoşuna gittiğine sevindim."

"Böylesine... böylesine... olacağını..."

"Sıkıcı mı?"

Fleur güldü.

"Yorucu mu?" diye denedi Jake.

"Aradığım kelimeler bunlar değil."

"Peki ya?.."

"Harikulade," dedi Fleur. "Müthiş."

"Çiçek?"

"Evet?"

"Fark ettin mi bilmiyorum ama henüz işimiz bitmedi."

"Henüz..." Fleur'ün gözleri aniden iri iri açıldı. "Ah."

Fleur'ün yüz ifadesi kavrayıştan utanca geçerken Jake onu izliyordu. "Be-ben... özür dilerim," dedi genç kız, keke-

leyerek. "Bencillik etmek istemedim. Ben... Bilmiyordum... Yani..." Daha fazla devam edemedi.

Jake dudaklarıyla Fleur'ün kulakmemesini çekiştirdi. "Şimdi istersen uyuyabilirsin," diye fısıldadı. "Kitap filan okuyabilirsin. Seni rahatsız etmemeye çalışırım." Sonra yine genç kızın içinde gidip gelmeye başladı. Vücudunun gevşediğini ve sonra giderek yine gerildiğini hissetti. Fleur parmaklarını onun kalçasına bastırmıştı. Çok yumuşak, çok tatlıydı...

"Ah," diye fısıldadı Fleur. "Yine olacak, değil mi?"

"Bahse girebilirsin."

Biraz sonra birlikte dünyanın ucundan düştüler.

14. BÖLÜM

"Konuşarak öfkemi yatıştıramazsın."

"Kes şunu artık, Tazı." Fleur, gece saat ikiyi biraz geçerken uyandığında yatakta yalnız olduğunu fark etmişti. Külotunu ve Jake'in kolları kesilmiş siyah sweatshirt'ünü üzerine geçirerek mutfağa gitmiş ve onu ağzına kadar dolu bir servis kâsesinden dondurma yerken bulmuştu. Jake onu gördüğü anda başlamıştı ve o saatten beri de tartışıyorlardı.

"Bunu yapmadan önce bana söylemeliydin." Jake kâseyi lavaboya bırakarak musluğu açtı.

"Yapmak mı? Kendini ifade etme yeteneğin ne kadar güçlüymüş. Büyüdüğünde yazar filan olmalısın sen. Kaç yaşında olacak o? Elli yaşında mı?"

"Ukalalık etme. Bana... acemi... olduğunu söylememen doğru değildi, Çiçek."

Fleur tatlı bir tavırla gülümsedi. "Sabah sana saygı duymayacağımdan mı korktun?" Jake'in ukalalığına ukalalıkla karşılık vermekte giderek ustalaşıyordu fakat asıl istediği, Jake'in tartışmayı bırakıp onu öpmesiydi. Çekmeceleri rastgele açıp kapamaya ve bir paket lastiği aramaya başladı.

"Lanet olsun, Çiçek! O zaman o kadar sert davranmazdım."

"Sert miydin ki? Dalga geçiyor olmalısın. Seni gözlerim kapalı halledebilirdim." Fleur bir paket lastiği buldu, saçını başının arkasında toplayıp atkuyruğu yaptı. Sonra salona girdi ve masanın üzerinde gördüğü kocaman mumların bir kısmını topladı.

Jake gözetime ihtiyacı olan bir çocuk gibi onu izliyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Banyo yapmaya hazırlanıyorum."

"Saat sabahın üçü."

"Ne olmuş? Leş gibiyim."

Fleur mutfağa girdiğinden beri Jake ilk kez rahatlamış görünüyordu. "Öyle mi? Neden acaba?" Yüzünde neredeyse beliren çarpık gülümseme, Fleur'ün aynı anda onu hem tokatlayıp hem de öpmek istemesine neden oldu.

"Uzman sensin. Sen söyle." Jake'in sweatshirt'ü Fleur'ün külotunu tamamen örtmediğinden, Jake'ten uzaklaşırken kalçasını örtmeye çalıştı.

Mumları, devasa küvetin etrafına yerleştirdi, hepsini yaktı ve yan tarafta duran bir şişeden bol bol banyo köpüğü döktü. Nedense bu banyo köpüğünün Jake'e ait olmadığını düşündü ve onun çıktığı kadınların hepsinden nefret etti.

Küvet dolarken atkuyruğunu gevşek bir düğüme dönüştürdü ve çantasında taşıdığı makyaj çantasından aldığı bir tokayla tutturdu. Jake ne derse desin, aralarında geçenlerden kesinlikle pişman değildi. Hayatının çok büyük bir kısmı ona dayatılmıştı. Bu tercih sadece kendisine aitti. Ve Jake, içine girdiğinde, kalbinin ona duyduğu aşkla patlayacağını sanmıştı.

Suya girdi. Mağaranın yan tarafındaki cam duvarda duran mumlar titreşti ve Fleur kendini uzayda süzülür gibi

hissetti. Jake'in, içine girdiği o tatlı anı ve sonrasındaki şefkatini hatırladı.

"Bu kişiye özel bir parti mi yoksa katılabilir miyim?"

Kotunun fermuarını çoktan indirmeye başlamıştı, dolayısıyla bu soru sadece formaliteydi. "Nutuk çekmeye devam edip etmeyeceğine bağlı."

"Nutuk bitti." Jake bir şeyler mırıldanarak küvete girdi ve Fleur'ün yanına oturdu.

"Ne dedin sen?"

"Hiç."

"Söyle."

"Tamam. Üzgünüm dedim."

Fleur dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ne için üzgünsün? Tam olarak ne için üzgünsün sen?"

Fleur'ün sesindeki titremeyi duymuş olmalıydı çünkü genç kızı kollarına aldı. "Hiçbir şey, bebeğim. Tek bir şey için bile üzgün değilim; sana kötü davranmam dışında."

Sonra Fleur'ü öpmeye başladı, Fleur de karşılık verdi. O sırada saçları dağıldı ve ikisi de bunu fark etmedi. Bacaklarını ve kollarını birbirlerine dolayarak köpüklerin arasına uzandılar ve Fleur saçlarını ikisinin de etrafına doladı. Jake nefes alabilmeleri için tıpayı çekti ve sevgilisini, tekrar tekrar çığlıklar attırana kadar okşadı. Sonunda onu öpücükleriyle sakinleştirene kadar.

Sonra Fleur'ü bir havluya sardı. "Madem beni bu kadar yordun," dedi Jake, "biraz da karnımı doyurmaya ne dersin? Ben berbat bir aşçıyım ve buraya geldiğimden beri dondurmayla patates cipsinden başka bir şey yemedim."

"Bana bakma. Ben zengin çocuğuyum, unuttun mu?"

Jake beline aynı renkte bir havlu sardı. "Yani bana yemek yapmayı bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Eh, yumurta haşlamayı biliyorum."

"Ben bile daha iyisini yaparım."

Sonraki bir saat boyunca mutfağın altını üstüne getirdiler. Buzları tam olarak çözülmemiş biftekleri kızarttılar, ekmeği ısıtalım derken yaktılar ve bayat marul ve havuçla salata hazırladılar. Bu, Fleur'ün hayatında yediği en güzel yemekti.

Pazar sabahı koşuya çıkmayı planlıyorlardı ama onun yerine yatağa geri döndüler ve yine seviştiler. Öğleden sonra kâğıt oynayıp aptalca şakalarla birbirlerine takıldılar ve bir erotik banyo daha yaptılar. Jake, pazartesi sabahı Los Angeles'a dönmek için onu şafaktan hemen önce uyandırdı. İkisinin de arabası olduğundan, ayrı ayrı gitmeleri gerekiyordu. Porsche'sine bindikten sonra Jake onu öptü. "Virajlarda dikkatli ol, tamam mı?"

"Sen de."

Fleur önceki gün Belinda'yı aramış ve suçluluk duysa da, Lynn'in kendisine ihtiyacı olduğu yalanını tekrarlamıştı. Şimdi doğruca stüdyoya gidiyordu.

Saç ve makyajdan çıktığında, Jake ve Johnny Guy çoktan tartışmaya başlamışlardı bile; bu kez Jake'in hafta sonunda yetiştiremediği değişiklik yüzünden kavga ediyorlardı. Jake resmi bir tavırla Fleur'ü selamladı. Fleur herkesin onlarla ilgili dedikodu yapması fikrinden nefret ettiğinden, Jake'in bu gizlilik tutumunun hoşuna gitmesi gerektiğini düşündü. Yine de biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Johnny Guy yanına geldi. "Şimdi, tatlım, cuma günü senin için bir hayli zor oldu, biliyorum. Ama bugün işleri kolaylaştırmaya çalışacağız. Bazı değişiklikler yaptım..."

"Değişikliğe ihtiyacım yok," dedi Fleur, kendini tutamayarak. "İşimizi doğru yapalım."

Johnny Guy şüpheci gözlerle ona baktı. Fleur devriye kalkışına hazırlanan bir savaş pilotu gibi başparmağını kaldırdı. Bunu yapabilirdi. Ve bu kez Jake'in bir çocuğa değil, bir kadına baktığını unutmamasını sağlayacaktı.

Jake kostümüyle geri döndü. Johnny Guy mizanseni tekrarlarken Jake araya girdi. "Bunların çoğunu kesmeye karar verdiğimizi sanıyordum. Çiçek'in bunu kaldıramadığını biliyoruz. Daha fazla boşa zaman harcamayalım."

Johnny Guy, Fleur'ün cevap vermesine fırsat tanımadı. "Bu küçükhanım tekrar denemek istediğini söylüyor." Ekibe döndü. "Gösteri zamanı, hanımlar ve beyler. İşe koyulalım."

Kameralar harekete geçti. Jake, minik yatak odasının karşı tarafından Fleur'e öfkeyle baktı. Fleur ellerini düğmelerine götürürken ona sırıttı. Jake fazla kibirliydi ve Fleur ona haddini bildirecekti. Fleur bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan elbisesini çıkardı. Artık ikisinin ortak sırları vardı. Jake komik, çıldırtıcı ve çok tatlıydı; Fleur de onu bütün kalbiyle seviyordu. O da aynı şeyleri hissediyor olmalıydı –en azından biraz– yoksa onunla asla böylesine tatlı bir şekilde sevişmezdi.

Lütfen sev beni. Birazcık da olsa.

Fleur sutyeninin kopçasını çözdü. Jake kaşlarını çatarak yerinden ayrıldı. "Kes!"

"Lanet olsun, Jako, burada 'kes' diyecek olan benim! Kız harika gidiyordu. Neyin var senin?" Johnny Guy kendi

bacağına bir şaplak indirdi. "Benden başka kimse 'kes' diyemez! Kimse!" Tirat devam ederken Jake daha da huysuzlaştı. Sonunda bir sandalyenin yerinden kaymış olduğunu söyledi. Johnny Guy ona neredeyse vuracaktı.

"Sorun değil," dedi Fleur, duruma hakim bir kadın gibi yönetmene dönerek. "Tekrarlamaya hazırım."

Kameralar tekrar çalıştı. Jake'in yüzü fırtına bulutları gibiydi. Sutyen çıktı. Fleur ona işkence ederek, yeni keşfettiği gücünün tadını çıkararak sutyeni yavaşça çıkarmıştı. Sonra öne eğilerek külotunu çıkardı ve Jake'e doğru yürüdü.

Fleur, genç adamın gömleğinin düğmelerini çözerken ve ellerini içine kaydırırken Jake'in vücudu kaskatıydı. Fleur daha o sabah öptüğü noktaya dokundu. Kalçasını Jake'in kalçasına yapıştırdı ve sonra prova etmedikleri bir şey yaptı. Öne eğilerek dilini göğüs uçlarında dolaştırdı.

"Kes, tamam!" diye bağırdı Johnny Guy, kutudan fırlayan kukla gibi oradan oraya sıçrayarak. "Çok güzel, kuzucuğum! Harika!"

Jake kostümcü kızın getirdiği beyaz bornozu çatık kaşlarla kaparak Fleur'ün üstüne geçirdi.

Fleur, ara verdiklerinde Lynn'i buldu. Jake'in evine gittiğini öğrenmesini istemediğinden, mesajı gönderenin o olup olmadığını açıkça soramazdı; ağzını aramak zorundaydı. Ancak Lynn yemi yutmadı. Fleur, er ya da geç gerçeği öğreneceğine yemin etti.

Sabahın geri kalanında her şey yolunda gitti ve akşamüstü olduğunda cuma günü için planladıkları bütün çekimleri tamamlamışlar, ikisinin yataktaki görüntülerine geçmişlerdi. Johnny Guy her şeyi görüntülüyordu; Matt'in gerginliği, suçluluk duygusu, içten içe kendini hissettiren

acısı... ve Lizzie'nin onu amansızca baştan çıkarışı. Çekimler dışında Jake onunla neredeyse hiç konuşmamıştı fakat zor bir sahneydi ve ikisinin de odağını koruması gerekiyordu.

O günlük işlerini bitirir bitirmez Jake ortadan kayboldu. Son iki gece ikisi de pek uyumamıştı ve Fleur onun yorgun olduğunu düşündü. Ne var ki sonraki birkaç gün daha geçerken ve Jake mesafesini korurken, Fleur'ün teselli bahaneleri tükenmişti. Jake'in ondan bilerek uzak durduğu belliydi.

Hafta sonu gelip geçti ve Jake'in onu arayacağı konusundaki umutları acıya dönüştü. Pazartesi sabahı geldiğinde, Fleur onu yüzleşmeye zorlamayı düşündü ama sonunda Jake'ten aşk dilenmekten korkuyordu ve buna dayanamazdı. Jake, Morro Körfezi'nde aralarında geçenlerin hiçbir önemi olmadığını ona açıkça ve bağıra bağıra anlatıyordu işte.

Fleur işleri bitene kadar artık günler yerine saatleri saymaya başlamıştı. Perşembe, setteki son günü olacaktı. Lynn'le sahnesini mekanik bir şekilde tamamladı, birkaç yakın çekim yaptı ve çaresizce eve döndü.

"Jake bu hafta sonu Johnny Guy'ın vereceği partiyle ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordu Belinda, o akşam yemek yerken. "Katılmayı planladığından eminim."

"Bilmiyorum. Bunu hiç konuşmadık." Fleur, Jake'e olan duygularını kesinlikle Belinda ile konuşmak istemiyordu. İzin isteyerek masadan kalktı.

Johnny Guy'ın karısı Marcella, Hollywood'un en sevilen ev sahibelerinden biriydi ve *Pazar Sabahı Tutulması*'nın çekimlerinin tamamlanmasını kutlamak için verdikleri partiye herkesi davet etmişti. Fleur yavaş öğreniyordu. Son dakikaya

kadar Jake'in onu partiye davet edeceğini ummuştu. Oysa sonunda Belinda'yla gitmek zorunda kalmıştı.

Marcella, Kelly'lerin Brentwood'daki evini çiçekler, mumlar ve müzikle doldurmuştu. Fleur, saygınlığını koruyarak geceyi atlatabilmesinin tek yolunun Taş Bebek'i oynamak olduğunu biliyordu ve bu yüzden sütlü kahverengi, bej ve toprak rengi yatay çizgili ipek bir elbise giymişti. Düz kesim elbisenin altın kol bilezikleriyle ve üst kısmına mücevherli tokalar yerleştirilmiş düz tabanlı sandaletlerle vurgulanan hafif bir Mısırlı havası vardı. Saçlarını ıslakken örmüş, kuruduktan sonra minik dalgalar halinde sırtından dökülecek şekilde taramıştı. Marcella Kelly, sarışın bir Kleopatra'ya benzediğini söyledi.

Johnny Guy ne kadar sadeyse, Marcella da o kadar sofistikeydi. Johnny Guy elinde bir Orange Crush kutusu ve Küba purosuyla ortalıkta dolaşırken, Marcella konuklarını, ordövrleri –tekilaya yatırılmış somon, yenebilir kaktüs yapraklarıyla süslenmiş kanepeler ve hidrofonik ortamda yetiştirilmiş sebzelerle doldurulmuş minik sandviçler– denemeye teşvik ediyordu.

Fleur, Dick Spano'nun başının üzerinden kalabalığı taradı fakat Jake ortalıkta yoktu. Belinda, Kirk Douglas'ı bir köşeye sıkıştırmıştı. Yüzünde keyifli sayılan bir ifadeyle aktör, hiç şüphesiz yaptığı bütün filmlerin tarihini dinliyordu ki muhtemelen bazılarını kendisi bile unutmuştu. Fleur içkisini yudumluyor ve yanına gelen yeni yıldız bozmasını dinliyormuş gibi yapıyordu. Dışarıdan gelen ve gök gürültüsünü andıran alkışları duydu. Kalabalık hareketlenince Jake'i gördü.

Lynn ve Lynn'in belgesel film yapımcısı olan son sevgilisiyle birlikte gelmişti. Fleur kalbinin sıkıştığını hissetti. Marcella Kelly, Jake'e doğru yürüdü ve onu, görücüye çıkmış

değerli bir sanat eseri gibi konukların arasından geçirmeye başladı. Fleur buna dayanamıyordu. Yanındaki yıldızdan izin isteyerek gidip kendini tuvalete kilitledi ve sırtını kapıya yasladı. Ne olursa olsun bu gece saygınlığını koruyacağına yemin etti. Jake, yanında bir Hollywood çapkınıyla dans eden bir Kleopatra olduğunu hatırlayacaktı.

Sonunda tuvaletten çıktı ve tekrar kalabalığa karıştı. Yağmur, bölmeli pencereleri dövmeye başlamıştı. Etrafına bakındı ve Jake'in yine ortadan kaybolduğunu gördü. Biraz sonra, Belinda'nın da ortalıkta olmadığını fark etti.

Tesadüf olabilirdi fakat annesini çok iyi tanıdığı için hemen huzursuz oldu. *Ben yalnızca senin iyiliğin için uğraşıyorum, bebeğim.* Ya Belinda kızının neler hissettiğini anladıysa ve müdahale etmeye karar verdiyse? Bunu düşünmek bile Fleur'ün ürpermesine yetti.

Kalabalığın arasında dolaşarak, odadan odaya geçerek annesini aramaya başladığında zihninden de bir diyalog geçiyordu. *Ona bir şans ver, Jake. O sana nasıl âşık olduysa sen de ona öyle âşık olacaksın, biliyorum. İkiniz mükemmel bir çift olacaksınız.*

Böyle bir şey olursa Fleur annesini asla bağışlamazdı.

Alt katı araştırdığında bir şey bulamayınca üst kata çıktı. Lynn ve sevgilisini utanç verici bir anda yakaladı ama annesini bir türlü bulamadı. Alt kata dönmeye hazırlanırken Marcella Kelly'nin yatak odasından gelen sesleri duydu ve kapının aralığından bir göz attı.

"Konuşacak başka bir şey yok. Partiye geri dönelim."

Bu Jake'in sesiydi. Fleur yüreğinin ağzına geldiğini hissederek yatak odasına süzüldü.

"Eski günlerin hatırına, sadece iki dakika daha," dedi Belinda. "Iowa'daki o berbat motelde ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musun? Ben o sabahı hiç unutmayacağım."

Belinda'nın sesindeki mahrem ton Fleur'ü şaşırttı. Odanın içine doğru bir adım daha atarken antika boy aynasındaki yansımalarını gördü; Belinda, karides pembesi Karl Lagerfeld'ini, Jake ise neredeyse saygın görünen bir ceket giymişti. Giyinme odasının önünde duruyorlardı. Jake kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Belinda uzanıp ona dokundu. Annesinin yüzündeki o korkunç, yılışık ifadeyi görünce Fleur'ün ağzı kurudu.

"Savagar kadınlarının kalbini kırmak yaşam amacın filan olmalı," dedi Belinda. "Asi ruhunu anlıyorum ve senin için yeterince özel olmadığımı başından beri biliyordum. Ama Fleur öyle. Bunu göremiyor musun? İkiniz birbirinize aitsiniz ve onun kalbini kırıyorsun."

Fleur tırnaklarını avuçlarına geçirdi.

Jake ondan uzaklaştı. "Kes şunu."

"Onu sana ben gönderdim!" dedi Belinda. "Onu sana ben gönderdim ve şimdi güvenimi zedeliyorsun."

"Güven! Filmin kesilmesini istemediğin beş dakikasını kurtarmak için onu bana gönderdin. Eşsiz Taş Bebek'inin beş dakikası. Kızımı düz, Koranda, böylece Bebek, kariyerini kurtarabilsin. Bana söylediğin buydu."

Fleur'ün midesi ağzına geldi.

"Bu kadar kibirli olma," diye tısladı Belinda. "Filminizi kurtardım."

"Film o kadar da büyük tehlikede değildi."

"Bana öyle göründü. Yapmam gerekeni yaptım."

"Evet, doğru. Annesinin sihirli yatak odası tedavisi için kızını kapıma gönderdin. Bana bir şeyi söylesene, Belinda. Bu senin adetin mi? Kızının âşıklarını önce kendin mi deneyeceksin? Bebek'in yatağına kabul etmeden önce senin standartlarına uyup uymadıklarına mı bakacaksın?"

Fleur başının döndüğünü hissetti.

Jake'in hakaretleri ortamı kavurdu. "Ne biçim kadınsın sen be?"

"Ben kızını seven bir kadınım."

"Hadi oradan. Sen kızını tanımıyorsun bile. Sen yalnızca kendini seviyorsun." Jake olduğu yerde döndü ve Fleur'ün aynadaki yansımasıyla burun buruna geldi.

Fleur kıpırdayamıyordu. Göğsündeki acı korkunç bir canavar gibiydi ve nefesini kesiyor, dünyayı karanlık, çirkin bir yere dönüştürüyordu.

Jake hemen Fleur'ün yanına koştu. "Çiçek..."

Belinda kısa ve tiz bir çığlık attı. "Ah, Tanrım. Bebeğim." Hemen Fleur'e koşarak kollarını tuttu. "Her şey yolunda, bebeğim."

Fleur'ün yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Onu pençeleyen canavardan kurtulmaya çalışarak sakar ve beceriksiz hareketlerle ikisini de iterek geriye doğru sendeledi. "Dokunmayın bana! Sakın bana dokunmayın!"

Belinda yüzünü buruşturdu. "Bebeğim... Açıklamama izin ver. Sana yardım etmek zorundaydım. Mecburdum... Anlamıyor musun? Her şeyi mahvedebilirdin; kariyerin, bütün planlarımız, hayallerimiz. Artık bir yıldızsın. Senin için kurallar değişti. Bunu göremiyor musun?"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Fleur. "İğrençsiniz. İkiniz de!"

"Lütfen, bebeğim..."

Fleur elini kaldırdı ve annesinin suratına olanca gücüyle bir tokat indirdi. Belinda çığlık atarak arkaya doğru sendeledi.

"Fleur!" Jake ona doğru atıldı.

Fleur dişlerini sıkarak vahşi bir hayvan gibi hırladı. "Çekil!"

"Dinle beni, Fleur." Jake onu tutmaya çalışınca Fleur çılgına döndü ve çığlıklar atarak, tekmeler savurarak, öldürmeye çalışarak genç adamın üzerine atıldı... Tanrım, onu öldürmek istiyordu. Jake, genç kızın kollarını tutmaya çalıştı fakat Fleur onun ellerinden kurtularak odadan dışarı fırladı ve merdivenden aşağı koştu. Antreden koşarak geçip kapıdan dışarı fırladığında onlarca şaşkın yüz ona bakıyordu.

Şiddetli bir yağmura yakalandı. Keşke her yerini kesip onu paramparça edecek buz parçaları yağsaydı da yağmur onu sürükleyip götürseydi. Islak eteğini yukarı çekerek dolambaçlı yoldan aşağı koştu. Sandaletlerinin kayışları ayaklarına batıyor, tabanları ıslak asfaltta kayıyordu ama yavaşlamadı. Kestirmeden gitmek için çimenliğe saptı ve kapıya koştu.

Jake'in, arkasından koştuğunu ve adını haykırdığını duyunca daha da hızlandı. Saçları yanaklarına yapışmıştı. Jake bir küfür savurdu ve ayaklarının sesi daha da güçlendi. Genç kızı omzundan yakaladığında kız dengesini kaybetti. Fleur ıslak ipeğe bastı ve çiftik evinin önündeki ilk çekimlerinde olduğu gibi birlikte yere yuvarlandılar.

"Kes şunu, Çiçek. Lütfen, dur." Jake onu kendine çekti ve yağmurdan sırılsıklam olmuş zeminde göğsüne bastırdı. Parmaklarını genç kızın ıslak saçlarına doladığında kendi nefesi de hırıltılıydı. "Böyle çekip gidemezsin. Seni eve götürmeme izin ver. Açıklamama izin ver."

O gece Jake'in onu arzuladığına inanmıştı. O küçük, yulaf rengi elbise, ten rengi iç çamaşırı ve kulaklarında sallanan

o parlak altın halkalar... Hepsini Belinda seçmişti. Annesi onu allayıp pullamış, Jake'e öyle göndermişti. "Çek ellerini üzerimden!"

Jake onu daha sıkı tuttu ve yüz yüze gelmeye zorlayarak kendine doğru çevirdi. Ceketi sırılsıklam olmuş ve çamur içinde kalmıştı. Yüzünden yağmur damlaları süzlüyordu. "Dinle beni. Duydukların hikâyenin tamamı değildi."

Fleur dişlerini gösterdi. "Annemle sevgili miydiniz?"

"Hayır..." Jake başparmaklarını genç kızın yanaklarında dolaştırdı. "Odama geldi ama ben durdum. Hiçbir şey..."

"O mesajı o yazdı! Benimle sevişmen için beni sana o gönderdi!"

"Evet. Ama o gece olanlar sadece ikimizin arasında."

"*Seni pislik!*" Fleur ona bir yumruk savurdu. "Sakın bana âşık olduğun için beni yatağına aldığını söyleme!"

Jake kızın bileklerini yakaladı. "Çiçek, aşkın farklı şekilleri vardır. Sana değer veriyorum. Ben..."

"Kapa çeneni!" Fleur onu yine yumruklamaya çalıştı. "*Seni sevdim ben!* Seni bütün benliğimle sevdim ve saçmalıklarını duymak istemiyorum. Bırak beni!"

Jake ellerini yavaşça gevşeterek onu bıraktı. Fleur sendeleyerek ayağa kalktı. Islak saçları yüzüne dökülüyordu ve sözleri ağzından kesik kesik çıkıyordu. "Bana gerçekten... yardım etmek istiyorsan... Lynn'i çağır. Sonra... Belinda'yı benden uzak tut. Bir saat. Onu uzak tut... Bir saat."

"Çiçek..."

"Dediğimi yap, pislik. En azından bunu hak ediyorum."

Göğüsleri nefes nefese bir halde kalkıp inerken ve saçlarından sular süzülürken yağmurun altında durdular. Jake başıyla onayladı ve eve döndü.

Lynn hiçbir soru sormadan Fleur'ü eve götürdü. Onu yalnız bırakmak istemiyordu fakat Fleur hemen yatağa gireceği konusunda ısrar etti. Ne var ki Lynn onu bırakır bırakmaz Fleur en büyük bavuluna birkaç parça giysi attı, mahvolan elbisesini yırtarcasına üzerinden çıkardı ve kotunu altına geçirdi. Jake ve Belinda ona komplo kurmuş, onu kullanmışlardı... Üstelik kendisi de işlerini kolaylaştırmıştı. İkisi yataktayken onun hakkında konuşup konuşmadıklarını merak ediyordu. Jake sonuna kadar gitmediklerini söylemişti ama yeterince ileri gitmişlerdi ve kusacağını hissediyordu.

Bavulu kapadı, havayolu şirketini aradı ve ilk Paris uçağına bilet aldı. Gitmeden önce yapacak son bir şeyi kalmıştı...

Jake nihayet Belinda'yı bıraktığında, Belinda deliye dönmüş haldeydi. Eve ulaşıp Porsche'yi göremeyince paniği daha da arttı. Fleur'ün odasına koştu ve yatağın üzerine saçılmış giysileri buldu. Islak, Mısırlı elbisesi yere atılmıştı. Elbiseyi yerden alıp yanağına bastırdı. Fleur elbette ki kızgındı ama geri dönecekti. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı, hepsi bu. Belinda ve Fleur birbirlerinden ayrılamazlardı; bunu herkes biliyordu. Anne-kızdan öteydiler. Birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar.

Belinda banyonun ışığını fark etti. Mahvolmuş elbiseyi ellerine alarak ışığı söndürmek için banyoya doğru yürüdü.

Önce beyaz lavabonun içinde parıldayan makası gördü ve sonra yumuşak, acı dolu bir çığlık attı. Yerde, bol miktarda ıslak sarı saç vardı.

Jake arabayla amaçsızca dolaşıyor, düşünmeye çalışıyordu fakat göğsündeki buz kütlesi bir türlü çözülmüyordu. Kişiliğinden

ödün verdiği gün, yolun lanet olasıca sonuna gelmişti. Fleur kapısında belirdiğinde, yapmayı planladığı gibi onu korkutup uzaklaştırmalıydı. Oysa ona bir türlü direnememişti.

Bir süre sonra kendini Los Angeles şehir merkezindeki ıslak ve boş caddelerde dolaşırken buldu. Mahvolan ceketini çıkardı ve gömleğiyle yola devam etti. Fleur çok güzeldi. Seksi, heyecan verici... Başta kızı incitmesine rağmen, Fleur yine de ona sarılmış, güvenmeye devam etmişti.

Sokağın sonundaki oyun parkı çöp ve yıkılmış hayallerle doluydu. Tırmanma setinin yatay demirleri gitmişti ve salıncak demirlerinde hiç salıncak yoktu. Paslı bir potayı ve bir zamanlar file olan parçaları tutan pota tahtasından tek bir sokak lambasının ışığı yansıyordu. Arabasını park etti ve basketbol topunu almak için arkaya uzandı. Ancak bir çocuk, Fleur'ün yaptığı gibi güvenecek denli aptal olabilirdi. Hayat tarafından, akıllanmasını sağlayacak kadar itilip kakılmamış bir çocuk.

Ne var ki artık gerçekten yeterince hırpalanmıştı. Sokağın karşı tarafındaki boş oyun parkına doğru yürürken çamurlu sulara bastı. Fleur o kadar fena hırpalanmıştı ki bir daha asla aptal olmayacaktı.

Çatlamış asfalta ulaşınca topu sektirmeye başladı. Top asfaltla eli arasında sekerken iyi geldi; bu anladığı bir şeydi. Onu mumlarla sarılmış küvetinde yatarken hatırlamak istemiyordu. Güzel, ıslak, hülyalı bakışlı. Ona yaptıklarını düşünmek istemiyordu.

Basket atmak için yükseldi ve topu potaya çaktı. Pota sarsılırken eli acıdı fakat kalabalık haykırmaya başladı. Başka hiçbir şeyi duymayacağı kadar yüksek sesle bağırmalarını sağlamak için bütün numaralarını sergilemeliydi; özellikle de kendi içindeki alaycı sesleri bastırmak için.

Bir rakibi geçti ve topu orta sahaya sürdü. Önce sağa, sonra sola gidecekmiş gibi yaptı ve ardından topu sektirerek yaklaşıp hızlı bir sıçrayışla bir sayı daha yaptı. Kalabalık çıldırarak adını haykırmaya başladı. *Doktor! Doktor! Doktor!*

Topu kaptığı anda, Kareem'i tam önünde, soğuk bir ölüm makinesi gibi beklerken buldu. Kâbuslarının vücut bulmuş hali, insanüstü Kareem. Yanılt onu. Sola gidecek gibi yaptı fakat Kareem zihin okuyan bir makineydi. Çabuk, gözlerinde görmesine fırsat vermeden, gözeneklerinde hissetmeden, en derin, en karanlık sırlarının farkına varmadan. Şimdi!

Hızla sağa döndü, sıçradı ve havada uçtu... *İnsanlar uçamaz ama ben uçabilirim...* Kareem'i geçti... stratosfere girdi... BAM!

Doktor! Herkes ayağa fırlamıştı. *Doktor!* Çığlık çığlığaydılar.

Kareem ona baktı ve efsaneler arasındaki o mükemmel saygıyla ve sessizce birbirlerini selamladılar. O an geçti ve bir an sonra yine düşman oldular.

Top, parmak uçlarında adeta canlanmıştı. Sadece topu düşünebiliyordu. Mükemmel bir dünya. İnsanın bir dev gibi yürüyebildiği ve asla utanmak zorunda olmadığı bir dünya. Nazlı bebeklerin ve kırık kalplerin olmadığı bir dünya.

Jake Koranda. Aktör. Oyun yazarı. Pulitzer Ödülü sahibi. Hepsinden vazgeçip sadece hayalini yaşamak istiyordu. Kanatlanmış ayaklarıyla sahada koşturan, bulutlara sıçrayan, hiçbir insanın yapamayacağı kadar yükseklere ve uzaklara uçan adam, Julius Erving olmak istiyordu. Topu potaya çakmak! *Evet!*

Kalabalığın tezahüratları yatıştı ve hiçliğin sonunda, paslı bir ışığın altında tek başına durdu.

Bebek Kaçıyor

15. BÖLÜM

Fleur, Paris uçağında uyumaya çalıştı ama gözlerini kapadığı her seferinde Jake ve Belinda'nın seslerini duyuyordu. *Düz kızımı, Koranda, böylece kariyerini kurtarabilsin.*

"*Mademoiselle* Savagar?" Orly'de bagaj bandının yanında dururken üniformalı bir şoför ona yaklaştı. "Babanız sizi bekliyor."

Şoförün arkasından yürüyerek kalabalık terminalden geçti ve kaldırımın kenarına park edilmiş bir limuzine yaklaştı. Adam ona kapıyı açtı ve Fleur arka koltuğa süzülür süzülmez, kendini Alexi'nin kollarında buldu. "*Papa!*"

Alexi onu kendine çekti. "Eh, *chérie*, nihayet evine ve bana dönmeye karar verdin."

Fleur yüzünü, babasının takım elbisesinin pahalı kumaşına gömerek ağlamaya başladı. "Çok korkunçtu. Çok aptalca davrandım."

"Tamam, tamam, *enfant*. Rahatla şimdi. Her şey yoluna girecek."

Alexi'nin genç kadını okşamaya başlaması o kadar rahatlatıcı geldi ki Fleur gözlerini kapadı.

Eve gelince, Alexi onu odasına götürdü. Fleur uykuya dalana kadar babasının, yanında kalmasını istedi. Alexi de öyle yaptı.

Ertesi sabah uyandığında saat geçti. Bir hizmetçi, yemek salonunda ona iki kruvasan ile kahve ikram etti ama Fleur istemedi. Bir daha, boğazından bir lokma bir şey geçeceğini sanmıyordu.

Alexi yanına geldi ve eğilip onu yanağından öptü. Fleur'ün duştan sonra giydiği kot pantolon ve kazağı görünce kaşlarını çattı. "Yanında hiç giysi getirmedin mi, *chérie*? Bugün sana bir şeyler almalıyız."

"Başka şeylerim var. Bavuldan çıkarmaya üşendim." Babasının hoşnutsuz olduğunu görünce, daha iyi görünmek için çaba harcamadığına pişman oldu.

Alexi eleştiren gözlerle onu inceledi. "Saçlarına böyle bir şeyi nasıl yapabildin? Erkek çocuğuna benzemişsin."

"Anneme bir veda hediyesiydi."

"Anlıyorum. O halde bugün bu konuyla da ilgilenmemiz gerekecek."

Alexi, hizmetçiye, kendisine kahve koymasını işaret ettikten sonra ceketinin göğüs cebinde taşıdığı gümüş sigara tabakasından bir sigara çıkardı. "Neler olup bittiğini anlat bakalım."

"Belinda seni aradı mı?"

"Defalarca. Deliye dönmüş. Yunan Adaları'na gittiğini, gittiğin adanın ismini bana vermediğini söyledim. Seni rahat bırakmasını da ekledim."

"Yani şu anda Yunanistan'a gidiyor."

"*Naturellement.*"

Bir an sessiz kaldılar. "Bütün bunların belli bir aktörle ilgisi var mı?" diye sordu Alexi.

"Nereden bildin?"

"Bana ait olanları etkileyen her şeyi bilmek, benim işimdir."

Fleur kahvesine bakarken gözlerinin tekrar dolduğunu gizlemeye çalıştı. Ağlamaktan ve içindeki acıdan yorulmuştu. "Ona âşık oldum," dedi. "Yattık."

"Kaçınılmaz."

Fleur öfkesini gizleyemedi. "Annem daha önce onunla yatmış."

Alexi'nin burun deliklerinden iki dar duman şeridi süzüldü. "Korkarım bu da kaçınılmaz. Mevzubahis sinema yıldızlarıysa, annen iradesini yitiriverir."

"Bir anlaşma yapmışlar."

"Sanırım ne olduğunu bana söyleyeceksin."

Fleur, Jake ve Belinda arasında geçen konuşmanın duyduğu kadarını Alexi'ye aktardı. "Annenin nedenleri gayet açık," dedi Alexi, kızını dinledikten sonra. "Peki ya sevgilininkiler?"

Fleur babasının kullandığı kelimeler karşısında yüzünü buruşturdu. "Onun nedenleri de gayet açık. Bu film onun için her şey demekti. Aşk sahnesinin doğru şekilde çekilmesi gerekiyordu. Ben donup kalınca, bütün projenin heba olacağını anladı."

"İlk sevgilinle ilgili daha iyi bir seçim yapamamış olman çok üzücü, *chérie*."

"Belli ki hiç de iyi bir insan sarrafı değilim."

Alexi arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı. Başka bir adamda bu hareket efemine görünebilirdi ama Alexi erkeksi bir zarafet sergiliyordu. "Umarım bir süre benimle kalmayı planlıyorsundur. Bence senin için en iyisi bu olur."

"En azından bir süre. Kendimi toparlayana kadar. Tabii sen izin verirsen?"

"Bunu hayal edebileceğinden daha uzun süredir bekliyorum, *chérie*. Benim için zevk olacak." Alexi ayağa kalktı. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Kendimi, Noel'i beklemiş bir çocuk gibi hissediyorum."

"Neymiş o?"

"Görürsün." Fleur babasının peşinden giderek bahçeyi geçip müzeye doğru yürüdü. Alexi anahtarı kilide sokarak çevirdi. "Gözlerini kapa."

Fleur söyleneni yaptı. Alexi onu kapıdan geçirerek müzenin hafif küflü, serin ortamına soktu. Fleur buraya son gelişini, kardeşiyle ilk karşılaşmasını hatırladı. Babasının Michel'i bulup bulamadığını bilmiyordu. Sorması gerekirdi ama sormamıştı.

"Harika zamanlar geçiriyorum," dedi Alexi. "Bütün hayallerim gerçekleşiyor." Fleur babasının bir şalteri kaldırdığını duydu. "Gözlerini aç."

Müze, tam ortayı aydınlatan bir çift spot dışında kapkaranlıktı. Buraya son gelişinde boş olduğunu gördüğü bir platformu aydınlatıyorlardı. Şimdi karşısında, hayatında gördüğü en muhteşem araba duruyordu. Simsiyah parıldıyordu ve upuzun burnu, çizgi filmlerdeki milyoner arabalarını hatırlatıyordu. Nerede görse tanırdı, küçük bir çığlık attı. "Bu Royale. Bulmuşsun!"

"1940'tan beri görmemiştim." Alexi daha önce anlattığı hikâyeyi tekrarladı. "Üçümüzdük, *chérie*. Onu Paris'in kanalizasyonlarının derinliklerine sürdük ve samanla, brandalarla örttük. Savaş boyunca izleneceğimden korkarak, yanına bile yaklaşmadım. Sonra savaş bitti. Geri döndüğümde araba

yerinde yoktu. Arabanın varlığını bilen diğer iki kişi Kuzey Afrika'da öldürülmüştü. Muhtemelen Almanlar bulmuştur. Yerini bulmam otuz yıldan uzun sürdü."

"Peki nasıl oldu? Ne oldu?"

"Onlarca yıl süren araştırmalar, olur olmaz yerlere harcanan paralar." Alexi göğüs cebinden mendilini çıkarıp tamponun üzerindeki görünmez bir tozu sildi. "Artık önemli olan tek şey şu ki; dünyanın en önemli *pur sang* Bugatti koleksiyonuna sahibim ve Royale de onun baş tacı."

Alexi kızına Bugatti'nin bütün özelliklerini gösterdikten sonra, Fleur, bir kuaförün kendisini beklediği yatak odasına gitti. Adam ona hiçbir soru sormadan Fleur'ün saçlarını kısacık kesti ve uzayana kadar başka bir şey yapamayacağını söyledi. Fleur berbat görünüyor, bir hapishane mahkûmuna benziyordu; iri gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuştu ve saçsız başı çok büyük görünüyordu. Yine de, aynada çirkin görünüşüne bakmak ona zevk veriyordu. Artık dış görünüşü de hisleriyle uyum içindeydi.

Alexi onu görünce kaşlarını çattı ve makyaj yapması için odasına geri gönderdi fakat pek yardımı olmadı. Bahçede yürüyüşe çıktılar ve kendini daha iyi hissetmesi için neler yapabileceklerini konuştular. Öğleden sonra biraz uyudu. Akşam yemeğinde dana döşünü biraz kemirdikten sonra Sibelius dinlemek için Alexi'nin çalışma odasına gitti. Alexi elini tuttu, müzik yayılırken içindeki bazı acı verici düğümler çözülmeye başladı. Belinda'nın bunca yıldır onu babasından uzak tutmasına izin vermekle aptallık etmişti ama zaten annesinin sürekli onu kullanmasına göz yummuştu. Belinda'nın sevgisini kaybedeceğinden korkarak en küçük isyanını gös-

termekten bile çekinmişti. Oysa o sevginin hiç var olmadığını artık biliyordu.

Başını Alexi'nin omzuna yaslayıp gözlerini kapadı. Artık ona gerçekten öfke besleyemiyordu. Çektiği acılara rağmen onu bağışlamayı başarmıştı. Bu hayatta onu karşılıksız seven tek kişi oydu.

O gece uyuyamadı. Belinda'nın uyku haplarından eski bir şişe buldu, iki kapsül yuttu ve yatağının kenarına çöktü. En kötüsü özsaygısını kaybetmekti. Belinda'nın onu istediği gibi çekiştirmesine izin vermişti. Annesinin her isteğini yerine getirirken bir köpek yavrusu gibi peşinde dolanıp durmuştu. *Sev beni, anne. Beni bırakma, anne.* Ve sonra Jake gelmişti. Onunla ilgili aptalca hayaller kurmuş, onun da duygularına karşılık verdiğine kendini inandırmıştı. Acısına odaklanıp bir yara kabuğu gibi çekiştirdi.

"Hasta mısın, *chérie*?"

Alexi kapıda durmuş, sabahlığının kuşağını bağlıyordu. Fleur onu hiç dağınık halde görmemişti. Seyrek beyaz saçları kuaförden yeni çıkmış gibi düzgündü. "Hayır, hasta değilim."

"Bu berbat saçlarınla erkek çocuğuna benziyorsun. *Pauvre enfant.* Yatağa gir artık."

Alexi, onu çocuk gibi, yatağına yatırdı. "*Je t'aime, Papa,*" dedi Fleur, kısık sesle, Alexi'nin örtülerin üzerindeki elini tutup sıkarak.

Alexi dudaklarını onunkilere değdirdi. Beklenmedik ölçüde sert ve kuruydular. "Yüzükoyun dön. Sırtına masaj yapıp uyumana yardım edeceğim."

Fleur söyleneni yaptı. İyi gelmişti. Alexi ellerini Fleur'ün bluzunun altına sokarak tenine masaj yaparken genç kadının gerginliği hafifledi. Uyku hapı etkisini göstermeye başladı ve

Jake'le ilgili bir rüyaya daldı. Jake onunla sevişiyordu. Jake ensesini öpüyor, ipek külodunun üzerinden ona dokunuyordu.

Paris'teki ilk birkaç gününden sonra Fleur'ün hayatı belli bir düzene girmeye başlamış gibiydi. Geç kalkıyor, müzik dinliyor veya dergi karıştırıyordu. Öğleden sonraları şekerleme yapıyor, Alexi eve dönmeden önce duş alıp giyinmesi için hizmetçilerden biri onu zamanında uyandırıyordu. Bazen bahçede dolaşıyorlardı fakat yürümek onu yorduğu için pek uzaklaşamıyorlardı. Geceleri uyumakta zorlandığından Alexi sırtına masaj yapıyordu.

Bunalımdan çıkıp planlarını yapmaya başlaması gerektiğini biliyordu fakat hemen Birleşik Devletler'e dönemezdi. Şimdi nasıl göründüğü düşünülürse, muhtemelen kimse onu tanımazdı ama tanıyan çıkarsa, muhabirlerle yüzleşmesi gerekirdi ve bu imkânsızdı.

Ağustos yerini eylüle bırakırken Belinda aramaya, Alexi ise sürekli onu başından savmaya devam ediyordu. Fleur'ün Yunanistan'la ilgili fikrini değiştirmiş olabileceğini ve tuttuğu detektiflerin, Bahamalar'da olabileceğini bildirdiğini söylemişti. Belinda'ya bir anne olarak başarısızlığı konusunda nutuk çekmiş ve onu ağlatmıştı.

Fleur, Yunanistan'ı düşünmeye başlamıştı. Adaları her zaman sevmişti. Orada bir ev alabilirdi; hatta at da. Adalar onun kırık kalbini iyileştirirdi. Alexi'nin onun için yönettiği paranın birazını kullanmak istediğini söyledi ama Alexi hepsinin uzun vadeli yatırımlara bağlandığını açıkladı. Fleur, babasına parayı yine de çekmesini söyledi. Alexi bunun o kadar basit olmadığını ve para konusunda endişelenmemesini söyledi. Babası istediği her şeyi ona alabilirdi. Fleur, Ege'de

bir ev ve bir at istediğini söyledi. Alexi, Fleur kendini daha iyi hissettiğinde bunu konuşacaklarına söz verdi.

Konuşmalar onu huzursuz etmişti. Her şeyi Alexi'nin ellerine bırakmak çok kolay olmuştu. Faturalar ödeniyordu ve Belinda'yla her zaman, ihtiyaç duydukları kadar paraları olmuştu.

Kendini egzersiz yapmaya zorluyordu. Bir gün kapıdan çıkıp Rue de la Bienfaisance'tan devam etti. Başında parlak turuncu bandı olan bir koşucu yanından hızla geçti. Bu kadar enerjik olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlayamıyordu. Eve döndü.

O gece terden sırılsıklam olmuş geceliğinin içinde uyandı. Rüyasında yine Jake'i görmüştü. Couvent de l'Annonciation'un kapısına geri dönmüş, bu kez onun gidişini izliyordu. Uyku hapı almak için banyoya girdi fakat şişe boşalmıştı. Sonuncusunu iki gece önce almıştı. Yenisini aramak için Belinda'nın odasına girdi. Yolda, koridorun ucundan süzülen loş bir ışık gördü. Tavan arasına çıkan basamaklardan geliyordu. Meraklanarak basamakları çıktı ve hayatında gördüğü en tuhaf odaya girdi.

Tavan maviye boyanmış, beyaz bulutlar eklenmişti. Tek kişilik demir yatağın üzerine bir tarafa toplanmış eski bir paraşüt asılmıştı. Alexi dik sırtlı ahşap sandalyelerden birinde sarkık omuzlarla oturuyor, boş bir bardağa bakıyordu. Belinda, tavan arasını Michel'in kullandığını söylemişti. Burası onun odasıydı.

"Alexi?"

"Yalnız bırak beni. Git buradan."

Fleur kendini acısına o kadar kaptırmıştı ki babasınınkini hiç düşünmemişti. Sandalyenin yanına çömeldi. Babasının çok içtiğini hiç görmemişti fakat şimdi Alexi'den buram buram

alkol kokusu yayılıyordu. "Onu özlüyorsun, değil mi?" diye sordu Fleur, kısık sesle.

"Sen ne anlarsın ki."

"Özlemin ne olduğunu biliyorum. Sevdiğin birini özlemenin ne demek olduğunu bilirim."

Alexi başını kaldırdı, gözlerindeki soğuk bakışlar Fleur'ü korkuttu. "Duygusallığın çok dokunaklı ama gereksiz. Michel zayıftı ve onu hayatımdan kesip attım."

Benim gibi, diye düşündü Fleur. *Bir zamanlar beni de fırlatıp attığın gibi.* "O halde onun odasında ne işin var?"

"Çok fazla içtim ve kendimi biraz saldım. Bunu en iyi senin anlaman gerek."

Fleur incinmişti. "Kendimi saldığımı mı düşünüyorsun?"

"Elbette saldın. Belinda'yı bir kaideye oturttun. Beni zihninde her zaman istediğin babaya dönüştürdün."

Fleur ürperdi. Ayağa kalktı, kollarını sıvazladı. "Seni bir şeye dönüştürmem gerekmedi. Son birkaç yıldır bana harika davrandın."

"Tam olarak, ne olmamı istiyorsan sana öyle davranıyordum."

Fleur aniden odasına geri dönmek istedi. "Ben... uyumaya gidiyorum."

"Dur." Alexi boş kadehi masanın üzerine bıraktı. "Bana aldırma. Kendi hayallerimi yaşadığıma göre, seninkilerle alay etmemeliyim. Michel, hiç doğmaması gereken sapık bir âciz olmak yerine bana layık bir oğul olarak doğsaydı neler olabileceğini düşünüyordum."

"Bu tam ortaçağ kafası," dedi Fleur. "Milyonlarca eşcinsel erkek var. O kadar büyütülecek bir şey değil."

Alexi sandalyeden öyle bir hışımla fırladı ki Fleur babasının ona vuracağını sandı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun! Hiçbir şey! Michel, bir Savagar." Aklını kaçırmış gibi odanın içinde yürüdü. "Böylesine bir müstehcenlik bir Savagar için düşünülemez bile. Annenin kanından geliyor. Onunla asla evlenmemeliydim. Hayatımdaki tek hata oydu ve bir daha asla düzeltemedim. İhmalkârlığı Michel'i sapıklaştırdı. Sen doğmasaydın, ona olması gerektiği şekilde annelik yapabilirdi."

Şimdi konuşan alkoldü. Babası değildi. Fleur daha fazlasını duymadan oradan uzaklaşmalıydı. Kapıya döndü ama Alexi yanına gelmişti bile.

"Beni hiç tanımıyorsun." Alexi elini kızının kolunda dolaştırdı. "Sanırım artık konuşmalıyız. Sabırlı olmaya çalıştım fakat çok uzun sürdü."

Fleur geri çekilmeye çalıştı ama Alexi onu bırakmadı. "Yarın," dedi Fleur. "Ayıldığında."

"Ben sarhoş değilim. Sadece melankoliğim." Alexi ellerini genç kadının boynuna koyarak başparmağını nazikçe kulağının üzerinde dolaştırdı. "Annenin senden daha gençkenki hallerini görmeliydin. İyimserlik doluydu... Çok tutkuluydu. Ve bir çocuk gibi benmerkezciydi. Senin için planlarım var, *chérie*. Sen daha on altı yaşındayken, seni ilk gördüğüm zaman yaptığım planlar."

"Ne planı?"

"Korkuyorsun. Michel'in yatağına uzan da, ben sırtına masaj yaparken devam edelim."

Fleur, Michel'in yatağına uzanmak istemiyordu. Odasına dönmek, kapıyı kilitlemek ve yorganı başına çekmek istiyordu.

"Haydi, *chérie*. Seni üzdüm. Düzeltmeme izin ver." Alexi o kadar sıcak bir tavırla gülümsedi ki Fleur'ün gerginliği geçi-

verdi. Alexi bu gece Michel'i özlüyordu, hepsi buydu. Kendisi de her zamanki gibi kıskanmıştı çünkü bir kardeşi olduğunu hâlâ unutmaya çalışıyordu. Alexi onu yatağa götürdü.

Fleur örtüsüz şilteye yüzükoyun uzanarak ellerini çenesinin altında birleştirdi. Alexi yanına otururken yatak çöktü. Alexi genç kadının sabahlığının üzerinden sırtını ovalamaya başladı. "Seni sabırla bekledim, *chérie*. Sana iki yıl verdim. Âşık olmana izin verdim. Annenle ikinizin, şu aşağılık kariyerinle Savagar adını kirletmenize izin verdim."

Fleur gerildi. "Sen ne..."

"Şişşt. Şimdi ben konuşuyorum, *chérie*. Sen dinleyeceksin. Seni, büyükanneni dudaklarından öpmek için tabutun üzerine eğilirken gördüğüm gece, büyük bir haksızlık yapıldığını anladım. Oğlumun sahip olması gereken her şey sende vardı fakat annene çok fazla bağlıydın. Daha geçen aya kadar ona laf bile söyletmiyordun. Yersiz duygusallığının aramıza girmemesi için, gerçekte nasıl biri olduğunu kendi gözlerinle görmene izin vermek zorundaydım. Acı verici bir ders olduğunu biliyorum fakat gerekliydi. Artık aslında sana neler hissettiğini biliyorsun. Ve nihayet yanımdaki yerini almaya hazırsın."

Fleur sırtüstü dönerek babasına baktı. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Yanında yerimi almak mı?"

Alexi ellerini Fleur'ün omuzlarına koyarak masaj yapmaya devam etti. Gözleri yarı yarıya kapanmış, neredeyse uyuyordu. Fleur korkunç bir şey olmadan oradan gitmek istiyordu. Paraşüte baktı. Gevşek gevşek ve sararmış haliyle üzerinde salınıyordu.

"Sen bana aitsin, *chérie*. Benim yanımda olmalısın. Annenin hiç olmadığı kadar bana aitsin." Alexi parmaklarını sabahlığın açık yakasından içeri kaydırdı. "Seni muhteşem

bir kadına dönüştüreceğim. Senin için harika planlarım var." Elleri, sabahlığın yakasını zorlayarak daha da aşağı, daha da aşağı kaydı.

"Alexi!" Fleur uzanıp Alexi'nin bileklerini yakaladı.

Alexi o kadar nazikçe gülümsedi ki yapacağını sandığı şeyi düşününce Fleur utandı.

"Birlikte olmamız kesinlikle doğru, *chérie*. Kendine her baktığında görmüyor musun? Aynaya her baktığında, annenin sadakatsizliğini görmüyor musun?"

Sadakatsizlik mi? Fleur bir an için bu kelimenin ne anlama geldiğini kavrayamadı.

"Artık gerçeği öğrenme zamanın geldi. Hayallerden vazgeç, *enfant*. Vazgeç. Gerçek çok daha iyi olacak."

"Hayır..."

"Sen benim kızım değilsin, *chérie*. Mutlaka hissetmiş olmalısın. Annenle evlendiğimde sana hamileydi."

Canavar geri dönmüştü. Fleur'ü paramparça etmek isteyen o iğrenç canavar. "Sana inanmıyorum. Yalan söylüyorsun."

"Sen en eski düşmanım Errol Flynn'in piçisin."

Bu bir şakaydı. Şakayı kaldırabildiğini göstermek için Alexi'ye gülümsemeye bile çalıştı. Ancak gülümsemesi yüzünde donup kaldı ve tavandaki bulut resimleri bulanıklaşırken Johnny Guy'ın Allah'ın Bahçesi'nde Belinda'yı Errol Flynn'le gördüğünü söylediği aklına geldi.

Alexi uzanıp yanağını Fleur'ünkine bastırdı. "Ağlama, *enfant*. Böylesi daha iyi. Anlamıyor musun?"

Bulutlar gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu ve canavar etini kemiriyor, işi doğru yapmasına yetecek kadar büyük olmayan parçalar koparıyordu. Alexi sabahlığın üzerinden ona hafifçe dokundu.

"Çok güzel. Küçük, zarif, anneninki gibi şişkin değil."

"*Hayır! Lanet olsun sana!*" Fleur, Alexi'nin ellerini iterek kalkmaya çalıştı ama canavar bütün gücünü emmişti.

"Üzgünüm, *chérie*. Aptalca davrandım ve çok utanıyorum." Alexi genç kadını bıraktı. "Alışman, her şeyi benim gibi görmen için sana zaman tanımalıyım; birlikte olmamızda hiçbir sakınca olmadığını anlaman için. Aynı kanı paylaşmıyoruz. Sen *pur sang* değilsin."

"Sen benim babamsın," diye fısıldadı Fleur.

"Asla!" dedi Alexi, sertçe. "Kendimi asla senin baban olarak görmedim. Bu son birkaç yıl flörtten ibaretti. Annen bile bunu biliyordu."

Fleur yattığı yerden doğruldu. Şiltenin düğmeleri dizlerine battı.

"Şimdi bunu düşünmene gerek yok," dedi. "Bağışlanamaz şekilde kaba davrandım. Sen hazır olana kadar eskisi gibi devam edeceğiz."

"Hazır mı?" Fleur'ün sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. "Neye hazır?"

"Bunu daha sonra konuşacağız."

"Şimdi! Bana hemen söyle!"

"Çok üzgün olduğun açık."

"Hepsini duymak istiyorum."

"Sana tuhaf görünecek. Kendini hazırlamaya zamanın olmadı."

"Benden ne istiyorsun, Alexi?"

Alexi iç çekti. "Yanımda kalmanı, seni şımartmama izin vermeni. Yine güzel olabilmen için saçlarını da uzatmanı istiyorum."

Daha fazlası vardı. Fleur biliyordu. "Söyle bana."

"Yeterince zamanın olmadı."

"*Söyle dedim!*" Fleur parmaklarını şilteye bastırdı ve içinden sessizce dua etti. *Sakın söyleyeceğini bildiğim şeyi söyleme. Sakın sevgilin olmamı istediğini söyleme.*

Alexi bunu söylemedi.

Onun çoçuğunu doğrumasını istediğini söyledi.

Fleur kirli tavan arası penceresinin önünde durup çatıya bakarken, Alexi planını açıkladı. Kiremitlerin üzerinde pembe bir şey vardı; bacalardan birindeki yuvasından düşmüş yavru bir kuşun tüysüz bedeni. Alexi ellerini sabahlığının ceplerine sokarak tavan arasında yürüdü ve bütün planını detaylıca açıkladı. Fleur hamile kalır kalmaz, onu hamileliğini geçireceği bir yere götürecekti ve sonra, hamilelik süreci sona erdiğinde, bir çocuk evlat edindiğini ilan edecekti. Bebek onun kanından, Fleur'ün kanından ve Flynn'in kanından olacaktı.

Fleur, tüysüz küçük bedene bakıyordu. Asla yaşam şansı olmamış, tüylenecek kadar büyüme fırsatı tanınmamıştı.

Alexi asla şehvet düşkünü bir ihtiyar gibi davranmadığına kızı inandırmaya çalıştı. Her şey bittiğinde, eski ilişkilerine geri döneceklerdi ve tıpkı Fleur'ün istediği gibi yine sevgi dolu babası olacaktı.

"Hemen bir avukat tutuyorum," dedi Fleur ama sesi o kadar gergindi ki sözler ağzından fısıltı gibi döküldü ve tekrar etmesi gerekti. "Hemen bir avukat tutuyorum. Paramı istiyorum."

Alexi güldü. "İstersen bir avukat ordusu tut. Belgeleri kendin imzaladın. Sana açıkladım da. Her şey gayet yasal."

"Paramı istiyorum."

"Para için endişelenme, *chérie*. Yarın sana istediğin her şeyi alırım. Parmaklarına elmaslar. Göz rengine uyan zümrütler."

"Hayır."

"Annen bir zamanlar yalnızdı," dedi Alexi. "Meteliksizdi, bir geleceği yoktu. Ve hamileydi. Tabii ben bunu bilmiyordum. O zamanlar annenin olduğu gibi, şimdi de senin bana ihtiyacın var."

Fleur ona sormalıydı. Bu odadan çıkmadan önce ona sormalıydı ama yine ağlamaya başlamıştı ve boğuk kelimeler ağzından zorlukla döküldü. "Benim hakkımda ne biliyorsun?"

Bu soru Alexi'yi şaşırtmıştı.

Fleur boğulduğunu hissediyordu. "Benim hakkımda ne biliyorsun ki böylesine korkunç bir şey yapacağımı düşünebiliyorsun? Gördüğün zaaf ne? Aptal değilsin. Kabul etme şansım olduğunu düşünmesen böylesine müstehcen bir teklifle gelmezdin. Benim *neyim* var?"

Alexi omuz silkti. Zarif bir hareketti ama aynı zamanda acıma ifadesiydi. "Senin suçun değil, *chérie*. Şartlar seni buna zorladı fakat anlamalısın ki kendi başına güzel bir süsten öte değilsin. Gerçek bir değerin yok. Hiçbir şeyi nasıl *yapacağını* bilmiyorsun."

Fleur elinin tersiyle burnunu sildi. "Ben dünyanın en ünlü modeliyim."

"Taş Bebek, Belinda'nın yaratımı, *chérie*. O olmasa başaramazdın. Başarsaydın bile... Eh, senin kendi başarın olmazdı, değil mi? Sana bir iş teklif ediyorum ve asla sırtımı dönmeyeceğime söz veriyorum. Senin için en önemli şeyin ne olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Alexi, Fleur'ün bunu yapacağına inanıyordu. Fleur bunu adamın müthiş kibrinde görebiliyordu. Genç kadının içine

bakmış, orada ne olduğunu görmüş ve bu müstehcen şeyi yapacak kadar zayıf olduğuna karar vermişti.

Fleur hıçkırarak odadan fırladı ve alt kattaki odasına koştu; içeri girdiğinde kapıyı kilitleyerek sırtını yasladı.

Çok geçmeden koridorda Alexi'nin ayak seslerini duydu. Alexi kapının önünde duraksadı. Fleur gözlerini sımsıkı yumarken zor nefes alıyordu. Alexi uzaklaştı. Fleur kayarak yere oturdu ve vücuduyla dizlerinin üzerine abandı. O vaziyette, gecenin çok geç saatlerine kadar kendi kalp atışlarını dinledi.

Müzeye girerken anahtar kilitte sessizce döndü. Omuz çantasını yere bırakıp ışık panelini açtı. Arka taraftaki küçük alet odasına doğru yürürken terli avuçlarını kotuna sildi.

Her şey, Alexi'nin kendisi gibi kusursuzdu. Göğüslerine değen elleri hatırlayınca kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini alet raflarına odaklanmaya zorladı. Sonunda aradığı şeyi buldu. Dar raftan aleti alarak ağırlığını sınadı. Belinda yanılıyordu. Kurallar herkes için aynıydı. İnsanlar kurallara uymazlarsa, insanlıklarını kaybederlerdi.

Kapıyı kapayarak müzede Royale'e doğru yürüdü. Tavan ışıkları, siyah cilanın üzerinde minik yıldızlar gibi parlıyordu. Araba çok iyi korunuyordu. Alexi, hiç zarar görmemesi için onu brandaya ve samanlara sarmıştı.

Levyeyi başının üzerine kaldırdı ve parlak siyah motor kapağının üzerine olanca gücüyle indirdi. Canavarın dişleri aniden kapandı.

16. BÖLÜM

Fleur, kredi kartını kimlik niyetine kullanıp bir American Express'ten para çekti. Gare de Lyon'a ulaştığında kalabalığın arasından geçerek tarifelere ulaştı ve sayılarla şehirleri inceledi. Bir sonraki tren, Paris'ten altı yüz elli kilometre ötedeki Nîmes'e gidiyordu. Alexi Savagar'ın öfkesinden altı yüz elli kilometre uzağa.

Motor kapağını, ön camı, ön paneli, lambaları, tamponları ve yan taraflarını sistematik bir şekilde döverek Royale'i mahvetmişti. Sonra arabanın kalbine, Ettore Bugatti'nin eşsiz motoruna saldırmıştı. Müzenin kalın taş duvarları seslerin dışarı gitmesini önlemişti ve Alexi'nin hayallerine son verirken onu durduran olmamıştı.

Kompartımandaki yaşlı çift ona şüpheyle baktı. Şüphe çekmemek için önce temizlenmesi gerekirdi. Pencereden dışarı baktı. Yüzünde kan vardı ve uçuşan cam parçaları yüzünden yanağı kesilmişti. Küçük bir kesikti fakat mikrop kapıp iz bırakmaması için temizlemeliydi.

Yüzünü, yanağında küçük bir yara iziyle hayal etti. Sonra yara izinin saç diplerinden başladığını, alnından çaprazlama

geçtiğini ve bir kaşının üzerinde kalınlaştığını hayal etti. Gözkapağını zedeler ve yanağını çenesine kadar keserdi. Bu işi halletmeye yeterdi. Böyle bir yara, hayatı boyunca güvende kalmasını sağlardı.

Tren istasyondan ayrılmadan hemen önce iki genç kadın ellerinde bir sürü Amerikan dergisiyle kompartımana geldiler. Fleur, camdaki yansımalarından, yerleşmelerini ve diğer yolcuları sıradan turistler gibi izlemeye başlamalarını izledi. Haftalardır uyumamış gibi geliyordu ve o kadar yorgundu ki başı dönüyordu. Gözlerini kapayarak trenin ritmine odaklandı. Huzursuz bir uykuya dalarken, birbirine çapan metallerin ve parçalanan camların yankılarını duyuyordu.

Uyandığında, Amerikalı kızlar onun hakkında konuşuyorlardı. "O olmalı," diye fısıldadı biri. "Saçlarını boş ver. Şu kaşlara bir bak."

Yara izi neredeydi? Kaşını ikiye bölen o güzel, beyaz yara izi neredeydi?

"Saçmalama," diye fısıldadı diğeri. "Fleur Savagar ne diye tek başına yolculuk yapsın? Ayrıca, Kaliforniya'da film çevirdiğini duymuştum."

Panik duygusu içinde inip kalkan bir levye gibi kabarmaya başladı. Daha önce yüzlerce kez onu tanıyanlar çıkmıştı ve bu da farklı değildi ama Taş Bebek'le bağdaştırılmak midesini bulandırmıştı. Yavaşça gözlerini açtı.

Kızlar bir dergiye bakıyordu. Fleur sadece camın yansımasından bir sayfayı görebiliyordu; Armani için yaptığı bir spor kıyafeti çekimine bakıyorlardı. Kocaman bir şapkanın altındaki saçları her yöne uçuşuyordu.

Tam karşısında oturan kız nihayet dergiyi alarak öne eğildi. "Affedersiniz," dedi. "Model Fleur Savagar'a çok benzediğinizi söyleyen oldu mu hiç?"

Fleur onlara dik dik baktı.

"İngilizce bilmiyor," dedi kız sonunda.

Arkadaşı dergiyi sertçe kapadı. "Sana söylemiştim."

Nîmes'e vardılar. Fleur tren istasyonuna yakın bir yerde, ucuz bir otelde oda tuttu. O gece yatağa uzanırken, içindeki uyuşmuşluk hissi nihayet dağıldı. Ağlamaya başladı ve yalnızlıktan, ihanetin acısından, sınırsız, korkunç çaresizlikten kaynaklanan hıçkırıklarla bütün vücudu sarsıldı. Hiçbir şeyi kalmamıştı. Belinda'nın sevgisi yalandı ve Alexi onu sonsuza dek kirletmişti. Ve bir de Jake vardı... Üçü birlikte ruhuna tecavüz etmişlerdi.

İnsanlar muhakeme becerileriyle hayatta kalırlardı, oysa Fleur'ün yaptığı her seçim yanlış çıkmıştı. *Sen bir hiçsin,* demişti Alexi. Gece etrafını sararken, Fleur cehennemin ne olduğunu anlamaya başladı. Cehennem, dünyada kaybolmak, kendini bile kaybetmekti.

"Özür dilerim, *mademoiselle.* Ancak bu hesap kapatılmış." Fleur'ün kredi kartı memurun avucunda bir illüzyonist numarası gibi kayboldu.

Fleur paniğe kapıldı. Paraya ihtiyacı vardı. Parası olursa, Alexi'den kaçabileceği ve kimsenin onu tanımayacağı, Fleur Savagar'ın hiç var olmadığı bir yerde gizlenebilirdi. Fakat bu artık mümkün değildi. Nîmes sokaklarında hızlı adımlarla dolaşırken, Alexi'nin onu izlediği hissinden kurtulmaya çalışıyordu. Onu kapılarda, mağaza vitrinlerinin camlarında,

sokakta yanından geçen yüzlerde görüyordu. Tren istasyonuna geri döndü. *Kaç.* Kaçmalıydı.

Alexi, Royale'in enkazını gördüğünde ilk kez kendi ölümlülüğünü hissetti. Sağ tarafına, yaklaşık iki gün süren bir felç indi. Kendini odasına kapadı ve kimseyle görüşmedi.

Bütün gün elinde bir mendille yatağında uzanıyordu. Ara sıra aynadaki yansımasına bakıyordu.

Yüzünün sağ tarafı sarkmıştı.

Neredeyse belli belirsizdi; ağzı dışında. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ağzının köşesinden süzülen salyayı bir türlü durduramıyordu. Onu silmek için mendili ağzına her götürdüğünde, hiçbir zaman bu ağzı bağışlamayacağını biliyordu.

Felci yavaş yavaş geçti ve nihayet ağzını kontrol edebildiğinde doktorları aradı. Küçük bir felç olduğunu söylediler. Bir uyarı. Programını hafifletmesini, sigarayı bırakmasını ve beslenmesine dikkat etmesini önerdiler. Hipertansiyondan söz ettiler. Alexi onları sabırla dinledikten sonra hepsini başından savdı.

Aralık başında otomobil koleksiyonunu satışa çıkardı. Açık artırma dünyanın her yerinden alıcıları çekti. Kendisine uzak kalması tavsiye edildi fakat izlemek istedi. Her araba platforma çıktığında alıcıların yüzlerini inceliyor, daima hatırlayabilmek için yüz ifadelerini hafızasına kazıyordu.

Açık artırma sona erdikten sonra müzede taş üstünde taş bırakmadı.

Fleur, Grenoble'daki bir öğrenci kafesinin arka taraflarındaki eski bir masada oturmuştu ve ikinci böreğinin bütün lokmalarını hiçbir şey bırakmamacasına ağzına attı. Yaklaşık bir

buçuk yıldan sonra, ona, güvende olduğunu hissettiren tek şey yemekti. Kotları giderek daralıp vücudu, kaburgalarının altındaki o ilk belirgin yağ katlarını tutarken, yoğun uyuşmuşluk sisi biraz hafiflemiş, az da olsa başarı duygusunu hissetmesine izin vermişti. Taş Bebek artık yoktu.

Bir tanecik kızını şimdi görse Belinda'nın yüzünün nasıl bir ifade alacağını olacağını merak ediyordu. Yirmi bir yaşında, kilolu, kısa saçlı; ucuz, çirkin kıyafetler içinde... Alexi'ye gelince... Onun aşağılamalarını da, tatlı sözlere bulanmış ortası zehirli bir şeker parçası gibi sunarken hayal edebiliyordu.

Parasını dikkatle sayıp bıraktıktan sonra kafeden çıktı ve üzerindeki erkek paltosunun yakasını iyice kaldırdı. Şubat ayıydı ve karanlık, buzlu kaldırımlarda hâlâ, o sabah yağan karın kalıntıları vardı. Artık birilerinin onu tanımasından korkmak yerine soğuktan korunmak için yün beresini başına iyice geçirdi. Yaklaşık bir yıldır onu tanıyan çıkmamıştı.

Sinemada bir kuyruk oluşmaya başlamıştı bile ve kuyruğun sonundaki yerini alınca da bir grup Amerikalı öğrenci onun arkasına dizildi. Tekdüze aksanları, kulağını tırmalıyordu. En son ne zaman İngilizce konuştuğunu hatırlamıyordu. Bir daha konuşup konuşmamak da umurunda değildi.

Soğuğa rağmen avuçları terliyordu ve iki elini de paltosunun ceplerinin dibine kadar soktu. Önceleri kendine *Pazar Sabahı Tutulması*'nın yorumlarını okumayacağını söylüyordu fakat dayanamamıştı. Eleştirmenler tahmin ettiğinden daha nazik davranmışlardı. Biri performansını "şaşırtıcı ölçüde umut verici bir başlangıç filmi" olarak tanımlamıştı. Diğeri "Koranda ve Savagar arasındaki güçlü kimya" üzerine yorum yapmıştı. O kimyanın ne kadar tek taraflı olduğunu sadece Fleur biliyordu.

Artık sadece hayatta kalmaya çalışıyor, bulabildiği bütün işleri yapıyor ve çalışmadığı zamanlarda gizlice üniversitelerin amfilerine giriyordu. İki ay önce Université d'Avignon'daki bir ekonomi dersinde yanında oturan sevimli bir Alman öğrenciyle yatağa girmişti. Seviştiği tek erkeğin Jake olmasını istemiyordu. Kısa süre sonra Alexi'nin nefesini ensesinde hissetmiş ve Avignon'dan ayrılarak Grenoble'a gelmişti.

Kuyrukta bekleyen Fransız bir kız, erkek arkadaşıyla şakalaşmaya başladı. "İki saatimi Jake Koranda'yı izleyerek geçirdikten sonra bu gece seninle ilgilenmememden korkmuyor musun?"

Çocuk filmin afişine baktı. "Endişelenmesi gereken sensin. Ben de Fleur Savagar'ı izleyeceğim. Jean-Paul geçen hafta filmi izlemiş ve vücudunun güzelliğini hâlâ anlata anlata bitiremiyor."

Fleur paltosunun yakasını iyice kaldırdı. Kendi gözleriyle görmeliydi.

Sinema salonun en arka tarafında bir koltuk buldu. Jenerik gösterilirken kamera Iowa tarlalarında gezindi. Çakıl zeminli yolda yürüyen tozlu çizmeler. Aniden Jake'in yüzü ekranı kapladı. Fleur bir zamanlar onu sevmişti fakat ihanetin ateşi o sevgiyi yakıp yok etmiş, geride sadece külleri kalmıştı.

İlk sahneler geçti ve Jake, Iowa'daki çiftlik evinin önünde durdu. Genç bir kız verandadaki salıncaktan fırlayıp ona koştu. Onun kollarına koşuşunu izlerken, yediği börekler Fleur'ün midesini ekşitti. Göğsünün sertliğini, dudaklarının temasını hatırlıyordu. Kahkahasını, şakalarını, gitmesine izin vermeyecekmiş gibi onu sımsıkı tutuşunu hatırlıyordu.

Göğsünün sıkıştığını hissetti. Grenoble'da daha fazla kalamazdı. Gitmesi gerekiyordu. Yarın. Bu gece. Hemen.

Sinema salonundan çıkarken duyduğu son şey Jake'in sesi oldu. "Ne zaman bu kadar güzelleştin, Lizzie?"

Kendinden bile uzaklaşana kadar kaçmalıydı.

Alexi çalışma odasındaki masasının arkasında deri koltuğuna oturup sigarasını yaktı; her gün kendine içmek için izin verdiği beş sigaradan sonuncusuydu. Raporlar her cuma öğleden sonra saat tam üçte kendisine teslim ediliyordu fakat her seferinde onları tek başına incelemek için geceye kadar bekliyordu. Karşısındaki fotoğraflar son birkaç yılda gördüklerinden pek farklı görünmüyordu. Çirkin saç kesimi, eski kotlar, hırpani ve kaba deri botlar. Bütün o yağlar. Güzelliğinin doruğunda olması gereken biri için berbat görünüyordu.

New York'a dönüp kariyerine devam edeceğinden çok emindi fakat Fransa'da kalarak Alexi'yi şaşırtmıştı. Lyon, Aix-en-Provence, Avignon, Grenoble, Bordeaux, Montpelier; hepsi de üniversitesi olan kasaba ve şehirlerdi. Öğrencilerin arasında ondan gizlenebileceğine inanmakla aptallık ediyordu. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Altı ay geçtikten sonra bazı üniversitelerde derslere katılmaya başlamıştı. Önceleri ders seçimleri Alexi'yi şaşırtmıştı: Yüksek matematik, iş hukuku, anatomi, sosyoloji. Zaman içinde ne olduğunu çözmüş ve kayıtlı öğrenci olmadığını kimsenin fark etmeyeceği kalabalık dersleri tercih ettiğini anlamıştı. Resmi olarak kaydolması mümkün değildi çünkü hiç parası yoktu. Alexi bunu garantilemişti.

Son iki yıldır karnını doyurmak için yaptığı gülünç işlerin listesini taradı: Bulaşıkçılık, garsonluk, temizlikçilik. Bazen fotoğrafçılar için çalışıyordu ama model olarak değil –böyle bir fikir artık çok gülünç olurdu– ışıkçı ve malzemeci olarak.

Alexi'ye karşı kullanabileceği tek savunmayı şans eseri keşfetmişti. Hiçbir şeyi olmayan birinin elinden nesini alabilirdi ki?

Ayak seslerini duyunca fotoğrafları hemen deri klasöre geri koydu. Fotoğrafları ortadan kaldırınca gidip kapının kilidini açtı.

Belinda'nın saçları uykudan dolayı dağılmış, maskarası yüzüne bulaşmıştı. "Rüyamda yine Fleur'ü gördüm," diye fısıldadı. "Neden onu görüp duruyorum? Neden geçmiyor?"

"Çünkü ona tutunmaya devam ediyorsun," dedi Alexi. "Vazgeçmiyorsun."

Belinda kocasının kolunu tutup ona yalvardı. "Nerede olduğunu biliyorsun. Söyle bana, lütfen."

"Ben sadece seni koruyorum, *chérie*." Alexi'nin soğuk parmakları Belinda'nın yanağını okşadı. "Seni kızının nefretiyle baş başa bırakmak istemiyorum."

Belinda nihayet onu rahat bıraktığında Alexi masasına geri döndü ve raporu tekrar inceledikten sonra duvardaki kasasına kilitledi. Fleur, şimdilik, yok edilebilecek hiçbir değere sahip değildi fakat onun da zamanı gelecekti. Alexi sabırlı bir adamdı ve yıllar sürse bile bekleyecekti.

Fleur son film kutusunu rafa yerleştirirken Strasbourg'daki fotoğrafçı dükkânının kapısının üzerindeki zil çaldı. Beklenmedik sesler yüzünden hâlâ irkiliyordu; Paris'ten kaçışının üzerinden iki buçuk yıl geçmesine rağmen. Alexi istese onu şimdiye kadar çoktan bulmuştu. Duvardaki saate baktı. Patronu, onları bütün hafta meşgul eden özel bir bebek serisi hazırlıyordu fakat ekonomi dersine katılabilmek için öğleden sonraki yoğunluğun bitmesini umuyordu. Ellerindeki tozu

kotuna sildi, küçük resepsiyon bölümünü stüdyodan ayıran perdeyi kenara çekti.

Perdenin diğer tarafında duran kişi Gretchen Casimir'di. "Ulu Tanrım!" diye haykırdı Gretchen.

Fleur, biri göğsünü zincirle sıkmış gibi hissetti.

"Ulu Tanrım!" diye tekrarladı.

Fleur birinin er ya da geç onu bulmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu –bu kadar uzun sürdüğü için şükretmeliydi– ama hiç de şükran duymuyordu. Kendini kapana kısılmış gibi hissederek paniğe kapıldı. Strasbourg'da bu kadar uzun süre kalmamalıydı. Dört ay fazla uzun bir zamandı.

Gretchen güneş gözlüğünü çıkardı, bakışları Fleur'ün vücudunda dolaştı. "Balona dönmüşsün. Seni bu halde kullanmam mümkün değil."

Saçları Fleur'ün hatırladığından daha uzundu ve kumral rengi açılmıştı. Ayakkabıları Mario of Florence gibi görünüyordu; bej takımı kesinlikle Perry Ellis ve fuları da de rigueur Herméś'ti. Fleur böyle giysilerin nasıl göründüğünü neredeyse unutmuştu. Gretchen'ın kıyafetlerinin parasıyla altı ay geçinebilirdi.

"Yirmi kilo filan almış olmalısın. Şu saçlara bak! Seni *Field and Stream*'e satamazdım."

Fleur, canın cehenneme dercesine gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. "Bunu senden isteyen olmadı ki," dedi, gergin bir tavırla.

"Bu yaramazlığın sana bir servete mal oldu," dedi Gretchen. "Sözleşmeleri bozdun. Davalar açıldı."

Fleur elini kotunun cebine sokmayı denedi fakat kumaş o kadar gerilmişti ki başparmağını ancak sokabildi. Umurunda değildi. Eski kilosunda olsaydı, bu belli belirsiz

güvende olma duygusundan bile yoksun kalırdı. "Faturayı Alexi'ye gönder," dedi. "Elinde bana ait iki milyon dolar var; yeteceğine eminim. Ama bunu zaten öğrenmişsindir." Alexi onun nerede olduğunu biliyordu. Gretchen'ı buraya gönderen oydu. Duvarların, üzerine üzerine geldiğini hissetti.

"Seni New York'a geri götürüyorum," dedi Gretchen. "Hemen bir zayıflama merkezine kaydoluyorsun. Çalışacak kiloya inmen aylar sürer. Şu saçlar sana zarar verecek, dolayısıyla eski fiyatını alabileceğimizi sanmıyorum ve Parker'ın seni hemen başka bir filme koyabileceğinden de şüpheliyim."

"Ben geri dönmüyorum," dedi Fleur. İngilizce konuşmak tuhaf geliyordu.

"Elbette dönüyorsun. Şu ortama bir bak. Gerçekten burada çalıştığına inanamıyorum. Tanrım, *Pazar Sabahı Tutulması* vizyona girdikten sonra Hollywood'daki en iyi yönetmenlerden bazıları seni istedi." Gretchen güneş gözlüğünün sapını, camları dışarı bakacak şekilde ceketinin cebine koydu. "Belinda'yla aranızdaki bu saçmasapan kavga haddinden fazla uzadı. Anneler ve kızları arasında daima sorunlar olur. Bu kadar büyütecek hiçbir şey yok."

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Büyü artık, Fleur. Yirminci yüzyıldayız ve hiçbir erkek, birbirlerine değer veren iki kadının ayrılmasına değmez."

Demek herkes buna inanıyordu; Belinda'yla, Jake yüzünden kavga ettiklerini sanıyorlardı. Fleur, Jake'i artık neredeyse hiç düşünmüyordu. Bazen bir dergide, mahremiyetine tecavüz eden bir fotoğrafçıya çatık kaşlarla bakarken çekilmiş bir resmini görüyordu. Bazen yanında güzel bir kadın oluyordu ve Fleur'ün içinde her zaman o sevimsiz duygu beliriyordu.

Ansızın bir kedi veya kuş leşiyle karşılaşmak gibiydi. Cesedin kendisi zararsızdı fakat yine de insanı irkiltirdi.

Jake'in oyunculuk kariyeri her zamankinden daha iyi gidiyordu, fakat *Pazar Sabahı Tutulması* ona bir senaryo Oscar'ı kazandırmış olmasına rağmen yazmayı bırakmıştı. Kimse nedenini bilmiyordu. Fleur de umursamıyordu.

Gretchen öfkesini gizleme gereği görmedi. "Şu haline bir bak. Yirmi iki yaşındasın, hiçliğin ortasında gizleniyorsun ve yoksul biri gibi yaşıyorsun. Sahip olduğun tek şey yüzün ve onu da mahvetmek için elinden geleni yapıyorsun. Beni dinlemezsen, bir sabah tek başına ve yaşlı bir halde uyandığında, toplayabildiğin kırıntılarla yetinmek zorunda kalacaksın. İstediğin bu mu? Kendine zarar vermekte o kadar ısrarcı mısın?"

Öyle miydi? Acısının en kötüsü geride kalmıştı. Gazetede Belinda ve Alexi'nin fotoğraflarına bile neredeyse duygusuzca bakabiliyordu. Elbette ki annesi ona geri dönmüştü. Alexi, Fransa'nın en önemli adamlarından biriydi ve tıpkı diğer insanların oksijene ihtiyaç duyması gibi Belinda'nın da, ilgi odağı olmaya ihtiyacı vardı. Fleur bazen New York'a dönmeyi düşünüyordu fakat bir daha asla modellik yapamazdı ve dolayısıyla orada onu bekleyen hiçbir şey yoktu. Kilolu olmak, güvenliğini sağlıyordu ve belirsiz bir geleceğe dalmaktansa oradan oraya sürüklenmek daha kolaydı. Herkese kendini sevdirmeye çalışan kızı unutmak daha kolaydı. Artık başkalarının sevgisine ihtiyacı yoktu. Kendinden başka kimseye ihtiyacı yoktu.

"Beni rahat bırak," dedi, Gretchen'a. "Ben geri filan dönmüyorum."

"Benim seni burada bırakıp gitmeye hiç niye..."

"Git buradan."

"Böyle devam edeme..."

"Çık dışarı!"

Gretchen bakışlarını, bol paçalı kotun üzerine giyilmiş çirkin erkek gömleğinde gezdirdi. Onu değerlendiriyor ve yargılıyordu; Fleur, Gretchen Casimir'in onun daha fazla çabaya değmeyeceğine karar verdiği anı da tam olarak hissetti.

"Sen bir eziksin," dedi. "Acınası ve sonu olmayan bir hayat yaşıyorsun. Belinda olmadan sen bir hiçsin."

Gretchen'ın sözlerinin ardındaki zehir, onları daha az gerçek yapmıyordu. Fleur'ün hiçbir hedefi, planı ya da bir şeyleri başarma azmi yoktu; sessiz bir hayatta kalma refleksi dışında hiçbir şeyi yoktu. Belinda olmadan bir hiçti.

Bir saat sonra fotoğrafçı dükkânından kaçıp, Strasbourg'dan ayrılan ilk trene atladı.

Fleur'ün yirmi üçüncü doğum günü gelip geçti. Noel'den bir hafta önce birkaç eşyasını bir spor çantaya tıkıştırdı, Eurail kartını kaptı ve Viyana'ya giden bir trene binmek için Lille'den ayrıldı. Fransa, Avrupa'da yasal olarak çalışabileceği tek yerdi fakat birkaç günlüğüne uzaklaşmazsa boğulacaktı. İnce yapılı ve güçlü olmanın ya da pas lekeli lavabosu ve tavanında rutubet lekeleri olan köhne bir odanın kirasını ödemek konusunda endişelenmemenin nasıl bir şey olduğunu artık hatırlamıyordu.

Garp'ın Küçük Dünyası'nı okuduktan sonra bir hevesle Viyana'ya gitmek istemişti. Tek tekerlekli bisikletlere binen ayılar ve sadece ellerinin üzerinde yürüyebilen bir adam; kesinlikle mükemmeldi. Viyana'da resepsiyon memurunun, savaş sırasında Almanlar tarafından parçalandığını söylediği yaldızlı ferforje demirden asansörü olan eski bir pansiyonda ucuz bir oda buldu. Spor çantasıyla altı kat merdiveni çıktık-

tın sonra kapıyı açtı ve hırpani mobilyaları olan minicik bir odayla karşılaştığında savaşın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Giysilerini çıkardı, yatak örtüsünü üzerine çekti ve pencereler rüzgârla sarsılıp asansör gıcırdarken uykuya daldı.

Ertesi sabah Schönbrunn Sarayı'ndan geçti ve Roosevelтplatz yakınlarındaki Leupold'da ucuz bir öğle yemeği yedi. Bir garson, önüne *Nockerln* denen minik Avusturya köfteleri konmuş bir tabak bıraktı. Çok lezzetliydiler ama onları yemekte zorlandı. Viyana'da tek tekerlekli bisikletlere binen ayılar, elleri üzerinde yürüyen adamlar filan yoktu; sadece, ne kadar kaçarsa kaçsın çözemeyeceği eski sorunlar vardı. Asla en cesur, en hızlı ya da en güçlü olamamıştı. Hepsi bir illüzyondu.

Bir Burberry pardösü ve Louis Vuitton evrak çantası masasına sürtünerek geçtikten sonra geri geldi. "Fleur? Fleur Savagar?"

Karşısında dikilen adamı ancak bir an sonra tanıyabildi: Eski menajeri Parker Dayton. İlahi bir heykeltıraş tarafından biçimlendirilmiş ve sonra toprak kurumadan hemen önceki gün içeri itilmiş gibi görünen yüzüyle kırklı yaşlarının ortalarındaydı. Onu son gördüğünden beri uzattığı, kusursuz şekilde taranmış kızıl sakalı bile, pek de etkileyici olmayan çenesini ve basık burnunun dengesizliğini gizleyemiyordu.

Parker'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Fleur'ün sinema kariyerini yönlendirmesi için Gretchen'ın tavsiyesine uyan Belinda onu seçmişti, ama o dönemde en iyi menajerlerden biri değil, Gretchen'ın sevgilisi olduğunu öğrenmişlerdi. Yine de, Vuitton çantaya ve Gucci ayakkabılara bakılırsa, işleri gayet iyi gitmişti.

"Esrarkeşlere benzemişsin." Davet filan beklemeden Fleur'ün karşısındaki sandalyeye oturup çantasını yere bıraktı ve genç kadına dik dik baktı. Fleur de bakışlarına karşılık verdi. Parker başını iki yana salladı. "Bozduğun modellik sözleşmelerinin tazminatlarını ödemek Gretchen'a bir servete mal oldu." Eli masanın üzerine vururken, Fleur, bir an sonra hesap makinesini çıkarıp ona rakamları göstereceğini sandı.

"Gretchen bir sent bile kaybetmedi," dedi Fleur. "Alexi'nin, faturaları benim paramla ödediğinden eminim ve hepsini karşılayacak param vardı."

Parker omuz silkti. "Şimdilerde müzik piyasasında çalışmamın nedenlerinden biri sensin." Bir sigara yaktı. "Neon Lynx'in menajerliğini yapıyorum. Onları duymuş olmalısın. Amerika'nın en gözde rock grubu. Bu yüzden Viyana'dayım." Ceplerini karıştırdı ve sonunda bir bilet çıkardı. "Bu gece konuğum olarak konsere gel. Biletler haftalar önce tükendi."

Bütün şehre asılan posterleri görmüştü. Bu gece ilk Avrupa turnelerinin açılış konseri vardı. Fleur bileti aldı ve zihninden kaça okutabileceğini hesapladı. "Seni rock menajeri olarak düşünemiyorum."

"Bir rock grubu tutulduğunda, para basmak için lisans almış gibi oluyorsun. Lynx'i bulduğumda Jersey'deki üçüncü sınıf bir kulüpte sahne alıyorlardı. Malzemelerinin iyi olduğunu ama doğru ambalajlayamadıklarını biliyordum. Tarzları yoktu, anlatabiliyor muyum? Onları başka bir menajere yönlendirebilirdim ama o dönemde işler çok iyi gitmiyordu; bu yüzden ben de denemekten bir zarar gelmeyeceğine karar verdim. Bazı değişiklikler yapıp onları yola çıkardım. Doğrusunu söyleyeyim: Başarılı olmalarını bekliyordum fakat bu

kadarını beklemiyordum. Son turnemizde iki şehirde olaylar çıktı. İnanamazsın..."

Parker, Fleur'ün arkasındaki birine el salladı ve ikinci adam da onlara katıldı. Otuzlu yaşlarının başlarında, dağınık saçlı, Fu Manchu bıyıklı bir adamdı.

"Fleur, bu Stu Kaplan. Neon Lynx'in turne menajeri."

Fleur adamın onu tanımadığını anlayınca rahatladı. Adam kahve siparişi verdikten sonra Parker, Stu'ya döndü. "Halledebildin mi?"

Stu, Fu Manchu'sunu çekiştirdi. "İngilizce konuşan birini bulana kadar o lanet olasıca iş bulma ajansıyla telefonda yarım saatimi harcadım. Sonra bana bir hafta içinde bir kız ayarlayabileceklerini söylediler. Tanrım, gelecek hafta soktuğumun Almanya'sında olacağız."

Parker kaşlarını çattı. "Ben olaya karışmıyorum, Stu. Turne sekreteri olmadan çalışmak zorunda kalacak olan sensin."

Birkaç dakika konuştular. Parker izin isteyerek erkekler tuvaletine gitti ve Stu, Fleur'e döndü. "Arkadaşın filan mı?"

"Eski bir tanıdık diyelim."

"Herif tam bir diktatör. 'Ben olaya karışmıyorum, Stu.' Lanet olasıca, kızın hamile kalması benim suçummuş gibi."

"Turne sekreterin mi?"

Stu asık yüzle kahvesine bakarak başıyla onaylarken Fu Manchu bıyığından kahve süzülüyordu. "Kıza kürtaj parasını filan ödeyebileceğimizi söyledim ama doğru şekilde yapmak için Amerika'ya döneceğini söyledi." Stu başını kaldırdı ve suçlayan gözlerle Fleur'e baktı. "Tanrı aşkına, burası Viyana. Freud burada doğdu, değil mi? Viyana'da iyi doktorlar olması gerek."

Fleur söyleyebileceği bir sürü şey düşündü ama hepsinden vazgeçti. Stu homurdandı. "Pittsburgh'da filan olsa o kadar kötü olmazdı ama lanet olasıca Viyana..."

"Turne sekreteri tam olarak ne yapar?" Sözler Fleur'ün ağzından kendiliğinden dökülmüştü. Her zamanki gibi sürükleniyordu.

Stu Kaplan ona ilk kez gerçekten ilgiyle baktı. "Aslında kolay bir iş; telefonlara cevap vermek, düzenlemeleri kontrol etmek, gruba biraz yardımcı olmak. Zor bir şey değil." Kahvesini yudumladı. "Sen... şey... Almanca biliyor musun?"

Fleur de kahvesini yudumladı. "Biraz." Ayrıca İtalyanca ve İspanyolca da biliyordu.

Stu arkasına yaslandı. "İşin ücreti haftada iki yüz; oda ve yemek sağlanıyor. İlgilenir misin?"

Fleur'ün Lille'de bir garsonluk işi vardı. Derslere giriyordu, ucuz bir oda tutmuştu ve artık hiçbir şeyi aklına estiği gibi yapmıyordu. Ama bu iş güvenli gibiydi. Farklıydı. Bir ay kadar sürdürebilirdi. Yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. "Olur."

Stu kartvizitini çıkardı. "Bavulunu hazırla ve bir buçuk saat sonra Intercontinental'de beni bul." Kartın üzerine bir şey karaladıktan sonra kalktı. "Süit numarasını yazdım. Parker'a, onunla orada buluşacağımızı söyle."

Parker masaya geri dönünce Fleur olanları anlattı. Parker güldü. "Bu işi yapamazsın."

"Nedenmiş?"

"Beceremezsin ki. Stu'nun sana ne söylediğini bilmiyorum ama herhangi bir grubun turne sekreteri olmak zor bir iştir ve Neon Lynx gibi bir grubunki daha da zordur."

İşte; Belinda'sız bir hiç olduğu bir kez daha açıkça yüzüne vuruluyordu. Fleur'ün çekip gitmesi ve bütün bunları

unutması gerekirdi fakat daha önce tesadüften ibaret olan bir şey şimdi önem kazanmıştı. "Zor işlerde çalıştığım oldu."

Parker üstünlük taslayan bir tavırla Fleur'ün elini okşadı. "Sana bir şeyi açıklayayım. Neon Lynx'in zirvede kalmasının nedenlerinden biri, şımarık ve kibirli piçler olmaları. İmajları bu ve açıkçası, ben de onları teşvik ediyorum. Kibirleri, sahnedeyken onları büyük yapan şeylerden biri. Ancak aynı zamanda onlarla çalışmayı da imkânsız hale getiriyor. Üstelik turne sekreterliğinin prestijli bir iş olduğu söylenemez. Kabul edelim. Sen emir vermeye alışıksın, almaya değil."

Parker Dayton çok biliyordu. Fleur, sahip olduğunu bile unuttuğu inatçılığına tutundu. "Altından kalkarım."

Mizah duygusu olmayan adam tekrar güldü. "Bir saat bile dayanamazsın. Üç yıl önce sana ne olduğunu bilmiyorum ama kendini gerçekten iyi batırdın. Sana bir tavsiyede bulunayım. Ekmek ve kurabiyelerden vazgeç, Gretchen'ı ara ve kameraların karşısına geri dön."

Fleur ayağa kalktı. "Stu Kaplan kendi turne sekreterini kendi seçebilir, değil mi?"

"Normal şartlarda evet ama..."

"Tamam o zaman. Bana işi o teklif etti ve ben de kabul ediyorum."

Parker'ın tek kelime daha etmesine izin vermeden restorandan çıktı fakat sokağın yarısına geldiğinde soluklanmak için bir binanın duvarına yaslandı. Ne yapıyordu böyle? Bunun sekreterlikten öte olmayan güvenli bir iş olduğunu söylemişti ama kalp atışlarının yavaşlamaya hiç niyeti yoktu.

Bir saat sonra Intercontinental'e girerken kendini Bedlam'a girmiş gibi hissetti. Bir grup muhabir, Parker'la ve grup üyesi

olduğu anlaşılacak denli abartılı giyinmiş iki genç adamla konuşuyordu. Garsonlar oradan oraya tepsiler taşıyor, üç telefon aynı anda çalıyordu. Yaptığı şeyin çılgınlığı bir anda kendini hissettirdi. Buradan çekip gitmeliydi ama Stu çoktan telefonlardan ikisini kapmış ve üçüncüsüne cevap vermesini işaret ediyordu.

Fleur titreyen sesiyle telefona cevap verdi. Arayan, grubun ertesi gece kalacağı Münih'teki otelin menajeriydi. Adam Londra'da iki otel süitinin yerle bir olduğu konusunda söylentiler duyduğunu ve Neon Lynx'in otellerinde artık istenmediğini belirtti. Fleur elini ahizeye kapatarak Stu'ya olanları anlattı.

Saniyeler geçmeden, kafede karşılaştığı sevimli Stu Kaplan'ın şimdi karşısında duranla aynı adam olmadığını anladı. "Dedikoduların Rod Stewart'la ilgili olduğunu söyle, Tanrı aşkına! Lanet olasıca kafanı kullan ve beni böyle saçmalıklarla rahatsız etme." Genç kadına klipsli bir not klasörü fırlatınca klasör kızın parmak boğumlarına çarptı. "Telefonda onunla görüşürken düzenlemeleri iki kere gözden geçir. Her şeyi iki kere kontrol et ve sonra tekrar kontrol et."

Midesinin büzüldüğünü hissetti. Bunu yapamazdı. Birinin ona bağırıp çağırdığı ve hiçbiri açıklanmamış şeyleri bilmesini beklediği bir işte çalışamazdı. Parker Dayton ona baştan aşağı "sana söylemiştim" diyen kibirli bir ifadeyle gülümsüyordu. Kanepenin üzerinde asılı duran ayna, Belinda'nın New York'taki dairenin duvarlarına astırdığı büyütülmüş fotoğraflarla aynı boydaydı. O aşırı büyük ve güzel yüzler hiçbir zaman ona aitmiş gibi gelmemişti. Ancak şimdi ona bakan gergin, dolgun yüz de öyle değildi.

Ahizeyi terli avucuyla daha sıkı kavradı. "Sizi beklettiğim için özür dilerim fakat Neon Lynx'i sebep olmadıkları

bir hasar için suçlayamazsınız." Havasızlıktan sesi zayıf çıkıyordu. Hızlı bir nefes aldıktan sonra Rod Stewart'ın kişiliğini sistematik bir şekilde parçalamaya başladı. İşi bitince klasörden izlediği düzenlemelerle oda ayarlamalarını kontrol etti ve ardından bagaj arabaları ve yiyecek düzenlemelerinin detaylarını taradı. Müdür, bilgileri ona aktarırken ve müdürü fikrini değiştirmeye ikna ettiğini anladığında, yaptığı şeyle kıyaslanamayacak bir tatmin duydu.

Telefonu kapadığı anda tekrar çaldı. Turne malzemecilerinden biri uyuşturucu yüzünden tutuklanmıştı. Fleur bu kez Stu'nun bağırmasına hazırlıklıydı.

"Tanrı aşkına, hiçbir şeyi halledemez misin sen?" Stu ceketini kaptı. "Ben o orospu çocuğunu hapisten çıkarırken sen burayla ilgilen. Ve sana şimdiden söylüyorum... O orospu çocuğu Avusturyalı polisler İngilizce bilseler iyi olur." Fleur'e bir klasör daha fırlattı. "İşte program ve görev dağılımı. Şu kulis geçiş kartlarını VIP'ler için damgala ve havalimanından ulaşımı hallettiklerinden emin olmak için Münih'i ara. Geçen defa limuzinler yetersiz kalmıştı. Roma'dan uçuşları da kontrol et. Bize destek sağlasınlar." Stu kapıdan çıkarken hâlâ talimatlar yağdırıyordu.

Fleur sekiz arama daha yaptı ve havayolu şirketiyle yarım saat harcadıktan sonra, daha paltosunu bile çıkarmadığını fark etti. Parker Dayton, henüz canına tak edip etmediğini sordu. Fleur dişlerini sıkarak harika zaman geçirdiğini söyledi ama Parker süitten çıkar çıkmaz Fleur sandalyesine çöküverdi. Parker üç gün sonra New York'a dönmek için turneden ayrılıyordu. Sadece bu kadar dayanması gerekiyordu. Üç gün.

Telefon görüşmeleri arasında birkaç dakika mola vererek tanıtım broşürünü inceledi ve Neon Lynx'in solo gitaristi içeri

girdiğinde, Peter Zabel'ı hemen tanıdı. Yirmili yaşlarının başlarında, ufak, tıknaz vücutluydu ve siyah kıvırcık saçları omuzlarına kadar iniyordu. Sağ kulakmemesinde iki küpe vardı; biri dev gibi bir elmastı ve diğeri uzun, beyaz bir kuştüyü. Zabel ondan New York'taki borsa simsarını aramasını istedi. Anaconda Copper hisseleri konusunda endişeleniyordu.

Zabel telefon görüşmesini bitirdikten sonra kanepeye çöktü ve çizmeli ayaklarını sehpaya uzattı. Japon balığı süslemeli yedi santimlik Lucite topukları vardı. "Grupta geleceği düşünen tek kişi benim," dedi aniden. "Diğerleri bu işin sonsuza dek süreceğini sanıyorlar. Bense öyle olmayacağını bildiğim için portföy oluşturuyorum."

"Muhtemelen iyi bir fikir." Fleur kulis geçiş kartlarına uzandı ve damgalamaya başladı.

"Elbette iyi bir fikir. Adın ne bu arada?"

Fleur tereddüt etti. "Fleur."

"Tanıdık geliyorsun. Lezbiyen misin?"

"Şu anda değilim." Damgayı VIP kartına vurdu. Kimi kandırdığını sanıyordu ki? Üç gün sonsuzluk gibiydi.

Peter yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Sonra birden durup Fleur'e döndü. "Seni nerede gördüğümü hatırladım. Eskiden model filandın. Kardeşimin odasında senin posterin vardı. İzlediğim şu filmde de seni görmüştüm. Fleur... neydi?"

"Savagar," diyebildi Fleur. "Fleur Savagar."

"Evet. Doğru." Zabel etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Dinle, umarım söylememde sakınca yoktur ama bir portföyün olsaydı, dönemin geçtikten sonra sırtını dayayacak bir şeylerin olurdu."

"Aklımda tutarım." Zabel kapıyı arkasından kapadı ve Fleur haftalardır ilk kez gülümsediğini fark etti. En azından

bu grubun yanındayken Taş Bebek'in modası geçmişti. Artık daha rahat nefes alabildiğini fark etti.

Turne o gece Viyana'nın kuzeyindeki bir spor arenasında başlıyordu ve Stu, serseri malzemeciyle geri döndüğünde, Fleur'ün, kafasını kaşıyacak bir dakikası bile olmadı. Önce biletlerde bir karışıklık oldu, sonra gruba son bir saat uyarı çağrısı yapıldı. Ulaşımı kontrol etmek ve bahşişleri halletmek için erkenden lobiye inmesi gerekiyordu. Sonra grup üyelerini tekrar arayacak ve limuzinlerin hazır olduğunu söyleyecekti. Stu her konuda ona bağırıp çağırıyordu fakat zaten grup dışında herkese bağırdığı için Fleur artık buna aldırmamaya çalışıyordu. Görebildiği kadarıyla, iki ana kural vardı: Grubu mutlu et ve her şeyi tekrar tekrar gözden geçir.

Neon Lynx'in üyeleri lobiye indiğinde Fleur her birini tanıdı. Peter Zabel'la tanışmıştı. Başçı Kyle Light'ı fark etmek zor değildi. Seyrek sarı saçları, fersiz bakışları ve perişan bir görüntüsü vardı. Davulcu Frank LaPorte, elinde Budweiser kutusu taşıyan asi bir kızıldı. Klavyeci Simon Kale, Fleur'ün hayatında gördüğü en sert görünüşlü zenciydi; tıraşlı başı yağlıydı, aşırı geniş göğsünden gümüş zincirler sallanıyordu ve kemerinden, palaya benzer bir şey sarkıyordu.

"Lanet olasıca Barry nerede?" diye seslendi Stu. "Fleur, yukarı çık ve şu orospu çocuğunu buraya getir. Ve Tanrı aşkına, onu kızdıracak bir şey yapma."

Fleur isteksizce asansöre yürüdü ve solist Barry Noy'un çatı katındaki süitine çıktı. Tanıtım broşürü onu yeni Mick Jagger olarak tanımlıyordu. Yirmi dört yaşındaydı ve fotoğrafları onu uzun, kum rengi saçlarıyla ve sürekli hırlar gibi görünen etli dudaklarıyla resmediyordu. Duyduğu konuşma-

lardan Barry'nin "zor" biri olduğunu öğrenmişti fakat bunun üzerinde pek durmamıştı.

Süitin kapısını çaldı, cevap gelmeyince tokmağı denedi. Kilitli değildi. "Barry?"

Barry kanepeye uzanmış, koluyla gözlerini kapatmıştı ve saçları, kanepeden halıya kadar sarkmıştı. Grubun diğer üyelerinin giydiği saten pantolondan giymişti ama onunki fosforlu turuncuydu ve tam kasıklarının üzerine bilinçli bir şekilde kırmızı pullardan bir yıldız işlenmişti.

"Barry? Stu seni almam için beni gönderdi. Limuzinler geldi, gitmeye hazırız."

"Bu gece sahneye çıkamam."

"Ah... Neden?"

"Bunalımdayım." Barry abartılı bir tavırla iç çekti. "Yemin ederim bütün hayatım boyunca hiç bu kadar bunalımda olmadım. Bunalımdayken şarkı söyleyemem."

Fleur saatine baktı; Stu'nun o gün öğleden sonra ödünç verdiği altın, Rolex erkek saati. Beş dakikası vardı. Beş dakika ve iki buçuk gün. "Neden bunalımdasın?"

Barry ilk kez ona baktı. "Sen kimsin?"

"Fleur. Yeni turne sekreteri."

"Ah, evet, Peter bana senden söz etti. Eskiden ünlü bir film yıldızı filanmışsın." Barry yine koluyla gözlerini örttü. "Söylüyorum sana, hayat gerçekten berbat. Yani, şu anda *gerçekten* gözdeyim. İstediğim her kadını elde edebilirim fakat şu sürtük Kissy beni parmağında oynatıyor. Yemin ederim, bugün New York'u yüz kez aradım ama ya düşmedi ya da telefonuma cevap vermedi."

"Belki dışarı çıkmıştır."

"Evet. Sürekli dışarıda zaten. Aygırın biriyle."

Fleur'ün dört dakikası kalmıştı. "Aklı başında bir kadın sana sahip olabilecekken başka bir adamla dışarı çıkar mı?" dedi. Aklı başında her kadının Barry'yi çıkmaktansa bir penguenle çıkmayı tercih edeceğini düşünmesine rağmen. "Zamanlamanın kötü olduğundan eminim. Zaman farklılığı çok kafa karıştırıyor. Konserden sonra tekrar denemeye ne dersin? New York'ta sabah erken saatlere denk gelecek. O zaman ona ulaşabilirsin."

Barry'nin ilgisini çekmiş gibiydi. "Öyle mi dersin?"

"Bundan eminim." Üç buçuk dakika. Asansörü beklemeleri gerekirse başı derde girecekti. "Hatta numarayı senin için çeviririm."

"Konserden sonra benimle buraya gelip onu aramama yardım eder misin?"

"Elbette."

Barry sırıttı. "Hey, bu harika. Hey, sanırım senden hoşlanacağım."

"Güzel. Ben de senden hoşlanacağımdan eminim." *Domuzlar uçtuğunda, seni salak.* Üç dakika. "Haydi, aşağı inelim."

Barry, asansör dokuzuncu ve onuncu katlar arasındayken onunla sevişmek istediğini söyledi. Fleur reddedince Barry'nin yüzü asıldı; bunun üzerine Fleur, zührevi hastalığı olabileceğinden şüphelendiğini açıkladı. Bu Barry'yi mutlu etmiş gibiydi ve otuz saniye kala Fleur onu lobiye ulaştırdı.

17. BÖLÜM

Buz hokeyi arenasına ulaştılar. Sahne sahanın bir ucuna kurulmuştu ve yüzlerce hayran, tahta bariyerleri zorluyordu. Alt gruba hiç aldırmadan Barry'nin ve grubun adını haykırıyorlardı. Stu, Fleur'e bir klasör attı ve ona her şeyi tekrar kontrol etmesini söyledi. Fleur konseri izlemek için kulise döndüğünde, kalabalığın çığlıkları kulakları sağır edecek boyutlara ulaşmıştı. Tam sahne müdürünün kendisine verdiği pembe lastikli kulak tıkaçlarını takarken ortam karardı. Bir ses kolonlardan gürleyerek grubu Almanca tanıttı. Çığlıklar aralıksız bir ses duvarına dönüşürken dört spot ışığı atomik patlamalar gibi sahneye vurdu. Işıklar birbiriyle çarpışırken Neon Lynx sahneye fırladı.

Kalabalık kendinden geçti. Barry saçlarını savurarak havaya sıçradı. Kalçasını öne itince kasıklarındaki kırmızı payetli yıldız alev almış gibi göründü. Frank LaPorte davul bagetlerini parmaklarının arasında döndürürken Simon Kale de klavyeye vuruyordu. Fleur on iki-on üç yaşlarında bir kızın bayılıp barikatların üzerine yığıldığını gördü. Kalabalık üzerine yükleniyor, kimse kızı umursamıyordu.

Müzik yüksek, gümbürtülü ve son derece müstehcendi; Barry Noy kalabalığı parmağında oynatıyordu. Şarkı sona ererken kalabalık barikatları zorladı ve Fleur korumaların gerildiğini gördü. Spot ışıkları birbirine çarpan kılıçlar gibi mavi-kırmızı renkte dönüp dururken grup sıradaki şarkısına geçti.

Fleur birinin ölmesinden korkuyordu. Ekip üyelerinden biri yanına geldi. "Her zaman böyle midir?" diye sordu Fleur.

"Hayır. Sanırım Amerika'ya alışık olduğumuz için. Lanet olasıca izleyici bu gece ölü gibi."

Konserden sonra Viyana polisinin iplerle kapadığı yer altı garajında Stu'yla birlikte durup limuzinleri saydı. Grup üyelerinin hepsi terden sırılsıklam dışarı çıktı. Barry, Fleur'ün kolunu tuttu. "Seninle konuşmam gerek."

Barry onu en öndeki limuzine doğru sürüklerken Fleur itiraz edecek oldu ama o anda Stu'nun öfkeli bakışlarını görünce bir numaralı kuralı hatırladı: Grubu mutlu et. Yani Barry Noy'u mutlu et.

Limuzine binince Barry onu yanındaki koltuğa çekti. Fleur zincir şıngırtıları duydu ve Simon Kale onlarla aynı arabaya bindi. Fleur adamın o tehlikeli palayı sahnede nasıl fırıl fırıl döndürdüğünü hatırlayınca Simon'a temkinli gözlerle baktı. Simon purosunu yaktı ve dönüp pencereden dışarı baktı.

Limuzin hareket edip garajdan çıkınca, çığlık çığlığa haykıran hayran kalabalığına daldılar. Genç bir kız hızla polis barikatlarını aşarak arabaya doğru koştu ve tişörtünü yukarı çekip küçücük ergen göğüslerini gösterdi. Bir polis memuru onu yakaladı. Barry aldırmadı bile.

"Bu gece nasıldım sence?" Bud kutusundan büyük bir yudum aldı.

"Harikaydın, Barry," diye cevap verdi Fleur, elinden geldiğince samimi bir tavırla. "Kesinlikle muhteşemdin."

"Sence bu gece biraz zayıf mıydım? Lanet olasıca seyirci ölü gibiydi."

"Ah, hayır. Sen gayet iyiydin. Kesinlikle muhteşemdin."

"Evet, haklısın." Barry birayı bitirdi ve kutuyu elinde ezdi. "Keşke Kissy de burada olsaydı. Benimle Avrupa'ya gelmek istemedi. Bu sana, onun ne kadar salak bir karı olduğunu anlatıyor mu?"

"Hem de çok şey anlatıyor, Barry."

Limuzinin karşı tarafından alaycı bir gülüş duyuldu.

"Kissy ne iş yapıyor?" diye sordu Fleur.

"Oyuncu olduğunu söylüyor ama onu hiç televizyonda filan görmedim. Lanet olsun, yine bunalıma giriyorum."

Fleur'ün ihtiyaç duymadığı bir şey varsa, o da bunalıma girmiş bir Barry Noy'du. "O halde muhtemelen nedeni bu. İş bulmaya çalışan oyuncular genellikle her istediklerinde şehirden ayrılamazlar. Bir sonraki büyük çıkışlarını kaçırabilirler."

"Evet, belki de haklısın. Hey, bu arada zührevi hastalığın için filan üzüldüm."

Simon Kale, Fleur'e bakınca, Fleur onun gözlerinde ilgi pırıltıları gördü.

"Teşekkürler," dedi Fleur, hüzünle. "Dayanmak için elimden geleni yapıyorum."

Otel lobisindeki cehenneme karşı hazırlıklı olmalıydı ama değildi. Otele, hiçbir bilgi vermemeleri söylenmişti fakat her yerde kadınlar vardı. Grup üyeleri yoğun koruma altındaki asansörlere doğru ilerlerken, Peter Zabel'ın uzandığını ve etine dolgun bir kızılın kolunu tuttuğunu gördü. Frank LaPorte çilli

bir sarışını incelerken hem ona hem de sakız çiğneyen arkadaşına işaret etti. Kadınlara aldırmayan tek kişi Simon Kale'di.

"İnanamıyorum," diye homurdandı Fleur.

Stu onu duydu. "Tek umudumuz İngilizce bilmemeleri. Böylece onlarla da konuşmak zorunda kalmayız."

"Rezalet bu!"

"Bu rock'n roll, evlat. Rock yıldızları zirvede kalabildikleri sürece kraldır." Stu kolunu kıvırcık saçlı bir sarışının omuzlarına attı ve asansörlere yöneldi. Asansöre binmeden önce Fleur'e döndü. "Barry'nin yanından ayrılma. Bana senden hoşlandığını söyledi. Ve Frank'le giden bütün kızların kimliklerini kontrol et. Bana fazla küçük göründüler, polisle daha fazla sorun istemiyorum. Sonra şu lanet olasıca Kissy'ye ulaş ve yarın Münih'te bizimle buluşmasını sağla. Ona haftada iki yüz elli ödeyeceğimizi söyle."

"Hey, bu benim aldığımdan elli daha fazla!"

"Sen gözden çıkarılabilirsin, evlat." Asansör kapıları kayarak kapandı.

Fleur bir sütuna yaslandı. Rock'n roll dünyası.

Saat sabahın biriydi ve yorgunluktan ölüyordu. Frank ve genç hayranları umurunda bile değildi. Muhtemelen birbirlerine layıklardı. Barry ve aptal Kissy'yi de unutup doğruca yatağına gidecekti. Sabah Parker'a, kendisi hakkında yanılmadığını söyleyecekti. Bu işi sürdüremezdi.

Ancak asansörün kapıları kapandığında, Frank LaPorte'un süitinin bulunduğu katın düğmesine basmadan edemedi.

Onunla giren iki kızın yaşı tutuyordu, bu yüzden kibarca iyi geceler diledi ve yanlarından ayrıldı. Tekrar asansöre binip Barry'nin süitine çıktı. Koridorda ayaklarını sürüyerek

yürürken onu bekleyen güzel otel odasını düşündü. Sıcak su, temiz çarşaflar ve sıcaklık.

Koruma onu içeri aldı, herkesin hâlâ giyinik olduğunu görünce rahatladı. Hiçbiri pek de mutlu görünmeyen üç kız kâğıt oynuyordu. Barry kanepeye uzanmış, televizyon izliyordu. Fleur'ü görünce yüzü aydınlandı. "Hey, Fleur! Ben de odanı aramak üzereydim. Unuttuğunu sandım." Sehpanın üzerinden cüzdanını kaptı ve içinden zar zor bulup çıkardığı kâğıdı ona uzattı. "İşte Kissy'nin numarası. Onu kendi odandan arasana. Benim biraz uyumam gerek. Giderken şu sürtüklerden ikisini de yanında götür."

Fleur dişlerini sıktı. "Özellikle istediğin ikisi var mı?"

"Bilmiyorum. İngilizce konuşanlar sanırım."

Fleur on beş dakika sonra kendi otel odasına girdi. Soyunup yatağına özlemle baktıktan sonra telefona sarıldı. Bağlantının kurulmasını beklerken elindeki kâğıt parçasına baktı. Kissy Sue Christie. Tanrım.

Beşinci çalışta bir ses cevap verdi. Güneyli ve çok öfkeli olduğu belliydi. "Barry, yemin ederim ki..."

"Barry değil," dedi Fleur hemen. "Bayan Christie?"

"Evet."

"Adım Fleur, Neon Lynx'in yeni turne sekreteriyim."

"Beni aramanı Barry mi istedi?"

"Aslında..."

"Boş ver. Sadece ona bir mesaj ilet." Kuşaklar boyunca hanımefendiler gibi yetişmiş Güneyli bir soyun yumuşak aksanıyla, Kissy Sue Christie bir sürü talimat sıraladı; çoğu Barry Noy ve anatomisiyle ilgiliydi. Kadının sesiyle müstehcen talimatlar arasındaki tezatlık o kadar abartılı geldi ki Fleur

kendini tutamayarak güldü. Sesi kulaklarına, neredeyse unutulmuş bir şarkı gibi paslı ve yabancı geldi.

"Seni eğlendiriyor muyum?" diye sordu ses, Güneyli soğukluğuyla.

"Özür dilerim. Sadece saat gerçekten çok geç oldu ve o kadar yorgunum ki gözlerimi zor açık tutabiliyorum. Ve... Benim bütün gün düşündüğüm şeyleri söylüyorsunuz. Adam tam bir..."

"... kurbağa pisliği," diye tamamladı Kissy Sue.

Fleur yine güldü ama bu kez kendini tuttu. "Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim. Ben de emir kuluyum."

"Sorun değil. Bu kez Stu gelmem için ne öneriyor? Geçen sefer haftada iki yüz teklif etmişti."

"Bu kez iki yüz elli diyor."

"Ciddi misin sen? Vay canına, Avrupa'ya gelmeyi ben de isterim. Tatil zamanım da yaklaşıyor zaten. Güney Carolina dışında gördüğüm yerler sadece New York ve Atlantic City oldu ama doğrusunu söylemem gerekirse, Fleur, Barry Noy'la tekrar yatağa girmektense erkekleri hayatımdan tamamen çıkarmayı tercih ederim.

Fleur yatakta arkasına yaslanarak bunu düşündü. "Biliyor musun, Kissy, bunun bir yolu olabilir..."

Ertesi sabah Fleur'ün saati altı buçukta çaldı. O tanıdık ağırlığın üzerine çökmesini bekledi ama nafile. Ancak dört saat kadar uyuyabilmişti ama uykusu derin ve dinlendiriciydi. Oradan oraya dönüp durmamıştı. Ani kalp çarpıntılarıyla uyanmamıştı. Eskiden sevdiği insanları da rüyasında görmemişti. Kendini...

Becerikli hissediyordu.

Yastıklara yaslandı ve bu işin ona uygun olup olmadığını ciddi ciddi düşündü. Korkunç bir işi vardı. İnsanlar berbattı –şımarık, kaba ve açıkça ahlâksızlardı– ama ilk gününde hayatta kalmış ve iyi bir iş çıkarmıştı. Hatta iyiden de öteydi. *Harika* bir iş çıkarmıştı. Ona, başa çıkamayacağı bir iş yüklememişlerdi; Barry Noy dahil. Parker Dayton'a gününü gösterecekti...

Kendini tuttu. Parker Dayton umurunda bile değildi. Alexi, Belinda ya da başka biri de umurunda değildi. Fikirlerini önemsediği tek kişi kendisiydi.

Grubun Münih'e gelişi inanılmayacak kadar tantanalıydı ve Stu ona bağırıp çağırarak dayanabiliyordu. Bu kez Fleur de ona bağırmıştı ve Stu dudaklarını büzüp suratını asarak onun neden bu kadar kızgın olduğunu anlamadığını söylemişti. Sonraki iki gece verilen konserler tıpkı Viyana'daki gibiydi; kızlar barikatların üzerinde ayılıp bayılıyor, otel lobisinde kadınlar bekliyordu.

Son konserden hemen önce, Fleur, uzun süredir beklenen Bayan Christie'yi alması için havalimanına bir limuzin gönderdi ama ne yazık ki limuzin boş döndü. Barry'ye uçağın geciktiğini söyledikten sonra ve grup sahnede konserini verirken, kendisi iki saatini Kissy'ye ulaşmaya çalışarak geçirdi. Sonunda Stu'ya açıklamak zorunda kaldı; Stu ona bağırdı ve bu başarısızlığını Barry'ye kendisinin açıklamasını istedi. Konserden sonra.

Barry tam da Fleur'ün tahmin ettiği gibi tepki verdi.

Fleur muhtemelen tutamayacağı sözler vererek onu sakinleştirdi ve bitkin bir şekilde kendi odasına yürüdü. Koridorda Simon Kale'le karşılaştı. Simon gri kumaş pantolon

ve açık yakalı siyah bir ipek gömlek giymiş, boynuna tek bir altın zincir takmıştı. Neon Lynx sirkine katıldığından beri, bu Fleur'ün Parker dışında gördüğü en muhafazakâr giyimdi fakat adamın ceplerinden birinde sustalı bıçak taşıdığından şüpheleniyordu.

Fleur yastığa başını koyduktan saniyeler sonra uykuya daldı ama bir saat sonra otel müdürü onu telefonla arayarak müşterilerden birinin on beşinci kattan gelen gürültüyle ilgili şikâyette bulunduğunu söyledi. "Herr Stu Kaplan'a ulaşamadım, hanımefendi. Bu yüzden size haber vermem gerekti."

Asansöre bindiğinde, elinde boş bir V.O. Kanada viski şişesi ve yarısı kesilmiş Fu Manchu bıyığıyla baygın haldeki Herr Stu Kaplan'la karşılaşınca kendisini nasıl bir manzaranın beklediğini de az çok tahmin edebiliyordu.

Süitte parti veren kalabalığı yalvar yakar yirmi beş kişiye indirmesi yarım saatini aldı ki sonunda daha fazlasını yapamayacağına karar verdi. Lobiyi arayıp güvenlik görevlilerini asansörlere geri yerleştirmelerini söylemek için telefonu alıp tuvalete giderken Frank LaPorte'un üzerinden atlaması gerekti. Geri döndüğünde Barry'nin birkaç kadınla gittiğini gördü ve odasına dönmesinde sorun olmayacağına karar verdi. Ne var ki artık uykusu kaçmıştı, ertesi gün izin günüydü ve biraz eğlenmeyi hak ediyordu; en azından yatağa girmeden önce bir içki içmeliydi.

Mantarla kısa bir süre boğuştuktan sonra bir kadehe birkaç santim şampanya doldurdu. Peter onu arayıp OPEC hakkında konuşunca onun ilgisini isteyen kızlar bundan hiç hoşlanmadı. Tam ikinci kadehine başlarken kapının öfkeyle yumruklandığını duydu. Homurdanarak kadehini bırakıp süitin kapısına gitti. "Parti bitti," diye seslendi, kapı aralığından.

"Beni içeri al!" Bir kadın sesiydi ve biraz umutsuz gibiydi.

"Yapamam," dedi Fleur. "Yangın yönetmeliği."

"Fleur, sen misin?"

"Sen nasıl..." Fleur sesin yoğun bir Güneyli aksanıyla konuştuğunu o zaman fark etti. Sürgüyü çekip kapıyı hemen açtı.

Kissy Sue Christie içeri yuvarlandı.

Ezilip büzülmüş bir şekere benziyordu. Meyankökü renginde kısa saçları, elma şekeri gibi bir ağzı ve kocaman gözleri vardı. Siyah deri pantolon ve elektrik pembesi, askısı kopuk bir bluz giymişti. İri göğüsleri dışında her yanı minicikti. Yüksek topuklu ayakkabılarından birini kaybettiği için biraz topallıyordu da ama topallamasına rağmen, Kissy Sue Christie tam da Fleur'ün her zaman görünmek istediği gibiydi.

Kissy kapının sürgüsünü çekip kendi incelemesine geçti. "Fleur Savagar," dedi. "Bana soyadını söylemesen de telefonda sen olduğunu tuhaf bir şekilde hissettim. Biraz psişiğimdir." Kilidi kontrol etti. "Kaçmaya çalıştığım bir Lufthansa pilotu var. Daha erken gelecektim ama uçağım beklenmedik şekilde rötar yaptı." Kissy etrafına bakındı. "Bana şanslı olduğumu ve Barry'nin burada olmadığını söyle."

"Şanslısın."

"Ama bu gece Barry'ye elektrik çarptığını veya inme filan indiğini düşünmem fazla iyimserlik olur, değil mi?"

"İkimiz de o kadar şanslı olamayız." Fleur birden görevini hatırladı. "Bagajın nerede? Aşağıyı arayıp biriyle odana göndereyim."

"Aslını istersen," dedi Kissy, "odam zaten dolu." Bluzunun kopuk askısını çekiştirdi. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı? Ayrıca içki teklifini de geri çevirmem."

Fleur şampanya şişesini, iki kadehi ve Kissy'yi kaptı. İçinden Kissy'yi cebine atmak geliyordu.

Boş olan tek yer banyoydu, bu yüzden ikisi de içeri girdikten sonra kapıyı kilitledi ve yere oturdular. Kendisi şampanyaları koyarken Kissy ayağında kalan ayakkabısını da çıkardı. "Dürüst olmam gerekirse, beni odama götürmesini kabul etmekle hata etmiş olabilirim."

Fleur içkisinden büyük bir yudum aldı. "Lufthansa pilotunun mu?"

Kissy başıyla onayladı. "Ufak bir flört olarak başladı ama ipin ucu biraz kaçtı galiba." Şampanyasını zarifçe yudumladıktan sonra pembe dilinin ucuyla üst dudağını yaladı. "Bu sana tuhaf gelecek, biliyorum ama dediğim gibi, biraz psişiğimdir ve tuhaf bir şekilde, arkadaş olacağımızı hissettim. Sana her şeyi en başından anlatabilirim; benim anlık ilişkiler konusunda mini minnacık bir sorunum var."

Bunun çok ilginç bir sohbet olacağı en başından belliydi ve Fleur küvete yaslanıp daha rahat bir oturma pozisyonuna geçti. "Ne kadar mini minnacık?"

"Bakış açına bağlı." Kissy ayaklarını altına aldı ve kapıya yaslandı. "İriyarı adamları sever misin?"

Fleur kadehini doldururken bunu düşündü. "Sanırım şu sıralar erkeklerden bir hayli uzağım. Biraz ilgisizim, anlarsın."

Kissy'nin gözleri iri iri açıldı. "Tanrım, hayır. Çok üzgünüm."

Fleur güldü. Şampanyadan mı Kissy'den mi saatin bu kadar geç olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu ama kendinden nefret etmekten bıkmıştı artık. Tekrar gülebilmek çok güzeldi.

"Bazen bu aygırların hayatımı mahvettiğini düşünüyorum," dedi Kissy, üzüntüyle. "Kendime değişeceğimi söyleyip

duruyorum fakat sonra başımı bir kaldırıyorum, tam karşımda geniş omuzlu, iriyarı, dar kalçalı muhteşem bir herif buluyorum ve onu görmezden gelemiyorum."

"Lufthansa gibi mi?"

Kissy neredeyse dudaklarına vuracaktı. "Şu gamzesi vardı; tam şurada." Çenesinde bir noktayı işaret etti. "O gamze... bana bir şey yaptı... geri kalanı pek bir şeye benzemese de. Anlıyorsun ya, benim sorunum bu, Fleur... Her zaman bir şey bulabiliyorum ve pahalıya patlıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Örneğin güzellik yarışması."

"Güzellik yarışması mı?"

"Hmm. Bayan Amerika. Annem ve babam, bebekliğimden itibaren beni Atlantic City'ye hazırlayarak yetiştirdiler."

"Ve başaramadın mı?"

"Ah, başardım. Bayan Güney Carolina olmayı hiç zorlanmadan başardım. Ancak Bayan Amerika güzellik yarışmasından hemen önceki gece bir hata yaptım."

"İriyarılar mı?" diye sordu Fleur.

"İki tane birden. İkisi de jürideydi. Aynı anda değil elbette. Şey, tam olarak değil. Biri Birleşik Devletler senatörüydü ve diğeri de bir Dallas Cowboys oyuncusuydu." Anılarını düşünürken gözleri kapandı. "Ve, ah, Tanrım, Fleur, bir görseydin."

"Yakalandınız mı?"

"Hem de suçüstü. İnan bana, bugün bile beni delirtiyor. Diskalifiye oldum fakat ikisi de kaldılar. Sence bu adil mi? Dünyanın en büyük güzellik yarışmasında böyle adamların jüri olması?"

Fleur'e göre tiksindirici ölçüde haksızlıktı ve bunu söyledi.

"Sanırım yine de her şey yoluna girdi. Charleston'a dönerken John Travolta'ya benzeyen şu kamyon şoförüyle tanıştım. New York'a gitmeme ve kendi kapımda doğranmaktan endişelenmeden kalacak yer bulmama yardım etti. Büyük çıkışımı beklerken bir sanat galerisinde iş buldum ama inan bana, çok yavaş ilerliyordu."

"Rekabet yüksek." Fleur, Kissy'nin kadehini tekrar doldurdu.

"Sorun rekabet değil," dedi Kissy, öfkeyle. "Sıradışı bir yeteneğim var. Her şeyden önce, Tennessee Williams oynamak için doğmuşum. Bazen o deli kadın karakterlerini tam benim için yazdığını düşünüyorum."

"O halde sorun ne?"

"Seçmelere katılmak. Yönetmenler bana bir kez bakıyor ve denememe bile izin vermiyor. Fiziksel görünüşümün doğru olmadığını söylüyorlar ki bu da çok kısa boylu, koca memeli ve baştan aşağı hoppa göründüğümü söylemenin başka bir yolu. Beni asıl delirten de bu. Son yılımda üniversitede kalsaydım şeref listesine girecektim. İnan bana, Fleur, Tanrı'nın uzun bacaklarla, elmacık kemikleriyle ve diğer tüm nimetlerle yarattığı senin gibi güzel kadınlar bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemez."

Fleur uzun süredir güzel filan değildi ve neredeyse boğulacaktı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Bütün hayatım boyunca senin gibi ufak tefek ve güzel olmak istedim."

Bu ikisine de son derece komik gelince ikisi de kahkahalara boğuldu. Fleur şişenin boşaldığını fark edince yenisini bulmak için dışarı çıktı. Dolu bir şişeyle geri döndüğünde banyo boştu.

"Kissy?"

"Gitti mi?" Duş perdesinin arkasından güçlü bir fısıltı geldi.

"Kim?"

Kissy perdeyi çekip dışarı çıktı. "Birinin tuvaleti kullanması gerekti. Sanırım Frank'ti; bence domuzun önde gidenidir."

Eski yerlerine tekrar oturdular. Kissy meyankökü rengi buklelerini kulağının arkasına sıkıştırarak Fleur'e düşünceli gözlerle baktı. "Konuşmaya hazır mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu banyoyu bir zamanlar dünyanın en ünlü modellerinden biri ve umut vaat eden bir aktris olan kadınla paylaştığımı unutacak kadar kör değilim. Ülkenin en önemli aygırlarından biriyle hakkında çıkan söylentilerden sonra ortadan kaybolan bir kadın. Ben salak değilim."

"Öyle olduğunu düşünmedim zaten." Fleur banyo paspasının kenarını tırnağıyla eşeledi.

"Eee? Arkadaş mıyız, değil miyiz? Ben sana hayatımın en önemli kısımlarını anlattım ve sen bana daha hiçbir şey anlatmadın."

"Daha yeni tanıştık." Fleur bunu söyler söylemez, nedenini bilmese de yanlış ve kırıcı olduğunu anladı.

Kissy'nin yaşlarla dolan gözleri yumuşak, güneşte fazla kalmış masmavi sakızlara benziyordu. "Sence bir şey fark eder mi? Şu anda hayat boyu sürecek bir arkadaşlık başlıyor. Güven olması gerek." Kissy gözyaşlarını silerek şampanyayı kaptı ve şişeden koca bir yudum aldı. Sonra Fleur'ün gözlerine bakarak şişeyi ona uzattı.

Fleur çok uzun süredir kendine sakladığı sırları düşündü. Yalnızlığını, korkularını ve bu noktaya gelene kadar kaybettiği özsaygısını düşündü. Son üç yıldır –hatta neredeyse üç buçuk yıldır– eline geçen tek şey yarım yamalak bir üniversite eği-

timiydi. Kissy ona bir çıkış yolu öneriyordu. Ancak dürüstlük tehlikeliydi ve Fleur uzun süredir hiç risk almıyordu.

Yavaşça şişeye uzandı ve uzun bir yudum aldı. "Oldukça karmaşık bir hikâye," dedi sonunda. "Sanırım ben daha doğmadan başlamış..."

Fleur'ün bütün hikâyesini anlatması yaklaşık iki saatini aldı. Belinda'yla birlikte Yunanistan'a gidişi ve ilk modellik çalışması arasında banyo kapısı vurulunca, Kissy'yle Fleur'ün odasına kaçtılar. Kissy ikili yataklardan birine kıvrılırken Fleur de diğerinin başucu tahtasına yaslandı. Hikâyesini anlatmasına yardımcı olan şampanya şişesini göğsünde tutuyordu. Kissy arada bir hikâyede adı geçen kişilere küfrediyordu fakat Fleur sanki kendisinin değil de başkasının hikâyesini anlatır gibi anlatıyordu. İnsanın en iğrenç sırlarını paylaşması için şampanyanın kesinlikle çok yardımcı olduğuna karar verdi.

"Bu çok iç sızlatıcı!" dedi Kissy, Fleur nihayet bitirdiğinde. "Bu hikâyeyi kendini kaybetmeden nasıl anlatabildiğini bilmiyorum."

"Artık gözyaşım kalmadı, Kissy. Çok uzun süre onunla yaşarsan, en büyük trajedi bile sıradan gelmeye başlar."

"*Kral Oedipus* gibi." Kissy gözyaşlarını sildi. "Üniversitedeyken tiyatrodaydım. O oyunu eyaletteki bütün liselerde sahneledik." Sırtüstü döndü. "Buralarda bir yerde bir master tezi olmalı."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Trajik bir kahramanın özelliklerini hatırlıyor musun? Trajik bir kusur yüzünden yükseklerden düşen biridir; kibir günahı gibi. Her şeyini kaybeder. Sonra bir arınma yaşar ve acı çekerek temizlenir. Senin gibi," diye işaret etti.

"Benim gibi mi?"

"Neden olmasın? Yükseklerdeydin ve kesinlikle düştün."
"Benim trajik kusurum ne peki?" diye sordu Fleur.
Kissy bir an düşündü. "Pislik ebeveynler."

Ertesi sabah geç saatte duş, aspirin ve oda servisinden istenen kahvelerden sonra kapının vurulduğunu duydular. Kissy açtı ve yüksek sesle çığlık attı. Fleur başını kaldırınca Konfedere Güzeli'nin kendini Simon Kale'in ürkütücü kollarına attığını gördü.

Münih Olimpiyat Kulesi'nin tepesindeki döner restoranda üçü birlikte yüz kilometre ötedeki Alpler'i izleyerek kahvaltı ettiler. Bu arada Fleur, Kissy ve Simon'ın uzun süreli arkadaşlığının hikâyesini dinledi. Kissy'nin New York'a gelişinden kısa süre sonra Simon'ın Juilliard'daki sınıf arkadaşlarından biri onları tanıştırmıştı. Fleur, Simon Kale'in klasik müzikten geldiğini ve ancak Noel Baba kadar tehlikeli olduğunu öğrendi.

Simon peçetesiyle ağzının kenarını silerken güldü. "Fleur'ü, Kral Barry'yi zührevî hastalık numarasıyla ehlileştirirken görmeliydin. Muhteşemdi."

"Ve sen de ona yardım etmeye çalışmadın, değil mi?" Kissy arkadaşının kolunu biraz sertçe yumrukladı. "Onun yerine, sırf eğlenmek için 'ben beyaz kızları kahvaltı diye yerim' bakışını attın."

Simon incinmiş gibi baktı. "Yıllardır beyaz bir kız yemedim, Kissy. Böyle bir sapıklık imasına da içerledim."

"Simon gizli eşcinseldir," diye fısıldadı Kissy, Fleur'e. Sonra daha yüksek fısıldayarak devam etti. "Seni bilmem, Fleurinda ama ben eşcinselliği kişisel bir hakaret olarak görüyorum."

Fleur kahvaltı bittiğinde, Simon Kale'den hoşlandığına karar vermişti bile. O ürkütücü görünüşünün altında nazik ve

duygusal bir adam vardı. Kahvaltı boyunca onun görgüsünü ve zarafetini izlerken, kırk beş kiloluk bir vücutta kendini daha rahat hissedeceğine bütün varlığı üzerine bahse girebilirdi. Belki de bu yüzden ondan hoşlanmıştı. İkisi de ait olmadıklarını hissettikleri bedenlerde yaşıyorlardı.

Otele geri döndüklerinde Simon izin istedi ve Kissy'yle Fleur, Barry'nin süitine gittiler. Önceki gece verilen partiden sonra süit temizlenmişti ve Barry bir kez daha odasında gergin bir tavırla volta atıyordu. Kissy'yi gördüğüne o kadar sevindi ki geç kalışıyla ilgili yalanını dinlemedi bile ve Fleur'ü fark etmesi için dakikalar geçmesi gerekti. Gayet açık bir hareketle kapıyı göstererek ona artık ihtiyacı kalmadığını belli etti. Fleur fark etmemiş gibi yaptı.

Kissy eğilip Barry'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Barry dinlerken yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Kissy bitirdiğinde yaramaz bir çocuk gibi bakışlarını yere indirdi.

Barry önce Fleur'e, sonra Kissy'ye baktı. Sonra tekrar Fleur'e döndü. "Ne bu be?" diye bağırdı. "Lanet olasıca bir salgın filan mı?"

Kissy'nin sanat galerisinden aldığı iki haftalık izni sona erdi ve Fleur'le Heathrow'da yaşlı gözlerle birbirlerinden ayrıldılar. Fleur, o akşamki faturayı Parker Dayton'a kesip onu arayacağına söz verdi. Otele döndüğünde, işe başladığından beri ilk kez üzgündü. Kissy'nin tuhaf mizah duygusunu ve daha da tuhaf dünya görüşünü daha şimdiden özlemişti.

Parker birkaç gün sonra bir iş teklifi için onu aradı. New York'ta şimdiki maaşının neredeyse iki katı karşılığında onunla

çalışmak istiyordu. Paniğe kapılan Fleur telefonu kapayarak galeriden Kissy'yi aradı.

"Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum, Fleurinda," dedi Kissy. "Günde iki-üç kez onunla telefonda görüşüyordun ve performansından herkes kadar o da etkilendi. Cıvık mantarın teki olabilir ama adam aptal değil."

"Be-ben... New York'a dönmeye hazır değilim. Henüz çok erken."

Uluslararası bağlantıda yaklaşık beş bin kilometre öteden alaycı bir gülüş duyuldu. "Yine sızlanmaya başlamayacaksın, değil mi? Kendine acıma, insanın seks dürtüsünü öldürür."

"Benim seks dürtüm yok ki."

"Gördün mü? Ben ne diyorum?"

Fleur telefonun kablosuyla oynadı. "O kadar basit değil, Kissy."

"Bir ay önceki haline mi dönmek istiyorsun? Devekuşu zamanı bitti, Fleurinda. Artık gerçek dünyaya dönme zamanı."

Kissy için her şey çok basitti fakat Fleur, basın kendisini fark etmeden New York'ta ne kadar kalabilirdi? Üstelik Parker'dan da hoşlanmıyordu. Ya onunla işi yürümezse? O zaman ne yapacaktı?

Midesinin guruldadığını duyunca önceki geceden beri hiçbir şey yemediğini hatırladı. Bu işin hayatında yarattığı bir değişiklik daha. Kotu şimdiden bol gelmeye başlamıştı ve saçları kulaklarını örtecek kadar uzamıştı. Her şey değişiyordu.

Telefonu kapayarak otelin penceresine yaklaştı ve perdeyi çekip ıslak Glasgow sokaklarına baktı. Yağmurun altında koşuya çıkmış biri bir taksiden son anda kurtuldu. Havaya aldırmadan dışarı çıkan adanmış bir koşucu olduğu günleri

hatırladı. En cesur, en hızlı, en güçlü... Artık soluklanmak için durmadan bir blok bile koşabileceğini sanmıyordu.

"Hey, Fleur, Kyle'ı gördün mü?" Frank, sabahın dokuzunda, çoktan açtığı bir kutu Budweiser'ı elinde tutmuş, ona sesleniyordu. Fleur paltosunu kaptı ve onun yanından geçip gitti. Koridora daldı, asansöre bindi ve lobideki iyi giyimli işadamlarının arasından geçti.

Yağmur, çivi gibi bir ocak serpintisiydi ve köşeye ulaştığında, saçlarının güdük uçlarını ve paltosunun yakasının altını ıslatmaya başlamıştı bile. Sokağın karşı tarafına geçerken ucuz ve ıslak spor ayakkabılarının içinde ayakları vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Parmak uçlarını ve tabanlarını koruyacak dolguları yoktu.

Ellerini cebinden çıkarıp kurşuni gökyüzüne baktı. Önünde uzun bir blok vardı. Sadece bir blok. O kadar gidebilir miydi?

Fleur koşmaya başladı.

18. BÖLÜM

Kissy'nin dairesi, Village'daki bir İtalyan restoranının üst katındaydı. İç dekorasyon tıpkı Kissy'ye benziyordu: Lolipop renkleri, bir sürü oyuncak ayıcık ve banyo kapısına bantlanmış bir Tom Selleck posteri. Kissy uyduruk duşun nasıl çalıştığını Fleur'e gösterirken, posterin üzerindeki parlak pembe dudak izi Fleur'ün dikkatini çekti. "Kissy Sue Christie, Tom Selleck'in üzerindeki ruj senin mi?"

"Ne olmuş benimse?"

"En azından dudaklarını hedefleyebilirdin."

"O zaman ne eğlencesi kalırdı ki?"

Fleur güldü. Kissy, Fleur'ün onunla aynı evi paylaşması fikrini gayet doğal karşılamıştı ve Fleur minnetini ifade edecek kelime bulamıyordu. Neon Lynx'le kazandığı başarıya rağmen, özgüveni hâlâ çok zayıftı ve New York'a geri dönme kararıyla ilgili hâlâ şüpheleri vardı.

Parker, işe başlamadan önce yerleşmesi için ona bir hafta zaman tanımayı istemeye istemeye kabul etmişti ve Fleur de evin güvenli ortamından çıkıp bir zamanlar sevdiği şehri yeniden hatırlamak için kendini zorluyordu. Şubat başlarıydı

ve New York'un en kötü zamanlarıydı fakat Fleur için bu hali bile güzeldi. Her şeyden önemlisi, kimse onu tanımamıştı.

O hafta her sabah koştu; soluklanmak için yürüyüş temposuna geçmeden önce sadece birkaç blok koşuyordu fakat her gün kendini biraz daha güçlü hissediyordu. Bazen, Belinda'yla birlikte ziyaret ettikleri bir yerden geçiyor, keskin bir öfkeyle karışık bir sızı hissediyordu. Ancak yeni hayatında yanlış duygusallıklara yer yoktu. Kendi geleceğini kendi yaratıyordu ve geçmişinden hiçbir kirli çamaşır istemiyordu. Bir Errol Flynn incelemesi izleyerek kendini sınadı fakat ekrandaki farfaracıya hiçbir şey hissedemedi.

Fleur'ün çalışmaya başlamasından bir gün önce Kissy bütün giysilerini fırlatıp attı. "Bu iğrenç paçavraları giymeyeceksin, Fleur Savagar. Bohçacılara benziyorsun."

"Bohçacılara benzemeyi seviyorum! Giysilerimi bana geri ver."

"Çok geç."

Fleur sonunda eski kotlarını incelmiş vücuduna daha iyi uyanlarla değiştirmek zorunda kaldı ve onlara uygun, gösterişli üstlükler aldı; bir Meksika köylü gömleği, eski bir kolej bluzu ve boğazlı kazaklar. Kissy kaşlarını çatarak sehpanın üzerine bir *Dress for Success* isimli giyim dergisi bıraktı.

"Zamanını boşa harcıyorsun, Manolya Çiçeğim," dedi Fleur. "Ben Parker Dayton'ın yanında çalışıyorum, Xerox'ta değil. Eğlence dünyasının daha rahat bir giyim tarzı vardır."

"Rahatlık varsa pespayelik de var."

Fleur bir seferde ancak bu kadar kabuğundan sıyrılabilirdi. "Sen git Tom Selleck'ini öp."

Parker'ın, Fleur'ün istediği maaşı öderken, karşılığını kuruşu kuruşuna istediği kısa sürede belli oldu. Fleur'ün

gündüzleri gecelerine karışırken mesai saatleri hafta sonlarına sarkmaya başladı. Barry Noy'u, Kissy'yi kaybetmesiyle ilgili teselli etmek için Hamptons'taki mor boyalı Tudor'una gitmesi gerekiyordu. Basın açıklamaları yazıyor, sözleşmeleri inceliyor, tanıtımcılar için telefon görüşmeleri yapıyordu. Katıldığı işletme, ekonomi ve hukuk dersleri hemen meyvesini vermeye başlamıştı. Fleur pazarlık konusunda ciddi bir yeteneği olduğunu fark etti.

Sonsuza dek kimliğini gizleyemeyeceğini biliyordu fakat göze çarpmayacak şekilde giyinerek ve moda dünyasıyla bağlantılı yerlerden uzak durarak yaklaşık altı hafta boyunca dikkat çekmemeyi başardı. Ne var ki mart ayında işler değişti. *Daily News*, sabık Taş Bebek Fleur Savagar'ın New York'a geri döndüğünü ve Parker Dayton Menajerlik Ajansı'nda çalıştığını açıkladı.

Hemen telefonlar yağmaya başladı ve ofise birkaç muhabir geldi. Ancak hepsi de parfüm sözleşmeleri imzalayan, muhteşem partilere katılan ve Jake Koranda'yla ilişki dedikoduları dolaşan Taş Bebek'i geri istiyordu. "Artık yeni bir hayatım var," diyordu Fleur, kibarca, "ve daha fazla yorum yapmak istemiyorum."

Ne kadar çabalasalar da, Fleur detaylara girmeyi reddediyordu.

Bir fotoğrafçı, Taş Bebek'in bulut gibi savrulan sarı saçlarını ve muhteşem vücudunu görüntülemek için geldi ama bol paçalı kot ve bir Yankees kasketiyle karşılaştı. İki hafta sonra haber ilk heyecanını kaybetti. Muhteşem Taş Bebek'in modası artık geçmişti.

Fleur, sonraki üç ay boyunca, müzik prodüktörlerinin kimler olduğunu öğrendi ve durmadan kanal değiştiren

televizyon yapımcılarını da takip etmeyi sürdürdü. Akıllı ve güvenilirdi; sözlerini tutuyordu ve insanlar özellikle onunla çalışmak istemeye başlamıştı. Yaz ortasında, yıldız yaratma işine tam anlamıyla âşık olmuştu.

"Kendi iplerimin çekiştirilmesi yerine başkalarının iplerini çekiştirmek harika," dedi Kissy'ye, ağustos ayının sıcak bir pazar günü öğleden sonra Washington Meydanı'nda bir bankta oturmuş, külahta dondurmalarını yerken. Park her zamanki renkli karakterlerini barındırıyordu: Turistler, son hippiler, omuzlarına getto tarzı müzik setlerini yerleştirmiş cılız çocuklar.

New York'ta geçirdiği altı aydan sonra, Fleur'ün çenesine kadar uzamış, küt kesimli saçları yaz güneşinde parıldıyordu. Bronzlaşmıştı ve kalçasına tam oturan şortları üzerine bol geliyordu. Kissy dondurma külahının üzerinden çatık kaşlarla baktı. "Artık sana kot kumaşından yapılmamış giysiler alıyoruz."

"Başlama. İşimden söz ediyoruz, modadan değil."

"Güzel bir şeyler giymek seni Taş Bebek'e dönüştürmez."

"Hayal kuruyorsun."

"Güzel görünmenin kendin için kurduğun her şeyi mahvedeceğini sanıyorsun." Kissy dudak biçimindeki kırmızı plastik saç tokalarını düzeltti. "Aynaya baktığın bile yok. Sadece ruj sürmek için birkaç saniye, saçlarını fırçalamak için birkaç saniye. Kendi görüntünden kaçmak konusunda dünya şampiyonusun."

"Sen kendininkine ikimize de yetecek kadar bakıyorsun."

Ancak Kissy'nin çenesi düşmüştü bir kere ve Fleur konuyu değiştiremiyordu. "Yenildiğin bir savaşı sürdürüyorsun, Fleurinda. Eski Fleur Savagar yenisinin eline su dökemez. Gelecek ay yirmi dört yaşını dolduruyorsun ve yüzünde on

dokuz yaşındayken olmayan bir şey var. O iğrenç kıyafetler bile şimdi modellik yaptığın zamankinden daha iyi bir vücudun olduğu gerçeğini gizleyemiyor. Felaket tellallığı yapmak istemem ama sıkıcı bir güzel olmaktan çıkıp klasik bir güzele geçiş yaptın."

"Siz Güneyliler abartmaya bayılırsınız."

"Tamam, daha fazla üstelemeyeceğim." Kissy, dilini frambuaz toplarının etrafında kaydırdı. "İşini sevdiğine seviniyorum. Hatta çirkin kısımlarını bile seviyor gibisin; Parker'ın emrinde çalışmak ve Barry Noy'a tahammül etmek gibi."

Fleur bir naneli çikolata parçasını şortuna damlamadan yakaladı. "Bu beni neredeyse korkutuyor. Oradan oraya koşturmayı, insanlarla uğraşmayı ve sürekli bir şeyler olmasını seviyorum. Yeni bir krizi her önlediğimde, rahibelerden biri ismimin yanına altın yıldız yapıştırmış gibi hissediyorum."

"O korkunç başarı tutkunlarından birine dönüşüyorsun."

"İyi geliyor." Fleur meydana bakındı. "Çocukken yaptığım her şeyde en iyi olursam babamın eve dönmeme izin vereceğini düşünürdüm. Her şey dağıldıktan sonra kendime inancımı kaybettim." Duraksadı. "Sanırım... Belki de onu geri almaya başlıyorum." Özgüveni, sorgulamaya dayanamayacak kadar kırılgandı ve en iyi arkadaşına bile olsa, kendini bu kadar açtığı için pişmanlık duyuyordu. Neyse ki Kissy'nin düşünceleri farklı bir yolda ilerliyordu.

"Oyunculuğu nasıl özlemediğini anlayamıyorum."

"*Tutulma*'yı izledin. Oscar Ödülü filan kazanacağım yoktu." Jake ve senaryolarının aksine.

"O rolde harikaydın," diye üsteledi Kissy.

Fleur yüzünü ekşitti. "Birkaç iyi sahnem vardı. Geri kalanı çok yetersizdi. Kendimi hiçbir zaman rahat hissetme-

dim." Kissy'nin duygularına saygısından, film çekimlerinde sürekli ortalıkta dolaşıp öylece beklerken inanılmayacak kadar sıkıldığını eklemedi.

"Sen kalbini modelliğe kaptırmışsın, Fleurinda."

"Azımımi kaptırmıştım, kalbimi değil."

"Ne olursa olsun, en iyisiydin."

"Şanslı bir kromozom bileşimi sayesinde. Modelliğin hiçbir zaman gerçek kimliğimle bir ilgisi olmadı." Bir kay-kay tarafından koparılmalarını engellemek için bacaklarını kendine çekti. Uyuşturucu satıcılarından biri konuşmayı keserek onlara baktı. Fleur bakışlarını boşluğa dikti. "Alexi ile aramızda o küçük, iğrenç sahnenin geçtiği gece, güzel ve aşırı büyük bir süsten öte bir şey olmadığımı söylemişti. Hiçbir şeyi gerçekten *başaramayacağımı* söylemişti."

"Alexi Savagar sapık pisliğin teki."

Kissy'nin Alexi'yi böylesine basitçe baştan savması Fleur'ü gülümsetti. "Ama aynı zamanda haklıydı da. Kim olduğumu bilmiyordum. Sanırım hâlâ tamamen bilmiyorum ama en azından doğru yoldayım. Üç buçuk yılımı kendimden kaçarak geçirdim. Tamam, bu süreçte dünya çapında bir üniversite eğitimi aldım fakat artık kaçmıyorum." Gerçekten kaçmıyordu. İçinde bir değişiklik olmuştu; nihayet kendisi için savaşmak istemesini sağlayan bir değişiklik.

Kissy külahının kalanını çöpe attı. "Keşke senin motivasyonuna sahip olabilseydim."

"Sen neden söz ediyorsun? Seçmelere katılacak zamanı bulabilmek için galerideki mesai saatlerini ayarlamaya çalışıp duruyorsun. Her akşam derslere katılıyorsun. Her şey zamanla, Manolya'm. Birçok kişiye senden söz ettim."

"Biliyorum ve teşekkür ederim ama bence hiçbir şey olmayacağını kabullenme zamanım geldi." Kissy parmaklarını çok kısa olan pembe şortuna sildi. "Yönetmenler beni komik seks bombası rollerinden başka bir şey için istemeyecek ve ben de o konuda berbatım. Ben ciddi bir oyuncuyum, Fleur."

"Öyle olduğunu biliyorum, hayatım." Fleur bütün inancıyla konuşmaya çalışmıştı fakat kolay değildi. Kissy –büzülmüş dudakları, yastık gibi göğüsleri ve çenesinde frambuaz lekesiyle– mükemmel bir komik seks bombasıydı.

"Galeride zam aldım." Kissy bunu ölümcül hastalığa yakalandığını söyler gibi söylemişti. "Belki daha sevimsiz bir işim olsa, kendimi daha çok zorlayabilirdim. Sanat tarihi derslerini hiç almamalıydım. Resmen can simidim oldu." Bakışları otomatik bir şekilde, yanlarından geçen yakışıklı bir üniversite öğrencisine kaydı ama gönlü orada değildi. "Çok fazla reddedildim ve canıma yetti. Galeride başarılıyım ve bunun için takdir görüyorum. Belki de bu kadarı yeterli olmalı."

Fleur arkadaşının elini tutup sıktı. "Hey, Bayan Olumlu Düşünce'ye ne oldu?"

"Sanırım artık tükendim."

Fleur, Kissy'nin vazgeçmesi düşüncesinden nefret ediyordu fakat kendi geçmişi düşünülürse, onu eleştirecek durumda değildi. Banktan kalktı. "Haydi gidelim. Kartlarımızı doğru oynarsak, flörtlerimizle buluşmadan önce televizyonda *Sonsuz Ölüm*'ün başına yetişebiliriz." Külahının geri kalanını ve peçetesini çöpe attı.

"İyi fikir. Bununla kaçıncı olacak?"

"Beş ya da altı. Emin değilim."

"Bunu kimseye söylemedin, değil mi?"

"Delirdin mi sen? Bütün dünyanın sapık olduğumuzu bilmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

Yan yana yürüyerek parktan çıkarlarken onlarca erkek onları izliyordu.

Fleur'ün günlük koşuları kaslarını sertleştirmişti ve fazla kilolarını atarken, seksiliği uzun uykusundan uyanmaya başlamıştı. Duşta suyun üzerine akışı, yumuşak bir bluzun teninde kayışı; günlük şeyler tensel deneyimlere dönüşmeye başlamıştı. Tıraşlı, kalın kaslı, göğsü kıllı, küfürler savurup bira içen birinin kollarında olmak istiyordu. Vücudu erkek temasına açtı ve kendini düzeltme çabalarının bir parçası olarak, Broadway'de bir Tom Stoppard oyununda sahne alan Max Shaw adında genç bir aktörle çıkmaya başlamıştı. Hollywood aktörlerine has bir yakışıklılığı, dağınık sarı saçları vardı ve tek kusuru, "sanatımı icra ediyorum" gibi ifadeler kullanmasıydı. Birlikte eğleniyorlardı ve Fleur onu arzuluyordu.

Yirmi dördüncü doğum günü dolayısıyla akşamki randevusu için kot pantolon ve Ohrbach's indirimli satışlarından aldığı siyah askılı bluzu giydi. Bir partiye gitmeyi düşünmüşlerdi fakat Fleur zor bir hafta geçirdiğini söyleyerek partiyi boş vermelerini önermişti. Max aptal değildi ve yarım saat sonra kendilerini onun evinde buldular.

Max ona bir kadeh şarap koydu ve stüdyo dairede hem kanepe hem de yatak işlevi gören köpük şiltenin üzerinde yanına oturdu. Parfümünün kokusu Fleur'ü rahatsız ediyordu. Erkekler sabun ve temiz gömlek kokmalıydı. Jake gibi.

Ancak ilk hain sevgilisinin anıları artık örümcek ağından yapılmış prangalardan ibaretti ve kurtulması kolaydı. Max'le öpüşürken silinip gittiler. Çok geçmeden ikisi de çıplaktı.

Max her şeyi doğru yapıyordu ve Fleur'ün, özlemini çektiği rahatlamaya kendini bırakması gerekiyordu. Oysa kendini bomboş hissetti. Erken saatte bir randevusu olduğunu söyleyerek geceyi orada geçirmeden ayrıldı. Çıkar çıkmaz titremeye başladı. Kissy'nin sıradan cinsel ilişkilerinden sonra enerjiyle dolmasının aksine, Fleur çok önemli bir şeyi elinden kaçırdığını hissediyordu.

Max'le birkaç kez daha görüştü fakat her seferinde morali daha da bozuldu ve sonunda ilişkiyi bitirdi. Bir gün, kendini bütün kalbiyle vereceği bir erkekle karşılaşacaktı. O zamana kadar hiçbir şeyi ciddiye almayacak ve enerjisini işine odaklayacaktı.

Noel gelip geçti, ardından yılbaşı. Parker'ın yanında çalışmaya devam ettikçe, işini yönetme şeklinden daha çok rahatsız oluyordu. Örneğin Olivia Creighton ellili yılların büyük bölümünü B filmlerin kraliçesi olarak geçirmiş, yırtık elbiseler ve Rory Calhoun tarafından kurtarılmalar konusunda uzmanlaşmıştı. O günler geride kaldığından Parker, Olivia'nın kişisel menajeri olan Bud Sharpe'la birlikte kadının adından kalanları reklam çekimlerine yatırmaya karar vermişlerdi. Oysa Olivia hâlâ filmlerde oynamak istiyordu.

"Bu kez benim için neyiniz var?" diye sordu aktris, telefonda Fleur'ün sesini duyduğunda iç çekerek. "Laksatif reklamları mı?"

"Florida evleri. Şirket daha gösterişli bir imaj istiyor ve bunu senden alabileceklerini biliyorlar," diye şansını denedi Fleur ama kendisi de Olivia'dan daha hevesli değildi.

Olivia bir anlık sessizlikten sonra, "Şu yeni Mike Nichols oyunuyla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu.

Fleur masasının üzerindeki bir kalemle oynadı. "Başrol değildi ve Bud seni düşünmedi. Yeterince para ödemiyordu. Üzgünüm."

Fleur, Olivia için Bud ve Parker'la tartışmıştı ama Olivia'nın Nichols oyununda şansını denemesi konusunda ikisini de ikna edememişti.

Telefonu kapadıktan sonra, masanın altındaki mokasenlerini ayağına geçirdi ve Parker'ı görmeye gitti. Bir yıldır onun yanında çalışıyordu ve zaman içinde o kadar çok sorumluluk almıştı ki Parker neredeyse her konuda ona güvenmeye başlamıştı fakat yargı becerisini sorgulamasından hâlâ hoşlanmıyordu. Yeni Lynx albümü iş yapmıyordu, Barry her zamankinden daha çok tembelleşmişti ve Simon kendi grubunu kurmaktan söz etmeye başlamıştı ama Parker, Lynx sonsuza dek sürecekmiş gibi davranıyor ve diğer müşterilerini yatıştırmak için Fleur'ü kullanıyordu. Onun ihmalkârlığı sayesinde Fleur çok değerli deneyimler kazanmasa da bir menajerlik ajansının böyle yönetilmemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Seninle konuşmak istediğim bir fikrim var." Fleur, Parker'ın masasının karşısındaki geniş ve rahat bordo kanepeye oturdu. Parker'ın basık yüzü her zamankinden daha sevimsiz görünüyordu.

"Bana mesaj göndersene."

"Ben kişisel temasa inanıyorum."

Parker'ın sesinden şüphecilik akıyordu. "Oysa ben bütün o parlak kolej kızı önerilerini sabırsızlıkla bekliyorum. Onlardan harika tuvalet kâğıdı oluyor."

Anlaşılan yine o günlerden biri olacaktı. Parker muhtemelen karısıyla kavga etmişti.

"Bu kez ne var?" diye sordu Parker. "Bilgisayarlaştırma konusunda yeni saçmalıklar mı? Yeni bir dosyalama sistemi mi? Müşterilerimiz için lanet olasıca bültenler mi?"

Fleur onun huysuzluğuna aldırmadı. "Daha temel bir şey." Sinek/bal/sirke teorisinden yola çıkarak en neşeli tavrını takındı. "Daha büyük müşterilerimiz için sözleşme pazarlığı yaparken olanları düşünüyordum. Öncelikle, müşterinin kişisel menajeriyle her şeyi netleştirmeliyiz. Hukukçularımız ile kişisel menajer inceledikten sonra, o bir iş menajerine yönlendiriyor ve o da başka bir hukuk danışmanına paslıyor. Anlaşma imzalanınca basın danışmanı ve sonra..."

"Sadede gel. Burada yaşlanıp öleceğim."

Fleur eliyle havada bir sütun çizdi. "Burada müşteri var. Biz de buradayız. Müşteriye iş bulmaktan yüzde on kazanıyoruz. Kişisel menajer, müşterinin kariyerini yönlendirmekten yüzde on beş alıyor, iş menajeri para işlerini halletmekten yüzde beş alıyor, avukat satır aralarını incelemekten bir yüzde beş daha alıyor ve basın danışmanları da ayda iki-üç bin alıyor. Herkes bir şeyler koparıyor."

Parker yerinde kıpırdanırken yüksek sırtlıklı koltuğu gıcırdadı. "Böyle bir ekiple çalışacak kadar büyük olan her müşteri, en üst vergi sınıfındadır ve bütün o komisyonlar vergiden düşülebilir."

"Yine de ödenmeleri gerekiyor. Bunu Lynx'le çalışma şeklinle karşılaştır. Sen onların menajeri ve kişisel menajerisin. Turne basın danışmanlığını biz yapıyoruz ve pasta çok fazla bölünmüyor. Akıllıca bir dağılımla, en iyi müşterilerine aynı hizmeti sağlayabiliriz. Yüzde yirmi komisyon alırız ki bu şu anda aldığımızdan yüzde on daha fazla ama müşterinin bütün o farklı insanlara ödediğinden yüzde on beş daha az.

Biz daha fazla kazanırız, müşteri daha az öder ve herkes daha mutlu olur."

Parker elini havada sallayıp onu susturdu. "Lynx'in durumu farklı. Elimde bir altın madeni olduğunu en başından biliyordum ve elimden alınmasına izin vermeye niyetim yoktu. Ancak sözünü ettiğin düzeyde bir operasyonu işletmek çok pahalıya patlar. Ayrıca, çoğu müşteri, daha az maliyetli olsa bile işinin o şekilde merkezileşmesini istemez. Bu onları yanlış yönetime fazla açık hale getirir; zimmete para geçirme olasılığından söz etmiyorum bile."

"Düzenli denetlemeler pakete eklenebilir. Ancak mevcut sistem de onları yanlış yönetime maruz bırakıyor. Bu menajerlerin dörtte üçü müşterilerinin çıkarlarından çok kendi paylarını önemsiyorlar. Olivia Creighton bunun mükemmel bir örneği. Reklamlarda oynamaktan nefret ediyor fakat Bud Sharpe onun teklif edilen rollerde oynamasına izin vermiyor çünkü inşaat reklamları kadar büyük para ödemiyorlar. Olivia en fazla birkaç yıl daha çalışabilir ve bu öngörüden yoksun bir yönetim şekli."

Parker saatine bakmaya başlayınca Fleur ilgilenmediğini anladı ama yine de bastırdı. "Böyle bir organizasyonla para kazanabiliriz ve müşteriler için de daha verimli olur. Böyle bir farkımız olursa, Parker Dayton gerçek bir statü sembolü haline gelir. Büyük müşterilerin kapımızı aşındırdığı bir 'havyar ajans' oluruz."

"Fleur, bunu bir kez daha söyleyeceğim ve dudaklarımı izlesen iyi edersin. Ben William Morris olmak istemiyorum. Ben ICM olmak istemiyorum. İşlerin şu anki gidişatından memnunum."

Fleur nefesini boşa harcamamalıydı. Yine de ofisine geri dönerken bu fikri düşünmekten kendini alamıyordu. On dokuz yaşındayken çıkarlarını dürüst ve güvenilir biri temsil etseydi, şimdi iki milyon dolar kaybetmiş olmazdı.

Bütün gün ve sonraki hafta boyunca "havyar ajans" kavramını düşündü. Düşündüğü türde bir işletme kurmak, standart bir ajanstan çok daha pahalıya patlardı. Böyle bir proje, prestijli bir adres ve farklı alanlara yönlendirilmiş, iyi maaş alan bir kadro gerektiriyordu. Sadece başlamak bile bir servet isterdi. Yine de, üzerinde düşündükçe, doğru kişinin bu fikri gerçekleştirebileceğine inancı giderek artıyordu. Ne yazık ki o doğru kişinin birikim hesabında sadece beş bin doları ve çok az cesareti vardı.

O akşam Indian Pavilion'da tandır yemek için Simon Kale ile buluştu. "Zaten çok zengin olmasan ve büyük paraya ihtiyacın olsa ne yapardın?" diye sordu aniden.

Simon önündeki kâseden birkaç rezene tohumu aldı. "Ev temizliğine giderdim. Gerçekten, Fleur, iyi temizlikçi bulmak o kadar zor ki. Güvenilir birine servet öderdim."

"Ben ciddiyim. Bankada sadece beş bin doların olsaydı ve çok daha fazlasına ihtiyaç duysaydın? Altı haneli gibi?"

"Uyuşturucu satıcılığı dışında mı?"

Fleur bir kaşını kaldırdı.

"Peki, tamam..." Simon bir tohum daha aldı. "Bence bunun en hızlı yolu, telefona sarılmak ve şu Gretchen Casimir sürtüğünü aramak olurdu."

"Böyle bir seçenek yok." Fleur modelliği kesinlikle düşünmüyordu. Bunu yapacaksa –yapacağı için değil ama yapacaksa bile– tamamen kendisi olmalıydı.

"Fahişeliği saydık mı?"

"File çoraplar çok sevimsiz."

Simon gri ipek gömleğinin kolundaki tohumu silkeledi. "Bu kadar seçici davrandığımıza göre, sanırım en iyisi çok zengin bir arkadaştan borç istemek olurdu."

Fleur gülümsedi. "Bunu yapardın, değil mi? Sormam yeterdi."

Simon dudaklarını büzdü. "Elbette ki sormayacağını biliyorum."

Fleur masanın üzerinden uzandı ve Simon'ı yanağından öptü. "Başka fikrin var mı?"

"Hımm... Peter, sanırım. Koyduğun bütün bu gülünç sınırlar düşünülürse, en büyük şansın o."

"Peter Zabel mı? Bizim Peter mı? Neon Lynx'in solo gitaristi? Onunla ne ilgisi var ki?"

"Sen benimle dalga geçiyorsun herhalde, bebeğim. Adamın bütün borsa simsarlarını arayıp duran sendin. Peter para kazanmayı tanıdığım herkesten daha iyi bilir. Değerli metal ve yeni borsa konularıyla bana bir servet kazandırdı. Sana hiç tüyo vermediğine inanamıyorum."

Fleur neredeyse su bardağını devirecekti. "Yani onu ciddiye almam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Fleur... Fleur... Fleur..."

"Ama adam dangalağın teki!"

"Bankacısı bu yorumuna kesinlikle itiraz ederdi."

Fleur, Peter'ı arayıp durumu en belirsiz şekilde anlatacak cesareti bulana kadar bir hafta daha geçmesi gerekti. "Ne dersin? Teoride konuşuyoruz. İnsan başlangıç olarak beş bin dolarla bir şey yapabilir mi?"

"Bu parayı kaybetmeye hazır olup olmadığına bağlı," dedi Peter. "Yüksek kazanç, yüksek risk demektir. Emtia borsa-

sından söz ediyorsun; döviz, petrol, buğday. Şekerin kilosu bir sent düşerse, bütün sermayeni kaybedersin. Çok riskli. Kendini şimdikinden daha kötü bir durumda bulabilirsin."

"Ben de öyle tahmin ettim... Evet." Fleur kendi dudaklarından dökülenleri duyunca dehşete kapıldı. "Umurumda değil. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Peter temel esasları açıkladı ve Fleur bütün boş zamanlarını, onun önerdiği emtia borsası hakkındaki kitaplara başını gömerek geçirmeye başladı. Metroda *Journal of Commerce* okuyor, yastığında *Barron's* açık halde uyuyakalıyordu. Ekonomi ve işletme konusunda aldığı bütün dersler temel esasları kavramasına yardımcı olmuştu ama bunu gerçekten yapacak cesareti var mıydı? Hayır. Fakat yine de yapacaktı.

Peter'ın tavsiyelerini izleyerek iki bin dolarını soya fasulyesine yatırdı, sıvılaştırılmış propan için bir sözleşme aldı ve hava durumu tahminlerini inceledikten sonra geri kalanı portakal suyuna yatırdı. Florida'da don yaşanınca soya fasulyeleri aşırı yağmur yüzünden çürüdü fakat sıvılaştırılmış propan roket gibi fırladı. Yatırımı yedi bin dolar olarak geri döndü. Bu kez parasını bakır, makarnalık buğday ve daha fazla soya fasulyesine bölüştürdü. Bakır ve buğday çöktü fakat soya fasulyesi dokuz bin dolarla geri döndü.

Her sentini tekrar borsaya yatırdı.

Kissy, 1 Nisan günü, *Kızgın Damdaki Kedi*'nin atölye prodüksiyonunda başrollerden Maggie rolünü kaptı. Haberi Fleur'e verirken evin içinde dans edip duruyordu. "Vazgeçmiştim! Sonra birkaç oyunculuk sınıfımda karşılaştığım şu kız beni aradı. Oynadığım bir sahneyi hatırlamış... Buna inanamıyorum! Gelecek hafta provalara başlıyoruz. Para ödenmeyecek

ve önemli birini çekecek kadar büyük bir prodüksiyon değil ama en azından oyunculuk yapacağım."

Provalar başladığında Fleur'ün günlerce Kissy'yi göremediği oldu ve görüştüklerinde de Kissy dalgındı. Evlerine tek bir "aygır" bile gelmedi ve Fleur nihayet onu tövbekârlıkla suçladı.

"Cinsel enerjimi depoluyorum," diye karşılık verdi Kissy.

Oyun günü geldiğinde Fleur o kadar gergindi ki hiçbir şey yiyemedi. Kissy'nin aşağılandığını görmek istemiyordu ve küçük, şirin ev arkadaşının Maggie gibi çok ağır bir rolü kaldırması mümkün değildi. Kissy komedi dizilerine aitti ve o da kesinlikle bulunmak istemediği bir yerdi.

Asansör, Fleur'ü Soho'da, boruları tangırdayan ve boyaları dökülen soğuk bir çatı katına çıkardı. Bir uçtaki küçük sahnede büyük bakır bir yataktan başka bir şey yoktu. Fleur, Kissy söz konusu olunca yatağın iyiye işaret olduğunu düşünmeye çalıştı.

Seyirciler diğer işsiz aktörlerden ve meteliksiz sanatçılardan oluşuyordu; görünürde tek bir menajer bile yoktu. Keten tohumu yağı gibi kokan sakallı bir adam Fleur'ün arkasındaki sıradan ona doğru eğildi. "Eh, gelinin mi, damadın mı arkadaşısın?"

"Şey, gelinin," diye cevap verdi Fleur.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Hey, saçlarını beğendim."

"Teşekkürler." Fleur'ün saçları artık omuzlarına değiyordu ve istediğinden daha fazla dikkat çekiyordu ama yine kesmek, zayıflık gibi geliyordu.

"Bir ara dışarı çıkmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Sorun değil."

Neyse ki oyun o anda başladı. Fleur derin bir nefes aldı ve zihninde parmaklarını çapraz yaptı. Seyirci sahne dışından gelen duş sesini duydu ve Kissy antika bir dantelli elbiseyle sahneye girdi. Aksanı yaz yasemininin kokusu kadar ağırdı. Elbisesini çıkarıp gerindi. Parmakları havada minik pençeler oluşturdu. Fleur'ün yanında oturan adam sandalyesinde kıpırdandı.

Kissy sahnede mırlarken, tıslarken ve tırmalayıp dururken, seyirciler iki saat boyunca büyülenmiş gibi onu izlediler. Umutsuz, kasvetli erotizmi ve ucuz eşya dükkânında satılan talk pudrası gibi bir sesle, Kedi Maggie'nin cinsel hüsranını muhteşem bir şekilde canlandırdı. Bu, Fleur'ün hayatında gördüğü en etkileyici performanslardan biriydi ve Kissy Sue Christie'nin ruhunun derinliklerinden geliyordu.

Oyun sona erdiğinde, Fleur bitkin düşmüştü. Kissy'nin sorununu şimdi çok daha iyi anlıyordu. Kissy'nin en yakın arkadaşı olarak onun ciddi bir dram aktrisi olabileceğine Fleur bile inanmadıysa, Kissy bir yönetmeni nasıl ikna edebilirdi ki?

Fleur kalabalığın arasından geçip onun yanına gitti. "İnanılmazdın!" diye bağırdı, Kissy'nin yanına varınca. "Ben hayatımda böyle bir şey görmedim!"

Kissy kıkırdayarak, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Benimle gel de kostümümü çıkarırken bana ne kadar harika olduğumu anlat."

Fleur onun peşinden uyduruk soyunma odasına girdi ve Kissy onu diğer kadın oyuncularla tanıştırdı. Fleur hepsiyle biraz lafladıktan sonra Kissy'nin tuvalet masasının yanındaki sandalyeye tünedi ve ne kadar harika olduğunu defalarca tekrarladı.

Kapının diğer tarafından bir erkek sesi, "Herkes giyindi mi?" diye sordu. "Kostümleri almam gerekiyor."

"Bir tek ben kaldım, Michael," diye seslendi Kissy. "İçeri gel. Tanışmanı istediğim biri var."

Kapı açıldı. Fleur döndü.

"Fleurinda, sana muhteşem kostüm tasarımcımız ve gelecekteki ünlü modacımızdan söz etmiştim. Fleur Savagar, Michael Anton'la tanış."

O anda her şey, sinema makinesindeki bozuk bir kare gibi donup kaldı. Michael'ın üzerinde mor satenli eski bir bowling gömleği ve askılarla tutturulmuş bol paçalı yün bir pantolon vardı. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen, Fleur'ün onu son gördüğünden çok da uzun boylu değildi; en fazla bir yetmiş filan olmalıydı. Çenesine kadar inen parlak sarı saçları, daracık omuzları, küçük bir göğüs kafesi ve çok zarif yüz hatları vardı.

Kissy bir terslik olduğunu yavaş yavaş anladı. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

Michael Anton başıyla onayladı. Fleur kendi benliğinin derinliklerine uzandı. "Bu senin o sihirli anlarından biri, Kissy," dedi, elinden geldiğince neşeli görünmeye çalışlarak. "Michael, benim erkek kardeşim Michel."

"Ah, Tanrım." Kissy bir Fleur'e bir Michel'e baktı. "Org müziği filan çalmalı mıyım?"

Michel bir elini pantolon cebine soktu ve kapıya yaslandı. "Birkaç kazoo notasına ne dersin?"

Michel aileden gelen zenginliğin zarafetiyle ve aristokrat bir aileden gelen birinin özgüveniyle hareket ediyordu. Tıpkı Alexi gibi. Ancak Fleur ona bakarken, gözlerinin bahar sümbülü kadar mavi olduğunu gördü.

Çantasını sımsıkı kavradı. "New York'ta olduğumu biliyor muydun?"

"Biliyordum."

Michel karşısında dururken Fleur orada daha fazla kalamazdı. "Gitmem gerek." Kissy'yi yanağından çabucak öptü ve Michel'e başıyla bile selam vermeden odadan çıktı.

Kissy sokakta ona yetişti. "Fleur! Dur! Bilmiyordum."

Fleur gülümser gibi yaptı. "Endişelenme. Sadece şok geçirdim, hepsi o."

"Michael... O gerçekten muhteşem biri."

"Harika..." Fleur bir taksi gördü ve işaret etmek için kaldırımdan indi. "Sen partine git, Manolya'm, odaya girdiğinde hepsinin önünde eğilmesini sağla."

"Sanırım seninle eve dönmeyi tercih ederim."

"Hayatta olmaz. Bu senin büyük gecen ve her dakikasının tadını çıkaracaksın." Fleur taksiye bindi, Kissy'ye el salladı ve kapıyı kapadı. Taksi hareket edince koltuğuna büzüldü ve eski öfkesinin benliğini sarmasına izin verdi.

Sonraki haftalarda, Fleur kardeşini unutmaya çalıştı fakat bir akşam kendini, Batı Elli Beşinci Cadde'de şimdi paydos ettiği için kapanmış olan dükkân kapılarının üzerindeki numaralara bakarak yürürken buldu ve sonunda aradığı adrese ulaştı. Yeri iyiydi ama gösterişsiz dükkânın vitrin camları kötü aydınlatılmıştı... ve vitrinde hayatında gördüğü en güzel giysiler vardı.

Michel, kadınların erkeklere benzeyecek şekilde smokin giyip kravat taktığı modern moda akımına katılmıştı. Küçük vitrinde Rönesans tablolarını andıran dört adet cüretkâr kadın elbisesi duruyordu. İpeklere, jarselere ve zarif krepdöşinlere

bakarken, güzel giysilere para harcamayalı ne kadar zaman olduğunu merak etti. Bu seçkin giysiler ona sitem ediyordu.

Bahar yerini yaza ve sonra da sonbahara bıraktı. Kissy'nin tiyatro grubu kapatılınca, yalnızca New Jersey'de gösteri yapan başka bir gruba katıldı. Fleur, yirmi beşinci doğum gününü Parker'dan bir zam daha koparark kutladı ve parasıyla kakao tohumları aldı.

Kazandığından çok kaybediyordu fakat kazandığında gerçekten büyük kazanıyordu. Hatalarından ders almak için çok çabalıyordu ve başlangıçtaki beş bin doları önce dörde, sonra tekrar dörde katlanmıştı. Parası arttıkça, riskli spekülasyonlara yatırması o kadar zorlaşıyordu ama bunun için kendini zorlamaya devam ediyordu. Sonuçta kırk bin dolar da beş bin kadar yararsızdı.

Kış gelmişti. Kafasını bakıra taktı ve altı haftada neredeyse otuz bin dolar kazandı ama stresten karnına ağrılar giriyordu. Sığır eti yükselirken domuz eti düştü. Fleur yoluna devam etti; yatırım yapıyor, tekrar yatırıyordu ve tırnaklarını etine kadar kemiriyordu.

Haziran ayının ilk gününde, finansal trene binişinden bir buçuk yıl sonra bilançosuna bakınca gördüklerine inanamadı. Başarmıştı! Sadece cesaretle, işini kurmak için yeterince para kazanmıştı. Ertesi gün her şeyini Chase Manhattan'da otuz günlük güvenli, güzel bir vadeli hesaba yatırdı.

Birkaç gün sonra akşam eve geldiğinde telefonun çaldığını duydu. Kissy'nin topuklularına takılarak yürüyüp telefona yanaştı ve ahizeyi kaldırdı.

"Merhaba, *enfant*."

O tanıdık kelimeyi son duyduğundan beri beş yıldan uzun süre geçmişti. Fleur telefonu sımsıkı kavradı ve yavaş yavaş, derin derin nefes aldı. "Ne istiyorsun, Alexi?"

"Hatır sormak yok mu?"

"Tam olarak bir dakikan var; sonra kapayacağım."

Alexi gücenmiş gibi iç geçirdi. "Pekâlâ, *chérie*. Son finansal başarını kutlamak için seni aradım. Çılgınca bir girişim ama sonuçta başarısı tartışılmaz. Bugün kiralık ofis aramaya başladığını duydum."

Fleur ürperdi. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Sana söylemiştim, *chérie*. Sevdiklerimi etkileyen her şeyi bilmek, benim işim."

"Senin beni sevdiğin filan yok," dedi Fleur, boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissederek. "Oyun oynamayı kes."

"Tam aksine, sen benim için çok değerlisin. Bunun için çok uzun süre bekledim, *chérie*. Umarım beni hayal kırıklığına uğratmazsın."

"Ne için uzun süre? Neden söz ediyorsun sen?"

"Hayalini koru, *chérie*. Benim kendiminkini koruduğumdan daha iyi koru."

19. BÖLÜM

Fleur dirseklerini tırabzana yaslayıp günün son ışıklarında esintiyle eğilen çimenleri izledi. Long Island'daki yazlık ev, cam ve ahşaptan yapılmış köşeli bina, kumlara ve suya karışıyordu. Dört Temmuz hafta sonu için buraya davet edildiğine çok memnundu. Bir süre şehirden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve aynı zamanda Alexi'nin sözlerini tekrarlayıp duran zihinsel ses kaydını da susturmalıydı. *Hayalini koru.* Alexi, onun Royale'e yaptığını unutmamıştı –gerçi Fleur unutmasını da beklemiyordu– ve hâlâ intikam istiyordu. Ancak gözünü dört açmak dışında ne yapması gerektiğini de pek bilmiyordu.

Endişelerini bir kenara bırakıp yeni ofisi için Yukarı Doğu Yakası'nda kiraladığı dört katlı evi düşündü. Tadilatlar devam ediyordu ve ağustos ortası taşınabilmeyi umuyordu ama ondan önce işe alacak bir personel bulmalıydı. Birkaç çıkış yakalarsa ve ciddi bir acil durum olmazsa, ajansı bahara kadar işletebilecek parası vardı. Ne yazık ki onunki gibi bir işin tam olarak ayağa kalkması için en azından bir yıl gerekiyordu, dolayısıyla en başından risk altındaydı fakat bu

sadece daha sıkı çalışması anlamına geliyordu ki bu konuda iyi olduğunu artık öğrenmişti.

Parker'dan aldığı maaşın bir süre daha devam edeceğini ummuştu ama Parker neler çevirdiğini öğrenince onu hemen işten atmıştı. Kötü ayrılmışlardı. Lynx dağılmıştı ve Parker işinin çok büyük bölümünü Fleur'ün omuzlarına yıkmıştı. Şimdiyse, gücendirdiği müşterileriyle oynamak zorunda kaldığı açığı kapama oyunu yüzünden Fleur'ü suçluyordu.

Fleur, kendi "havyar ajans"ının müşteri kitlesini müzisyenlerin ve aktörlerin dışına taşıyarak seçme bir yazar grubunu da aralarına katmaya karar vermişti; hatta belki ressamlar da olabilirdi. Yükselme potansiyeline sahip olduğunu düşündüğü her kim olursa. Simon Kale'in kurduğu rock grubu Rough Harbor'la çoktan sözleşme imzalamıştı ve Olivia Creighton'ı da Bud Sharpe'ın açgözlü parmaklarının arasından çekip almıştı. Bir de Kissy vardı. Üçü de aradığı kazanç potansiyelini sunuyordu fakat başlangıçtaki parası tükendikten sonra üç müşteri devam etmesini sağlamaya yetmezdi.

Güneş gözlüğünü başının üzerine kaydırırken Kissy'yi düşündü. *Vişne Bahçesi*'nin atölye prodüksiyonunda Irena rolünde hipnotize edici bir performans sergilemesi ve Fleur'ün, CBS'in hazırladığı bir pembe dizide tek repliklik bir rol ayarlaması dışında, *Kızgın Damdaki Kedi*'den beri pek bir şey olmamıştı ve Kissy seçmelere katılmayı yine bırakmıştı. Son zamanlarda yatak odasından çok fazla erkek geçiyordu ve her biri bir öncekinden biraz daha kaslı ve biraz daha aptaldı. Kissy'nin bir vitrine ihtiyacı vardı ve Fleur ona bunu nasıl sağlayacağını henüz bulamamıştı ki bu da, kendini kanıtlamak için sadece bahara kadar zamanı olan biri için iyiye işaret değildi.

Cam kapıların arasından, hafta sonunda kendilerine ev sahipliği yapan Charlie Kincannon'ı gördü. Charlie, Kissy'nin *Vişne Bahçesi* prodüksiyonunu desteklemişti ve Fleur onunla bu şekilde tanışmıştı. Adamın Kissy'ye tutulduğu gayet açıktı fakat adam akıllı, duyarlı ve başarılı olduğundan, Kissy ona aldırmıyordu. O kas yığını sersemleri tercih ediyordu.

Veranda kapıları, arkasından kayarak açıldı ve Kissy verandaya çıktı. Parti için tek parçalı pembe-mavi çizgili tulum giymiş, kalp biçimli büyük gümüş küpeler takmış ve ayaklarına düz tabanlı, boncuklu pembe sandaletler geçirmişti. Göğüsleri olan yedi yaşındaki bir kız çocuğuna benziyordu. "Saat geç oluyor, Fleurinda. İsmi lazım değilin konukları gelmeye başladı bile. Üzerini değiştirmeyecek misin?" Ucuna ruj bulaşmış pina colada'sından bir yudum aldı.

"Birazdan." Fleur'ün siyah mayosunun üzerine çektiği beyaz şortunun ön tarafında hardal lekesi vardı ve saçları, tuzlu sudan kaskatı olmuştu. Charlie Kincannon sendika üyesi olmayan birkaç Broadway gösterisini desteklediğinden, bu geceki partide birkaç bağlantı kurabilmeyi planlıyordu ve bunun için iyi görünmesi gerekiyordu. Ancak önce Kissy'nin pina colada'sına uzanarak bir yudum aldı. "Keşke ona ismi lazım değil demekten vazgeçsen. Charlie Kincannon çok nazik bir adam; zenginliğinden söz etmeye bile gerek yok."

Kissy yüzünü buruşturdu. "O zaman onunla sen çık."

"Olabilir. Ondan hoşlanıyorum, Kissy. Gerçekten. Çıktığın erkekler arasında muz yiyip Empire State Binası'na özlemle bakmayan bir tek o var."

"Çok tatlısın. Onu sana memnuniyetle veririm." Kissy pina colada'sını geri çekti. "Bana, eskiden tanıdığım vaftizci

bir rahibi hatırlatıyor. Beni kurtarmak istiyordu fakat bunu yaparsa ateşimin sönmeyeceğinden korkuyordu."

"Charlie Kincannon için 'ateşini söndürmüyorsun.' Seks bombasını oynamaya bu kadar ihtiyaç duyuyorsan sahnede yap da ikimiz de biraz para kazanalım."

"Gerçek bir kan emici gibi konuştun. Çok başarılı bir menajer olacaksın. Bu arada, bugün öğleden sonra kumsalda dikkatini çekmek için birbirlerini ezen şu çocukları fark ettin mi?"

"Emzikli bardağı olan mı yoksa *Star Wars* ışın kılıcı taşıyan mı?" Kissy'yi dinlerse, dünyadaki her erkeğin onu arzuladığına inanmaya başlayacaktı. Bacaklarındaki kumları silkeleyerek içeri girdi. "Duş alsam iyi olur."

"Düzgün bir şeyler giy. Neyse, boş ver. Nefesimi boşa harcıyorum."

"Artık bir işkadınıyım. Ciddi görünmem gerek."

"Yanında getirdiğin o aptal siyah elbise seni ciddi değil, ölü gösteriyor."

Fleur ona aldırmayarak içeri girdi. Evin köşeli tavanları, karo zeminleri ve minimalist Japon mobilyaları vardı. Ev sahibinin kum rengi bir kanepede oturmuş, viskiye benzer bir şeye üzgün gözlerle baktığını gördü. "Biraz konuşabilir miyiz, Fleur?"

"Elbette."

Fleur'ün yanına oturmasına izin vermek için *Tavşan Kaç* kitabını bir kenara itti. Charlie Kincannon, Fleur'e Dustin Hoffman'ın oynayabileceği bir karakteri hatırlatıyordu; o kadar parasına rağmen dünyanın geri kalanıyla uyumsuz görünmeyi başarabilen bir adam. Kısa siyah saçları, sevimli,

biraz biçimsiz yüz hatları ve bağa çerçeveli gözlüğünün arkasında ciddi bakışlı kahverengi gözleri vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Fleur.

Kincannon içkisini kadehin içinde döndürdü. "Yeniyetme biri gibi konuşmak beni utandırıyor ama sence Kissy'yle şansım nedir?"

Fleur gerildi. "Bunu söylemek biraz zor."

"Diğer bir deyişle, hiç şansım yok."

Kincannon o kadar tatlı ve üzgün görünüyordu ki Fleur'ün içi sızladı. "Bu senin hatan değil. Kissy şu anda kendini biraz sabote ediyor ve dolayısıyla erkekleri insan olarak görmek konusunda normalden daha kötü davranıyor."

Kincannon bunu düşünürken kahverengi gözlerindeki bakışlar daha da ciddileşti. "Bu durum benim için ilginç bir rol değişikliği oldu. Ben kadınların girişken olmasına alışkınım. Seksi biri olmadığımı biliyorum fakat genellikle zengin olduğum için bunu umursamazlar."

Fleur gülümsedi ve ondan daha da çok hoşlandı. Yine de koruması gereken bir arkadaşı vardı. "Ondan tam olarak ne istiyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamadım?"

"Gerçek bir ilişki mi istiyorsun yoksa sadece seks mi?"

"Elbette gerçek bir ilişki istiyorum. Seksi her yerde bulabilirim."

Kincannon o kadar alınmış gibiydi ki Fleur gerçekten ona inandı ve söylediklerini düşündü. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum fakat Simon dışında Kissy'nin gerçekte ne kadar akıllı olduğunu anlayan tek erkek sen oldun. Belki de vücuduna aldırmayıp beynine odaklanırsan dikkatini çekebilirsin."

Kincannon sitem dolu gözlerle ona baktı. "Cinsiyetçi gibi görünmek istemem ama Kissy'nin vücudunu görmezden gelmenin imkânı yok; özellikle de benim gibi güçlü cinsel dürtüleri olan biri için."

Fleur anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "En iyi tavsiyem bu."

Birkaç konuk gelmeye başlamıştı ve hafif aksanlı bir erkek sesi Fleur'ün kulaklarına ulaştı. "Ev inanılmaz. Şu manzaraya bak."

Olduğu yerde kaskatı kesilen Fleur başını çevirdiği anda Michel'in salona girdiğini gördü. O da Kissy'nin atölye grubunun bir üyesiydi, dolayısıyla davet edileceğini bilmesi gerekirdi. Hafta sonu keyfi buraya kadardı.

İlk karşılaşmalarından beri iki kez birbirlerine rastlamışlardı ve ikisinde de çok az konuşmuşlardı. Michel'in yanında, siyah saçları gözlerinin önüne düşen, atletik yapılı genç bir adam vardı. Ayaklarının otomatik bir şekilde başlangıç pozisyonunda durmasına bakılırsa dansçı olmalıydı.

Cam kapılar Fleur'ün en yakın kaçış yoluydu. Fleur kardeşini başıyla hafifçe selamladıktan sonra Charlie'den izin isteyip tekrar dışarı çıktı.

Ay yükseliyordu, Kissy ortada yoktu ve kumsal bomboştu. Fleur'ün içeri girip yıkanmadan önce zırhını kuşanması için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Suya doğru yürüdükten sonra serin, ıslak kumların üzerinde yürüyerek evden uzaklaştı. Dengesinin bu kadar kolay bozulmasına izin vermekten vazgeçmeliydi fakat Michel'i her gördüğünde çocukluğuna geri döndüğünü hissediyordu.

Kumların arasından çıktığını görmediği bir taşa ayağı takıldı. Niyetlendiğinden daha fazla yürümüştü ve geldiği yolu yürümek için döndüğü anda, elli metre önündeki kumulların

arasından bir adam çıktı. Issız bir kumsalda tek başına olmakla birleşince, adamın durgunluğu Fleur'ü tedirgin etti. Gecenin karanlığında simsiyah bir siluet gibi dikiliyordu; Fleur'ün bulaşmak istemeyeceği kadar uzun boylu ve iriyarıydı. Üstelik Fleur'e olan ilgisini gizlemeye de gerek görmüyordu. Fleur otomatik bir şekilde yazlık evin uzakta kalan ışıklarına baktı fakat yardım istemek için bağırsa bile sesini duyuramayacak kadar uzaktaydı.

New York'ta yaşamak onu paranoyaklaştırmıştı. Muhtemelen Charlie'nin konuklarından biri kendisi gibi partiden uzaklaşmak istemişti. Ay ışığında adamın Charles Manson[4] saçlarını ve daha kabarık görünen bıyıklarını seçti. Zihninde nedense *Helter Skelter* şarkısının sözleri yankılandı. Adımlarını hızlandırarak suya yaklaştı.

Adam birden elindeki bira kutusunu atıp ona doğru yürümeye başladı. Uzun, hızlı adımlarla yaklaştıkça, Fleur'ün vücudundaki bütün hücreler alarma geçti. Paranoyakça olsa da olmasa da adamın ne istediğini anlamak için beklemeye niyeti yoktu. Fleur tabana kuvvet koşmaya başladı.

Önce kendi nefes sesinden başka bir şey duyamadı ama çok geçmeden arkasında, kumların üzerindeki yumuşak ayak seslerini duydu. Kalbi deli gibi atıyordu. Adam peşinden geliyordu ve Fleur ondan daha hızlı koşmak zorundaydı. Bunu yapabileceğini düşündü. Artık her gün koşuyordu. Kasları güçlenmişti. Yapması gereken tek şey, temposunu yükseltmekti.

Suya yakın sert kumlarda kaldı. Bacaklarını açıp kollarını şişirdi. Koşarken bakışlarını yazlık evden ayırmıyordu fakat hâlâ fena halde uzaktaydı. Kumullara yönelirse ayakları

4 Aralarında Roman Polanski'nin hamile eşinin de bulunduğu 35 kişinin ölümünden sorumlu olduğu sanılan ABD'li seri katil (ed.n.).

gömülebilirdi ama adamınkiler de gömülürdü. Daha derin nefes aldı. Adam sonsuza dek ona ayak uyduramazdı ya. Bunu yapabilirdi. Kendini daha çok zorladı.

Adam peşini bırakmıyordu.

Fleur'ün ciğerleri yanıyordu ve ritmini kaybetmişti. Hırıltılı nefeslerle soluklanmaya çalıştı. Zihninde "tecavüz" kelimesi dönüp duruyordu. *Neden arayı açamadım?*

"Beni rahat bırak," diye çığlık attı. Sözleri zor anlaşılır şekilde ağzından çıkmıştı ve değerli havayı boşa harcamıştı.

Adam bağırarak bir şey söyledi. Yakındaydı. Neredeyse kulağının dibinde. Göğsü alev alev yanıyordu. Adam omzuna dokununca Fleur çığlık attı. Bir an sonra zemin altından kayıverdi ve adam onunla birlikte yere yuvarlandı. Kuma çarptıklarında adam aynı kelimeyi bağırarak tekrarladı ve Fleur bu kez duydu.

"*Çiçek!*"

Fleur'ün üzerine düşmüştü. Fleur ağırlığın altında soluklanmaya çalışırken ağzındaki kum tadını hissetti. Son gücüyle yumruğunu sıkıp bütün kuvvetiyle savurdu. Sert bir ses duydu. Adamın ağırlığı çekildi ve kollarının üzerinde yükselirken saçlarının uçları Fleur'ün yanağını okşadı. Adamın nefesi yüzüne çarptı ve Fleur tekrar yumruk attı.

Adam geri çekilince Fleur onu takip etti. Dizlerinin üzerine kalkmaya çalışarak yumruklarını peş peşe indirdi. Nereye vurduğunu umursamıyor, ulaşabildiği her yere vuruyordu; koluna, boynuna, göğsüne... Her darbesine bir hıçkırık eşlik ediyordu.

Sonunda adam kollarıyla onu sararak hareketsiz bıraktı. "Kes şunu, Çiçek! Benim. Jake."

"Sen olduğunu biliyorum, alçak herif! Bırak beni!"

"Sakinleşene kadar olmaz."

Jake'in tişörtünün yumuşak kumaşına gömülmüş burnuyla soluklanmaya çalıştı. "Sakinim ben."

"Hayır, değilsin."

"Evet, sakinim!" Fleur nefeslerini yavaşlatarak sesini sakinleştirdi. "Sakinim. Gerçekten."

"Emin misin?"

"Eminim."

Jake onu yavaş yavaş bıraktı. "Pekâlâ o zaman. Ben..."

Fleur bu kez yumruğunu adamın kafasına indirdi. "*Seni orospu çocuğu!*"

"Off!" Jake kolunu havaya savurdu.

Fleur'ün bir sonraki yumruğu Jake'in omzuna indi. "Seni kibirli, iğrenç..."

"Kes şunu!" Jake genç kadının bileğini yakaladı. "Bana bir daha vurursan, yemin ederim seni yere sererim."

Fleur bunu yapacağından gerçekten şüpheliydi ama adrenalinin etkisi geçmeye başlamıştı, elleri acıyordu ve o kadar zorlanmıştı ki bir yumruk daha atmaya kalkarsa kusacağından korkuyordu.

Jake onun önünde kumların üzerine çöktü. Dağınık saçları neredeyse omuzlarına dökülüyordu ve bıyığı, o sarkık alt dudağı dışında bütün ağzını örtüyordu. Beline kadar inmeyen bir Nike tişört, solgun kestane rengi şort ve uzun saçlarla, YEMEK İÇİN ÖLDÜRÜRÜZ yazılı bir mukavva tabela taşıyabilir gibi görünüyordu.

"Neden sen olduğunu söylemedin?" diye sordu Fleur, hâlâ soluklanmaya çalışırken.

"Beni tanıdığını sandım."

"Seni nasıl tanıyayım? Hava karanlık ve katil zanlısı posterinden fırlamış gibisin."

Jake bileğini bırakınca Fleur ayağa kalkmaya çalıştı. Böyle olmamalıydı; üzerinde hardal lekeli beyaz şort varken ve lastiğinden kurtulmaya çalışan atkuyruğuyla olmamalıydı. Onunla tekrar karşılaştığında elmaslar takmış olacağını hayal etmişti. Monte Carlo'da, bir kolunda Avrupalı bir prensle ve diğerinde Lee Iacocca'yla bir kumarhanenin basamaklarında duruyor olmalıydı.

"Yeni bir Tazı filmi çekiyorum," dedi Jake. "Tazı kör oluyor, dolayısıyla Coltları sesle kullanmayı öğrenmem gerekiyor." Ayağa kalkarken omzunu ovaladı. "Sen ne zaman böyle ödlek oldun?"

"Seri katile benzeyen bir adamın kumulların arkasından bana doğru geldiğini gördüğümde."

"Gözüm morarırsa..."

"Nerde o günler."

"Lanet olsun, Fleur..."

Hiçbir şey Fleur'ün hayal ettiği gibi gitmiyordu. Aslında soğukkanlı, ilgisiz, onu zor hatırlıyormuş gibi görünmek istiyordu. "Demek yeni bir Tazı filmi çekiyorsun. Bu seferkinde kaç kadını tokatlıyorsun?"

"Tazı biraz daha duygusallaşıyor."

"Bu senin için gerçekten yeni bir şey olmalı."

"Pislik yapma, tamam mı?"

Fleur'ün zihninde havai fişekler patlıyordu ve yine Johnny Guy Kelly'nin evinin önündeki çimenlikte, yağmurun altında, daha başlamamış bir sohbeti yeni bitiriyorlardı. Fleur dişlerini sıkarak konuştu. "Filmini tamamlamak için beni kullandın. Giysilerini çıkarmak istemeyen aptal ve saf bir çocuktum

ama Bay Kodaman'ın aşk makinesi bunu halletti. Çırılçıplak kalmaktan memnun olmamı sağladın. Sana Oscar ödülünü verdiklerinde hiç aklına geldim mi?"

Fleur suçluluk duygusu görmek istiyordu. Oysa Jake karşı saldırıya geçti. "Sen annenin kurbanı oldun, benim değil; en azından o kadar değil. Hesabını onunla hallet. Ve bunu yaparken, zarara girenin sadece kendin olmadığını da unutma. Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını kaybettim."

Fleur öfkelendi. "Sen! Burada gerçekten kendini mağdur taraf gibi mi göstermeye çalışıyorsun?" Fleur'ün eli kendiliğinden savruldu. Ona tekrar vurmayı planlamamıştı, kolu kendi kendine hareket etmişti.

Ama Jake kolunu havada yakaladı. "Sakın ha!"

"Ellerini onun üzerinden çeksen iyi edersin." Kumların üzerinden tanıdık bir ses onlara ulaştı. İkisi de dönüp bakınca Michel'i gördüler. Kendini kazara devlerin arasında bulmuş bir çocuğa benziyordu.

Jake, genç kadının kolunu tutan elini gevşetti ama bırakmadı. "Bu özel bir parti, ahbap, kendi işine bakmaya ne dersin?"

Michel daha da yaklaştı. Pamuklu kumaştan bir blazer ceket ve sarı bir file tişört giymişti; sarı saçları zarif yanağına çarparak savruluyordu. "Eve geri dönelim, Fleur."

Fleur kardeşine baktı ve her nasılsa, kendini onun koruyucusu olarak gördüğünü anladı. Bu çok gülünçtü. Michel ondan yarım kafa daha kısaydı ama cıva gibi refleksleri olan dev gibi bir adama, Jake Koranda'ya meydan okuyordu.

Jake'in dudakları kıvrıldı. "Bu onunla benim aramda, yani dayak yemek istemiyorsan bas git."

Tazı filmlerinden fırlamış bir replik gibiydi ve Fleur kavgayı neredeyse o anda kesecekti. Bunu yapabilirdi... fakat yapmadı. Michel, koruyucusu. Gerçekten burada kalıp Fleur'ü savunur muydu?

"Memnuniyetle giderim," dedi Michel, yumuşak bir sesle. "Ama Fleur benimle geliyor."

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi Jake.

Michel ellerini şortunun ceplerine soktu ve yerinden kıpırdamadı. Fiziksel güçle Fleur'ü Jake'ten alamayacağını biliyordu, bu yüzden beklemeye karar vermişti.

Tazı, narin yapılı, yumuşak sesli bir sarışının ona meydan okumasına alışkın değildi. Gözlerini kısarak Fleur'e baktı. "Arkadaşın filan mı?"

"O..." Fleur zorlukla yutkundu. "Bu benim kardeşim, Michael An..."

"Adım Michel Savagar."

Jake ikisini de inceledikten sonra geri çekildi ve dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Keşke hemen söyleseydin. Aynı anda birden fazla Savagar'la aynı yerde olmamayı kural edindim. Sonra görüşürüz, Fleur." Ve çevik adımlarla sahilden uzaklaştı.

Fleur kumları kısa bir süre inceledikten sonra başını kaldırıp kardeşine baktı. "Seni ikiye bölebilirdi."

Michel omuz silkti.

Fleur yumuşak bir sesle, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Michel onun üzerinden okyanusa baktı. "Sen benim ablamsın," dedi. "Bir erkek olarak bu benim sorumluluğum." Başka bir şey söylemeden eve doğru yürümeye başladı.

"Dur." Fleur otomatik bir şekilde hareket etti. Kumlar eski yaralar gibi ayaklarını tuttu fakat kendini kurtardı.

Michel'in dükkânının vitrininde gördüğü güzel kıyafetler zihninde canlandı. Kimdi bu adam?

Michel, yanına gelmesini bekledi ama Fleur ona ulaştığında ne diyeceğini bilemedi ve boğazını temizledi. "Sen... Bir yere gidip konuşmak ister misin?"

Saniyeler geçti. "Tamam."

Michel eski model MG'sini Hampton Bays'deki bir lokantaya sürerken ikisi de konuşmuyordu. Müzik dolabından Willie Nelson'ın sesi yayılırken garson kızarmış patates, midye ve bir bira sürahisi getirdi. Fleur kendini konuşmaya zorlayarak ona manastırdaki hayatından söz etmeye başladı.

Michel ona aldığı eğitimi ve büyükannesine duyduğu sevgiyi anlattı. Fleur, Michel'in işini kurmak için kullandığı parayı Solange'ın ona bıraktığını öğrendi. Bir saat çabucak akıp geçti. Sonra bir saat daha. Fleur dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu anlatırken, Michel de eşcinsel olduğunu anlamanın dehşetini açıkladı. Lokantanın önündeki neon tabelanın mavi ışığı saçlarına yansırken, Fleur eski ahşap masanın üzerinden ona doğru eğilerek Flynn ve Belinda'dan söz etti.

Michel'in gözlerinde öfke ve acı pırıltıları belirdi. "Bu her şeyi açıklıyor."

Alexi'den söz ederken birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Lokantacılar mekânı kapamaya hazırlanıyorlardı. "Seni çok kıskanıyordum," dedi Fleur sonunda. "Benim mahrum edildiğim her şeye senin sahip olduğunu sanıyordum."

"Ben de sen olmak istiyordum," dedi Michel. "İkisinden de uzakta."

Mutfaktan tabak çanak sesleri geliyordu ve garson kızgın gözlerle onlara bakıyordu. Fleur, Michel'in bir şeyler

daha söylemek istediğini fakat doğru kelimeleri bulmakta zorlandığını fark etti.

"Söyle bana."

Michel eski masanın yüzeyine baktı. "Senin için kıyafet tasarlamak istiyorum," dedi. "Bunu hep istedim."

Ertesi sabah mandalina rengi bikinisini giydi, saçlarını gevşek bir topuz yaptı ve üstüne beyaz, kısa bir plaj elbisesi geçirdi. Salonda kimse yoktu fakat pencereden bakınca Charlie ile Michel'i pazar gazeteleriyle verandada uzanırken gördü. Michel'in o günkü kıyafetini görünce gülümsedi; Bermuda şort ve arkasına "Bir Günde Kuru Temizleme" yazılmış zümrüt yeşili bir tişört. Yersiz bir nefretle geçen bunca yıldan sonra, beklenmedik bir şekilde bir erkek kardeşi olmuştu. Sindirmekte zorlanıyordu.

Mutfağa girip kendine bir fincan kahve koydu. "İki fincana ne dersin?"

Olduğu yerde hızla döndü ve kapıda dikilen Jake'i gördü. Uzun saçları duştan ıslanmıştı. Üzerinde gri bir tişört ve altı yıl önce Belinda onu arka bahçedeki mangal partisine davet ettiğinde giydiğine benzeyen soluk renkli bir mayo vardı. Fleur, dün geceki karşılaşmalarının tesadüf olmadığını tahmin etmişti. Charlie'nin parti davetlilerinden biri de oydu, Fleur'ün burada olduğunu biliyordu ve onu bulmak için peşinden gelmişti.

Fleur arkasını döndü. "Lanet olasıca kahveni kendin al."

"Dün gece seni korkutmak istemedim." Jake kahve sürahisine uzanırken kolu Fleur'ünkine süründü. Genç kadının burnuna Dial sabun ve naneli diş macunu kokusu geldi. "Çok ayık değildim. Özür dilerim, Çiçek."

Fleur kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben de özür dilerim. Kafanı yarmak istememiştim."

Jake tezgâha yaslanarak kahvesini yudumladı. "*Tutulma*'da gayet iyiydin. Beklediğimden daha iyiydin."

"Ah, sağ olasın."

"Kumsalda benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Fleur reddedecek oldu ama o anda Charlie'nin konuklarından birinin aşağı indiğini duydu. Bu, Fleur'ün söylemek istediklerini söylemesi için iyi bir fırsattı. "Önder buyur."

Verandadaki gruptan uzak durarak yan kapıdan çıktılar. Fleur espadrillerini çıkarıp bir kenara attı. Rüzgâr Jake'in Vahşi Batı saçlarını savuruyordu. Su kıyısına ulaşana kadar ikisi de konuşmadı. "Bu sabah kardeşinle biraz konuştum," dedi Jake. "Michael iyi bir çocuk."

Jake yılları bu kadar kolay yok sayabileceğini mi sanıyordu? "Yani bir moda tasarımcısına göre demek istiyorsun."

"Ne kadar çabalarsan çabala, beni kışkırtamazsın."

Göreceğiz bakalım.

Jake kumların üzerine çöktü. "Pekâlâ, Çiçek, haydi bakalım."

Fleur'ün içinde asitli sözler dönüp duruyor, bütün öfkesi ve acısı dökülmeyi bekliyordu. Ancak mavi-sarı kuyruklu bir uçurtmayı uçuran bir babayı ve oğlunu izlerken, hiçbirini söyleyemeyeceğini anladı; gururundan geri kalanı korumak istiyorsa bunu yapamazdı. "Kalıcı bir yara yok," dedi. "O kadar önemli değildin." Kendini zorlayarak kumların üzerinde Jake'in yanına oturdu. "Ve yaptığı şeyle yaşamak zorunda olan sendin."

Jake güneşe karşı gözlerini kıstı. "Önemli değilse, neden sana servet kazandıran bir kariyerden vazgeçtin? Ve ben neden *Pazar Sabahı Tutulması*'ndan beri tek kelime yazamadım?"

"Hiç mi yazmadın?" Fleur biraz tatmin olduğunu hissetti.

"Son zamanlarda benim imzamı taşıyan yeni bir oyun görmedin, değil mi? Beton gibi bir yazar tıkanmasına girdim."

"Vah vah."

Jake bulduğu bir denizkabuğunu suya fırlattı. "İşin komik tarafı şu ki sen ve annenle tanışana kadar gayet güzel yazıyordum."

"Dur bir dakika. Beni mi suçluyorsun yani?"

"Hayır." Jake iç çekti. "Sadece pislik yapıyorum."

"Bak bu iyi becerdiğin bir şey işte."

Jake, genç kadının gözlerine baktı. "O hafta sonu aramızda olanların *Tutulma*'yla hiçbir ilgisi yoktu."

"Bırak bu ayakları." Kararlılığına rağmen, sözler Fleur'ün ağzından kendiliğinden dökülüyordu. "O film senin için her şey demekti ve ben de büyük fırsatını mahvediyordum. Saçma sapan bir şekilde yanlış kişiye âşık olmuş on dokuz yaşında bir çocuk. Sen yetişkin bir erkektin ve deneyimliydin."

"Yirmi sekiz yaşındaydım. Ve inan bana, o gece hiç de çocuğa filan benzemiyordun."

"Senin sevgilin annemdi be!"

"İçin rahat edecekse, onunla aramızda hiçbir şey geçmedi."

"Bunları duymak istemiyorum."

"Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey, kişilik değerlendirmesinde çok kötü olduğum."

Fleur annesini o kadar iyi tanıyordu ki Belinda'nın Jake'in işini kolaylaştırdığından emindi ama umursamadı. "Peki, sen Bay Masum'san, neden o zamandan beri hiçbir şey yazamadın? Kişiliğinin çamurlu derinliklerini görebildiğimi iddia edemem ama yazarlık krizinle on dokuz yaşındaki o aptal çocuğa yaptıkların arasında bir bağlantı olmalı."

Jake, kumlarını Fleur'ün üzerine saçarak ayağa kalktı. "Ben ne zaman aziz adayı oldum ki? On dokuz yaşındaydın ve hiç de *çocuğa* benzemiyordun." Tişörtünü çıkararak suya koştu ve bir dalganın içine daldıktan sonra yüzerek açıldı. Yüzüşü her zamanki gibi berbattı. İriyarı erkek güzeli film yıldızı. Pislik. Fleur intikam almak istiyordu ve Jake nihayet yüzeye çıktığında, Fleur plaj elbisesinin kuşağını çözüp yere bıraktı. Altında, Kissy'nin ona aldığı mandalina rengi minik bikinisi vardı ve kalçalarını sallayacak şekilde bir ayağını diğerinin tam önüne koyarak suya doğru mükemmel bir podyum yürüyüşü yaparken Jake'in her şeyi net bir şekilde görmesine dikkat etti. Suyun kenarına geldiğinde kollarını kaldırıp tokalardan kurtulan saçlarını düzeltti ve bacaklarını her zamankinden daha da uzun gösterecek şekilde gerindi. Jake'in izlediğinden emin olmak için göz ucuyla ona baktı. İzliyordu. Güzel. Kendi kendini yiyebilirdi.

Fleur suya daldı ve bir süre yüzdükten sonra çıkıp Jake'in oturduğu yere döndü. Jake plaj elbisesini kucağında tutuyordu ve Fleur onu almak için eğildiğinde, Jake ulaşamayacağı şekilde geri çekti. "Bir huzur ver. Üç aydır atlarla çalışıyorum ve bu güzel bir manzara değişikliği oldu."

Fleur doğrulup uzaklaştı. Jake Koranda, Fleur için hiç tanımadığı büyükannesi kadar ölüydü.

Jake, yazlık eve girene kadar Fleur'ün arkasından baktı. Onu bunalıma sokan o on dokuz yaşındaki güzel kız, bu kadının eline su bile dökemezdi. Her erkeğin hayaline dönüşmüştü. Yanlış mı görüyordu yoksa o küçük kalçalar o uzun bacakların üzerinde her zamankinden daha mı yukarıda duruyordu? Plaj elbisesini geri vermeliydi; o zaman incecik ip parçalarının

tuttuğu mandalina rengi o gülünç bikiniyi giyen vücuda bakarak kendine işkence etmek zorunda kalmazdı. O bikiniyi üç lokmada yutabilirdi.

Ateşini söndürmek için suya yöneldi. Oğluyla uçurtma uçuran adam, kumulların üzerine çıkar çıkmaz Fleur'ü fark etmişti ve şimdi daha iyi görebilmek için suya doğru geliliyordu. Hep öyle olmuştu; Fleur yarattığı kargaşanın farkında bile olmadan geçip giderken, erkekler birbirlerine çarpıyordu. Fleur, kuğuya dönüştüğünü anlayacak kadar uzun süre aynaya bakmayan çirkin ördek yavrusuydu.

Jake bir süre yüzdükten sonra kumsala geri döndü. Fleur'ün plaj elbisesi kumların üzerinde duruyordu. Jake onu alırken burnuna önceki gece kollarında çırpınırken duyduğu hafif çiçek kokusu geldi. Tam bir pislik gibi davranmıştı ve Fleur ona karşı koymuştu. Öyle ya da böyle, ona her zaman karşı koymuştu.

Jake ayaklarını kuma gömdü. Zihninde bir müzik çalmaya başladı. Otis Redding. Creedence Clearwater. Fleur, Vietnam'daki bütün sesleri geri getiriyordu. Johnny Guy'ın evinin çimenliğinde diz çökerek sırılsıklam ve hıçkırıklara boğulmuş halde onu kollarında tuttuğu anı hiç unutamamıştı. Jake'in içindeki duvarda –sağlam olduğunu sandığı o duvarda– bir delik açmıştı ve Jake bütün duvarın yıkılacağından korktuğu için o zamandan beri tek kelime yazamamıştı. Yazmak, kendini ifade edebildiği tek yoldu ve o olmadan yarım bir hayat yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Kumsal evine bakarken Fleur'ün dönüştüğü kadının, kendisinin düştüğü zindanın anahtarına sahip olup olmadığını merak etti.

20. BÖLÜM

Şehre döndükten sonra Fleur'ün uykularını karanlık ve erotik rüyalar işgal etmeye başlamıştı. Kumsaldaki güreşmelerinin içsel bir cinsel akü yü harekete geçirip geçirmediğini merak ediyordu. Bu ironi olmaz mıydı? Bir erkeğin dokunuşuna açtı fakat şu anda bir sevgili bulmayı düşünemeyecek kadar meşguldü.

Kumsaldaki partiden iki hafta sonra bir akşam Michel butiğini kaparken, kendisi dik sırtlıklı bir sandalyede oturuyordu. Başlangıçta birbirleriyle konuşmak için bahaneler uydurmuşlardı. Michel onun Long Island'dan dönerken trafiğe takılıp takılmadığını öğrenmek için aramıştı. Fleur doğum gününde Kissy'ye almak istediği bir elbiseyle ilgili tavsiye istemek için aramıştı. Sonunda ikisi de bahaneleri bir kenara atmışlardı ve birbirlerinin varlığından açıkça zevk almaya başlamışlardı.

"Dün gece hesaplarına baktım." Fleur kotuna bulaşan talaşları silkeledi. "Açıkçası... Finansal durumun berbat."

Michel dükkânın ön ışıklarını söndürdü. "Ben sanatçıyım, işadamı değilim. Seni bu yüzden tuttum ya."

"En yeni müşterim." Fleur gülümsedi. "Bir moda tasarımcısını temsil edeceğim hiç aklıma gelmezdi ama beni heyecanlandırdı. Elbiselerin ve tuvaletlerin, bu şehrin yıllardır gördüğü en değişik şeyler. Yapmam gereken tek şey, insanların onları istemesini sağlamak." Ellerini hayali bir kristal kürenin üzerinde dolaştırdı. "Geleceğinde ün, servet ve muhteşem bir menajerlik görüyorum." Bir an sonra ekledi. "Yeni bir sevgili de."

Michel ablasının arkasına geçerek atkuyruğunu tutan lastiği çekti. Fleur bütün günü konakta marangozlarla geçirmişti ve üstü başı leş gibiydi. "Ün ve servet sana kalsın; sevgililerimi rahat bırak," dedi. "Damon'ı sevmediğini biliyorum ama..."

"Mızmız salağın teki." Damon, Michel'in Charlie'nin kumsal partisine getirdiği siyah saçlı dansçıydı. "Erkek seçimin Kissy'ninkinden bile daha kötü. Onun aygırları sadece aptal. Seninkiler aynı zamanda art niyetli."

"Çünkü onu korkuttun. Saç fırçanı ver. Kötü bir Bette Davis modeline benziyorsun. Şu kotun da midemi ağzıma getiriyor. Gerçekten, Fleur, şu giysilerine daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Sana tasarımlarımı göst..."

Fleur çantasından saç fırçasını kaptı. "Acele et de saçlarımı bitir. Kissy'yle buluşmam gerekiyor ve sadece maddi açıdan berbat durumda olduğunu söylemek için uğradım. Ayrıca ticaretten de bir halt anladığın yok. Yine de seni bağışlıyorum. Yarın gece konakta akşam yemeğinde Kissy ve bana katıl."

"Akşam yemeği daveti vermek için bazı eksiklerin yok mu? Duvarlar ve mobilyalar gibi?"

"Resmi bir şey değil ki." Fleur yerinden fırladı, kardeşini öptü ve gitti. Batı Elli Beşinci Cadde'ye çıkarken doğaçlama

yemek davetinde bulunurken, Michel'in, ne kadar gergin olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti.

Yukarı Batı Yakası'ndaki kırmızı tuğlalı konağı, satın alma opsiyonuyla kiralamıştı. Binanın dört katı tuhaf bir şekilde bölündüğü için –dikey olmak yerine yatay şekilde– iyi bir fiyat koparmıştı ve sıradışı kat planını kendi lehine çevirmişti. Evin daha küçük olan arka bölümünde kendisi oturacak ve daha büyük olan ön kısmını ofis olarak kullanacaktı. Her şey yolunda giderse, bundan bir ay sonra, ağustos ortalarında taşınabilecekti.

"Kimse burayı La Grenouille'le karıştırmayacak," dedi Michel, yakında Fleur'ün ofisi olacak kontrplak tabakalarından ve iki bıçkı sehpasından bozma masanın ön tarafına konulan katlanır iskemlede zarifçe otururken.

Kissy, gözlerini Michel'in beyaz pantolonuna ve Yunan köylüsü gömleğine dikerek baktı. "Seni La Grenouille'ye zaten almazlar, o yüzden sızlanmayı kes."

"Ama ben senin orada olduğunu duydum," dedi Michel. "İsmi lazım değil Bay Kincannon'la."

"Bir grup inek arkadaşıyla birlikte." Kissy yüzünü buruşturdu. Charlie Kincannon'ı sık sık görse de, ondan nadiren söz ediyordu ki bu da Kincannon'ın onun kalbini kazanma planı açısından umut vaat etmiyordu.

Fleur paket servis kutularından limonlu tavuk ve baharatlı Szechuan karideslerini çıkarmaya başladı. "Keşke sen de yanıma taşınsan Kissy. Tavan arası tamamlandı, dolayısıyla orayı kendine ayırabilirsin; senin dairenin iki katı olduğunu söylememe bile gerek yok. Mutfağı var, su tesisatı çalışıyor

ve ön antreden kendine ait bir girişin bile olacak, yani oyun arkadaşlarına dil çıkaramayacağım."

"Evimi seviyorum. Ve sana söylemiştim; taşınmak beni delirtiyor. Mecbur olmadığım sürece yapmam."

Fleur pes etti. Kissy şu anda yerinden o kadar memnundu ki sahip olduğundan daha fazlasını hak ettiğine inanmıyordu ve ne kadar uğraşsa da arkadaşını ikna edemeyeceğini biliyordu.

Kissy kâğıt peçeteyle ağzını sildi. "Gizeme ne gerek var? Michel'le beni buraya bir duyuru yapmak istediğin için çağırdın. Nedir o?"

Fleur şarabı işaret etti. "Doldur, Michel. Şerefe kadeh kaldıracağız."

"Çin yemeğiyle Beaujolais mi? Ciddi misin, Fleur?"

"Eleştirme, sadece işini yap." Michel kadehleri doldurdu ye Fleur hissetmediği bir güveni yansıtmaya kararlı bir tavırla kendininkini kaldırdı. "Bu gece en sevdiğim iki müşterimin şerefine içiyoruz; sizi zirveye ulaştıracak dehanın da. Yani ben." Fleur kadehini onlarınkine vurduktan sonra içkisini yudumladı. "Michel, tasarımlarını neden hiç sergilemedin?"

Michel omuz silkti. "İlk yılımda bir defile düzenlemiştim ama bir servete mal oldu ve kimse gelmedi. Tasarımlarım Yedinci Cadde'dekiler gibi değil ve bir ismim de yok."

"Doğru." Fleur, Kissy'ye döndü. "Ve görünüşün yüzünden seni de kimse istediğin rollerin seçmelerine almıyor."

Kissy tabağındaki karidesi iterek asık bir yüz ve başıyla onayladı.

"İkinizin de kariyerinizde ihtiyaç duyduğunuz şey vitrin ve bunu nasıl yapacağımızı buldum." Fleur kadehini bıraktı. "Üçümüz arasında basının ilgisini çekme şansı en yüksek olan kim?"

"Yüzümüze mi vuracaksın?" diye homurdandı Kissy.

Michel herkesin bildiğini söze döktü. "Sen tabii ki. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Hiç öyle düşünmüyorum," dedi Fleur. "Haber duyulduktan sonraki bir hafta sayılmazsa, iki yıldır New York'ta olduğum halde kimse peşimden gelmedi. Adelaide Abrams bile geri dönmemi umursamadı. Gazeteler son derece sıkıcı olan Fleur Savagar'ı istemiyor. Onlar Taş Bebek'i istiyor." Adelaide'ın dedikodu köşesini gösterecek şekilde katladığı akşam gazetesini onlara verdi.

Kissy yüksek sesle okudu.

> Yıldız Jake Koranda, Dört Temmuz hafta sonunda Quogue kumsallarında Taş Bebek Fleur Savagar'la dolaşırken görüldü. En yeni Tazı filminin Arizona'daki çekimlerine ara veren Koranda, milyoner eczacılık firmasının sahibi Charles Kincannon'ın yazlık evinde konuktu. Arkadaşlarının söylediklerine göre, Taş Bebek ve Koranda'nın gözleri birbirlerinden başkasını görmüyordu. Şu ana kadar ne Koranda'nın Batı Sahili bürosundan ne de son birkaç yıldır New York'ta sessizce menajerlik kariyerini sürdüren Taş Bebek'ten herhangi bir yorum gelmedi.

Kissy bembeyaz bir yüzle başını kaldırdı. "Özür dilerim, Fleurinda. Geçmişin gündeme getirilmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ve Abrams bir haber yakaladığında peşini bırakmaz. Onunla kimin konuştuğunu bilmiyorum fakat..."

"Haberi sızdıran benim," dedi Fleur.

İkisi de ona baktılar.

"Bize nedenini söyleme nezaketini gösterir misin?" diye sordu kardeşi.

Fleur derin bir nefes alarak kadehini kaldırdı. "Benim için sakladığın tasarımlarını çıkar ortaya, Michel. Taş Bebek geri dönüyor ve ikinizi de beraberinde getiriyor."

Belinda alkolü bıraktığından beri ayıkken acıya dayanmanın daha zor olduğunu anlamıştı. Teybe bir kaset koydu ve parmağının ucuyla düğmeye bastı. Oda Barbra Streisand'ın *The Way We Were* notalarıyla dolarken, saten yastıklara uzandı ve yanaklarından yaşlar süzüldü.

Bütün asiler ölmüştü. Önce Salinas yolunda Jimmy gitmişti; sonra Sal Mineo o korkunç cinayetin kurbanı olmuştu. Sonunda da Natalie Wood'u kaybetmişlerdi. *Asi Gençlik* filminin bütün başoyuncuları hayata erken veda etmişlerdi ve Belinda sıradakinin kendisi olacağından korkuyordu.

Natalie'yle neredeyse aynı yaştaydılar ve Natalie de Jimmy'yi sevmişti. Kendisine göre daha çocuk olduğu için filmin çekimleri sırasında Jimmy onunla dalga geçmişti. Kötü Çocuk Jimmy Dean, Natalie'nin duygularıyla oynamıştı.

Ölüm Belinda'nın ödünü patlatıyordu ama yine de Errol Flynn'in ona verdiği altın takının yanındaki eski mücevher kutusunun dibinde haplar gizliyordu. Hayatını daha fazla bu şekilde sürdüremezdi ama benliğinin derinliklerindeki iyimser tarafı ona işlerin yoluna gireceğini söylemeye devam ediyordu. Alexi ölebilirdi.

Belinda bebeğini çok özlüyordu. Alexi, Fleur'le bağlantı kurmaya kalkıştığı takdirde Belinda'yı sanatoryuma kapatacağını söylemişti. Kronik alkol bağımlıları için bir sanatoryum; son iki yıldır ağzına bir damla alkol koymamış olsa bile. Alexi

artık evden hiç çıkmamasına rağmen, Belinda onu nadiren görüyordu. Birinci kattaki süitinden işini sürdürüyor, siyah takım elbiseler giyip asık suratlarla dolaşan ve koridorlarda Belinda'nın yanından tek kelime etmeden geçip giden bir dolu asistanla çalışıyordu. Neredeyse hiçbiri onunla konuşmuyordu. Belinda'nın gündüzü gecesine karışıyor, sonsuz bir çizgi gibi önünde ve arkasında uzanıyor, her biri bir öncekinden farksız görünüyordu; o kadar ki Alexi'nin ölebileceği umudu dışında yaşamak için artık hiçbir neden göremiyordu.

Eskiden Alexi'nin kolunda bir balo salonuna veya restorana girdiğinde, o ortamdaki en önemli kadın olurdu. İnsanlar iyilik istemek için ona koşardı. Ne kadar güzel olduğunu söylerlerdi. Dokunduğu her şey özellik kazanırdı. Onlar en güzel günlerdi.

Şarkı bitti. Belinda yataktan kalktı, şarkıyı tekrar dinlemek için başa sarma tuşuna bastı. Müzik, kapının açıldığını duymasını engelledi ve arkasını dönene kadar Alexi'nin içeri girdiğini anlamadı.

Alexi'nin onu son ziyaretinden beri yaklaşık bir ay geçmişti ve saçlarının taranmış, gözlerinin ağlamaktan kızarmamış olmasını diledi. Gergin bir tavırla sabahlığının önüyle oynadı. "Ber-berbat durumdayım."

"Ama hep güzelsin," diye karşılık verdi Alexi. "Benim için toparlan, *chérie*. Bekliyorum."

Alexi'yi böylesine tehlikeli yapan şey buydu. Korkunç zalimliği değil, amansız şefkati. İkisi de kasıtlıydı ve ikisi de kendi içinde tamamen gerçekti.

Alexi odanın en rahat koltuğuna yerleşirken Belinda ihtiyacı olan şeyleri topladı ve banyoya girdi. Geri döndüğünde Alexi yatağa uzanmıştı ve odanın karşı tarafındaki dışında

bütün ışıklar sönüktü. Loş ışık Alexi'nin sağlıksız görüntüsünü ve Belinda'nın gözlerinin kenarındaki çizgileri gizliyordu.

Belinda'nın üzerinde sade bir beyaz gecelik vardı. Ayak tırnaklarına sadece cila sürmüştü ve sildiği yüzünde hiç makyaj yoktu. Saçlarına bir kurdele bağlamıştı.

Hiç konuşmadan yatağa sırtüstü uzandı. Alexi karısının geceliğini beline kadar sıyırdı. Alexi onu okşayıp külotunu yavaşça çıkarırken Belinda bacaklarını sımsıkı kapadı. Dizlerinin itildiğini hissettiğinde korkuyormuş gibi inledi ve Alexi onu, çok sevdiği derin okşamalarından biriyle ödüllendirdi. Belinda onu memnun etmek için yine bacaklarını birbirine bastırmaya çalıştı ama Alexi bacaklarının içini öpmeye başlayınca gözleri kapandı. Bu, söze dökülmeyen anlaşmalarıydı. Alexi'nin artık ergen metresleri olmadığından, Belinda onun çocuk gelinini oynuyordu ve Alexi de onun Flynn'i hatırlayabilmesi ve James Dean'i hayal edebilmesi için gözlerini kapamasına izin veriyordu.

Alexi genellikle işini bitirir bitirmez gidiyordu fakat bu kez sarkık göğsünde bir ter parıltısıyla hiç kıpırdamadan yattı. "İyi misin?" diye sordu Belinda.

"Bana sabahlığımı verir misin, *chérie*? Cebinde haplarım var."

Belinda sabahlığını kocasına verdi ve Alexi ilaç şişesini çıkarırken Belinda arkasını döndü. Hastalığı Alexi'yi zayıflatmak yerine güçlendirmişti. Şimdi birinci kattaki kalesi ve emirlerini yerine getiren dikkatli asistanlarından oluşan ordusuyla, kendini yenilmez hale getirmişti.

Belinda duş almak için banyoya girdi. Geri döndüğünde Alexi hâlâ oradaydı; bir koltuğa oturmuş, içkisini yudumlu-

yordu. "Senin için viski istedim." Kadehiyle gümüş bir tepside duran bir kadehi işaret etti.

Her zamanki zalimliği. Şefkatin ardından sıkı örgüler halinde gelen zalimlik, yirmi beş yıldan uzun süredir Belinda'nın hayatının akışını belirliyordu. "Artık içmediğimi biliyorsun."

"Gerçekten, *chérie*, bana yalan söylememelisin. Hizmetçilerin, çöp sepetlerinin dibinde gizlenmiş halde bulduğu boş şişelerden haberim olmadığını mı sanıyorsun?"

Boş şişe filan yoktu. Bu, karısını emirlerine uydurmak için kullandığı bir tehditti. Belinda, kocasının gösterdiği sanatoryum resimlerini hatırlıyordu; İsviçre Alpleri'nin en ücra yerlerinden birindeki çirkin gri binalar. "Benden ne istiyorsun, Alexi?"

"Sen aptal bir kadınsın. Aptal ve çaresiz bir kadın. Bir zamanlar seni neden sevdiğimi bile anlayamıyorum." Alexi'nin şakağında küçük bir kas seğirdi. "Seni gönderiyorum," dedi aniden.

Belinda'nın kanı dondu. Çirkin gri binalar, karda büyük soğuk taşlar gibi diziliyordu. Eski mücevher kutusunun dibinde gizlediği hapları düşündü.

Artık bütün asiler öldü.

Alexi bacak bacak üstüne attı ve yine içkisini yudumladı. "Görünüşün sinirimi bozuyor. Artık yakınımda olmanı istemiyorum."

Haplarla kendini öldürse canı yanmazdı. Natalie'nin başının üzerine çıkan boğucu tuzlu su veya Jimmy'nin öldüğünde hissettiği korkunç acı gibi olmazdı. Sadece yatağına uzanıp sonsuz bir uykuya dalardı.

Alexi Savagar'ın sert Rus gözleri Belinda'nın tenini jilet gibi kesti. "Seni New York'a gönderiyorum," dedi. "Oraya gittiğinde ne yapacağın beni artık ilgilendirmiyor."

Bebek Diriliyor

21. BÖLÜM

Bronz renkli saten elbise; yüksek yakası, çıplak omuzları ve yırtmaçlı eteğiyle vücudunu sarıyordu. Fleur saçlarını ortadan ayırmak ve bir Flamenko dansçısı gibi düşük bir İspanyol topuzu yapmak istedi ama Michel izin vermedi. "O müthiş yele, Taş Bebek'in özelliği. Bu gece saçlarını açık bırakmalısın."

Fleur konaktaki süitine yeni taşınmıştı fakat Michel, Kissy'nin gözetiminde onun dairesinde giyinmesini emretmişti. Fleur'ün eski ev arkadaşı başını banyo kapısından içeri uzattı. "Limuzin geldi."

"Bana şans dile," dedi Fleur.

"O kadar çabuk değil." Kissy, Fleur'ü aynaya çevirdi. "Önce kendine bir bak."

"Haydi, Kissy, zamanım yo..."

"Çırpınmayı kes de aynaya bak."

Fleur aynadaki görüntüsüne baktı. Elbise muhteşemdi. Boyunu kısmak yerine, Michel'in zarif kesimi uzun boyunu daha da vurgulamıştı. Eteğin çapraz yırtmacı bacağının ortasından başlıyor ve vücudunu çaprazlama geçerek boşluğu

dolduran siyah renkli şeffaf fırfırla uzun bacaklarını belli belirsiz gösteriyordu.

Fleur yavaşça bakışlarını kaldırdı. Birkaç hafta içinde yirmi altı yaşında olacaktı ve yüzünde yeni bir olgunluk vardı. Vücudunu parça parça gözden geçirdi -geniş aralıklı yeşil gözleri, biçimli kaşları, yüzünün bir yanından diğerine yayılan ağzı- ve sonra bir an için hepsi bir araya geldi ve yüzü nihayet kendisine aitmiş gibi göründü.

O an geçti, etki silindi ve Fleur başını çevirdi. "Sadece muhteşem bir elbisenin ve iyi bir makyajın neler başarabileceğini gösteriyor."

Kissy hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Kendini hiç görmüyorsun."

"Gülünç olma." Fleur çantasını alıp aşağıdaki limuzine koştu. Binmeden önce başını kaldırıp pencereye baktı ve Michel'le Kissy'yi orada kendisini izlerken buldu. Onlara en kibirli sırıtışıyla baktı. Taş Bebek geri dönmüştü.

Hesaba katmadığı şey ise Belinda'ydı.

Adelaide Abrams elini yavaşça Fleur'ün kolundan indirerek Belinda'nın altın sarısı samur kürküne sarınmış bir kelebek kadar kırılgan ve güzel görüntüsüyle dondurduğu Orlani Galerisi'nin kapısını başıyla işaret etti. Fleur, içinde şiddetle dönenip duran heyecanını bastırmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı ve Belinda yaklaşırken bir nefes daha alıp verdi. Fleur annesini altı yıldır görmemişti ve o anda bin buz parçasına bölünüyormuş gibi hissediyordu.

Belinda bir elini uzattı ve diğer elini, orada gizlediği bir şey varmış gibi elbisesinin üst kısmına bastırdı. "İnsanlar bizi izliyor, hayatım. En azından görüntü için."

"Ben artık kalabalığa oynamıyorum." Fleur arkasını dönerek Shalimar kokusundan ve annesinin mavi gözlerinin kenarlarında sonbahar yapraklarının damarları gibi uzanan ince çizgilerden uzaklaştı.

Galeride dolaşırken otomatik bir tavırla gülümsüyor, tanıdığı insanlarla orada burada bir çift laf ediyordu. Hatta *Harper's* muhabirine kısa bir röportaj bile verdi. Ama bütün bu süre boyunca neden bu gece olduğunu merak etti. Belinda, Taş Bebek'in tekrar ortaya çıkacağını nereden anlamıştı?

Kissy ve Michel de biraz sonra geleceklerdi. Bütün bunların amacı onların kendilerini göstermesiydi ve Belinda'nın varlığı bütün dengeyi bozuyordu.

"Fleur Savagar?" Siyahlar giymiş genç bir adam tam önünde durup ona uzun bir çiçek paketi verdi. "Bu size."

Adelaide Abrams aniden yanında bitti. "Bir hayrandan mı?"

"Bilmiyorum." Fleur kutuyu yırtarak açtı ve paket kâğıtlarını bir kenara itti. Kâğıtların altında bir düzine uzun saplı beyaz gül duruyordu... Başını kaldırarak etrafa bakındı. Belinda'yla göz göze geldi ve güllerden birini yavaşça kutudan çıkardı.

Belinda'nın alnı kırışırken omuzları sarktı. Beyaz güle baktıktan sonra kapıya döndü ve galeriden kaçarcasına çıktı.

Adelaide kutunun içine baktı. "Kart filan eklenmemiş."

"Kimden geldiğini biliyorum zaten." Fleur boşalan kapıya baktı.

"Baş harfleri J. K. olmalı, değil mi?" diye sordu Adelaide.

Fleur kendini zorlayarak parlak bir gülümsemeyle baktı. "Gizli hayranların gizli kalması gerekir. Özellikle de mahremiyetini koruyarak kariyer yapanlar."

Adelaide sinsice göz kırptı. "Sen iyi bir kızsın, Fleur, arada bir sapıtsan da."

Adelaide gözden kaybolurken Fleur gülü kutunun içine geri tıktı. İğrenç koku burun deliklerine ve boğazına yapıştı. Alexi'nin telefonundan beri Fleur böyle bir şey bekliyordu. Fleur'e hiçbir şeyi unutmadığını anlatıyordu.

Fleur kutunun kapağını tekrar kapayıp bir sıranın üzerine bıraktı. Aslında en yakındaki çöp kutusuna tıkmak istiyordu fakat Adelaide Abrams'm gözü üstündeyken bunu yapamazdı. Jake'ten geldiğini sanması daha iyiydi. Jake böyle bir şeyle başa çıkabilirdi. Ayrıca Fleur'ün haber olması gerekiyordu ve Jake'i, bir zamanlar kendisini kullandığı gibi kullandığı için hiç de rahatsız değildi.

Michel ve Kissy'yi kapıda gördü. Michel'in üzerinde siyah naylon tişörtün üzerine giydiği beyaz bir smokin vardı. Kissy'ye pembe ve gümüş renklerde, ölçülerine mükemmel uyarlanmış kısa bir balo elbisesi giydirmişti. Kissy, bütün dişiliği ve savunmasızlığıyla onun koluna girmiş, bir an sonra pasta üflemeye hazırlanıyormuş gibi dudaklarını büzmüştü.

Fleur kalabalığın arasından uzun bir kavis çizip herkesin gittiği yeri izlemesini sağladı. Kapıya ulaştığında ikisini de yanaklarından öptü ve Michel'in kulağına Belinda'nın az önce gittiğini fısıldadı. Michel etrafa bakınıp onu aradı. Fleur ona ne diyeceğini bilemiyordu.

Kissy ve Michel'in gelişi Fleur'ün onları karşılamasıyla birleşince bütün dikkatler onlara yönelmişti; tam planladığı gibi. Onlara ilk ulaşan *Women's Wear Daily* oldu ve Fleur ikisini tanıştırdı. Hem Michel hem de Kissy mükemmel rol yapıyorlardı; Michel sofistike bir sıkkınlık sergiliyor, Kissy de pembe ve gümüş bir bulut gibi süzülüyordu. *WWD, Harper's* ve Adelaide Abrams ile işleri bittikten sonra, üçü birlikte karşılaştıkları herkesle sohbet ederek galeride dolaştılar.

Fleur kardeşini Michael Anton yerine Michel Savagar olarak tanıttı. Kavuşmalarından kısa süre sonra, Michel sahte bir isimle gizlenmeye çalışmaktan vazgeçmişti. İlgisiz ve gizemli görünüşünü korurken, Kissy saksağan gibi şakıyordu ve Fleur sohbeti tam istediği yere yönlendiriyordu.

"Kardeşim muhteşem bir tasarımcı değil mi?.. Elbisemi kardeşim çizdi. Beğendiğinize sevindim... Kardeşimin olağanüstü bir yeteneği var. Yeteneğini paylaşması için onu ikna etmeye çalışıyorum fakat çok inatçı..."

Kissy'nin kimliğiyle ilgili sorulara gülümseyerek cevap veriyordu. "Muhteşem değil mi? Çok güzel. Charleston Christie'lerden biri. Onun elbisesini de Michel çizdi."

Kissy'nin mesleğinin ne olduğu sorulduğunda, Fleur umursamaz bir tavırla elini havaya doğru sallıyordu. "Oyunculukla biraz ilgileniyor fakat onun için daha çok hobi gibi."

Kadınların kıskanç bakışları Fleur'ün muhteşem bronz rengi saten elbisesiyle Kissy'nin yeniden tasarlanmış balo elbisesi arasında gidip geliyordu. "Birçok kadın kardeşime kendilerine elbise çizmesi için yalvarıyor," dedi, bir sır paylaşır gibi, "ama şimdilerde sadece bana ve Kissy'ye çizim yapıyor. Aramızda kalsın, bunu değiştirmeyi umuyorum."

Belinda'nın gelişiyle ilgili yorum yapanlar oldu. Fleur elinden geldiğince kısa cevaplar verdikten sonra konuyu değiştirdi. Herkese yeni menajerlik ajansından söz ediyordu –Fleur Savagar ve Ortakları, Yıldız Menajerliği– ve birkaç hafta içinde yapmayı düşündüğü büyük açılışa insanları davet ediyordu. Yakışıklı ve ünlü bir kalp cerrahı onu ertesi akşam yemeğe davet etti. Fleur kabul etti. Adam etkileyiciydi ve Michel'in zambak rengi-mavi ipek elbisesini sergilemeliydi.

Partiden sonra limuzine bindiklerinde Fleur baş ağrısını bastırmaya çalışırken Michel onun elini tuttu. "Çok yoruldun. Kendini bunlara zorlamana gerek yok, biliyorsun."

"Evet, var. Böylesine bir basın tanıtımını satın alamayız. Ayrıca, benliğimle nasıl yaşayacağımı daha fazla düşünemem; buna Taş Bebek de dâhil."

Galeride bıraktığı gülleri düşündü ve aniden mesajı, Alexi bir mektup göndermişçesine net bir şekilde anladı. Bunca yıldır Belinda'yı hayatından uzak tutan oydu ve şimdi geri göndermişti.

Bir hafta sonra telefonlar başladı. Genellikle sabahın ikisinde geliyorlardı. Fleur cevap verdiğinde arka taraftan gelen bir müzik sesi duyuyordu –Barbra Streisand, Neil Diamond, Simon&Garfunkel– ama arayan kişi hiç konuşmuyordu. Fleur'ün elinde, bu aramaları Belinda'nın yaptığına dair hiçbir kanıt yoktu. Ne de olsa Shalimar, kokusu telefon hatlarından sihirli bir şekilde yayılmıyordu. Ama o bundan emindi.

Tek kelime etmeden telefonu kapıyordu ama aramalardan artık rahatsız olmaya başlamıştı ve ne zaman bir köşeden dönecek olsa, Belinda'nın aniden karşısına çıkacağını sanıyordu.

Fleur, Michel'e dükkânını kapattırdı ve daha iyi sergi alanları, daha seçkin bir vitrin yaptırmak için Kamali butiğini dekore eden insanları getirdi ve Michel Savagar adını kapının üzerine, koyu mor zemine kalın kırmızı harflerle yazdırdı.

Fleur ve Kissy hemen New York sosyetesinin doğal bir parçası haline geldiler. Gittikleri her yede Michel'in muhteşem tasarımlarını giyiyorlardı. Orsini'de öğle yemeği yediler, on sekiz karatlık bir şey almak için David Webb'e girdiler ama sonra ikisinden biri takıyı "Pek uygun gelmediği" gerekçesiyle

iade etti. Yeni bir çift gece ayakkabısı almak için Helene Arpels'a uğradıktan sonra Club A veya Regine'de dans ettiler. Yemeklerini yerken, alışveriş yaparken ve dans ederken, kalçalarının etrafında denizköpüğü gibi havada süzülen ipek elbiseler, yan dikişi işlemeli ince mavi tişörtler, domates kırmızısı payetleri parıldayan gece elbiseleri giydiler. New York, Michel Savagar'ın tasarımlarını sormaya başlamıştı. Fleur'ün umduğu gibi, giysilere ulaşamayacaklarını anladıklarında daha da çok istemeye başlamışlardı.

Fleur ve Kissy, Michel hakkında alenen dedikodu yapıyorlardı. Fleur, Chez Pascal'daki bir ziyafet sırasında tüller ile su zambakları işlenmiş ipek bir elbiseyi sergilerken, Adelaide Abrams'ın kulağına eğilerek, "Büyükannem ona bıraktığı servetle onu mahvetti," dedi. "Hayatını kazanmak için çalışmak zorunda olmayan insanlar bir hayli tembelleşebiliyor."

Ertesi gün bir bonmarşe vârisinin dedikoducu karısına şunları fısıldadı: "Michel ticari düşünmenin yaratıcılığını öldüreceğinden korkuyor. Ama bir şey üzerinde *çalışıyor* ve bazı planlarım var... Ah, neyse, boş ver."

Kissy o kadar gizemli değildi. "Gizlice bir kreasyon oluşturduğundan adım gibi eminim," diyordu herkese. Sonra elma şekeri dudaklarını büzüyor ve o gün sergilediği elbisenin eteğini silkeliyordu. "Sırlarını benimle paylaşmaması bence doğru değil. Ablası dışında en yakın arkadaşı benim ve ben de herkes kadar sır tutabilirim."

Fleur ve Kissy, Michel'in idealizmi ve ticari başarıya karşı ilgisizliği konusunda dedikodular yayarken, Michel de günde on sekiz saat çalışarak Solange Savagar'ın mirasından kalan son parayla, koleksiyonunun son rötuşlarını atıyordu.

Fleur günde dört saat uykuyla idare ediyordu. Sosyetik ortamlarda geçirmediği zamanın her dakikasında ofisinde personelle görüşüyor, açılışını planlıyor ve son işçilerle uğraşıyordu. Birkaç aktör kendilerini temsil etmesi için ona gelmişlerdi fakat hiçbiri Fleur'ün aradığı özel niteliklere sahip değildi.

Yapının önlerine çıkardığı sorunlara rağmen, Fleur konağın tadilatını beğenmişti. Ofisleri, evin daha büyük olan ön kısmını kaplıyordu ve kendi süiti arka taraftaki küçük bölümdeydi. Ofis kısmını siyah ve beyaz renklerle dekore etmiş, gri ve mavi tonlar attırmıştı. Kendi ofisi ve resepsiyon bölümü ana katın ön tarafındayken, diğer ofisler üst kattaki bir balkona bakıyordu. Balkonun etrafına borulu gemi tırabzanları ve krom yakalı siyah art deco sütunlar yaptırmış, Fred Astaire ve Ginger Rogers'ın her an dans ederek aşağı ineceği açık spiral bir merdiven ekletmişti.

İşe aldığı ilk iki kişi Kuzey Dakota'dan gelen neşeli ve kızıl saçlı Will O'Keefe –deneyimli bir basın danışmanı ve menajerdi– ve beyaz saçlı, profesör görünüşlü David Bennis –ajansın iş ve finans yönetimine ek olarak ajansa istikrarlı bir hava kazandırmaktan sorumluydu– oldu. Ayrıca ofis müdürü olarak Riata Lawrence adında bekâr bir anneyi de işe aldı. Şimdilik onları meşgul edecek kadar müşterisi yoktu fakat hepsi, güzelce dekore edilmiş ofisleri ve moda gardırobuyla birlikte, yaratması gereken başarı görüntüsünün bir parçasıydı.

Açılıştan bir hafta önce Will, Fleur'ün ofisinin önündeki son yer örtülerinin üzerinde göründü. Açılış sonrasına kadar resmi olarak açık olmadıklarından, Fleur, Michel'in kendisi

için çizdiği yönetici gardırobundan bir şeyler yerine, kot pantolon ve Mickey Mouse baskılı turuncu bir bluz giymişti.

"Yine Abrams'ın sütununa konu olmuşsun," dedi Will. "Ne yazık ki bu bizim sızdırdığımız haberlerden biri değil."

Fleur gazeteyi alıp okudu.

> Belinda Savagar dün bütün öğleden sonrasını, Yves Saint Laurent'in erkek butiğinde otuz yaşındaki seksi Shawn Howell'a yeni bir YSL ipek yatak örtüsü seçerek geçirdi. Ünlü Fransız sanayici Alexi Savagar'ın bütün o çamaşırlarla ilgili ne diyeceği merak konusu.

Fleur, iki hafta önce, Orlani Galerisi'nde karşılaştıklarından beri Belinda'yı hiç görmemişti ama hâlâ gecenin geç saatlerinde telefonu çalıyordu.

Will ertesi gün ona Adelaide'ın son yazısını verdi:

> Shawn Howell, Tavern on the Green'deki Karaağaç Salonu'nda Belinda Savagar'la koklaşırken görüldü. Mayıs/aralık aşklarının işe yaramadığını kim söylemiş? Anlaşılan Shawn ve Belinda gayet iyi anlaşıyorlar. Eskiden Shawn'la birlikte olmalarına rağmen, Taş Bebek Fleur Savagar bu konuda herhangi bir yorum yapmadı.

Ne ilişki ama. Fleur, daha ilk planlı randevularından itibaren Shawn Howell'dan tiksinmişti.

Adelaide'ın yazısı devam ediyordu:

Düşmanlıklar kolay kolay unutulmaz ama belki de Taş Bebek ve annesi, Noel'de barışırlar. Dünyada barış, kızlar.

Fleur gazeteyi çöpe attı.

Temsil etmek istemediği başka bir aktörle telefonu daha yeni kapamıştı ki Will O'Keefe, hafif çilli yüzü solgun bir halde başını ofis kapısından uzattı. "Büyük bir sorunumuz var. Dün, Olivia Creighton açılış davetiyesi almadığı için beni arayıp canıma okudu. Ona bir tane daha gönderdim ve Adelaide Abrams aynı şikâyetle bir saat önce arayana kadar üzerinde durmadım. Fleur, araştırdım. Kimse davetiyesini almamış."

"Bu imkânsız. Hepsini göndereli asırlar oldu."

"Ben de öyle düşündüm." Will'in yüzü daha da asıldı. "Riata'yla az önce konuştum. Hepsi masasının üzerindeki açık bir kutuda duruyormuş. Onları postalamayı planladığı gün öğle yemeğinden döndüğünde hiçbirini görememiş. Bizim postaladığımızı sanmış. Ne yazık ki kontrol etmeye gerek görmemiş."

Fleur yeni ofis koltuğuna gömülüp düşünmeye çalıştı.

"Herkesi aramamı ister misin?" diye sordu Will. "Olanları açıklayıp daveti telefonda yapayım mı? İstersen tarihi değiştirebiliriz? Sadece dört günümüz var."

Fleur kararını verdi. "Kimseyi aramayacaksın, hiçbir şey açıklamayacaksın. Bugün öğleden sonra yeni davetiyeleri Ronaldo Maia'dan çiçeklerle elden teslim ettir." Bu bir servete mal olacaktı fakat açıklamaya çalışmak, onu beceriksiz göstermekten başka işe yaramayacaktı. "İçimizin rahatlaması

için diğer hazırlıkları bir daha gözden geçir. Başka hatalar olmadığından emin olalım."

Will on dakika sonra döndü ve daha konuşmaya başlamadan Fleur onun kötü haber getirdiğini anladı. "Biri geçen hafta yemek şirketini iptal etmiş. Bizim tarihimize başka bir parti almışlar."

"Harika," diye mırıldandı Fleur. "Kesinlikle harika." Gözlerini ovuşturdu ve günün geri kalanını yeni bir yemek şirketi arayarak geçirdi.

Sonraki dört gün boyunca bitkin düşene kadar çalışırken bir felaketin daha patlak vermesini bekledi. Sıradışı bir şey olmadı fakat bir türlü rahatlayamıyordu ve açılışın yapılacağı gün, öğleden sonra sinirleri iyice yıpranmış haldeydi. Yeni kast menajeriyle hızlı bir toplantı yaptı. Geri döndüğünde Will yüzünde is lekeleriyle onu kapıda karşıladı.

"Yangın çıktı."

Fleur'ün yüreği ağzına geldi. "Yaralanan oldu mu? Ne kadar kötü?"

"Daha kötüsü olabilirdi. David ve ben koridordaydık; bodrumdan gelen duman kokusunu fark ettik. Yangın söndürücüyü kapıp aşağı koştuk ve fazla hasar vermeden alevleri söndürdük."

"Siz iyi misiniz? David nerede?"

"İkimiz de iyiyiz. Şu anda üstünü başını temizliyor."

"Tanrı'ya şükür. Nasıl çıkmış? Ne olmuş?"

Will elinin tersiyle kirli yanağını sildi. "Kendin baksan iyi olur."

Fleur onun peşinden bodruma inerken, yangının bu gece, bina insanlarla doluyken çıktığını ve ortaya çıkabilecek kargaşayı düşününce ürperdi. Will taşeronun kaldırmadığı

kararmış bir kalasın hemen üzerindeki kırık pencere camını işaret etti. Fleur yaklaştı ve ayakkabısının ucuyla yerdeki cam parçalarını kenara itti. "Dışarıdan kırılmış."

"Bu sabah buradaydım," dedi Will, "ve burada yanıcı bir şey yoktu. Ne boya kutuları ne terebentin, hiçbir şey. Eğlenmek isteyen birkaç serseri camı kırıp içeri bir şey atmış olmalı."

Ne var ki, saat akşamüstü beşti ve çoğu serserinin böyle bir şeye kalkışacağı bir saat değildi. "Ortamı havalandır," dedi Fleur. "Ben üst katlarla ilgilenirim."

Bir saat içinde kararmış kalası ortadan kaldırdılar ve yanık kokusunu bastırmak için ofise Opium sıktılar. Will partiye hazırlanmak için çıkarken Fleur onu durdurdu. "David'le yaptıklarınız için teşekkür ederim. Kimse yaralanmadığı için seviniyorum."

"Sıradan bir gündü." Will son düğmesini iliklediği ve gitmek için döndü. "Ah, unutuyordum... Sen yokken biri çiçek gönderdi. Riata onları vazoya koydu. Söylediğine göre herhangi bir kart iliştirilmemiş."

Fleur ofisine gitti. Çiçekler, masasının üzerindeki yüksek krom bir vazodaydı.

Bir düzine beyaz gül.

22. BÖLÜM

Fleur spiral merdivenin ortasında durdu ve konuklarına gülümsedi. Eğlence ve yayın dünyasından çeşitli yöneticiler, Will'in davet ettiği muhabirleri ve fotoğrafçıları memnun etmeye yetecek kadar ünlü isimlerle birlikte gelmişlerdi. Michel, onun için tasarladığı uzun kollu, ekru ipek elbiseyle kendini aşmıştı. Gövde kısmı minik kahverengi ve ten rengi boncuklarla işlenmiş gelinciklerle parıldıyordu. Michel'in emirlerine uyarak, saçlarını ensesinin arkasında düşük bir topuz yapmış ve mücevherli bir çubukla tutturmuştu. Taş Bebek, adına yakışıyordu.

Balkonda müzik yapan caz dörtlüsü bir eseri bitirdi. Kalabalık yavaş yavaş sessizleşti ve herkes başını kaldırıp ona baktı. Eski oyunculuk derslerinden ilham alarak böyle şeyleri her zaman yapıyormuş gibi davrandı.

"Fleur Savagar ve Ortakları Yıldız Menajerliği'nin resmi açılışına hepiniz hoş geldiniz." Konuklar kibarca alkışlasa da birçoklarının yüzünde şüpheci ifadeler gördü. Will ve David'i tanıttıktan sonra Simon'ın gurubu ve Olivia Creighton'ın

Ejderha Körfezi'ndeki yeni rolüyle ilgili heyecanla konuştu. Sonunda Michel'e, merdivende kendisine katılmasını işaret etti.

"Yetenekli kardeşim Michel Savagar'ın inanılmaz tasarımlarını, kasımda ilk kreasyonunu sergileyerek paylaşmaya başlayacağını üzülerek bildiriyorum." Kalabalıktaki kadınların dikkatini çekmişti ve bu kez alkışlar daha canlıydı. Michel'e çatık kaşlarla bakar gibi yaptı. "Ne yazık ki bu, artık en önemli müşterisi olamayacağım anlamına geliyor."

"Sen benim için daima en önemlisi olacaksın," dedi Michel, normalden daha ağır bir aksanla; Fransız kökenini vurgulamasını öneren kendisi olmasa, Fleur buna gülebilirdi.

Fleur gösterinin detaylarını açıklarken muhabirler küçük defterlerine deli gibi not alıyorlardı. Konuklarına, katıldıkları için teşekkür etti, caz dörtlüsü tekrar çalmaya başladı ve iyi dileklerini iletmek isteyenler Michel'in etrafını sardı. Kissy yaklaşırken Fleur bir şampanya kadehine uzandı. "İyi işti, Fleurinda. Benim dışımda bütün müşterilerini tanıttın."

"Senin için başka planlarım var, tatlım. Gayet iyi bildiğin gibi."

Kissy bakışlarını "aygır" bir müzik prodüktöründen zorlukla ayırdı. "Olivia Creighton'ın konuşmak istediği tek konu, *Ejderha Körfezi*'ndeki yeni rolü. Sadece altı bölüm ve başrol bile değil."

"Olivia işini bitirdiğinde öyle olacağından eminim." Fleur şampanyasını yudumladı. "Gece geç saatlerde yayınlanan pembe diziler çok gözde ve televizyon için mükemmel biri. Bence Joan Collins kadar büyük bir isim olabilir."

Ejderha Körfezi'nin prodüktörlerini, Olivia'yı seçmelere almaları için ikna etmesi Fleur'ün bir ayını almış ve sonra da Olivia'yı emlak reklamları yapmaktansa seçmelere katılmanın

çok daha az aşağılayıcı olduğuna inandırmak için birkaç gün daha uğraşmıştı. Ancak prodüktörler onu izler izlemez işi teklif etmişlerdi. Parası o kadar etkileyici değildi ama Fleur bir dahaki sefere bunu halledecekti. Olivia'nın olgun, seksi güzelliği ve kendinden emin tavırları, orta yaşlı kadınlara çok çekici geliyordu ve Fleur bütün bunların, dizinin reytinglerini artıracağından kesinlikle emindi.

Müzik prodüktörü gözden kaybolunca Kissy nihayet bütün dikkatini Fleur'e verebildi. "Bu gece inanılmaz görünüyorsun. Biraz da ürkütücü."

"Ciddi misin? Nasıl?"

"Filmlerdeki 'o kadın' gibi. Hikâyenin kahramanını elma yanaklı 'esas' kadından çalmaya çalışan etkileyici sarışın sürtük tanrıça."

"Mükemmel." Sarışın bir sürtük tanrıçanın hayattaki küçük sorunlarla ilgili endişelenmesi gerekmezdi. Büyük sorunlarla da; Alexi Savagar'ın kendisini yok etmeye çalışması gibi.

Kissy ve Michel'e yangından söz etmişti ama Alexi'nin marifeti olduğunu söylememişti. Belinda'nın Orlani Galerisi'ne girdiği andan itibaren, Alexi onunla kedi-fare oyunu oynamaya başlamıştı. Kaybolan davetiyeler yeterince kötüydü fakat bugün öğleden sonra Alexi gerçekten haddini aşmıştı.

Kissy onu dürttü. "Michel'le Simon'a baktın mı hiç?"

"Sinir bozucu." Simon, dev gibi cüssesi ve kel kafasıyla, kalabalıkta Michel'den başka herkesin dikkatini çekiyordu.

"İkisinin de erkekler konusunda zevkleri çok kötü," dedi Kissy. "Sanırım birbirleriyle ilgilenmemelerine şaşmamak gerek."

"Şu pislik Damon, Michel'in yanından ayrılmıyor ki."

Kissy kaşlarını çattı. "Michel ve Simon muhteşem insanlar. Onlara çöpçatanlık yapmamak için kendimi zor tutuyorum."

Fleur kardeşinin Damon'ın söylediği bir şeye gülüşünü izledi. "Bizi ilgilendirmez."

"Haklı olduğunu biliyorum."

"Michel benim özel hayatıma burnunu sokmuyor ve ben de aynı nezaketi ona borçluyum."

"Sen iyi bir ablasın."

"Birkaç hafta sonra küçük bir yemek davetine ne dersin?"

"Tam da aklımdan geçen şey."

Bu konu da çözülünce Kissy kalabalığı taradı. "Bana Charlie Kincannon'ı da davet ettiğini söylememiş miydin?" Soru gayet doğal görünüyordu fakat Fleur aldanmamıştı.

"Hı-hım."

"Geleceğine dair bir izlenimin oldu mu?"

"Emin değilim. Onunla konuşmadın mı?"

"İki haftadır konuşmadım."

"Sorun mu var?"

Kissy omuz silkti. "Sanırım adam eşcinsel filan."

"Harika bir adamın sana ilgi göstermemesi eşcinsel olduğu anlamına gelmez."

"Harika biri olduğunu nereden çıkardın?"

"Christie Brinkley öyle olduğunu düşünüyor. Çıktıklarını duydum." En iyi arkadaşına yalan söylemek iğrenç bir şeydi ama Kissy, Charlie'yi ciddiye almayı reddediyordu ve Fleur de hedefin yöntemleri haklı çıkaracağına karar vermişti.

"Christie Brinkley! Charlie'den bir baş daha uzun olmalı."

"Charlie o inek ve olağanüstü zengin görünüşünün altında özgüveni çok güçlü bir adam. Dış görünüşle çok fazla ilgilendiğini sanmıyorum."

"Boş ver, umurumda değil zaten." Kissy burnunu çekti. "Ayrıca, Christie'yi hiçbir zaman o kadar çekici bulmadım."

"Evet. Mükemmel yüz hatları ve muhteşem bir vücut neden o kadar önemli olsun ki?"

"Bunu hak ettiğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Ah, evet."

"Ona âşık filan olmadım, bu yüzden yüzündeki şu kibirli ifadeyi sil. Charlie benimle ilgilenmiyor zaten. Sadece arkadaşız."

Kissy'ye saçmalığı kesmesini söyleyemeden Will yanlarına geldi ve Fleur'ü bir muhabirle konuşması için uzaklaştırdı. Fleur'ün fotoğrafçılarla işi bittiğinde, davetli listesinde adının olmadığını gayet iyi bildiği Shawn Howell'a rastladı. Otuz yaşındaki Shawn'un ergen idol yüzü, Fleur'ün onunla Belinda'nın ayarladığı randevulara tahammül etmesi gerektiği zamanki gibi yirmi iki yaşının çekiciliğini kaybetmişti. Kariyeri o zamandan düşüşe geçmişti ve IRS'e çeyrek milyon dolar borcu olduğu biliniyordu.

"Selam, fıstık." Shawn genç kadının yanağını ıskalayarak doğruca dudaklarından öptü ve dili Fleur'ün alt dudağına değdi. "Partini basan iki davetsiz misafire aldırmazsın, değil mi?"

Yanlarında bir flaş patladı. "Sanırım hayır."

"Hey, konu iş, değil mi?" Shawn sırıttı ve sutyenini kontrol eden bir lise öğrencisi gibi elini Fleur'ün sırtında kaydırdı. "Müşteri aradığını duydum. Ben de yeni bir menajer arıyorum, dolayısıyla belki sana bir şans veririm."

"Birbirimize uyum gösterebileceğimizi sanmıyorum." Fleur yanından çekip gidecek oldu ama sonra aniden huzursuzluğa kapıldı. "'İki davetsiz misafir' derken ne demek istedin?"

"Belinda ofisinde seni bekliyor. Sana söylememi istedi."

Fleur bir an için kendi partisinden çekip gitmek istedi ama artık kaçmıyordu ve bu erteleyemeyeceği bir şeydi.

Belinda sırtını kapıya yaslayıp ayakta durmuş, Fleur'ün paladyum teslimatından kazandığı parayla satın aldığı bir Louise Nevelson taşbaskısına bakıyordu. Fleur annesinin küçük, düz sırtına bakarken içi özlemle doldu. Annesi manastırın ön kapısında belirdiği anda, kendini Belinda'nın kollarına nasıl attığını, yüzünü onun boynuna nasıl gömdüğünü hâlâ hatırlıyordu. Belinda onun tek koruyucusuydu. Onu rahibelere karşı savunuyor, kızına dünyanın en harika kızı olduğunu söylüyordu.

"Özür dilerim, bebeğim," dedi Belinda, bakışlarını Nevelson'dan ayırmadan. "Beni burada istemediğini biliyorum."

Fleur gidip masasının arkasındaki koltuğuna otururken, odanın diğer tarafına koşmak ve eskiden herkesten daha çok değer verdiği kişiye sımsıkı sarılmak istemesine neden olan acı seline karşı kendini korumak için otoritesini kullanıyordu. "Neden geldin?"

Belinda ona döndü. Üzerinde fırfırlı, buz mavisi bir elbise ve ayaklarında, bileklerini açık mavi kurdelelerle saran ince topuklu saten Fransız ayakkabılar vardı. Kırk beş yaşında bir kadın için bu kıyafet fazla genç kalırdı ama onun üzerinde mükemmel duruyordu. "Uzak kalmaya çalıştım. Orlani'deki o gece beyaz gülleri gördüğümden beri... Ama daha fazla dayanamadım."

"Bu güllerin senin için ne anlamı var?"

Belinda çantasının mücevherli tokasını zorlukla açarak bir sigara çıkardı. "Royale'e zarar vermemeliydin." Altın bir

çakmak çıkardı ve titreyen parmaklarıyla çaktı. "Alexi senden nefret ediyor."

"Umurumda bile değil." Fleur sesinin çatlamasından nefret ediyordu. "Alexi'nin benim için hiçbir anlamı yok."

"Sana söylemek istedim," dedi Belinda, kısık sesle. "Sana gerçek babanı açıklamayı kaç kez istediğimi bilemezsin." Belinda dalgın gözlerle ofise bakındı. "Allah'ın Bahçesi'nde üç ay birlikte yaşadık. Errol Flynn büyük bir yıldızdı, Fleur. Ölümsüzdü. Sen ona çok benziyorsun."

Fleur elini masanın üzerine vurdu. "Bana nasıl yalan söyleyebildin? Onca yıl! Babamın beni neden evden uzaklaştırdığını merak etmeme izin vermek yerine neden bana gerçeği anlatmadın?"

"Seni incitmek istemediğim için bebeğim."

"Yalanların, gerçeklerden çok daha fazla incitiyor. Bütün o yıllar boyunca Alexi'nin beni aileden uzaklaştırmasının kendi hatam olduğunu sandım."

"Ama hayatım, sana gerçeği söyleseydim benden nefret ederdin."

Annesi âciz ve çaresiz görünüyordu. Fleur daha fazlasını duymaya dayanamadı ve kontrolünü kaybetmemeye çalıştı. "Alexi neden seni bana gönderdi? Onun gönderdiğini biliyorum."

Belinda hafif, gergin bir sesle güldü. "Çünkü sana iyi gelmediğimi düşünüyor. Ne kadar saçma değil mi, bebeğim? O gece galeride gülleri gördüğümde, sana gelmem için beni gönderdiğini anladım. Bu yüzden senden uzak durdum."

"Bu geceye kadar."

"Daha fazla dayanamadım. Her şeye baştan başlayıp başlayamayacağımızı görmek zorundaydım. Seni çok özledim, bebeğim."

Fleur kaskatı bir duruşla Belinda'ya baktı. Annesi yavaş yavaş yıldı. "Tamam, gidiyorum. Alexi'ye dikkat et." Kapıya yürüdü. "Ve unutma. Seni incitmeyi asla istemedim çünkü bunu yapamayacak kadar çok seviyorum seni."

Bunca zamandan sonra bile Belinda yaptığı şeyin yanlış olduğunu hâlâ anlamıyordu. Fleur masasının kenarını sımsıkı tuttu. "Beni pazarladın be!"

Belinda şaşkın gözlerle kızına baktı. "O adam Jake Koranda'ydı, bebeğim. Seni asla başka birine vermezdim." Bir an için tereddüt ettikten sonra kapıdan çıkıp gitti.

Son konuğu da gittiğinde Fleur yorgunluktan ölüyordu ama açılış muazzam bir başarı sağlamıştı ve ağrıyan kaslarının her birine değerdi. Ön koridora girdi ve evin arka tarafındaki kendi süitine uzanan kapıdan geçti. Hasır sepetlere yığdığı okaliptüslerin kokusu burnuna geldi; bunlar, şimdilik banka hesabının izin verdiği yegâne süslemelerdi. Salona girip ışıkları yaktıktan sonra, aldığı ikinci el kanepesine çöktü. Püsküllü bir şal, kanepenin eskiliğini kısmen örtüyordu ve huzurlu ortam, gerginliğini yatıştırmaya başlamıştı.

Önündeki iki katlı metal dilimli pencereler, New England'daki eski bir tekstil fabrikasından gelmişti. O pencerelere baktığında, ağaç dallarıyla dolu küçük, çukur bahçesini görüyordu. Parlak turuncu meyveleri olan ateşdikenleri, yüksek tuğla duvarlara tırmanıyordu. Şimdi neredeyse boş olan bu oda, bir gün gerçek bir cennet olacaktı. Ceviz mobilyalar, sıcak halılar ve üstlerinde çiçekler olan antika sehpalar hayal ediyordu.

İkinci kattaki salon, bir tırabzanı olan açık bir asma kattı. Fleur ayağında çoraplarla, tırabzana yürüdü. Alt kattaki

mutfak ve yemek salonu pencerelerine baktı. Aşınmış tuğla zeminde Michel'in ona yeni ev hediyesi olarak verdiği antika vişne masa duruyordu. Şimdi etrafı uyumsuz sandalyelerle sarılmıştı fakat bir gün kendi güzel, yüksek sırtlıklı eski sandalyeleri ve el örgüsü halıları olacaktı.

Salonun ışıklarını söndürdü ve yatak odasına yöneldi. Yolda fermuarını açtığı elbiseyi üstünden çıkardı. Üzerinde sutyeni ve külotuyla boş yatak odasındaki gardırobuna yürüdü. New York'taki en güzel desinatör gardırobu, sadece ikinci el çekmeceleri, gıcırtılı bir sandalyesi ve başucu tahtası eksik iki kişilik yatak konmuş bir yatak odasına gizlenmişti. Gardırobun ışığını yakıp elbisesini astı. Michel'in ona hazırladığı güzel giysileri izleyerek saçındaki tokaları çıkardı. Saçını savurarak açarken göz ucuyla bir şey gördü ve hafif bir çığlık atarak olduğu yerde hızla döndü.

Yatağında uyuduğunu gördüğü şeye inanamadı.

Jake kolunu kaldırarak gözlerinin üzerine kapadı. "Bu kadar gürültü yapmak zorunda mısın?"

Mücevherli saç süslemeleri Fleur'ün parmaklarının arasından kayıp düştü. Saçlarını savurarak yatağa doğru yürüdü. "Senin burada ne işin var? Çık dışarı! Nasıl girdin? Yemin ederim..."

"Beni sekreterin içeri aldı." Jake esnedi. "Bobby De Niro'dan daha iyi bir aktör olduğumu düşünüyormuş."

"Değilsin. Senin bildiğin tek şey hırlayıp gözlerini kısmak." Fleur saçlarını gözünün önünden çekti. "Ve sekreterimi ucuz numaralarınla etkilemeye hakkın yok." Önce bodrumdaki yangın, sonra Belinda ve şimdi de bu. Fleur şilteyi tekmeledi. "Git buradan! Burası benim evim."

Jake komodinin üzerindeki gece lambasını yaktı ve Fleur'ün vücudu –çıktığı erkeklerin hiçbiri için uyanmaya yanaşmayan vücut– aniden canlandı. Kumsaldaki partiden beri bıyığını tıraş etmiş ve saçlarını kesmiş olmasına rağmen, Jake uygarlaşmış bir adam gibi görünmüyordu. Sert, erkeksi ve kesinlikle karşı konulmaz görünüyordu.

Jake ağırlığını dirseğine verdi ve o da Fleur'ü inceledi; Fleur vanilya rengi iç çamaşırlarıyla karşısında durduğunu o zaman hatırladı. Jake ağzının kenarını sıvazladı. "Bütün iç çamaşırların böyle mi görünüyor?"

"Çilek Kız külotum dışında. Şimdi kıçını yatağımdan kaldır."

"Bir sabahlık filan giysen? Jambon yağı gibi kokan bir şey?"

"Hayır."

Jake doğrulup oturdu ve uzun bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. "Partine yetişemediğim için kızgın olduğunu biliyorum ama partiler pek bana göre değil. Yine de davet etmen büyük incelikti."

"Ben seni davet etmedim." Will davet etmiş olmalıydı. Fleur yatağın kenarındaki bir sandalyeden sabahlığını kapıp sırtına geçirdi.

Jake onu baştan aşağı süzdü. "Jambon yağı konusunda fikrimi değiştirmek için çok mu geç?"

Fleur, Kissy'nin soğuk, sarışın sürtük tanrıça hakkında söylediklerini hatırladı. Kollarını göğsünde birleştirdi ve rolü oynamaya çalıştı. "Ne istiyorsun?"

"Sana bir iş teklifim var fakat konuşma havanda gibi görünmüyorsun." Jake yataktan kalkarak gerindi. "Sabah sen bana kahvaltı hazırlarken de konuşabiliriz."

"Nasıl bir iş teklifi?"

"Sabah. Nerede yatacağım ben?"

"Bir park bankında."

Jake tekrar yatağa oturdu. "Teşekkürler, bu daha iyi olur. Güzel, rahat bir şilte."

Fleur ona en soğuk tavrıyla baktı ve bununla nasıl başa çıkacağını düşünmeye çalıştı. Ne kadar istese de iş teklifi yorumuna aldırmazlık edemezdi ve bu gece başka bir şey söylemeyeceği belliydi. "Koridorun sonundaki odada yatabilirsin," diye tersledi. "Yatak senin için fazla kısa ve şilte de yamuk yumuk ama duvara vurursan sıçanlar seni pek rahatsız etmez."

"Burada tek başına yalnızlık çekmeyeceğinden emin misin?"

"Ah, hayır. Bu kez yalnız uyumak için sabırsızlanıyorum."

Jake gözlerini kıstı. "Rekorunu bozduğum için üzgünüm."

Fleur gülümsedi. "Sorun değil. Bir kızın arada bir güzellik uykusuna da ihtiyacı var."

Bu Jake'i susturmaya ve odadan çıkarmaya yetti.

Fleur öfkeli adımlarla banyoya girdi ve yüzünü yıkamak için musluğu açtı. Jake'in aklından nasıl bir iş teklifi geçiyordu? Kendisini Fleur'ün temsil etmesini istiyor olması mümkün müydü? Bu fikir midesini bulandırdı. Jake Koranda'nın adını müşteri listesine almak ona bir anda prestij kazandırırdı. Böylelikle ajansın geleceğiyle ilgili bütün endişeleri silinirdi.

Kendini gerçekliğe döndürdü. Yeteneğini kanıtlamış bir yıldız, sırf eski bir sevgilisi diye yeni bir menajere teslim olmazdı. Tabii suçluluk duyuyor ve hatasını telafi etmenin bir yolunu aramıyorsa.

Bu pek olası görünmüyordu. Yüzünü yıkadı ve bir el havlusuna uzandı. Yine de... Jake'i temsil etmeyi başarırsa,

Fleur Savagar ve Ortakları'nın yıldız yönetimi standartlarında dev bir adım atmış olurdu.

En cesur, en hızlı, en güçlü...

O sabah mutfaktan gelen taze kahve kokusuyla geç saatte uyandı. En eski atletik gri eşofmanını giydi ve saçlarını atkuyruğu yaptı. Mutfağa geldiğinde, Jake'i, bacaklarını önüne uzatmış, masada otururken ve bir kupadan kahvesini yudumlarken buldu. Buzdolabına gidip kendine bir bardak portakal suyu koydu. Bu işi doğru yapmalıydı. "Sen yumurtaları yaparsan ben de ekmekleri kızartırım," dedi.

"Bu sorumluluğu kaldırabileceğinden emin misin? Hatırladığım kadarıyla iyi bir aşçı değildin."

"Bu yüzden yumurtaları sen yapıyorsun." Fleur bir karton yumurta çıkardı ve paslanmaz çelikten bir kâseyle birlikte tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra bir greyfurt aldı, kesme tahtasının üzerine koydu ve tek hamlede kesti.

"Dikkat et."

"Şimdilerde daha büyük ve daha iyi şeyler için çalışıyorum." Fleur alt çekmecelerden birini işaret etti. "Tazı'nın önlüğe ihtiyacı varsa, şu çekmede bulabilir. Pembe fırfır diye tutturma."

"Çok tatlısın."

Masada karşılıklı oturana kadar ikisi de bir daha konuşmadı. Ekmeği zar zor boğazından geçiyordu. Gece uykusuyla dinlenmiş bir zihinle baktığında, onun kendisiyle sözleşme imzalaması fikri daha da uzak görünüyordu fakat kesin olarak öğrenmek zorundaydı. Kahvesini yudumladı. "Senin Village'da bir yerlerde inanılmaz pahalı bir evin filan yok muydu?"

"Evet ama orada beni rahatsız edecek çok insan var, o yüzden bazen ortadan kayboluyorum. Seninle konuşmak istediğim şeylerden biri buydu. Senin tavan arasında bir şeyler ayarlayabilir miyiz?"

"Benim tavan arasında mı?"

"Dün gece ofis müdürün bana etrafı gezdirirken gösterdi. Harika bir yer; gözden uzak ve kendine yeten bir mekân. Bir süre gizlenip çalışabileceğim bir alana ihtiyacım var. Kimsenin beni aramayı düşünmeyeceği bir yer."

Fleur buna inanamıyordu. Jake ona menajerlik yapmasını istemiyordu. Ev sahibesi olmasını istiyordu! Fleur hayal kırıklığından boğulacaktı. Peçetesini fırlatıp attı. "İnsanların kıçını öpmesine bu kadar mı alıştın da benim de aynı şeyi yapmamı bekliyorsun?" Yerinden kalkıp kapıyı işaret etti. "Benim evimde filan kalmıyorsun. Asla. Şimdi defol. Sana bakarken midem bulanıyor."

Jake ekmeğinden bir parçayı tabağındaki omlete bandı. "Bunu belki olarak alacağım."

"Şirin görünmeye kalkışma bile. Sen..."

"Bırak da bitireyim. Dün gece sana bir iş teklifim olduğunu söylemiştim. Otur ve bu konuyu konuşurken şu mükemmel omletini ye."

Fleur oturdu fakat yumurtasına dokunmadı bile.

Jake tabağını itti ve peçeteyle ağzını sildi. "Böyle devam edemem. Tazı filmi bitti ve tekrar yazmaya başlayabilmek için altı ay ara veriyorum. Bu işi şimdi halletmezsem asla halledemeyeceğim. Beni temsil etmeni istiyorum."

Fleur onu doğru duyduğuna inanamadı. Jake ondan menajeri olmasını mı istiyordu? Morali yükseldi. Geçmişte yaşadıkları şeyler, muhtemelen bunu karşılaşabileceği en

zor mücadele haline getirecekti fakat başa çıkacak kadar güçlenmiş ve deneyim kazanmıştı. Kendini toparlamaya çalıştı. "Seni temsil etmekten memnuniyet duyarım. Hayatını kolaylaştırabileceğimi biliyorum. Senin de duymuş olduğunu tahmin ettiğim gibi, bir grup seçkin müşteriye tepeden tırnağa yıldız menajerliği sunuyorum. Bütün iş ve hukuk konularını üstlenebilir, anlaşma pazarlıklarını yapabilir, basın danışmanlığını sürdüre..."

Jake onu susturdu. "Zaten bütün bunları yapan iyi bir ekibim var."

Fleur olduğu yerde donup kaldı. "O halde bana teklif ettiğin şey tam olarak nedir?"

"Yazdığım her şeyle senin ilgilenmeni istiyorum."

Fleur ona dik dik baktı. "Büyük iş."

"Adımı müşterilerinin arasında görmek istiyorsan, yolu bu."

"Sen *Tutulma*'dan beri hiçbir şey yazmadın ki!" Fleur'ün içinden çığlık atmak geliyordu. "Adını yazar olarak müşteri listeme almak bana alaycı gülüşlerden başka bir şey kazandırmaz." Tabağını kapıp lavaboya götürdü.

"Beni krize sokan sendin, ufaklık. Şimdi yapman gereken tek şey beni kurtarmak."

Fleur tabağı sertçe bırakırken istemeden kırdı. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Sorun sen geldiğinde başladı."

"Bu bir cevap değil."

Jake sandalyesini gürültüyle geri kaydırdı. "Alacağın tek cevap bu."

Fleur düşmanlığını gizlemeye bile gerek görmedi. "Şimdi seni krizden nasıl kurtaracağım peki? Sırtımda taşıyarak mı?"

"İşe yarayacaksa, evet."

Fleur onu yumruklayamadan Jake kahve makinesi
doğru yürüdü. "Krizi atlatmak için biraz yardıma ihtiyac
var. Ters giden her neyse, biz *Tutulma*'yı çekerken oldu."

Fleur kırılan tabağı çöpe attı. "Yazmak *zorunda* değilsi
Paraya ihtiyacın olmadığı açık."

"Yaptığım şey yazmak, Çiçek. Oyunculuk tatmin ed
ve beni zengin etti ama nefes almamı sağlayan şey yazarlık
Jake, bu küçücük itiraf bile onu savunmasız bıra kmış gi
arkasını döndü. "Cebinde filan yaşayacak değilim. İstediğin
tek şey gözlerden uzak olmak. Ve eğer tekrar yazmaya baş
larsam ajansının iyi para kazanacağını sana hatırlatmama
da gerek yok."

"Bu büyük bir 'eğer.' Ve neden benim evimde yazman
gerekiyor?"

Jake omuz silkti. "Öyle işte."

Her zamanki Jake. Küçük parçaları Fleur'ün gözünün
önüne doğru sallıyor, sonra da doğru dürüst bakmasına bile
izin vermeden geri çekiyordu. Ama zihninden bir sürü zehirli
düşünce geçerken bile, Jake'in onu köşeye sıkıştırdığını bi-
liyordu. Bütün açıklığıyla gördüğü risklere rağmen şansını
denemek zorundaydı. İkisiyle ilgili yalan haberleri yaymasaydı...
Artık yazmayan bir yazarı temsil etmek için anlaşma yaptığı
duyulursa insanların onunla ilgili neler söyleyeceğini tahmin
edebiliyordu. Herkes Jake'in sadece yattıkları için ismini
kullanmasına izin verdiğini düşünecekti. Film anlaşmalarını
kendisine bırakacak kadar ona güvenmediğini, sadece yıllar
önce başarısızlıkla sonuçlanan yazarlık kariyerini teslim
ettiğini söyleyeceklerdi. Yatak odasından iş kurmaya çalışan
bir kadın gibi görünecekti.

Ama ya Jake'in tekrar yazmaya başlamasını sağlayabilirse? Ya o krizi aşmasını ve bir Koranda oyunu daha yazmasını sağlayabilirse? O zaman dedikodularla veya parasının tükenmesiyle ilgili endişelenmesi gerekmeyecekti. Bu görmezden gelemeyeceği bir kumardı. Aynı zamanda, daha önce onu fena halde ağır yaralamış bir adamla yakınlaşırken kişisel bir bedel ödemeyeceğinden de emin olmalıydı.

Söylentiler iki gün sonra başladı ama konu Jake değildi. Pazartesi günü öğleden sonra Fleur başını döndürmeyi umduğu yetenekli bir yeni şarkıcıyla öğle yemeği yemek için ofisten çıkmaya hazırlanırken, bir haber ajansının tanıdık genel müdür yardımcısından bir telefon aldı.

"Ortalıkta, duyman gerektiğini düşündüğüm bir söylenti dolaşıyor," dedi adam. "Biri ülkeden kaçtığında geride bırakarak bozduğun modellik sözleşmelerini insanlara hatırlatmaya çalışıyor."

Fleur gözlerini ovuşturdu ve umursamaz görünmeye çalıştı. "Bayat haber. Söylentilere değecek daha iyi bir şey bulamamışlar mı?"

"Müşteri güvenine dayalı bir iş kurmaya çalışan bir kadın için kötü reklam."

Adamın daha fazla açıklamasına gerek yoktu. Anlamı açıktı. Daha önce sözleşmeleri bozduysa, bunu yine yapabilirdi. O haberin tekrar gündeme getirilmesi konusunda tek bir neden düşünebiliyordu: Alexi yeni hamlesini yapmıştı.

Genç şarkıcı öğle yemeğine gelmedi ve Fleur bu mesajı yorumlamakta zorlanmadı. Ofise döner dönmez Olivia Creighton onu aradı.

"Seninle ilgili bazı korkunç şeyler duyuyorum, Fleur. Hiçbirinin doğru olmadığından eminim ve sana ne kadar hayranlık duyduğumu biliyorsun fakat zavallı Doris Day'in ve servetinin başına gelenlerden sonra, bir kadın ne kadar dikkatli olsa azdır. Tutarsızlıklar beni huzursuz eder."

"Elbette." Olivia'nın *Ejderha Körfezi* sözleşmesini kutlamak için önceki hafta gönderdiği altı antika Baccarat kadehi ve bir kasa Pouilly Fuissé, Fleur'ün aklına geldi. Artık kutlama bitmişti. Olivia'nın David Bennis'le görüşeceği bir öğle yemeği randevusu ayarladı. Deri dirsek yamaları ve mis kokulu piposuyla, adam herkesten daha iyi istikrar izlenimi veriyordu ve Fleur, onun Olivia'yı ikna edebilmesini umuyordu fakat David'in ofisine giderken, kendi sorunlarını çözmek için bir kez daha başka birini kullanma duygusundan hoşlanmıyordu.

O gün, daha sonra Michel'i Astoria'da, restore edilmiş bir fabrikanın ikinci katında buldu. Yorgun terziler Michel'in yeni kreasyonunun dikimleri üzerinde çalışıyordu. Michel'in yedi haftadan az zamanı kalmıştı ve her şeyi bu kadar çabuk toparlamaya çalışmaktan bitkin düştüğü belliydi. Fleur kardeşinin endişelerini artırmamayı tercih ederdi fakat olanları ona anlatmak için daha fazla bekleyemezdi. Alexi şimdiye kadar Michel'in kreasyonunun başarısının Fleur için ne kadar önemli olduğunu anlamış olmalıydı ve bu kez nereye saldıracağını tahmin etmek için müneccim olmasına gerek yoktu.

Michel, ablasının beyaz kaşmir elbisesinin boğazına sardığı fuları düzeltti. Bunu yapmak için parmak uçlarında yükselmesi gerekmişti çünkü boyunun bazen kendisine avantaj sağlayabileceğini anladığından beri, Fleur iş gardırobunun standart bir parçası olarak ince ve yüksek topuklular giyiyordu. Fleur

kaybolan davetiyeleri ve bodrumda çıkan yangını kardeşine anlattı. Michel sessizce dinledi. Fleur sözünü bitirdiğinde Michel'in kolunu sıktı. "Bu geceden itibaren burayı yirmi dört saat koruma altına alıyorum."

Michel sararmıştı. "Numunelere zarar vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bundan eminim. Defileye çıkarmana fırsat kalmadan numuneleri yok etmesi, en büyük hasarı vermesinin tek yolu."

Michel etrafına bakındı. "Bunu başarsak bile başka şeyler de olacak."

"Biliyorum." Fleur yanağını kaşıdı. "Umalım da bir süre sonra sıkılsın. Yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Jake partiden birkaç gün sonra tavan arasına yerleşmişti ama ilk hafta orada pek fazla zaman geçirmemiş, onun yerine Village'daki malikânesinde kalmış ve yeniden sahnelenecek eski oyunlarından birinin provalarına katılmıştı. Fleur bir defasında gece geç saatte uykuya dalarken onun ayak seslerini duymuştu. İki gün sonra akan suyun sesi kulağına gelmiş fakat hiç daktilo sesi duymamıştı.

Daha da huzursuz edici bir şekilde, şimdiye dek var olmayan edebiyat girişimlerinde Jake'i onun temsil edeceği haberi hemen duyulmuştu. Jake'in Batı Sahili ofisindeki birinin istediği son şey, kendilerinin başaramadığı bir şeyi Fleur'ün başarmasıydı ve haberi yayanların onlar olduğundan şüpheleniyordu. Bozduğu modellik sözleşmelerinin haberlerine bu da eklenince, yaratmayı başardığı azıcık prestij de zarar görmeye başlamıştı. Sözleşme imzalamak üzere olduğu tanınmış bir aktör ve yeni yükselen genç bir yazar geri çekilmişti ve Olivia da giderek daha huzursuzlaşıyordu.

Ekimin ikinci haftası geldiğinde, Jake tavan arasında daha fazla kalmaya başladı fakat Fleur ne onu görüyor ne de daktilo sesi duyuyordu. Egzersizin yaratıcılığı artıracağı teorisinden yola çıkarak ve en azından sabahları onu yataktan çıkarma bahanesiyle, her gün çıktığı koşuya katılması için kapısının altından ona davet mesajları atmaya başladı. Anlaşmalarını imzaladıktan üç hafta sonra, soğuk bir sonbahar sabahı dışarı çıktığında, onu ön basamaklarda oturmuş kendisini beklerken buldu.

Üzerinde gri bir UCLA bluzu, lacivert eşofman altı ve ayaklarında eski bir çift Adidas ayakkabı vardı. Jake onu fark edince hafifçe gülümsedi, Fleur içinin sızladığını hissetti. Henüz çocukken, onu görmek bile içini eritirdi fakat şimdi Jake onun için sadece bir iş anlaşmasıydı ve onu bir daha asla öyle etkilemesine izin vermeyecekti. Fleur üç basamağı tek sıçrayışta indi ve koşarak Jake'in yanından geçti.

"Sen ısınma diye bir şey duymadın mı?" diye seslendi Jake, onun arkasından.

"İhtiyacım yok. Zaten sıcağım." Fleur omzunun üzerinden arkaya baktı. "Sence bana yetişebilir misin, kovboy?"

"Henüz benden hızlı koşabilen bir kadına rastlamadım," diye karşılık verdi Jake, bütün ukalalığıyla.

"Orasını bilmem ben. Bana kalırsa gayet miskin bir hayat sürmüşsün."

Jake ona yetişti. "Haftada üç gün öğleden sonra bana 'bayım' diyen şehir ergenleriyle basketbol oynamak hiç de miskinlik sayılmaz."

Fleur bir çamur birikintisinin etrafından dolaştı ve batıya, Central Park'a yöneldi. "Bu ileri yaşında onlara ayak uydurabilmene şaşırdım."

"Uyduramıyorum. Dizlerim ağrıyor ve artık o kadar zıplayamıyorum, o yüzden genellikle daha üçüncü çeyrek bitmeden oyundan çıkarılıyorum. Sadece formalarını aldığım için bana katlanıyorlar."

Kaldırımı tıkayan bir kamyonun etrafından dolaşırlarken Fleur, Jake'in kendisiyle dalga geçebilmesinden bir zamanlar ne kadar hoşlandığını hatırladı. Vücudunun yanında en iyi özelliği buydu. Vücudu ve bütün o erkeksiliği. Ve yüzü. Yüzüne bayılıyordu. Sevmediği şey, başkalarını kullanması ve beş para etmez ahlak anlayışıydı. Fleur'ü önce bulutların üzerine çıkarmış, sonra da oradan aşağı itmişti. Ancak Fleur geçmişte yaşamaya devam edemezdi. Yapacak bir işi vardı ve onu yeterince uzun süre rahat bırakmıştı. "Taşındığından beri tepemde takırdayan bir daktilo duyamadım."

"Beni zorlama, tamam mı?" Jake'in yüzü asıldı.

Fleur bir an düşündü ve riske girmeye karar verdi. "Cumartesi gecesi yemek daveti veriyorum. Sen de gelsene." Sadece Kissy'yle açılışta sözünü ettikleri daveti veriyordu; amaç Michel ve Simon'ın birbirlerini daha iyi tanımaları için fırsat yaratmaktı. Sıcakkanlı insanların arasında olmak, Jake'i biraz gevşetmek için iyi bir adım olabilirdi. Ve diğerleri onu eğlendireceği için Fleur onunla uğraşmak zorunda kalmazdı.

"Üzgünüm, Çiçek. Resmi yemek davetleri bana uymaz."

"Resmi değil zaten. Konuklar kendileri pişirecek. Sadece Michel, Simon Kale ve Kissy olacak. Charlie Kincannon'ı da davet ettim ama şehir dışında olacakmış."

"Gerçekten Kissy adında bir tanıdığın var mı?"

"Galiba onunla Charlie'nin kumsal partisinde tanışmıştın. En iyi arkadaşım. Ancak..." Fleur tereddüt etti. "Onunla karanlık odalara girmemen en iyisi olur."

"Bir arkadaş konusunda oldukça ilginç bir yorum. Açıklamak ister misin?"

"Yakında öğrenirsin." Bir çift Chihuahua köpeğini dolaştıran bir kadının yanından geçtiler. "Hızlan. Bugün ikimizden birinin çalışması gerek."

Bir süre hiç konuşmadan koştular. Jake sonunda ona baktı. "Basın danışmanım bana bazı gazete kupürleri göndermiş; yeni okuyabildim. Yaz sonunda, New York'un dedikodu sayfalarında bir hayli konuşulmuşuz."

"Ciddi misin?" O sayfalar yayınlanalı iki aydan uzun zaman olmuştu. Jake'in onlardan ne zaman söz edeceğini merak ediyordu.

"Masum rolü oynayacak kadar iyi bir aktris değilsin."

"Elbette öyleyim."

Jake uzanıp genç kadının kolunu tuttu ve onu durmaya zorladı. "O haberleri sen yaydın."

"Reklama ihtiyacım vardı."

Jake soluklanmaya çalışırken göğsü bluzunun altında kalkıp indi. "Mahremiyetim hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun."

"O haberlerin hiçbirinin doğru olmadığı düşünülürse, teknik olarak mahremiyetine saygısızlık etmedim."

Jake gülümsemedi bile. "Ucuz numaraları sevmem."

"Çok komik. Onları icat edenin sen olduğunu sanıyordum."

Jake öfkeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Adımı gazetelerden uzak tut, Fleur. Bunu tek uyarın olarak düşün." Jake arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

"Ben senin basın danışmanın değilim, unuttun mu?" diye seslendi Fleur, arkasından. "Sadece zavallı edebi kariyerini temsil ediyorum."

Jake hızını artırdı ve arkasına bile bakmadı.

23. BÖLÜM

Jake o cumartesi akşamı saat tam sekizde kapıyı çalıp yemek davetine gelen ilk kişi olmakla Fleur'ü şaşırttı. Önlem olarak buzdolabına birkaç şişe Meksika birası atmış olmasına rağmen, gerçekten geleceğini sanmıyordu. Yarı resmi koyu gri kumaş pantolon ve gözlerinin mavisini vurgulayan uzun kollu, daha açık gri bir gömlek giymişti. Fleur'ün fildişi rengi yünlü pantolonunu ve bakır rengi ipek bluzunu süzerken genç kadının eline bir hediye paketi tutuşturdu. "Sen hiç kötü görünmez misin?"

Fleur pakete çatık kaşlarla baktı. "Bomba timini çağırmalı mıyım?"

"Ukalalık etmeyi bırak da aç."

Fleur hediye paketini açtığında bir *The Joy of Cooking* isimli yemek kitabıyla karşılaştı. "Hep istediğim şey."

"Bayılacağını biliyordum."

Jake onun peşinden mutfağa girdi, Fleur yemek kitabını tezgâhın üzerine bıraktı. Sınırlı kişisel kaynakları düşünülürse, her şeyin bu kadar güzel görünmesi hoşuna gidiyordu. Eski masayı, koyu renk ahşabı parlayana kadar temizleyip cilala-

mıştı. Bir ikinci el eşya dükkânında eski bir tencere bulmuş, içine krizantemler doldurup masanın ortasına koymuştu. Dükkânda sofra altlığı olarak kullanmak için bronz ve zeytin renkleri atmış güzel ekose havlular da bulmuştu. Jake'in temiz gömleğinin ve diş macununun kokusu burnuna geldi. Jake'in elleri, saçlarının arkasına uzanıp bluzunun yakasının altından ensesine dokununca Fleur irkildi.

"Tanrım, ne kadar tedirginsin." Fleur'ün göğüslerinin arasına küçük ve serin bir şey yerleşti. Aşağı baktığında ince bir altın zincirin ucunda asılı duran trompet biçiminde mavi-yeşil mineli bir çiçek gördü. Yapraklarının üzerinde minik elmaslar çiy gibi parlıyordu. Fleur ona dönerken yüz ifadesinde yumuşak ve samimi bir şey fark etti. Zaman varlığını kaybetti ve bir an için aralarının iyi olduğu o eski günlere geri döndüklerini hissetti. "Çok güzel," dedi Fleur. "Buna hiç gerek..."

"Büyütülecek bir şey değil. Bir gündüzsefası. Sabahın, senin için günün en iyi zamanı olmadığını fark ettim." Jake arkasını dönerek anı sona erdirdi.

Gündüzsefası kolye Fleur'ün parmaklarının arasından kaydı. Bir an için savunmasını indirmişti ve bunun tekrarlanmasına izin vermeyecekti.

"Neden burnuma hiç yemek kokusu gelmiyor?" diye sordu Jake. "Endişelenmeli miyim?"

"Aşçı henüz gelmedi," diye cevap verdi Fleur, rahatça.

Tam o anda kapı çaldı ve Fleur açmak için koştu.

"Kendi bıçaklarımı getirdim," dedi Michel. Bu gece haki pantolon ve göğsüne çaprazlama şekilde işlenmiş çizgili kravat desenli ve uzun kollu mavi bir bluz giymişti. Hemen mutfağa yöneldi. "Canal Caddesi'nin yakınlarındaki küçük

bir yerde şu harika üzümleri buldum. Sana sözünü ettiğim balık pazarından pisibalığı aldın mı?"

"Elbette, efendim." Michel alışveriş poşetini tezgâhın üzerine bırakırken Fleur onun ne kadar yorgun göründüğünü fark etti ve bu akşamı onu niçin planladığına sevindi. Michel, Jake'i gördü.

"Michel, Jake Koranda'yı hatırlarsın. Kapıda silahlarını aldım, dolayısıyla onu istediğin kadar aşağılayabilirsin."

Jake gülümseyerek Michel'in elini sıktı.

Beş dakika sonra Simon geldi. Neyse ki Tazı filmlerinin hepsini izlemişti ve Jake'le konuşma hevesi arasında Michel'i neredeyse fark etmedi bile. Bu arada Michel yemek pişirmeye hazırlanıyordu ve kreasyonunu mahvedeceğine emin olduğu sorunları Fleur'e listeliyordu. Çöpçatanlık açısından akşam umut verici bir şekilde başlamamıştı.

Kissy geldi ve hemen mutfağa daldı. "Geciktiğim için üzgünüm ama tam çıkarken Charlie beni Chicago'dan aradı."

"İşler iyiye gidiyor olmalı," dedi Fleur. "En azından yine konuşuyorsunuz."

Kissy'nin yüzü asıktı. "Sanırım sihrimi kaybettim. Ne yaparsam yapayım, o..." Jake'i tezgâha yaslanmış halde dururken görünce sözü yarım kaldı. "Amantanrım!"

Fleur, Michel'in düşürdüğü bir kaşığı yerden aldı. "Kissy, seni Jake Koranda'dayla tanıştırayım. Jake, bu Kissy Sue Christie."

Jake'e bakarken Kissy'nin gözleri kısık, elma şekeri dudaklı ağzı açıktı. Jake ağzı sulanmış bir şekilde sırıttı. Kissy bir kreş beslenmesine benziyordu. "Memnun oldum." Kissy, "Adın ne senin bakayım, tatlı çocuk," diyen gülümsemesiyle bakarken Jake horoz gibi kabardı.

Bu manzara Fleur'ün hoşuna gitmeliydi. Oysa kendini yine on üç yaşında, diğer kızlardan daha uzun boylu, dirsekleri çürük içinde, dizleri sargılı, yüzü vücuduna fazla büyük gelen, sakar ve hantal bir ergen gibi hissediyordu. Diğer yandan Kissy, bir ergenin ıslak rüyalarından fırlamış gibiydi ve çok geçmeden Jake'le birlikte salata hazırlamaya girişmişlerdi. Bu arada Simon barmenlik yapıyordu. Michel'in kendine has yemeklerinden biri olan vermut soslu ve üzümlü balığını hazırlamasına yardım eden Fleur kıskançlık duygusunu bastırmaya çalışıyordu.

Jake ve Simon atlardan söz etmeye başladıklarında, Kissy hemen Fleur'e yanaştı. "Yakından bakınca filmlerinde olduğundan bile daha seksi görünüyor. Bu adam Aygırların Onur Listesi'nden fırlamış."

"Dişi çarpık," diye karşılık verdi Fleur.

"Başka yerinin çarpık olmadığına bahse girerim."

Fleur dışında herkes harika zaman geçiriyordu. Michel ve Simon nihayet Michel'in muhteşem pisibalığı tarifi hakkında konuşmaya başlamışlardı ve ekmek sepeti ikinci kez dolaştırılırken, birbirlerine en sevdikleri restoranları sayıyorlardı. Çok geçmeden Doğu Yakası'nda gösterişli bir yere bakmak konusunda rahat bir sohbete başlamışlardı. Kissy, gizlice tebrik etmek için Fleur'le göz göze gelmeye çalışıyordu fakat Fleur fark etmemiş gibi davranıyordu.

Kissy ve Jake birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi şakalaşıyorlardı. Sonra ikisinin de sevdiği yeni bir şarkıcıyla ilgili bilgilerini paylaşmaya başladılar. Neden doğruca yatağa girip işi pişirmiyorlardı ki?

Tatlı zamanı geldiğinde Fleur, o gün öğleden sonra en sevdiği fırından aldığı Fransız bademli pastasını getirdi. Herkes bayıldı ama kendisi ancak bir lokma yiyebildi. İrlanda kahvelerini salonda içmeyi önerdi. Kissy kanepeye oturdu. Normalde Fleur gidip onun yanına otururdu fakat şimdi büyük yer minderlerinden birini kapıp kanepenin geri kalanını Jake'e bıraktı ve Jake hemen oraya yerleşti.

Tüm zamanların en iyi rock grupları hakkında bir tartışma başladığında Fleur dışında herkes katıldı. Kendi mutsuzluğu, fazla yakından incelemek istemediği bir kütle gibi midesine oturmuştu. Kissy ona anlayışlı gözlerle bakarak gülümsedi. Fleur başını çevirerek bakışlarını kaçırdı.

Kissy boğazını temizledi. "Fleurinda, kehribar küpelerini ödünç alabileceğime söz vermiştin. Buradan onlarsız çıkmadan bana yerlerini söyler misin?"

Fleur, Kissy'ye böyle bir söz vermemişti ve tam bunu söyleyecekken Kissy'nin öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. Eski arkadaşının olay çıkarmasına izin vermeyeceği için hemen isteksizce kalktı ve Kissy'nin peşinden yatak odasına yürüdü.

İçeri girdiklerinde Kissy kollarını, yastığı andıran göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Yüzündeki şu dayak yemiş enik ifadesinin nedenini bana hemen açıklasan iyi edersin. Yoksa yemin ederim ki salona geri dönerim ve senin önünde ona bir Fransız öpücüğü veririm."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Kissy arkadaşına tiksintiyle baktı. "Seninle ilgili umudumu kaybetmek üzereyim. Yirmi altı yaşındasın. Bu kendini tanımak için çok geç bir yaş."

"Ben kendimi gayet iyi tanıyorum."

Kissy cevap vermek yerine parlak kırmızı bale pabuçlarından birinin ucunu yere vurmaya başladı. Fleur gücünün kesildiğini hissetti. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Dilemelisin. Deli gibi davranıyorsun."

"Haklısın. Ve nedenini bile bilmiyorum."

"Çünkü kıskançlıktan ölüyorsun, nedeni bu."

"Kimseyi kıskandığım filan yok benim! Yani senin kastettiğin şekilde."

Kissy bunu yutmamıştı. "Öyle bir adamı bırak, yakışıklı bir adamla flört etmediğimi ne zaman gördün? Mmm. Nefis! Ve sen ne yaptın? Tek bir şey bile yapmadın. Sadece köşeye çekildin. Senden utanıyorum."

Fleur de kendinden utanıyordu. "Konu Jake değildi. O kadar aptal değilim. Kendimi yine insan azmanı bir ergen gibi hissediyorum."

"Buna inanacak değilim," dedi Manolya Çiçeği. "Artık kendini kandırmaktan vazgeçip salonunda oturan şu muhteşem yaratığa hissettiklerine daha dikkatli bakma zamanın gelmedi mi?"

"Ona olan duygularım dolar işaretlerinden oluşuyor. Gerçekten, Kissy. Olivia'yı neredeyse kaybettim ve kendilerini temsil etmemi isteyen müşterilerim sadece temsil etmek istemediklerim; şu lanet olasıca Shawn Howell gibi. Jake yazıyormuş gibi yapma zahmetine bile girmiyor ve..." Fleur sustu. "Bu bir mazeret değil. Özür dilerim, Kissy. Haklısın. Bebek gibi davranıyorum. Bağışla beni."

Kissy nihayet yumuşadı. "Tamam. Ama sadece seni ve Charlie'yi ne zaman bir arada görsem ben de aynı duyguları paylaştığım için."

"Charlie ve ben mi? Neden?"

Kissy iç çekti ve Fleur'ün gözlerine bakmamaya çalıştı. "Senden çok hoşlanıyor ve konu görünüşe geldiğinde seninle rekabet edemeyeceğimi biliyorum. Ne zaman ikinizi konuşurken görsem, kendimi Pillsbury Doughboy[5] gibi hissediyorum."

Fleur ağlaması mı gülmesi mi gerektiğine karar veremedi. "Anlaşılan, kendini o kadar iyi tanımayan tek kişi ben değilmişim." Kissy'ye sımsıkı sarıldıktan sonra saatine baktı. "Bu gece televizyonda *Sonsuz Ölüm* var. Doğru hesaplıyorsam, bir göz atmalı ve sonra da yokluğumuz fark edilmeden partiye geri dönmeliyiz. Ne dersin?"

"Kesinlikle." Kissy yatak odasının köşesindeki ikinci el bir masanın üzerine konmuş küçük televizyonu açtı. "Sence bunun için fazla mı yaşlanıyoruz?"

"Muhtemelen. Yerine Lent'i geçirmeliyiz."

"Ya da geçirmemeliyiz."

Duvardaki Delik Çetesi, Overland Flyer'ı soymuştu ve Paul Newman'ın canlandırdığı Butch, Robert Redford'ın posbıyıklı karakteri Sundance Kid'le birlikte genelevin balkonunda içki içiyordu. Okul öğretmeni Etta Place, küçük evinin basamaklarını çıkıp içerideki lambayı yakarken ve şömizyesinin üst düğmelerini açmaya başlarken, Kissy ve Fleur yatağın kenarına oturdular. Kadın, yatak odasına ulaştığında giysisini çıkararak dolaba astı. Sonra döndü ve Sundance Kid'in, odanın karşı tarafından kendisine tehditkâr gözlerle bakan yüzünü görünce çığlık attı.

"Devam et, Öğretmen Hanım," dedi Sundance Kid.

Kadın korkuyla açılmış gözlerle ona baktı. Sundance Kid silahını yavaşça kaldırarak ona doğrulttu. "Sorun değil. Bana aldırma. Sen devam et."

---

5 Michelin'in lastik adam karakterine benzeyen bir maskot karakter. (ç.n.)

Öğretmen, uzun iç çamaşırını tereddütle çözerek çıkardı ve mütevazı bir tavırla önünde tutarken kenarı kopçalı iç gömleğini adama göstermemeye çalıştı.

"Saçlarını sal," diye emretti Sundance Kid.

Kadın iç çamaşırlarını bıraktı ve saç tokalarını çıkardı.

"Başını salla."

Sundance Kid'in, karnına tabanca doğrulttuğu hiçbir aklı başında kadın onunla tartışmazdı ve öğretmen de kendisine söyleneni yaptı. Şimdi üzerinde iç gömleğinden başka bir şey kalmamıştı ve Sundance'in konuşmasına gerek yoktu. Tabancasını doğrultup horozu kaldırdı.

Etta, iç gömleği V şeklinde aralanana kadar düğmeleri açmaya devam etti. Sundance'in elleri beline kaydı. Silah kemerini çözüp bir kenara bıraktıktan sonra kadına yaklaştı ve ellerini önü açık giysinin içine soktu.

"Ne dilediğimi biliyor musun?" diye sordu Etta.

"Ne?"

"*Bir kez olsun buraya zamanında gelmeni!*"

Etta kollarını Redford'un boynuna dolarken Fleur iç çekti ve kalkıp televizyonu kapadı. "Bu sahnenin bir erkek tarafından yazıldığına inanmak zor, değil mi?"

Kissy boş ekrana baktı. "William Goldman muhteşem bir senarist ama o sahneyi kendisi duştayken karısının yazdığına bahse girerim. Bunun için neler vermezdim..."

"Hmmm. En büyük kadın cinsel fantezisi."

"Seni asla incitmeyeceğini bildiğin bir sevgiliden gelen o erkek cinsel tehdidi." Kissy dudaklarını yaladı.

Fleur gündüzsefası kolyesine dokundu. "Artık öyle erkekler yapmamaları çok kötü."

Jake aralık kapının önünde koridorda durmuş, iki kadının konuşmalarını dinliyordu. Aslında dinlemeyi planlamamıştı fakat Fleur bütün akşam çok tuhaf davranmıştı ve o kadar uzun süredir içerideydiler ki onu kontrol etmeye karar vermişti. Şimdiyse üzgündü. Bu, kesinlikle bir erkeğin duymaması gereken türde bir sohbetti. Kadınlar ne isterdi? Toplum içinde sohbet, hep erkek duyarlılığı ve eşitlikten yanaydı ama böyle yalnız kaldıklarında, iki akıllı kadın, mağara adamı maçoluğuyla orgazma ulaşıyordu.

Belki de biraz kıskanıyordu. Onyılın en büyük gişe rekortmenlerinden biriydi ve Fleur Savagar'ın burnunun dibinde –daha doğrusu tepesinde– yaşıyordu ama Fleur'ün istediği tek şey, Jake'le ağız dalaşına girmekti. Redford'un bu tür saçmalıklara tahammül etmek zorunda kalıp kalmadığını merak etti. Dünyada biraz adalet varsa, Redford, Utah, Sundance'teki televizyonunun karşısında oturmuş, karısının Tazı'nın sert sevişme sahnelerinden birini hülyalı gözlerle izleyişine tahammül etmek zorunda kalıyor olurdu. Bu düşünce onu biraz olsun tatmin etti fakat oradan uzaklaşırken bu duygusu kayboldu. Neresinden bakarsan bak, erkek olmak için hiç de kolay bir çağ değildi.

Jake ertesi sabah Fleur'le birlikte koşmak için uyandı ama Central Park Gölü'nün etrafından dolaşırlarken pek konuşmadılar. Fleur en azından onu, yazma girişiminde bulunmaya teşvik etmenin bir yolunu bulmalıydı. Eve döndüklerinde Fleur beklenmedik bir şekilde onu pazar kahvaltısına davet

etti. Belki de karnı doyarsa daha konuşkan olabilirdi. Ancak Jake teklifi geri çevirdi.

"Doğru," diye karşılık verdi Fleur, soğuk bir tavırla. "Son zamanlarda daktilona vurup dururken programın çok yoğun."

Jake eşofman üstünün fermuarını açtı. "Bir şeyden haberin yok senin."

"Yazmaya çalışıyor musun ki?"

"Haberin olsun diye söylüyorum, bir bloknot doldurdum bile."

Jake daktiloda yazardı ve Fleur ona inanmıyordu. "Göster bana."

Jake kaşlarını çatarak onun yanından geçip eve girdi.

Fleur duş aldıktan sonra kotunu ve en sevdiği örgü kazağını giydi. Michel'in kreasyonuyla, Olivia'nın huysuzluğuyla ve Alexi'nin bir sonraki hamlesini tahmin etmekle o kadar meşguldü ki zihnindeki soruna odaklanamamıştı. Jake Koranda, tekrar yazmaya başlamak için onunla anlaşma yapmıştı ve üzerine düşeni yapmıyordu.

Saat onda Fleur ön koridora geçti ve tavan arasına çıkan kapıyı açtı. Merdivenin tepesindeki kapıyı vurduğunda Jake cevap vermedi. Fleur anahtarı kilide soktu.

Tavan arası, hem bir tavan penceresiyle hem de iki taraftaki daha küçük dikdörtgen pencerelerle aydınlanan geniş ve boş bir alandı. Jake taşındığından beri Fleur buraya çıkmamıştı ve şimdi Jake'in sadece birkaç rahat koltuk, bir yatak, uzun bir kanepe, L biçimli bir ofis masası ve bir daktilo ile hâlâ paketinden çıkarılmamış bir deste kâğıdın durduğu bir masayla içeriyi döşediğini görüyordu.

Ayaklarını çalışma masasının üzerine uzatmış ve bir basket topunu iki elinin arasında sektirip duruyordu. "Seni

içeri davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi Jake. "Çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmam."

"Yaratıcılığını bozmayı aklımın ucundan bile geçirmem. Burada değilmişim gibi davran." Fleur bir tezgâhın arkasındaki küçük mutfağa girdi ve bir kahve kutusu bulana kadar dolapları açıp kapadı.

"Git buradan, Fleur. Seni burada istemiyorum."

"Bir iş toplantısı yapar yapmaz gideceğim."

"Şimdi toplantı yapacak havada değilim." Basket topu iki eli arasında gidip gelmeye devam etti.

Fleur kahve cezvesinin fişini taktı ve çalışma masasına yaklaştı. "Mesele şu ki," dedi, "hiçbir işe yaramıyorsun ve şu anda beni aşağı çekecek hiçbir şeyi taşıma lüksüm yok. Şehirdeki herkes, yattığımız için benimle sözleşme imzaladığına inanıyor ve dedikoduları bastırabilecek tek bir şey var: Yeni bir Koranda oyunu."

"Sözleşmeyi yırt at."

Fleur onun elindeki basketbol topuna vurdu. "Mızmızlık etmeyi kes."

Ukala, rahat Jake Koranda kayboldu ve Fleur kendini Tazı'yla yüz yüze buldu. "Çık dışarı. Bu seni hiç ilgilendirmez."

Fleur kıpırdamadı. "Kararını ver. Önce seni krize sokanın ben olduğumu söyledin, şimdi de beni ilgilendirmediğini söylüyorsun. İkisi birden olmaz."

Jake ayaklarını yere indirdi. "Dışarı." Fleur'ü kolundan tutup kapıya sürükledi.

Fleur'ün tepesi attı; ona böyle davrandığı ve işinin geleceğini tehlikeye attığı için değil, yeteneğini boşa harcadığı için. "Büyük yetenekli senarist." Fleur kolunu çekip kurtardı. "Daktilonun üzerinde bir parmak toz var!"

"Henüz hazır değilim!" Jake odanın karşı tarafına yürüdü ve ceketini koltuğun üzerinden aldı.

"Neden bu kadar zor olduğunu anlayamıyorum." Fleur çalışma masasına yürüdü ve kâğıt tomarının paketini yırtıp açtı. "Herkes daktiloya kâğıt takabilir. Bak ben nasıl yapıyorum. Bundan kolay bir şey yok."

Jake ceketini sırtına geçirdi.

Fleur ofis koltuğuna oturup daktiloyu açtı. Makine çalıştı. "İzle. Birinci Perde, Sahne Bir." Klavyeden harfleri girdi. "Neredeyiz, Jake? Ortam neye benziyor?"

"Pislik yapma."

"Pislik... yapma." Fleur kelimeleri yazdı. "Tipik Koranda diyalogu; sert ve kadın düşmanı. Sonra?"

"Kes şunu, Fleur!"

"Kes... şunu... Fleur. İsmi kötü seçtin. Tanıdığın şu inanılmaz kadına çok yakın."

"*Kes şunu!*" Jake aniden ona doğru koştu. Elini Fleur'ünkinin üzerine indirerek tuşları kilitledi. "Bütün bunlar senin için kocaman bir şaka, değil mi?"

Tazı maskesi kaybolmuştu ve Fleur, öfkesinin altındaki acıyı görebiliyordu. "Şaka filan değil," dedi, yumuşak bir sesle. "Yapman gereken bir şey."

Jake kıpırdamadı. Sonra elini kaldırıp Fleur'ün saçlarını okşadı. Fleur gözlerini kapadı. Jake geri çekilip mutfağa yöneldi. Fleur, kendine kahve doldurduğunu duydu. Kâğıdı daktilodan çıkarırken parmakları titriyordu. Jake elinde kupayla ona yaklaştı. Fleur makineye yeni bir kâğıt taktı.

"Ne yapıyorsun?" Jake'in sesi yorgun, biraz boğuk çıkıyordu.

Fleur titrek bir şekilde nefes aldı. "Bugün yazacaksın. Daha fazla ertelemene izin vermiyorum. O kadar."

"Anlaşmamız bozuldu." Jake yılgındı. "Tavan arasından taşınıyorum."

Fleur onun üzüntüsüne karşı sert bir tavır takındı. "Taşınman umurumda bile değil. Ama bir anlaşmamız var ve ona uyacağız."

"Umurunda olan tek şey bu mu? Beş paralık ajansın."

Jake'in öfkesi sahteydi ve Fleur onun oyununa gelmeyecekti. "Bugün yazıyorsun."

Jake onun arkasına geçti, kahve kupasını bıraktı ve ellerini hafifçe genç kadının omuzlarına koydu. "Hiç sanmıyorum."

Sonra Fleur'ün saçlarını kaldırarak dudaklarını genç kadının kulağının altındaki yumuşaklığa bastırdı. Ilık nefesi Fleur'ün tenine çarpıyordu ve dudaklarının yumuşak dokunuşu aniden bütün duyularını alarma geçirmişti. Bir an için kendini zevke bıraktı. Sadece bir an için...

Jake'in elleri Fleur'ün kazağının altına kayarak çıplak teninin üzerinden dantelli sutyenine kaydı. İpek kumaşın üzerinden göğüs uçlarıyla oynadı. Dokunuşu büyük zevk veriyordu. Fleur vücuduna yayılan dalgaları hissetti. Jake sutyenin orta kopçasını çözerek iki yana itti. Kazağını çıkarıp göğüslerini çıplak bırakırken, dalgalar Fleur'ün damarlarını zorlamaya başladı. Jake, genç kadının omuzlarını, göğüslerini yukarı kaldıracak şekilde arkaya çekti ve başparmaklarıyla göğüs uçlarına masaj yapmaya başladı. Fleur'ün kulakmemesini dudaklarının arasına alarak boynundan devam etti. Genç kadının vücuduyla oynayan usta bir çapkın olarak, bir seks rehberindeki tabloyu izliyormuş gibi bir hassas noktadan diğerine ilerliyordu.

Fleur satın alındığını tam o anda anladı.

Jake'in ellerini iterek kazağını tekrar üzerine geçirdi. "Gerçek bir alçaksın." Sandalyeden fırladı. "Bu beni durdurmanın en kolay yoluydu, değil mi?"

Jake onun başının üzerinden uzaktaki bir noktaya bakıyordu. Kapılar sertçe kapandı, storlar çekildi, panjurlar kilitlendi. "Zorlama beni."

Fleur bu kadar kolay teslim olduğu için kendine çok kızgındı; ona da aynı ölçüde kızgındı ve dayanılmayacak kadar üzgündü. "Artık döngü tamamlandı," dedi. "Tazı'yı o kadar uzun zamandır oynuyorsun ki nihayet tamamen ona dönüştün. Özsaygının geri kalanını yiyip bitiriyor."

Jake öfkeli adımlarla odanın diğer tarafına yürüyerek kapıyı açtı.

Fleur masanın kenarını sımsıkı tuttu. "O aptal filmleri çekmek, gerçek işini yapmaktan daha kolay."

"Çık dışarı."

"Bay Sert Çocuk'un bir kilometre genişliğinde bir sarı çizgisi var." Fleur tekrar ofis koltuğuna oturdu. Elleri o kadar şiddetli titriyordu ki klavyenin tuşlarına zorlukla basabildi. "Birinci Perde, Sahne Bir, lanet olasıca..."

"Delisin sen."

"Birinci Perde, Sahne Bir. İlk satır ne?"

"Sen lanet olasıca aklını kaçırmışsın!"

"Haydi, bu oyunun neyle ilgili olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"*Bu oyun değil!*" Jake ona doğru yürürken yüzünde öyle acı dolu bir ifade vardı ki Fleur yüzünü buruşturdu. Jake yumruğunu sıktı. "Bir kitap! Bir kitap yazmam gerekiyor. Vietnam hakkında bir kitap."

Fleur derin bir nefes aldı. "Bir savaş kitabı mı? Bu tam Tazı'nın uzmanlık alanı."

Jake'in sesi sakinleşti. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"O zaman anlat bana."

"Orada değildin. Anlamazsın."

"Sen ülkenin en iyi yazarlarından birisin. Anlamamı sağla."

Jake ona sırtını döndü ve ortama sessizlik çöktü. Fleur uzaktan gelen bir polis sirenini ve sokaktan geçen bir kamyonun gürültüsünü duydu. "Kimseyi birbirinden ayıramazdın," dedi Jake sonunda. "Herkesi düşman gibi görmek zorundaydın."

Sesi kontrollüydü fakat çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Döndü ve anladığından emin olmak istercesine Fleur'e baktı. Fleur anlamasa bile başıyla onayladı. Yazar tıkanmasına sebep olan şey Vietnam'la ilgiliyse, neden Fleur'ü suçluyordu ki?

"Bir pirinç tarlasının yanından geçerken birkaç küçük çocuk görürdün; dört-beş yaşlarında. Sen daha ne olduğunu bile anlamadan bir tanesi sana el bombası atardı. Lanet olsun. Ne biçim bir savaş bu?"

Fleur parmaklarını tekrar tuşlara kaydırarak yazmaya başladı; doğru şeyi yaptığını umarak ama pek de emin olmadan, hepsini kâğıda dökmeye çalışıyordu.

Jake daktilonun sesini duymamış gibiydi. "Köy bir Vietkong üssüydü. Gerillalar çok fazla adamımızı öldürmüştü. Bazıları işkence görmüş, sakat bırakılmıştı. Hepsi arkadaşlarımızdı... Ailemiz gibi görmeye başladığımız adamlar. Oraya girip köyü yok etmemiz gerekiyordu. Siviller kuralları biliyordu. Suçlu değilsen kaçmazdın! *Tanrı aşkına, kaçma!* Grubun yarısı uyuşturucu kullanıyordu; dayanmanın tek yolu buydu." Jake hırıltılı bir sesle nefes aldı. "Köyün yakınlarındaki bir iniş şeridine hava yoluyla getirilmiştik ve şerit kontrol altına alınır alınmaz ağır silahlar işe koyulmuştu. Ortalık temizlenince biz girdik. Hepsini köyün ortasına topladık. Kaçmadılar –kuralları

biliyorlardı– fakat bazıları yine de vuruldu." Yüzü kül gibi olmuştu. "Küçük bir kız... Karnını örtmeyen yırtık pırtık bir bluzu vardı; küçük sarı ördek resimli. Her şey bittiğinde köy yanıyordu. Biri Silahlı Kuvvetler Vietnam radyosunu açtı ve Otis Redding'in 'Sitting on The Dock of The Bay'i söylediğini duyduk... Küçük kızın karnının üzerinde sinekler uçuşuyordu."

Jake aniden eliyle daktiloyu işaret etti. "Müzikle ilgili kısmını yazdın mı? Müzik önemli. Vietnam'da savaşmış olan herkes o şarkıyı hatırlar."

"Bi-bilmiyorum. Çok hızlı gidiyorsun."

"Bana bırak." Jake onu kenara iterek daktilodaki kâğıdı çıkardı ve yeni bir kâğıt taktı. Zihnini netleştirmek ister gibi başını iki yana salladı ve yazmaya başladı.

Fleur kanepeye geçip bekledi. Jake daktiloda sihirliymiş gibi kaymaya başlayan sayfalardan başını kaldırmıyordu. Oda serindi fakat tuşlara basıp dururken alnı ter damlalarıyla kaplanmıştı. Anlattığı sahneler çoktan zihnine kazınmıştı zaten. Köy, insanlar, küçük sarı ördekli bluz. O gün korkunç bir şey olmuştu.

Jake, Fleur'ün odadan çıktığını fark etmedi.

Fleur o akşam Kissy'yle yemeğe gitti. Geri döndüğünde daktilonun sesini hâlâ duyabiliyordu. Jake için bir sandviç hazırladı ve yemek davetinden kalan Fransız bademli pastasından bir dilim kesti. Bu kez anahtarını kullanmadan önce kapıyı vurma zahmetine girmedi.

Jake daktilonun üzerine eğilmişti ve yüzünde yorgunluk izleri belirmişti. Masanın üzeri kahve kupaları ve kâğıtlarla doluydu. Fleur tepsiyi bırakıp kupaları yıkamak için toplarken

Jake homurdandı. Fleur kahve cezvesini temizledi ve tekrar doldurdu.

Bu sabahtan beri içinde sürekli büyüyen bir korku vardı. *Pazar Sabahı Tutulması*'nı ve Matt'in Vietnam'da tanık olduğu katliamı düşünüp duruyordu. Şimdi korkunç bir soruyu sormaktan kendini alamıyordu. Jake de yarattığı karakter gibi bir katliamın çaresiz tanığı mı olmuştu yoksa o katliama aktif olarak katılmış mıydı?

Kollarını vücuduna sararak tavan arasından ayrıldı.

O hafta içinde Dick Spano'dan bir telefon aldı. "Jake'i bulmam gerek."

"Beni hiç aramıyor," dedi Fleur; ki bu aslında doğruydu.

"Ararsa ona kendisini aradığımı söyle."

"Arayacağını gerçekten sanmıyorum."

O akşam Jake'e bu görüşmeyi söylemek için tavan arasına çıktı. Jake'in gözleri kızarmış, sakalları uzamıştı ve günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. "Kimseyle konuşmak istemiyorum," dedi. "Onları benden uzak tut, olur mu?"

Fleur elinden geleni yaptı. Jake'in iş menajerini, avukatını ve bütün sekreterlerini savuşturuyordu fakat Jake kadar ünlü biri öylece ortadan kaybolamazdı ve beş gün daha geçtikten sonra arayanlar daha da tedirgin olmaya başlayınca Fleur bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini anladı ve Dick Spano'yu aradı. "Jake'ten haber aldım," dedi. "Tekrar yazmaya başlamış ve bir süre gizlenmek istiyormuş."

"Onunla konuşmam gerek. Bekleyemeyecek bir teklif var. Bana yerini söyle."

Fleur elindeki kalemi masasının üzerinde tıklattı. "Sanırım Meksika'da. Bana tam yerini söylemedi."

Dick bir küfür savurduktan sonra tekrar aradığı takdirde ona söylemesi için bir sürü şey listeledi. Fleur hepsini yazdı ve kâğıdı cebine koydu.

Ekim yerini kasıma bıraktı ve Michel'in defilesi yaklaşırken bile Fleur'ün bozduğu sözleşmelerle ilgili söylentiler kesilmedi. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, yaz sonunda Jake'le ilişkisi konusunda etrafa yaydığı yalan haberler ona zarar vermeye devam ediyordu. Dedikoducular, Fleur Savagar'ın yeni bir iş kurmaya çalışan, işi bitik bir modelden ibaret olduğunu söylüyordu. Peşinden koştuğu müşterilerin hiçbiri onunla sözleşme imzalamıyordu ve Fleur her gece uykuya daldıktan birkaç saat sonra irkilerek uyanıp Jake'in daktilosunun sesini dinliyordu. Sabahları anahtarını kullanarak onu kontrol ediyordu ve bir süre sonra hangisinin daha perişan göründüğünü söylemek zorlaşmıştı.

Michel'in oteldeki defilesinden önceki günü, pisti kuran teknisyenler ve marangozlar arasında koşturarak geçirdi. Kapıda güvenlikçiler ve geçiş kartlarıyla ilgili ısrarcılığıyla herkesi bıktırdı. Kissy'nin bile sabrı taştı fakat her şey Michel'in kreasyonuna bağlıydı ve Alexi'nin en kötü hamlesini yapmak için yirmi dört saatten az zamanı vardı. Fleur, güvenlikçilerin işlerini iyi yaptığından emin olmak için Astoria'daki fabrikadan Michel'i aradı.

"Her baktığımda, olması gerektiği gibiydiler," dedi Michel.

Michel telefonu kaparken Fleur nefes almayı unuttuğunu fark etti. Eyaletin en iyi güvenlik şirketini tutmuştu. Şimdi işlerini yapacaklarına güvenmek zorundaydı.

Willie Bonaday geğirdi ve bir Tums almak için üniformasının cebine uzandı. Bazen gündüz vardiyasındaki meslektaşı nöbeti

devralana kadar zaman geçirmek ve midesini rahatlatmak için çiğniyordu. Bu işte bir aydır çalışıyordu ve bu gece son gecesiydi. Willie bunun birkaç elbise parçası için çok fazla zahmet olduğunu düşünüyordu fakat maaşını aldığı sürece kendi işine bakıyordu.

Her vardiyada dört kişi çalışıyordu ve mekânı çok sıkı koruyorlardı. Willie eski Astoria fabrikasının ön kapısının hemen iç tarafında otururken, ortağı Andy arka taraftaydı ve diğer iki genç de giysilerin kilit altında tutulduğu ikinci katta, atölye kapılarının önünde duruyorlardı. Sabah, gündüz vardiyasındaki çocuklar büyük elbise raflarını otele götürecek kamyona eşlik edeceklerdi. Akşama işleri bitmiş olacaktı.

Willie iki yıl önce Reggie Jackson'ı korumuştu. Tam sevdiği türden bir işti. Kayınbiraderiyle oturup Giants maçı izlerken, Reggie Jackson'la ilgili hava atmak istiyordu, birkaç elbise parçasıyla değil. Willie, *Daily News* gazetesini eline aldı. Tam spor sayfasını açarken yan tarafına BULLDOG ELECTRONICS yazılmış eski bir turuncu minibüs kapının önünden geçti. Willie fark etmedi.

Minibüsü kullanan adam fabrikaya bile bakmadan caddenin karşısındaki ara sokağa girdi. Bakmasına gerek yoktu. Geçen bir hafta boyunca her gece farklı bir araçla geçmişti ve ne göreceğini tam olarak biliyordu. Adını bilmese bile Willie'yi tanıyordu ve arka taraftaki güvenlik görevlisini biliyordu; ikinci katta, önüne korumalar dikilmiş kilitli odayı da. Gündüz vardiyasındakilerin birkaç saate kadar geleceğini ve geceleri fabrikadaki loş iç ışıkların sürekli açık bırakıldığını biliyordu. Onun için önemli olan sadece bu ışıklardı.

Fabrikanın karşısındaki depo yıllardır kullanılmıyordu ve arka taraftaki paslı asma kilit, cıvata kesicinin dişleri

arasında kolayca ezildi. Adam minibüsten bir alet çantası çıkardı. Ağırdı ama ağırlık onu rahatsız etmiyordu. Güvenli bir şekilde deponun içine girince el fenerini yaktı ve binanın ön tarafına yürürken ışığı yere doğru tuttu. El fenerinin ışığı onu rahatsız ediyordu. Işığı leke gibi uzanıyordu; net bir sınırı ve kesinliği yoktu. Berbat bir ışıktı.

Onun uzmanlık alanı ışıktı. Kalem inceliğinde saf ışık huzmeleri. El feneri ışığı gibi dağılmayan tutarlı ışık.

Hazırlanması yaklaşık bir saatini aldı. Normalde o kadar uzun sürmezdi fakat aletlerine çok güçlü bir teleskop eklemesi gerekmişti ve kullanması zordu. Yine de sorun değildi çünkü zorlukları severdi; özellikle de böyle iyi para kazandıranları.

Hazırlığını tamamlayınca, yanında taşıdığı beze elini sildi ve deponun penceresinin kirli camının bir kısmını daire biçiminde temizledi. Teleskopu acele etmeden ayarladı ve her şeyin istediği gibi olmasına dikkat etti. Bütün kurşun prizlerin ortasını kolayca görebiliyordu. İkinci kattaki odanın ortasında ayakta dursaydı onları daha net görebilirdi.

Hazır olunca lazerin anahtarını nazikçe kaldırdı ve yakut kırmızısı saf ışığı en uzaktaki kurşun prize doğrulttu. Prizin erimeye başlaması için sıcaklığının sadece yetmiş dört dereceye ulaşması gerekiyordu ve saniyeler geçmeden, lazerin yakut kırmızısı ışığının işini başardığını gördü. Sıradaki prizi hedef aldı ve o da kalem inceliğindeki ışık huzmesinin gücüyle eridi. Dakikalar geçmeden, kurşun prizlerin hepsi erimişti ve otomatik yangın fıskiyesi elbiselerin üzerine su fışkırtıyordu.

Adam kendinden memnun, malzemelerini aldı ve depodan çıkıp gitti.

Fleur

24. BÖLÜM

Güvenlik şirketinden gelen telefon Fleur'ü sabahın dördünde uyandırdı. Hattın diğer ucundaki adamın uzun açıklamasını dikkatle dinledi. "Kardeşimi uyandırmayın," dedi, telefonu kapamadan önce. Sonra yorganı başının üzerine çekti ve kaldığı yerden uykusuna devam etti.

Kapının zili onu uyandırdı. Gözlerini kısarak saate baktı ve çiçekçinin sabahın altısında beyaz güller teslim edip etmeyeceğini merak etti ama öğrenmek için kalkmaya niyeti yoktu. Başını yastığın altına sokup uyumaya devam etti. Aniden biri yastığını çekiştirdi ve Fleur çığlık atarak yatakta aniden doğrulup oturdu.

Jake kotu ve çıplak vücuduna geçirdiği fermuarlı eşofman üstüyle tepesinde dikiliyordu. Saçları dağınık, sakalları tıraşsızdı ve gözlerinde boş, dalgın bakışlar vardı. "Neyin var senin? Neden kapıya bakmadın?"

Fleur yastığı onun ellerinden kaptı ve karnına vurdu. "Saat sabahın altı buçuğu be!"

"Sen altıda koşuya çıkarsın! Neredeydin?"

"*Yatakta!*"

Jake ellerini ceplerine soktu ve asık yüzle baktı. "Uyuduğunu nereden bileyim? Penceremden seni göremeyince bir terslik olduğunu sandım."

Fleur bugünü daha fazla erteleyemezdi; yorganı tekmeleyip üzerinden attı. Jake genç kadının geceliğinin bacaklarının etrafında toplandığını fark etmezden bile gelmedi. Fleur uzanıp komodinin üzerindeki lambayı yaktı ve bacaklarını bir şilte reklamı kızı gibi uzattı; ayak parmaklarını esnetip eklemlerini zarifçe kıvırarak. Bugün önünde uzanan bütün sorunlar düşünülürse, Jake Koranda'ya bacaklarını böyle sergilemek kişiliğinin en büyük yanılmalarından biri sayılmazdı.

"Ben kahvaltı hazırlayayım," dedi Jake aniden.

Fleur çabucak duş aldıktan sonra kot ve eski bir kayak kazağı giydi. Jake tavaya kırdığı yumurtalardan başını kaldırıp ona baktı. Ocağın tepesinde dikilirken ve omuzları eşofmanının dikişlerini saldırgan ve tamamen erkeksi bir şekilde zorlarken her zamankinden daha uzun boylu görünüyordu. Fleur'ün zihni bir an sonra yarı yarıya netleşti. "Sen nasıl içeri girdin? Dün gece yatağa girmeden önce kapıları iki kez kontrol etmiştim."

"Yumurtalarını kızarmış mı çırpılmış mı istersin?"

"Jake..."

"Aynı anda hem kahvaltı hazırlayıp hem de sohbet edemem. İngiltere Kraliçesi gibi orada dikilmek yerine sen de yardım edebilirsin, biliyor musun? Gerçi ondan çok daha güzelsin."

Erkeklere has tipik bir kaçamak cevaptı ama karnı aç olduğu için Fleur daha fazla üstelemedi. Kızarmış ekmek ve portakal suyunu hazırladıktan sonra kahveleri koyarak ona katıldı. Yine de masaya oturduklarında hemen saldırıya geçti.

"Yine ofis müdürümü kandırdın. Riata kendi anahtarının kopyasını mı yaptırdı?"

Jake çatalını doldurdu.

"İtiraf et," dedi Fleur. "Başka türlü içeri girmen mümkün değil."

"Ekmeğinin üzerine nasıl olur da benden daha fazla yağ sürersin?"

"Riata'nın anahtarı var. Benim anahtarım var. Michel'in anahtarı var. Hepsi bu. Eğer onu kovarsam vebali sana."

"Sen onu kovmazsın." Jake ikisinin kızarmış ekmeklerini değiştirdi. "Yemek davetinden birkaç gece sonra kardeşin bana anahtarının kopyasını verdi. Babanın ne haltlar karıştırdığını söyledi. Michel senin için endişeleniyordu ve ben de o alçağın seni hedef aldığını bilmekten mutlu olduğumu söyleyemem. Sen bu sabah koşuya çıkmayınca, bir şey olduğundan korktum."

Fleur etkilenmişti, bu yüzden ona öfkeyle baktı. "Alexi bana fiziksel olarak zarar vermez. Michel bunu bilmeliydi. Yaşamamı ve acı çekmemi istiyor. Şu anda senin yeterince sorunun yok mu zaten?"

"Yaptığı şeyden hoşlanmıyorum."

Fleur ekmeğini geri aldı. "Ben de deli olmuyorum."

Bir süre kahvaltıya sessizce devam ettiler. Jake kahvesini yudumladı. "Genellikle işe giderken kot ve spor ayakkabısı giymezsin. Ne oluyor?"

"Otele elbiselerle birlikte gidiyorum. Adamların gelmesine daha bir saat var ve uzun bir gün olacak." Fleur ona anlamlı bir bakış attı. "Bu sabah bu yüzden uyumak istedim. Ayrıca, bütün bunlar hâlâ evdeyken çıkamam." Salonu belirsiz bir şekilde işaret etti.

Jake naylon torbalara sarılmış giysilerin asılı olduğu metal rafları görmüştü. "Bana söyleyecek misin yoksa tahmin etmem mi gerekiyor?"

"Michel'in defilesinin bugün olduğunu biliyorsun."

"Onlar da giysiler mi?"

Fleur başıyla onayladı ve o sabah saat dörtte aldığı aramayı ve Astoria'daki fabrikayı anlattı. "Güvenlikçiler hangi fıskiye sisteminin çalıştığından emin değiller ama atölyedeki raflarda asılı olan giysilerin hepsi sırılsıklam olmuş."

Jake meraklı bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

"Atölyedeki giysilerin hepsi ucuzcu dükkânı mallarıydı," dedi Fleur. "Kissy, Simon, Charlie ve ben dün gece Michel ve terzilerin hepsi eve gittikten sonra onları değiştirdik." Alexi'den daha akıllı çıktığı için biraz tatmin olmak istiyordu fakat bütün bunlar biter bitmez yine endişelenmeye başlaması gerekecekti. Yerinden kalkıp telefona doğru yürüdü. "Bu sabah fabrikaya uğrarsa kalp krizi geçirmemesi için Michel'i aramam gerek."

Jake de yerinden kalktı. "Bir dakika. Bana Michel'in, elbiselerinin buraya taşındığını bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Bu onun sorunu değil. Bugatti'yi mahveden bendim ve Alexi de benim peşimde. Michel'in yeterince sorunu var zaten."

Jake masanın arkasından fırladı. "Ya Alexi haydutlarından birini buraya gönderirse? O zaman ne yapacaksın?"

"Fabrika koruma dolu. Alexi'nin numunelerin burada olduğundan şüphelenmesi için bir neden yok."

"Senin derdin ne, biliyor musun? Hiç düşünmüyorsun!" Jake ona yaklaşırken eşofmanının cebi tezgâhın kenarına çarptı ve Fleur sert bir takırtı duydu. Eşofmanın bir tarafının diğerinden daha fazla aşağı sarktığını o zaman fark etti. Jake hemen elini cebine soktu.

Fleur telefonu yerine bıraktı. "Ne var üzerinde?"

"Nasıl üzerimde?"

Fleur'ün sırtı ürperdi. "Cebinde. Nedir o?"

"Cebimde mi? Anahtarlarım."

"Başka?"

Jake omuz silkti. "Yirmi ikilik bir otomatik."

Fleur ona bön bön baktı. "Bir ne?"

"Tabanca."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Fleur ona doğru atıldı. "Buraya tabanca getirmişsin! Benim evime? Bunun filmlerinden biri olduğunu filan mı sanıyorsun?"

Jake'in bakışları kararlıydı. Gözünü bile kırpmadı. "Özür dileyecek filan değilim. İçeri girdiğimde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum."

Fleur aniden kendini, bluzunda sarı ördek resimleri olan küçük bir kızı ve bir katliamı düşünürken buldu. Kabullenmek istemediği bir korku, bilincinin kapısını yumruklamaya başladı.

"Ben üzerime bir şey geçirirken sen buradan ayrılma," dedi Jake, mutfaktan çıkarken.

Fleur'ün bütün içgüdüleri ona Jake'in asla öyle bir vahşette yer almayacağını söylüyordu; bir savaşın ortasında olsa bile. Ancak zihnini ikna etmek o kadar kolay değildi. Onu hayatına geri aldığı için pişmanlık duymaya başlıyordu. Onun hakkında bildiği her şeye rağmen, bir kez daha savunmasını aşmasına izin vermişti.

Jake geri döndüğünde beyaz güller gelmişti bile.

Jake'in kaşları çatıldı. "Orospu çocuğu."

"İyi haber şu ki planının boşa çıktığını anlamamış."

"Öyle kalsın." Jake ahizeyi kaldırdı ve ezbere bildiği bir numarayı çevirdi. "Michel, ben Jake. Muhteşem Kadın ve

kreasyonunla birlikte otele geliyorum. Buluştuğumuzda sana hikâyenin tamamını anlatırım."

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Fleur, Jake telefonu kapadığında. "Kendim halledebilirim."

"Olsun."

Adamlar geldiğinde Jake onları içeri almadan önce üzerlerini aramak dışında her şeyi yaptı. Raflar kamyona yüklenirken başlarında bekledi ve otele giderken Fleur'le birlikte kamyonun arkasına bindi. Oraya ulaştıklarında kenarda durdu fakat Fleur'ü gözünün önünden hiç ayırmadı ve Fleur bir kez Jake'in elini paltosunun cebine attığını gördü. Jake dikkat çekmemeye çalışmasına rağmen, otel çalışanlarının onu tanıması uzun sürmedi ve çok geçmeden etrafı, imzalaması için otopark biletlerinden kargo makbuzlarına kadar her şeyi burnuna sokan insanlarla sarıldı. Fleur onun toplum içinde böylesine dikkat çekmekten ne kadar rahatsız olduğunu biliyordu ama raflar kurulana kadar Jake yerinden kıpırdamadı.

Sonrasında bir süre ortalıkta görünmedi ve Fleur ne zaman artık eve döndüğünü düşünse kafasına geçirdiği beyzbol kasketiyle bir merdivenin veya bir servis girişinin yanındaki gölgelerin arasındaki uzun boyunu görüyordu. Varlığı Fleur'ü rahatlatıyordu ve Fleur bundan hoşlanmıyordu. Her şey bitince kendi kendine uzun ve sert bir konuşma yapması gerekecekti.

Bütün o kulis kargaşasının arasında, öyle hissetmese de olabildiğince kendinden emin görünmeye çalıştı. Çok fazla şey, önlerindeki birkaç saate bağlıydı. Davetiyeler için çok fazla talep olduğundan, defileyi iki kez tekrarlayacaklardı ve ikisi de öğleden sonra olacaktı. Modellerin her birine giyecekleri giysiler sırayla dizilmiş halde ve uygun takılarla ayrı raflarda

teslim edilmişti. Normalde raflar defileden bir önceki gün kurulurdu fakat Fleur o sabaha kadar giysileri ortaya çıkarmak istemediğinden, her şeyin çok kısa süre içinde hazırlanması gerekmişti. Son anda kayıp takılar aranıp bulunuyordu ve karışan ayakkabılar yüzünden neredeyse bir felaket çıkacaktı; bütün bunlar insanların ona çatık kaşlarla bakmasına neden oluyordu. Bu arada bir kamera ekibi butikler ve bonmarşeler için kreasyonu videoya alıyordu.

İlk defileden bir saat önce Fleur, yanında getirdiği elbiseyi giydi. Michel'in onun için çizdiği ilk kıyafetlerden biriydi; boynundan göğüslerine kadar uzanan dekoltesi ve dizinden baldır seviyesindeki eteğine kadar inen yırtmacıyla, lake kırmızısı bir tuvalet. Bir omzuna, boncukla kelebekler işlenmişti ve kırmızı saten topuklularının parmak uçlarında da minyatür versiyonları vardı.

Kissy kuliste yanına geldiğinde gergin ve solgun görünüyordu. "Bu şimdiye kadarki en kötü fikrindi. Kesinlikle işe yaramayacak. Galiba ateşim çıkıyor. Grip olduğumdan eminim. Olduğumu biliyorum."

"Sadece vesvese yapıyorsun. Derin bir nefes al. Her şey yolunda gidecek."

"Vesveseymiş! Vesvese filan değil, Fleur Savagar. Hayatımın en büyük kalp krizini geçiriyorum!"

Fleur ona sarıldıktan sonra, balo salonunu doldurmaya başlayan konuklarla ilgilenmek için uzaklaştı. Moda editörleriyle konuşmayı ve fotoğrafçılara poz vermeyi bitirdiğinde gerginlikten parmaklarının uçları uyuşmuştu. Pistin önüne yakın bir yerde kendisine ayrılmış olan yaldızlı küçük sandalyeye oturdu ve Charlie Kincannon'ın elini tutup sıktı.

Kincannon kulağına doğru eğilip fısıldadı: "Konuşulanları dinliyordum ve biraz endişelendim. İnsanlar Michel'in tasarımlarının cafcaflı olduğunu söylüyordu, her ne demekse."

"Kadınları daha kadınsı gösterdiği anlamına geliyor ve moda basını bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor ama fikirleri değişecek." Keşke Fleur göründüğü kadar kendinden emin olsaydı fakat gerçekte, burnunu mevcut moda trendlerine sokmaya cüret eden her yeni tasarımcı, güçlü moda yorumcuları tarafından katledilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Michel, zor ve düşman bir mahalledeki yeni çocuk olduğunu biliyordu. *Women's Wear Daily* muhabiri düşmanca bakıyordu ve Fleur, Kissy'nin kalp krizinden söz ederken ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu.

Işıklar karardı ve hüzünlü bir müzik çalmaya başladı. Fleur tırnaklarını avuçlarına gömdü. Fırfırlar ve dantellerle birlikte alışılmış moda gösterileri de tarzını kaybetmişti. Artık trend sadelikti; pist, modeller ve giysiler. Bir kez daha akıntının tersine gidiyorlardı ve hepsinin nedeni kendisiydi. Michel'i bu aptal fikre ikna eden oydu.

Balo salonundaki sohbet uğultusu kesilmeye başladı. Müzik güçlendi ve pistin arkasındaki sahne ışıkları sahneyi rüya gibi gösteren tül perdenin arkasından *tableau vivant* tarzında yansıdı. Dekorların –ferforje demir bir tırabzan, bir sokak lambası direği, palmiye ağaçları ve kırık panjurlar– siluetleri, sıcak bir yaz gecesinde köhne bir New Orleans avlusunu canlandırıyordu.

Modeller yavaş yavaş belirmeye başladı. Elbiselerinin içinde ortamı sarmışlardı; göğüsleri, dirsekleri ve dizleri, bir Thomas Hart Benton tablosundaki figürler gibi abartılı açılarda duruyordu. Bazılarının ellerindeki palmiye ağacından

yelpazeler havada donmuş halde duruyordu. Biri elinde bir saç fırçasıyla öne eğilmişti ve saçları söğüt dalları gibi yere doğru sarkıyordu. Fleur seyircilerden fısıltılar geldiğini ve başkalarının tepkilerini görmek için birbirlerine yan gözle baktıklarını fark etti ama hiçbiri neyle karşı karşıya olduklarını anlayana kadar düşüncelerini belli etmek istemiyordu.

Figürlerden biri aniden diğerlerinden ayrıldı ve belirgin bir öfkeyle mavi ışığın önüne geçti. Bir an seyirciye baktıktan sonra onlarla bir sırrı paylaşmaya karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sonunda konuşmaya başladı. Onlara kaybettiği fidanlık olan Belle Reve'den ve sevgili kardeşi Stella'nın evlendiği insanlıktan nasibini almamış Stanley Kowalski'den söz etti. Sesi öfke dolmaya, yüzü acı ifadesine bürünmeye başladı. Sonunda sessizleşerek elini onlara doğru kaldırdı ve sessizce anlayış dilendi. Hüzünlü müzik tekrar başladı. Yenik bir halde gölgelerin arasına geri çekildi.

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra seyirciler alkışlamaya başladı; önce yavaşça ama sonra güç kazanarak. Kissy'nin *İhtiras Tramvayı*'ndaki Blanche DuBois olarak sunduğu sıradışı monolog hepsini büyülemişti. Fleur, Charlie'nin rahatlayarak yerinde kaydığını hissetti. "Onu sevdiler, değil mi?"

Fleur başıyla onayladı ve Michel'in tasarımlarının da aynı ölçüde sevilmesini umarak nefesini tuttu. Kissy'nin performansı ne kadar ilham verici olsa da sonuçta bu defilenin konusu modaydı.

Müziğin temposu hızlandı ve modeller tek tek pozlarını bozarak tül perdenin arkasından piste çıktılar. Mis kokulu çiçekleri, sıcak güney gecelerini ve İhtiras Tramvayı'nı hatırlatan tülümsü yazlık elbiseler giymişlerdi. Hatlar yumuşak ve kadınsıydı; hepsi erkek gibi görünmekten bıkmış olan

kadınlar için zarifçe tasarlanmıştı. New York yıllardır böyle bir şey görmemişti.

Fleur etrafındaki mırıltıları dinliyordu ve kâğıtlara hızla not alan kalemlerin hışırtılarını duyuyordu. İlk birkaç elbise kibarca alkışlanmıştı fakat giysiler birbiri ardına dizildikçe ve seyirciler Michel'in tasarımlarının güzelliğini algılamaya başladıkça, alkışlar dev balo salonunu inletecek kadar güçlenmişti.

Son elbise pistten giderken Charlie uzun süredir tuttuğu nefesini saldı. "Son on beş dakika bir ömür gibi geldi."

Fleur'ün parmaklarına kramp girmişti; elini Charlie'nin bacağına bastırdığını o zaman fark etti. "Sadece bir mi?"

İki tablo daha ilkini izlerken, her biri bir öncekinden daha büyük heyecanla alkışlandı. *İguananın Gecesi*'nden bir yağmur ormanı sahnesi, Kissy'nin ikinci monologuna dekor ve aynı zamanda vahşi orman renklerinde hazırlanmış spor giysiler için fon oluşturdu. Sonunda egzotik gece elbisesi koleksiyonuna giriş olarak dev bir bakır yatak siluetinin önünde Kissy, baş döndürücü Kedi Maggie performansını sundu; balo salonundaki herkes ayakta alkışlıyordu.

Fleur defileden sonra Michel'in ve Kissy'nin selamlarını izledi. Bugün ikisinin de hayatları değişmişti. Kissy'nin sarsılmaz dostluğuna teşekkür etmek ve Michel'den nefret etmekle geçen o yılların özrünü dilemek için daha iyi bir yol bulamazdı. Charlie'ye sarılırken iki müşterisinin başarısının kendi kariyerini de etkileyeceğini anladı. Bu öğleden sonra yaşananlar, prestij yükselişinde ona muazzam bir sıçrama kazandırmıştı.

Seyirciler Fleur'ün etrafını sarmaya başlarken, balo salonunun en arkalarında Jake'i gördü. Jake gözden kaybolmadan önce sessizce ona bakıp başparmağını kaldırdı.

Ertesi hafta telefon görüşmeleri ve röportajlarla fırtına gibi geçti. *Women's Wear Daily*, Michel'in kreasyonunu kapak konusu yaparken adına "Yeni Kadınsılık" dedi ve moda editörleri gelecekteki planlarıyla ilgili haberleri almak için sıraya girmişti. Michel, Fleur'ün kendisi için ayarladığı basın konferansına katıldıktan sonra onu yemeğe götürdü. Mönülerinin üzerinden birbirlerine sırıttılar.

"Savagar çocukları bu kez pek kötü değillerdi, ha, ablacığım?"

"Hiç de kötü değillerdi, kardeşim." Fleur, Michel'in bordo ipek gömleğinin, Fransız komando süveterinin ve İsviçre Ordu kravatının üzerine giydiği poplin kollu safari ceketine dokundu. "Seni seviyorum, Michel. Hem de çok. Bunu sana daha sık söylemeliyim."

"Ben de. Hem de daha çok." Michel bir an sessiz kaldıktan sonra başını, saçları omzuna sürünecek şekilde yana yatırdı. "Eşcinsel olmam seni rahatsız ediyor mu?"

Fleur elini çenesine dayadı. "Seni bana bir yeğen kabilesi verecek biriyle sonsuza dek mutlu yaşarken görmeyi tercih ederdim fakat bunu göremeyeceğime göre, en azından seni hak eden bir erkekle nitelikli bir ilişkide görmek isterim."

"Simon Kale gibi biri mi?"

"Şimdi tam sözünü etmişken..."

Michel mönüsünü indirdi ve ablasına üzgün gözlerle baktı. "Bu yürümez, Fleur. Çok istediğini biliyorum fakat olmayacak."

Fleur utandı. "Çizgiyi aştım, değil mi?"

"Evet." Michel gülümsedi. "Ve mutluluğumu birinin önemsemesinin benim için ne kadar anlamlı olduğunu biliyor musun?"

"Bunu hayatına müdahale etme özgürlüğü olarak alıyorum."

"Sakın." Michel şarabını yudumladı. "Simon özel biri ve aramızda sağlam bir arkadaşlık oluştu fakat hepsi bununla kalacak. Simon güçlü ve kendine yeten biri. Başka birine gerçekten ihtiyacı yok."

"Bu senin için önemli, değil mi? İhtiyaç duyulmak?"

Michel başıyla onayladı. "Damon'dan hoşlanmadığını biliyorum. Ve haklısın da. Bencil olabiliyor ve tanıştığım en akıllı insan da değil. Ama beni seviyor, Fleur. Bana ihtiyacı var."

Fleur hayal kırıklığını yutmak zorunda kaldı. "Damon'ın zevkli olmadığını hiç söylemedim."

Jake'i düşündü. Onu her gördüğünde hissettiği cinsel çekim daha da güçleniyordu. Fleur ona güvenmiyordu ama onu arzuluyordu. Neden ona sahip olamasındı ki? Bu fikri zihninde evirip çevirmeye başladı. Duygusal bir bağlılık olmadan. Sadece iyi ve şehvetli seks. Ona duyduğu çekim daima bundan ibaret olmuştu. Zaten özgürlüğün temeli de bu değil miydi? Kadınların oyun oynaması gerekmezdi. Oyun oynamamalıydılar. Doğruca Jake'in gözlerinin içine bakmalı ve ona istediğini...

Ne istediğini? "Yatağa gidelim" fazla suluydu, "sevişelim" kötü imalar taşıyordu, "yatalım" fazla basitti ve "düzüşelim" açıkça berbattı.

Bir dil engeli yüzünden tökezleyecek miydi? Erkekler bunu nasıl yapıyordu? Jake nasıl yapardı?

Jake neden yapmıyordu?

Fleur, onu ne kadar arzularsa arzulasın, asla cinsel açıdan ilk adımı atan kişi olamayacağını o an anladı. İsteksizliğinin kültürel şartlandırmaya ya da biyolojik dürtülere dayanması fark etmezdi çünkü kadın özgürlüğü, yatak odası kapısında karmakarışık bir hale geliyordu.

Fleur daktilo sesini duymamaya çalışıyordu. Bunun yerine Kissy'yi seçmelerin birinden diğerine gönderiyor, bir yandan da Alexi'nin sıradaki hamlesinin ne olacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Daha önce telefonlarından kaçan herkes şimdi onunla konuşmak istiyordu ve aralık ayının ilk haftası geldiğinde, yani Michel'in defilesinden bir ay sonra, Kissy, *Temmuz'un Beşi*'nin sınırlı bir gösteriminde rol almıştı. Daha sonra da büyük bütçeli bir aksiyon-macera filminde yan rol için Londra'ya gidecekti.

Kissy'yle haftalardır işten başka bir şey konuşmamışlardı ve bir akşam ön kapısını açıp arkadaşını elinde bir pizza ve koca bir şişe Tab'la dikilirken görünce çok sevindi. Çok geçmeden salonda Fleur'ün yeni sehpasının etrafına oturmuşlardı.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha, Fleurinda?" dedi Kissy, fonda *Tequila Sunrise* çalarken. "Ancak artık zengin ve ünlü olduğumuza göre, belki morinaya geçmeliyiz ama Amerikan pizzasından Komünist balığı için vazgeçebileceğimi sanmıyorum."

Fleur, Olivia Creighton'ın kendisine verdiği Baccarat kadehlerden birinden içkisini yudumladı. "Sence pizzayla diyet meşrubat içtiğimiz için ikiyüzlü müyüz? Öyle ya da böyle bir karar vermeliyiz gibi geliyor bana."

"Ben yemeğimi yerken sen etikle ilgili endişeleniyorsun. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum." Kissy

az önce kutudan aldığı dilimden kocaman bir lokma ısırdı. "Hayatımda bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum bile."

"Pizzayı gerçekten seviyorsun."

"Pizzadan değil." Kissy pizzasından bir lokma daha ısırdı ama bu sefer konuşmadan önce çiğneyip yuttu. "Oyun, film, her şey. Bob Fosse dün bana selam verdi. 'Selam, ufaklık' filan değil, 'Merhaba, Kissy.' Bob Fosse!"

Fleur içinde giderek büyüyen bir zevk köpüğünün varlığını hissetti. Bunu o başarmıştı.

Belinda'nın mutlu yüzü zihninde canlandı ve zevki kayboldu. Fleur'ün kariyerini yönlendirirken annesinin hissettiği bu muydu?

Kissy, Londra'da çekilecek olan filmle ilgili gergindi ve *Tutulma*'yla ilgili Fleur'ün kafasını şişiriyordu. Sonunda konu Jake'e geldi. "Son zamanlarda onunla ilgili pek konuşmadın."

Fleur pizzasını bir kenara bıraktı. "Haftalardır daktilosundan başını pek kaldırmadı. Onu kontrol etmek için üst kata çıktığımda beni görmüyor bile." Ancak hâlâ sabahları birlikte koşuyorlardı; gerçi önemli bir şeyle ilgili hiç konuşmuyorlardı ve Jake birkaç kez kahvaltı etmek için mutfağına gelmişti.

"Yani birlikte uyumuyorsunuz."

Jake konusu fazla karmaşıktı, dolayısıyla Fleur verebileceği en basit cevabı verdi. "O annemin sevgilisiydi."

"Teknik olarak değil," diye karşılık verdi Kissy. "Ve bunu düşündüm. Onunla ilgili duyduğum her şey, Belinda'nın erkekleri baştan çıkarmayı bilen bir kadın olduğunu gösteriyor. Jake genç bir adamdı. Belinda ona geldi. Sen ve Jake o dönemde sevgili değildiniz ve aralarında her ne geçtiyse, seninle bir ilgisi yoktu."

"Belinda'nın, ona olan duygularımı bilmesi gerekirdi," dedi Fleur, öfkeyle. "Ama yine de onunla yatağa atladı."

"Bu onun hakkında çok şey anlatıyor ama Jake hakkında değil." Kissy bacaklarını altına topladı. "Jake'in filmi kurtarmak için seni baştan çıkardığı saçmalığına gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Onunla sadece birkaç kez karşılaştım fakat öyle bir adam olmadığı açıkça belli. Kusurları olduğundan eminim ama kör hırs, onlardan biri gibi gelmedi bana."

"Kusurları var, evet. Tanıdığım insanlar arasında duygularını onun kadar gizleyenini görmedim. Çok fazla yaklaşan herkese karşı ördüğü duvarları görmelisin. Bana, gerçek kişiliğiyle ilgili ufacık bir şey gösteriyor, sonra da kapıyı yüzüme çarpıyor. Normal bir arkadaşlıkta bu sorun olmayabilir ama onu seven biri için öyle değil."

Kissy pizzanın dış kabuğunu bırakarak arkadaşına baktı. Fleur'ün yanakları kızardı. "Ona âşık filan değilim! Tanrım, Kissy, genel olarak konuşuyordum. Evet, sevdiğim yönleri var; genel olarak görünüşü ve vücudu. Ama..." Fleur elini kucağına indirdi. "Onu taşıyamam. Hayatımda çok fazla yalancı ve düzenbaz insan oldu ve bir tanesine daha ihtiyacım yok."

Kissy merhametli bir şekilde konuyu değiştirdi. Olivia Creighton'ın en son nevrozundan ve Kissy'nin Londra'da giymesi gereken giysilerden konuştular. Ancak sonunda Kissy'nin söyleyecek şeyleri bitmiş gibiydi ve "Charlie Kincannon" adının o gece dudaklarına hiç değmediğini Fleur o zaman fark etti. Ne var ki Kissy'nin gözleri parlıyordu ve yemeğini yemek için yerinde zor oturuyordu. Belki de heyecanı tamamen işle ilgili değildi. "Charlie'yle aranda bir şeyler oldu."

"Charlie mi?"

"Oldu! Hemen dökül."

"Gerçekten, Fleur, bu çok bayağı bir ifade."

Fleur pizza diliminin kabuğunu Kissy'nin parmaklarının arasından çekti. "Bana neler olduğunu anlatana kadar bir lokma daha yiyemezsin."

Kissy tereddüt etti ve dizlerini kendine çekti. "Gülme, tamam mı? Bütün bunları gülünç bulduğunu biliyorum..." Saçının bir buklesini parmağına doladı. "Aslında..." Yutkunurken boğazı kıpırdandı. "Galiba ben âşık oldum."

"Neden bunu gülünç bulayım?"

"Çünkü sicilim düşünülürse, Charlie benim için pek uygun bir tip değil."

Fleur gülümsedi. "Seni ve Charlie'yi hep birbirinize yakıştırmışımdır. Bunu kabul etmeyen sendin."

Kissy şimdi haberi vermişken, cesaretini kaybetmeden her şeyi anlatmak istiyordu. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. O tanıdığım en harika adam ama beni seksten başka bir şey için arzulayan bir erkeğe nasıl davranacağımı bilemiyorum. Tanrı aşkına, onu baştan çıkarmaya çalıştığım her seferinde, Kierkegaard, Dadaizm ya da Knicks hakkında konuşmaya başlıyor. Ve... Şunu dinle... Ne konuda konuşursak konuşalım, sohbete asla hâkim olmaya çalışmıyor. Diğer erkekler gibi *bana* nutuklar çekmiyor. Görüşlerimi gerçekten önemsiyor. Bana *meydan* okuyor. Ve onunla konuştukça aslında ne kadar akıllı olduğumu hatırlıyorum." Kissy'nin gözleri aniden yaşlarla doldu. "Fleur, bu çok güzel bir his."

Fleur kendi gözlerinin de yandığını hissetti. "Charlie özel biri, tıpkı senin gibi."

"İşin komik tarafı şu ki başlangıçta tek düşünebildiğim onu yatağa atmaktı ki kabul edelim, en rahat olduğum yer orası. Ona sürtünüyorum veya kaslarımın ağrıdığını ve masaja

ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Beni almaya geldiğinde bütün giysilerimi giymemiş oluyorum. Ancak ne kadar açık saçık davransam da fark etmemiş gibi görünüyor. Bir süre sonra onu baştan çıkarmaya çalışmayı unutup sadece varlığından zevk almaya başladım. Bana karşı aslında göründüğü kadar kayıtsız olmadığını o zaman anladım. Yine de ciddileşmesini sağlamam sonsuzluk gibi geldi."

Fleur, Kissy'nin hülyalı yüz ifadesine bakarken gülümsedi. "Demek ki beklemene değmiş."

Kissy sırıttı. "Bana dokunmasına izin vermedim."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Bana *kur* yapması çok güzeldi. Sonra, iki hafta önce, bir gece provadan sonra evime geldi. Beni öpmeye başladı ve gerçekten hoşuma gitti fakat korkmaya başladım. Bilirsin. Her şey o kadar harika gittikten sonra onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktum. Duygularımı hissettiğini yüz ifadesinden anladım çünkü o tatlı, anlayışlı gülümsemesiyle bakıyordu. Sonra Scrabble oynamamız gerektiğini söyledi."

"Scrabble mı?" Kendini dizginlemeyi fazla ileri götürmek diye bir şey vardı ve Charlie, Fleur'ü hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Şey... normal Scrabble değil. Bir tür... strip-Scrabble."

Aferin sana, Charlie. Fleur bir kaşını kaldırdı. "Bu özel türün nasıl oynandığını sorabilir miyim?"

"Aslında oldukça basit. Rakibinin kazandığı her yirmi puan için giysilerinden bir parça çıkarıyorsun. Ve biliyor musun Fleur, onunla yatmayı ne kadar istesem de bana kur yapması gerçekten çok hoşuma gitti ve gerçekten sıradışı bir Scrabble oyuncusu olduğumu kanıtladım." Kissy havaya

abartılı bir kavis çizdi. "'Klepht'[6] ve 'kızkuşu'yla güçlü bir başlangıç yaptım."

"Etkilendim."

"Sonra iki kat puan hanesinde 'buğday' ve 'jargon'la onu iki gözünün arasından vurdum."

"Bu nefesini kesmiş olmalı."

"Kesti. Ancak 'jargon'uma 'jel'le karşılık verdi ve 'kızkuşu'mu da 'balmumu'yla karşıladı. Yine de aynı seviyede olmadığımız açıktı; çaresiz olmadığım sürece ben *asla* üç harfli kelimeler yapmam. Ben 'viskaça'[7] kelimesini yazdığımda, o donuyla ve bir çorabıyla kalmıştı bile. Ben hâlâ atletim ve içindekilerle duruyordum." Kissy kaşlarını çattı. "İşte o zaman olan oldu."

"Nefesim tutup bekliyorum."

"Beni 'kaid'le vurdu."

"Öyle bir kelime yok ki."

"Ah, varmış. Kuzey Afrikalı bir kabile lideri. Ama sadece dünya çapında Scrabble oyuncuları ve bulmaca manyakları biliyormuş."

"Ve?"

"Anlamadın mı? Orospu çocuğu beni kandırıyormuş!"

"Ulu Tanrım."

"Uzun lafın kısası, yatayda 'zebu' yazdı ve dikeyde 'zloti'yle taçlandırdı. Onun yanında benim 'bıldırcın'ım acınası kaldı ama daha da kötüsü oldu."

"Gerilime dayanabileceğimden emin değilim."

"Üç kat kelime puanı hanesine 'floks'u oturttu."

"Ah, bak sen şu şeytana!"

---

6 Yunan savaşçısı. (ç.n.).

7 Güney Amerika'nın And Dağları'nda yaşayan, çinçilla ailesinden bir kemirgen (ç.n.).

25. BÖLÜM

Noel geldiğinde, Fleur üç yeni büyük müşteri bulmuştu; iki aktör ve bir şarkıcı. Alexi ona karşı başka bir hamle yapmamıştı ve sözleşmeleri bozmasıyla ilgili eski söylentiler de artık etkisini kaybetmişti. Jake'le ilişkisi konusundaki söylentiler devam ediyordu ama Jake'in yine yazmaya başladığı haberi de duyulmuştu ve söylenti artık eskisi kadar önemli değildi. Rough Harbor'ın ilk albümü beklentilerin üzerinde bir başarı getirmişti ve Michel'in kreasyonunun benzersiz başarısı hâlâ büyük sansasyon yaratıyordu. Kissy oyununun 3 Ocak'taki galasından sonra çılgın yorumlar topladığında, Fleur bütün hayallerinin gerçekleştiğini hissetti. O halde neden daha mutlu değildi? Kendini işine vererek iç dünyasını dinlemekten kaçınıyordu.

Jake sabah koşularına katılmayı bırakmıştı ve Fleur onu kontrol etmek için yukarı çıktığında nadiren konuşuyordu. Yaklaşık üç aydır kitabı üstünde çalışıyordu ve giderek zayıflıyordu. Saçları yakasından aşağı dökülüyordu ve günlerce tıraş olmayı unutuyordu.

Ocak ayının ikinci haftası, soğuk bir cuma gecesi bir şey Fleur'ü uyandırdı. Tam bir sessizlik. Daktiloya ne olmuştu? Fleur yatağında kıpırdandı.

"Sorun yok, Çiçek," diye fısıldadı kaba bir ses. "Sadece benim."

Kış bahçesinden odaya süzülen loş ışıkta Jake'i, yatağın biraz ilerisindeki koltukta bacaklarını önüne uzatmış, iki büklüm otururken gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı Fleur.

"Seni uyurken izliyordum." Jake'in sesi gece kadar yumuşak ve karanlıktı. "Işık saçlarında bir fırça gibi. Seviştiğimizde saçlarını etrafımıza nasıl sardığımızı hatırlıyor musun?"

Fleur'ün uyku mahmurluğundaki bedeni aniden ısındı. "Hatırlıyorum."

"Hiçbir zaman seni incitmek istemedim," dedi Jake, acıyla. "Çapraz ateşte kaldın."

Fleur geçmişi düşünmek istemiyordu. "Uzun zaman önceydi. Artık o kadar saf değilim."

"Orasını bilmem." Jake'in ses tonu değişti. "Beni birileriyle yatarak kariyer yaptığına inandırmaya çalışan biri açısından, buralarda pek fazla erkek görmedim."

Fleur onun yumuşak ve tatlı kalmasını istiyordu. Fırçalardan ve saçlarındaki ışıktan söz etmesini istiyordu. "Sen tepemde yaşarken bunun olamayacağı açık. Ben onların evine gidiyorum."

"Öyle mi?" Jake yavaşça koltuktan kalktı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Bedava dağıtıyorsan, sanırım sıra bana geldi."

Fleur yattığı yerden bir çırpıda doğrulup oturdu. "Bedava dağıttığım filan yok!"

Jake gömleğini çıkardı. "Bunu aylar önce de yapabilirdik. Sorman yeterdi."

"Ben! Ya sen?"

Jake bir şey söylemedi. Bunun yerine eli kotunun düğmesine gitti.

"Dur orada."

"Durmayalım." Jake fermuarını indirince düz karnının çıplak teni V şeklinde ortaya çıktı. "Kitap bitti."

"Öyle mi?"

"Ve seni düşünmeden duramıyorum."

Fleur'ün duyguları düğüm düğüm olmuştu. Jake'i çok arzuluyordu. Ama korkunç bir yanlış vardı. Kitabı bittiyse, Jake'in rahatlamış olması gerekirdi. Oysa perişan görünüyordu ve Fleur bunun nedenini öğrenmeliydi. "Çek fermuarını, kovboy," dedi, sakince. "Önce konuşmamız gerek."

"Ah, kesinlikle öyle." Jake çizmelerini tekmeleyerek çıkardı, Fleur'ün üzerindeki yorganı çekip aldı ve bacaklarına kadar açılmış buz mavisi geceliğe baktı. "Güzel." Kendi kotunu çıkardı.

"Hayır."

"Sessiz ol, ha?" Jake genç kadının geceliğinin kenarına uzandı.

"Konuşmamız gerek." Fleur geri çekilmeye başladı ama Jake geceliğin eteğini yakaladı ve onu olduğu yere mıhladı.

"Daha sonra."

Fleur onun bileğini sımsıkı tuttu. "Spor olsun diye seks yapmam ben, seninle olmaz."

Jake birden onu bıraktı ve Fleur'ün başının üzerindeki duvara avcunu sertçe vurdu. "O zaman merhamet düzüşmesine

ne dersin? Merhamet düzüşmesine açık mısın? Çünkü eğer açıksan, muhteşem bir fırsat yakaladın."

Fleur onun gizleyemediği acıyı görebiliyordu. İçi sızladı. "Ah, Jake."

Jake yine kendini aniden kapadı. "Unut gitsin!" Kotunu kapıp hışımla üstüne geçirdi. "Buraya geldiğimi bile unut." Gömleğini de yerden alıp koridora yöneldi.

"Dur!" Fleur yataktan kalkmaya yeltendi ama kenara atılmış yorgana takıldı. Kendini kurtarana kadar süitin kapısı sertçe çarparak kapandı. Fleur tavan arasına çıkan öfkeli adımları duydu. Gözlerinin altındaki derin halkaları ve her yanından dökülen çaresizliği hatırladı. Hiç düşünmeden koridora çıkıp tavan arasına yöneldi.

Kapı kilitliydi. "Aç şunu."

Diğer taraftan aldığı tek cevap sessizlik oldu.

"Ciddiyim, Jake. Şu lanet olasıca kapıyı hemen aç."

"Git buradan."

Fleur kısık sesle küfretti ve anahtarını almak için alt kata döndü. Jake'in kapısını açmayı başardığında titriyordu.

Jake dağınık yatağın üzerine oturmuş, çıplak göğsüne koyduğu bir bira şişesiyle arkaya yaslanmıştı ve kotunun fermuarı hâlâ açıktı. Düşmanlığı kuru buz gibi çatırdıyordu. "Sen kiracı hakları diye bir şey duymadın mı?"

"Sen burayı kiralamadın." Fleur yerde buruşuk halde duran gömleğin üzerinden yürüyüp ona yaklaştı. Yatağa gelince Jake'i inceledi ve aklından geçenleri anlamaya çalıştı fakat görebildiği tek şey, ağzının etrafındaki sert yorgunluk çizgileri ve gözlerinin altındaki gölgelere kazınan çaresizlikti. "Merhamete ihtiyacı olan biri varsa o da benim," dedi Fleur. "Uzun zaman oldu."

Jake'in yüzü gerildi ve Fleur onun kendi işini kolaylaştırmayacağını anladı. Çok fazla ihtiyacı açık etmişti ve şimdi onu gizlemek için kamuflaja ihtiyacı vardı. Jake birasından iri bir yudum aldı ve Fleur'e, az önce zeminde sürünmüş bir hamamböceğiymiş gibi baktı. "Belki de böylesine zorluk çıkarmasan, zavallı bir sersem bile seni yatağına alırdı."

Fleur onunla atışmayı seviyordu ama bu gece Jake'in yapabileceği tek şey kendini sabote etmekti ve Fleur onun istediğinin de bu olduğunu tahmin ediyordu. "Bir sürü teklif aldığım söylenemez."

"Aldığına bahse girerim." Jake dişlerini gösterdi. "Cuisinartları ve BMW'leri olan yakışıklı çocuklar."

"Diğerleri arasında."

"Kaç tane?"

Jake neden ikisine de bunu yaşatmak yerine ona ihtiyacı olduğunu itiraf edemiyordu? Fleur, onun oynamak istediği bu tehlikeli oyunda kontrolü elinde tutmalıydı. "Onlarca," diye cevap verdi. "Yüzlerce."

"Bahse girerim."

"Ben bir efsaneyim."

"Kendine göre." Jake yine birasını yudumladı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Ve şimdi de cinsel hüsranlarını benim temizlememi istiyorsun. Senin için aygırı oynayacağım."

Adam utanmazın tekiydi. "Yapacak daha iyi bir işin yoksa."

Jake omuz silkti ve yorganı tekmeleyerek attı. "Sanırım yok. Geceliğini çıkar."

"Olmaz, kovboy. Çıkmasını istiyorsan sen çıkaracaksın. Ve bunu yaparken sen de kotunu çıkar da sende ne olduğunu göreyim."

"*Bende* ne olduğunu mu?"

"Seçmeler gibi düşün."

Jake gülümsemeyi bile başaramadı ve Fleur onun kırılma noktasına ulaştığını anladı. "Bir daha düşündüm de," dedi, "neden orada öylece yatmıyorsun? Bu gece saldırganlığım üzerimde." Geceliğini başının üzerinden çıkardı ama saçları askılara dolandı. Jake'in karşısında çırılçıplak ve savunmasız bir halde duruyordu. Saçlarını kurtarmaya çalışırken parmakları titriyordu ama saçları daha da kötü dolandı.

"Uzan," dedi Jake, sakince.

Fleur'ü yatağın yanına çekti. Fleur sırtını ona dönerek oturdu ve çıplak kalçası Jake'in kotunun bacağına sürtündü.

Gecelik kolayca kurtuldu. "Tamam."

Jake ona dokunmak için herhangi bir hamle yapmadı. Fleur kaskatı bir sırtla bakışlarını odanın karşı tarafına dikti. Ellerini kucağında birleştirmişti ve daha ileri gidemeyeceğini biliyordu. Jake'in kotunu çıkardığını duydu. Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundaydı ki? Belki de onu öpmezdi bile. Belki sadece yatağa çeker ve hiç öpüşmeden sadece düzerdi. Bam, bam; seninle tanışmak güzeldi, ufaklık. Ama artık gitmem gerek. Bu tam ona göre değil miydi? Orospu çocuğunun tekiydi. Fleur'ün merhametiyle oyun oynuyordu. Aşağılamak dışında konuşmak bile istemiyordu. Tekrar arkasını dönüp gitmeye hazırlanıyordu!

"Çiçek?" Jake'in eli Fleur'ün omzuna dokundu.

Fleur aniden ona döndü. "Beni öpmezsen bunu yapmam. Ciddiyim! Beni öpmezsen cehenneme kadar yolun var."

Jake şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Ve sakın bir an için bile..."

Jake ensesinden tutup onu kendi çıplak göğsüne çekti. "Sana ihtiyacım var, Çiçek," diye fısıldadı. "Sana gerçekten çok ihtiyacım var."

Jake dudaklarını genç kadınınkilere bastırarak, dilini dilinde dolaştırarak onu öptü. Fleur öpücükte süzülüyor, içinde yıkanıyor, onu içiyor, yiyordu ve asla durmasını istemiyordu. Jake onu sırtüstü çevirdi ve ağırlığıyla şilteye bastırdı.

Öpücük tatlılığını kaybetmiş, karanlık ve umutsuz bir hal almıştı. Jake'in nefesi giderek hırıltıya dönüşüyordu ve Fleur kalçasını daha fazla bastırabilmek için sırtını germişti. Jake'in vücudundan ter süzülüyor, Fleur'ünkine karışıyordu ve elleri bütün vücudunda dolaşmaya başlamıştı. Kaba, sert, hantal eller; göğüslerinde, belinde, kalçalarında, poposunda, içinde.

Dokunuşunda çok derin bir umutsuzluk vardı. Fleur onun için, kendi için korkuyordu. Bütün hüsranı, yıllar süren inkârı, göğsüne bir top gibi oturmuştu. Kollarını Jake'in omuzlarına doladı ve onun ateşine kendisininkiyle karşılık verdi. "Sev beni, Jake," diye fısıldadı. "Lütfen sev beni."

Jake'in parmakları Fleur'ün bacaklarının yumuşak tenine gömülerek onları araladı ve ağırlığını aralarına yerleştirdi. Aniden derinlemesine ve sertçe içine girdi. Fleur çığlık attı. Jake onun başını ellerinin arasına aldı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla örttü. İçinde gidip gelirken onu umutsuzca öpüyordu. Fleur hemen boşaldı ve mutsuz bir orgazmla paramparça oldu. Jake durmadı. Dili ağzında, elleri saçlarında, onunla kaldı ve daha sert, daha hızlı gidip geldi... Kendisi de Fleur'ün içine boşalırken acı dolu, sert bir çığlık attı.

İşi biter bitmez geri çekildi. Fleur bakışlarını tavana dikerek yattığı yerde kaldı. Jake'in umutsuzluğu... karanlık

sessizliği... sevişmelerinin sevimsizliği... Kitabı bitmişti ve sadece veda etmişti.

Sev beni, Jake. Lütfen sev beni. Sevişmelerinin başında dudaklarından dökülen kelimeleri hatırlayınca Fleur kendini kötü hissetti.

Elleri bile birbirine değmeden yatakta yan yana uzandılar.

"Çiçek?"

Fleur zihninde, önünde bomboş bir şekilde uzanan, güneşle kavrulmuş kumsallar görüyordu. Çok şeyi vardı –işi, arkadaşları– ama görebildiği tek şey boş kumsaldı.

"Çiçek, seninle konuşmak istiyorum."

Fleur ona sırtını döndü ve yüzünü yastığa gömdü. Demek konuşmak istiyordu. Şimdi her şey bitmişken. Başı ağrıyordu ve kurumuş ağzında ekşi bir tat vardı. Jake yataktan kalkarken şilte gıcırdadı. "Uyumadığını biliyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Fleur sonunda.

Jake masasının üzerindeki boru gövdeli lambayı yaktı. Fleur dönüp ona baktı. Jake çıplaklığından rahatsız olmadan masasının yanında ayakta duruyordu. "Bu hafta sonu iptal edemeyeceğin bir planın var mı?" diye sordu Jake. "Önemli bir şey?"

Son sahneyi oynamak, büyük vedayı etmek istiyordu. "Yastığın altına uzanıp ajandamı alayım," dedi Fleur, bıkkın bir tavırla.

"Lanet olsun! Git bavuluna bir şeyler at. Yarım saat sonra seni alacağım."

İki saat sonra bir yolcu uçağıyla Tanrı bilir nereye gidiyorlardı ve Jake yanındaki koltukta uyuyordu. Fleur'ün yaradılışında temel bir kusur mu vardı da kendisine karşılık vermeyen bu

adama âşık olup duruyordu? Artık lafı dolaştırmıyordu. Jake Koranda'yı sevdiğini biliyordu.

On dokuz yaşındayken ona âşık olmuştu ve şimdi her şey tekrarlanıyordu. Tanıdığı erkeklerin içinde ona aitmiş gibi görünen bir tek o vardı. Kendini başkalarına kapamak için elinden geleni yapan Jake, onun bir parçasıydı. Belki de Fleur ölümüne susamıştı. Jake, onu manastırın kapılarında tekrar tekrar duygusal açıdan perişan halde bırakıyordu. Kendisi hiçbir şey *vermiyordu*. Önemli olan hiçbir şey hakkında konuşmuyordu; savaş, ilk evliliği, *Tutulma*'yı çekerken olanlar. Bunun yerine ukalalık edip duruyordu. Ve dürüst olması gerekirse, Fleur kendisinin de ona aynısını yaptığını biliyordu. Ama onun için durum farklıydı. Fleur bunu yapıyordu çünkü kendini korumak zorundaydı. Jake'in koruyacak nesi vardı ki?

Santa Barbara'ya indiklerinde saat sabahın yedisiydi. Jake sabah ayazından korunmak için deri ceketinin yakasını kaldırdı; belki de hayranlarından gizlenmek istiyordu. Bir elinde evrak çantası taşıyor, diğer eliyle Fleur'ü dirseğinden tutmuş otoparktan geçiriyordu. Koyu kestane rengi bir Jaguar Sedan'ın önünde durdular. Jake kapıyı açtı ve kendi çantasını Fleur'ün küçük valiziyle birlikte arka koltuğa attı.

"Oraya ulaşmamız biraz zaman alacak," dedi, beklenmedik bir nezaketle. "Biraz uyumaya çalış."

Cam ve beton ev hemen hemen tıpkı Fleur'ün hatırladığı gibiydi. Hâlâ oynamaları gereken büyük veda için ne de mükemmel bir yerdi. "Suç mahalline dönüş mü?" dedi Fleur, Jake arabayı evin önünde durdururken.

Jake kontağı kapadı. "Ben adına suç der miyim bilmem ama huzura erdirmemiz gereken hayaletler var ve bunu yapmak için en doğru yer burası gibi görünüyor."

Fleur yorgundu, kızgındı ve dolayısıyla onunla atışmaktan kendini alamadı. "Kök birası standı bulamaman çok yazık. Kaybolan masumiyetlerle uğraştığımıza göre..."

Jake ona aldırmadı.

Jake duş alırken Fleur de mayosunu giydi. Ilık bir bornoza sarındıktan sonra havuzdaki suyu test etmek için dışarı çıktı. Ocak sonu sabahındaki ayazla başa çıkacak kadar ısıtılmamıştı ama yine de bornozu bir kenara atıp suya daldı. Soğuktan nefesi kesildi ve yüzerek tur atmaya başladı fakat içinde büyüyen gerginlik bir türlü çözülmedi. Havuzdan çıkıp büyük bir banyo havlusuna sarındı ve şezlonglardan birine uzandı. Hemen uykuya daldı.

Saatler sonra, parlak siyah saçlı, ufak tefek Meksikalı bir kadın onu uyandırdı ve üzerini değiştirmek istiyorsa, akşam yemeğinin birazdan hazır olacağını söyledi. Fleur, yıllar önce seviştikleri o büyük gömme banyodan uzak durarak daha küçük bir konuk tuvaletini seçti. Duşunu bitirip saçlarını taraklarla tutturarak yüzünden çekmeyi bitirdiğinde, uyku sersemliği geçmişti. Açık gri bir pantolon ve açık yakalı yeşil bir bluz giydi. Salona geçmeden hemen önce, Jake'in ona verdiği kolyeyi taktı ama sonra onun görmemesi için göğüslerinin arasına denk gelen düğmeyi iliklediği.

Jake tıraş olmuş, epeyce derli toplu bir şekilde kot pantolon ve açık mavi bir kazak giymişti fakat ağzının etrafındaki yorgunluk çizgileri silinmemişti. İkisinin de pek iştahı yoktu, yemek gergin ve sessiz geçti. Fleur, aralarında yaşanan her şeyin çözülmek üzere olduğu ve mutlu bir sonu olmayacağı duygusunu içinden atamıyordu. Jake'i sevmek daima tek yönlü bir yol olmuştu.

Sonunda hizmetçi kahveyle geldi. Yemeğine yapılan haksızlığı protesto etmek için gerekenden daha sert bir şekilde sürahiyi bıraktı. Jake gece için onu gönderdi ve arka kapı kapanana kadar kıpırdamadan oturdu. Masadan kalkıp gözden kayboldu. Geri döndüğünde elinde kalın ve büyük bir zarf vardı. Fleur önce zarfa, sonra ona baktı. "Kitabını gerçekten bitirmişsin."

Jake eliyle saçlarını taradı. "Ben biraz dışarı çıkacağım. Sen... istersen... bunu okuyabilirsin."

Fleur zarfı nazikçe aldı. "Emin misin? Seni buna ben zorladım, biliyorum. Belki..."

"Ben dışarıdayken dizi haklarını satma." Jake gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. "Bu sadece senin için, Çiçek. Başka kimse için değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğim gibi. Senin için yazdım. Sadece senin için."

Fleur anlamıyordu. Jake son üç ayını nasıl olur da sadece onun okuyacağı bir kitap için harcamış olabilirdi? Hem de yayımlamaya niyetli olmadığı bir kitap? Fleur, sarı ördek resimli bluz giyen küçük kızı bir kez daha düşündü. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Kitabın içindekiler fazlasıyla suçlayıcıydı. Fleur'ün midesi bulandı.

Jake arkasını döndü. Fleur onun mutfaktan geçtiğini duydu. Hizmetçinin az önce kullandığı arka kapıdan çıktı. Fleur kahvesini pencereye götürdü ve lavanta rengi geceye baktı. Jake katliamı iki kez yazmıştı; önce *Pazar Sabahı Tutulması*'nda kurgusal şekilde ve sonra zarfın içindeki gizli sayfalarda gerçek haliyle. Jake Koranda'nın iki yüzünü düşündü. Tazı'nın zalim yüzünü ve insan psikolojisini böylesine derin bir içgörü ile kavrayabilen oyun yazarının duyarlı

yüzünü. Fleur her zaman Tazı'nın sahte olduğuna inanmıştı fakat şimdi onunla ilgili birçok şeyi yanlış anladığı gibi bunu da yanlış anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

Zarfı alıp kitabı çıkarması için uzun bir zaman geçmesi gerekti. Pencerenin dibindeki bir koltuğa oturdu, ışığı yaktı ve okumaya başladı.

Jake garajın yan tarafındaki basketbol potasına doğru topu sektirdi ve hızlı bir atış için yükseldi ama çizmelerinin deri topukları betonda kaydı ve top potanın kenarına çarptı. Bir an, spor ayakkabılarını almak için içeri dönmeyi düşündü fakat Fleur'ü okurken görmeye dayanamazdı.

Basketbol topunu kolunun altına sıkıştırdı ve tepe yamacını tutan taş duvara doğru yürüdü. Yanında altılık Meksika birası olmasını isterdi fakat onu almak için de eve girmeyecekti. Onun yanına yaklaşmayacaktı. Hayal kırıklığını ikinci kez görmeye tahammül edemezdi.

Sert taşlara yaslandı. Aralarındaki konuyu bitirmek için başka bir yol bulmalıydı; Jake'i onun tiksintisinden uzak tutacak bir yol. Acı, dayanılmayacak kadar keskindi, dolayısıyla kalabalığın tezahüratlarını zihninde canlandırmaya çalıştı. Kendini Philadelphia Spectrum'unun orta sahasında, üzerinde Seventy-Sixers üniformasıyla ve göğsünde altı sayısıyla hayal etti. *Doktor.*

Doktor... Doktor... Görüntüyü canlandırmak için zihnini zorladı ama bir türlü biçimlendiremedi.

Kalabalığın kükreyişi yerine zihninde farklı bir müziğin çaldığını duydu.

Evin içinde saatler geçiyordu ve Fleur'ün ayaklarının dibindeki okunmuş sayfa yığını büyüyordu. Saçları taraklarından kurtulmuştu ve aynı yerde bu kadar uzun süre oturmaktan sırtı ağrıyordu. Son sayfaya geldiğinde artık gözyaşlarını tutamıyordu.

> Vietnam'ı düşündüğümde, sürekli çalan şarkıları hatırlıyorum. Otis... Stones... Wilson Pickett. Hepsinden öte, Creedence Clearwater'ı ve o belalı toprakların üzerinde yükselen meşum ayı düşünüyorum. Saygon'da beni eve geri götürecek uçağa bindirdiklerinde Creedence çalıyordu ve muson dolu, uyuşturucularla uyuşmuş havayı son kez ciğerlerime çekerken, meşum ayın beni üfleyip attığını biliyordum. Şimdi, on beş yıl sonra bile beni hâlâ etkiliyor.

26. BÖLÜM

Fleur onu garajda, ışıkların ona ulaşamayacağı bir yerde otururken buldu. Taş bir duvara yaslanmış, basketbol topunu kucağına koymuştu ve cehennem alevlerinin arasından geçmiş gibi görünüyordu; ki bu hiç de yanlış sayılmazdı. Fleur onun yanına çömeldi. Jake ona bakarken benliğini yine sımsıkı kapamış ve ona acıması için Fleur'e meydan okuyordu.

"Beni ne kadar korkuttuğunu bilemezsin," dedi Fleur. "Seni ve lanet olasıca metaforlarını unuttum. Bütün o katliam konuşmaları ve sarı ördek resimli bluz giyen o küçük kız... Seni bir köy dolusu masum sivili öldürürken hayal ettim. Ödümü patlattın... Seninle ilgili kendi sezgilerime güvenemeyecekmişim gibi geliyordu. Öyle iğrenç bir katliamın parçası olduğunu sandım."

"Öyleydim. Lanet olasıca savaş baştan sona bir katliamdı."

"Mecazi anlamda olabilir ama ben daha gerçek anlamıyla düşünüyorum."

"O halde gerçeği öğrenmek seni rahatlatmış olmalı," dedi Jake, öfkeyle. "John Wayne, bu yükü kaldıramadığı için askeri kariyerini Thorazine dolu bir psikiyatri koğuşunda bitirdi."

İşte. Onu rahatsız eden şey sırdı. Etrafına böylesine aşılmaz duvarlar örmesinin nedeni. Bütün dünyanın, o savaşta paramparça olduğunu öğrenmesinden korkuyordu.

"Sen John Wayne değildin. Hayatta çok fazla şey başaramamış ve çok fazla şey görmüş, yirmi bir yaşında Clevelandlı bir çocuktun sadece."

"Ödüm patladı, Çiçek. Bunu anlamıyor musun? Tavanlara bakarak çığlık atıyordum."

"Fark etmez. Aynı anda iki işi birden yapamazsın. İnsanların yüreklerinin derinliğine bakan güzel ve duyarlı oyunlar yazan biri olarak insanların acısını gördüğünde parçalanmamayı bekleyemezsin."

"Aynı şeyleri birçok kişi gördü ama ödleri patlamadı."

"Onlar sen değildi."

Fleur ona uzandı fakat Jake dokunmasına fırsat vermeden ayağa kalktı ve ona sırtını döndü. "Bütün koruyucu dürtülerini harekete geçirmeyi başardım, değil mi?" Sözleriyle Fleur'ü dövüyordu. "Bana acımana neden oldum. İnan bana, istediğim bu değildi."

Fleur de ayağa kalktı fakat bu kez ona dokunmaya kalkışmadı. "Bana o sayfaları verdiğinde, tepki vermemem gerektiğini söylemeliydin. Aptal Tazı filmlerinden birini görmüşüm gibi tepki vermemi mi bekledin? Bunu yapamam. Seni, insanları delik deşik ederken izlemeyi sevmiyorum. Hastane yatağında büzülmüş yatarken, köyde olanları durduramadığın için avazın çıktığı kadar bağırırken daha çok sevdim. Acın, o hissi seninle birlikte yaşamamı sağladı ve bununla başa çıkamayacaksan, o zaman bana kitabı vermeyecektin."

Fleur'ün sözleri onu sakinleştirmek yerine daha da kızdırmış gibiydi. "Hiçbir şey anlamamışsın."

Jake öfkeyle uzaklaştı, Fleur peşinden gitmedi. Konu Jake'in kendisiyle ilgiliydi, onunla değil. Fleur havuza geri döndü ve soyunup sutyeni ve külotuyla kaldı. Soğuktan titreyerek karanlık ve ürkütücü suya baktı. Bir an sonra atladı. Buz gibi su nefesini kesti. Havuzun ucuna kadar yüzdü ve sırtüstü süzülmek için döndü. Soğukta... süzülerek... bekledi.

Kendi hayatının adaletsizliğine karşı, çocuğuna ihtiyacı olan sevgiyi veremeyecek kadar öfkeli ve yorgun bir anne tarafından hiçbir şefkat gösterilmeden büyüyen o çocuğa derin bir acıma duydu. Mahalledeki barlara gelip giden adamlarda bir baba figürü aramıştı. Bazen bulmuştu; bazen bulamamıştı. Fleur, Jake'in aldığı kolej bursunun ironisini düşündü; muhteşem, duyarlı zihni için değil, acımasız basketleri için.

Buzlu suda süzülürken, Liz'le yaptığı evliliği düşündü. İlişkileri bittikten uzun süre sonra bile Jake onu sevmeye devam etmişti. Jake böyleydi. Sevgisini kolay vermiyordu ama verdiğinde de kolayca geri çekmiyordu. Orduya yazıldığında acıdan uyuşmuştu ve savaşla, ölümle, uyuşturucularla kendini oyalamaya çalışmıştı. Hayatta kalıp kalmamak umurunda değildi ve o kadar umursamaz olduğunu düşünmek Fleur'ü ürkütüyordu. Köyde olanları durduramadığında yıkılmıştı. Ve askeri hastanede geçirdiği o uzun aylara rağmen, aslında hiçbir zaman toparlanamamıştı.

Suyun üstünde süzülürken gökyüzüne bakan Fleur, bunun nedenini anladığını düşünüyordu.

"Su soğuk. Çıksan iyi olur." Jake duygusuz bir ifadeyle havuzun kenarında duruyordu. Bir elinde bira vardı. Diğerinden turuncu bir plaj havlusu sarkıyordu.

"Hazır değilim."

Jake tereddüt etti ama sonra havluyla birayı bir şezlonga götürdü.

Fleur gökyüzünde kayan bulutlara baktı. "Neden yazar tıkanman yüzünden beni suçladın?"

"Sorun seninle tanıştığımda başladı. Sen gelmeden önce her şey yolundaydı."

"Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Birkaç tane."

"Paylaşmak ister misin?"

"İstemem."

Fleur bacaklarını altına çekip suda dolaşmaya başladı. "Neden yazamadığını ben söyleyeyim. Ben ortalığı karıştırıyordum. O duvarları aşıyordum. Sen sağlam ve kalın duvarlar örmüştün fakat seni gözleriyle yiyen o on dokuz yaşındaki komik kız, onları amansız bir şekilde yıkıyordu. O duvarlar bir kez yıkılırsa bir daha inşa edemeyeceğinden ölesiye korkuyordun."

"Durumu olduğundan daha da karmaşık hale getiriyorsun. Sen gittikten sonra yazamadım çünkü suçluluk duyuyordum, hepsi bu. Bunun senin hatan olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Hayır!" Fleur ayakları dibe değene kadar suda dolaşmaya devam etti. "Suçluluk duymuyordun. Yan çiziyorsun." Fleur boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. "Suçluluk duymuyordun çünkü suçluluk duyacağın bir şeyin yoktu. Benimle beni arzuladığın için seviştin çünkü sen de beni biraz olsun sevdin." Acı verici düğüm, nefes almasını zorlaştırıyordu. "Beni sevmiş olmalısın, Jake. Bütün o duyguları tek başıma yaratamazdım."

"Ne hissettiğim konusunda hiçbir fikrin yok."

Fleur suda titreyerek dururken ıslak sutyeni göğüslerine yapışıyor, çiçek kolyesi tenine batıyordu. Birdenbire her şeyi

o kadar açıkça gördü ki neden daha önce anlayamadığını merak etti. "Mesele maçoluğun. Hepsi bu. *Pazar Sabahı Tutulması*'nda yazım tarzınla kendini çok fazla açık ettin ve aynı anda ben de hayatına girince bütün uyarı sistemin alarma geçti. Yazmayı benim yüzümden bırakmadın. Bıraktın çünkü daha fazla kabuğundan sıyrılmaktan korktun. Ekrandaki o sert adamın –büyürken olmak zorunda kaldığın sert çocuğun– gerçek adamla hiçbir ilgisi olmadığını kimsenin öğrenmesini istemedin."

"Deli doktoru gibi konuşuyorsun."

Fleur'ün dişleri takırdamaya başladığı için kelimeler ağzından hızlı ve kısa patlamalar halinde çıkıyordu. "Ekrandaki imajınla dalga geçerken bile aslında çaktırmadan göz kırpıyordun. Senin de dediğin gibi, 'Hey, millet, elbette bu sadece rol ama kaya gibi sağlam olduğumu hepimiz biliyoruz.'"

"Saçmalık bu."

"Daha küçükken bile sert çocuğu oynamaya başladın. Öyle olmasaydı, o Cleveland sokakları seni yutardı. Ancak bir süre sonra gerçek kişiliğinin o olduğuna inanmaya başladın; her şeyle başa çıkabilen adam. Tazı gibi bir adam." Fleur merdiveni tırmandı ve açık havaya çıkınca titredi. "Tazı tam olmak istediğin gibiydi; duygusal açıdan ölü. Acı hissetmeyen bir adam. *Sağlam* bir adam."

"Tamamen saçmalıyorsun!" Bira şişesini hışımla masaya vurdu.

Jake yaralanmaz olmadığını kabul etmek yerine en yakın hedefe saldırıyordu. Fleur'e. Fleur merdivenin kenarını tutarken omuzları soğuktan büzülmüştü ve göğsü acıyla sıkışıyordu. "Tazı senin yarın etmez. Bunu göremiyor musun? Yıkılışın zaafının değil, insanlığının göstergesi."

"Saçmalık!"

Fleur'ün dişleri o kadar titriyordu ki zorlukla konuşabiliyordu. "Kendini iyileştirmek istiyorsan, içeri gir ve kendi lanet olasıca kitabını oku!"

"Aklım almıyor, ancak bu kadar yanılabilirsin."

"Kendi kitabını oku ve sinirleri kavrulan o zavallı ama cesur çocuğa biraz şefkat duy..."

Jake öfkeden morarmış bir yüzle yerinden fırladı. "Asıl meseleyi gözden kaçırıyorsun! Anlamıyorsun! Burnunun dibindekini görmedin. Konunun acımayla ilgisi yok!"

"Kitabını oku!" diye bağırdı Fleur, soğuk geceye. "Hayatında ona değer veren hiç kimsesi olmayan o çocuğun hikâyesini oku!"

"Neden anlayamıyorsun?" diye bağırdı Jake. "Konunun acımayla ilgisi yok! Mesele *tiksinmekle* ilgili!" Jake önünde duran bir sandalyeyi tekmeleyerek havuza savurdu. *"Lanet olasıca hayatımdan çıkıp gitmen için* benden tiksinmeni istiyorum!"

Jake öfkeli adımlarla eve girerken manastırın kapıları birinci kez kapandı. O da hepsinin yaptığı gibi çekip gidiyor, Fleur'ü soğukta, çaresiz, bir başına bırakıyordu. Uyuşmuş bir halde titreyerek betona çöktü. Evin etrafındaki eski sedir ağaçları homurdandı. Fleur turuncu plaj havlusunu kapıp sarındı. Sonra mahvolmuş giysileri başına yastık yaptı ve top gibi büzüldü. Sonunda ağlamaya başladı ve gözyaşı kalmayana kadar ağladı.

Jake karanlık salonun penceresinde durmuş, havuzun kenarındaki büzülmüş vücuda bakıyordu. Işık ve iyilikle dolu, güzel ve parlak bir yaratıktı; oysa Jake onu cehenneme sü-

rüklemişti. Gözkapaklarının arkasında hızlı ve keskin bir şey gidip geliyordu. Fleur'ün acısını kendisi almak istiyordu. Fakat yine de Fleur'e gitmedi; bunu yapamadı. Ona kitabı vermişti. Sadece, neden istediği halde ona hiçbir şey veremeyeceğini anlamasını istemişti; bu muhteşem, eşsiz yaratığın hak ettiği ama kendisinin veremeyecek kadar zayıf ve değersiz olduğu her şeyi.

Kissy'yle birlikte *Sonsuz Ölüm*'ü izlerken onları yakaladığı geceyi hatırladı. Redford bir cenin gibi yatakta büzülüp kalmazdı. Doktor yıkılmazdı. Tazı da öyle. Fleur, sonu böyle olan bir adamı nasıl sevebilirdi?

Pencereye arkasını döndü. Onu buraya getirmemeli, hayatına dönmesine izin vermemeli, onu bu kadar çok sevmemeliydi. Şimdiye kadar öğrendiği bir şey varsa, o da sevgi için yaratılmamış olduğuydu. Sevgi, günü geçirebilmek için ördüğü duvarları yıkmak demekti. Fleur'ün kendisi çok güçlü olduğu için Jake'in zayıf olduğunu kabul etmek istemiyordu. Diğerleri yıkılmamıştı ama kendisi yıkılmıştı.

Fleur sayfaları, kitabı okuduğu koltuğun etrafına saçmıştı ve Jake zihninde onu, o uzun bacaklarını altına almış, o kocaman, güzel yüzü dikkatle buruşmuş halde otururken hayal edebiliyordu. Koltuğa doğru yürüyüp sayfaları toplamak için çömeldi. Yatağa gitmeden önce hepsini yakacaktı. Hepsi ortalığa bırakılmış el bombaları gibiydi ve Jake onları yok edene kadar uyuyamazdı çünkü Çiçek dışında onları okuyan olursa, başına bir tabanca dayayıp tetiği çekmesiyle aynı şey olurdu.

Yine pencereye yürüdü. Fleur artık sessizdi. Belki de uyuyakalmıştı. Jake öyle olmasını umuyordu.

Fleur'ün oturduğu koltuğa geri döndüğünde en üstteki sayfa gözüne ilişti. Eline alıp sayfa düzenini, harflerin kalitesini inceledi ve sağ marjı sayfa kenarına çok yakın bıraktığını fark etti. Bütün o ayrı ve önemsiz detayları topladıktan sonra okumaya başladı.

Birinci Bölüm

Vietnam'daki her şey bir bubi tuzağıydı. Bir paket sigara, bir çakmak, bir şeker paketi; o şeylerin hepsi yüzünüze patlayabilirdi. Ancak Quang Tri dışındaki yolun kenarında yatan bebeği gördüğümüzde herhangi bir küçük cesetten başka bir şey beklemiyorduk. Bir bebek cesedine bubi tuzağı kurulacağı kimin aklına gelirdi ki? Masumiyete ancak bu kadar tecavüz edilebilirdi...

Jake, gece bir ara Fleur'ü içeri taşıdı. Konuk odasının kapısından geçirirken genç kadının başını çarptı ve küfretti ama yatağa yatırıp iyi geceler dilediğinde, Fleur onun sesinde öyle derin bir şefkat duydu ki uyumaya devam ediyormuş gibi yaptı.

Duygularını gizlemek. Kissy'ye böyle demişti ve haklı çıkmıştı. Fleur'ün hayatında yeterince acı vardı ve artık kendini kurtarıyordu. Kalbini basketbol topuymuş gibi döven bir adamı sevmek dayanılmaz bir hale gelmişti.

Fleur, ertesi sabah erken saatte onu kanepelerden birinde uyurken buldu. Ağzı hafifçe açık kalmış, kolu yere saçılmış sayfaların üzerine sarkmıştı. Arabasının anahtarlarını buldu ve her şeyi elinden geldiğince sessiz bir şekilde küçük valizine doldurdu. Kamyoneti garajda olduğu için Jake'i burada araçsız bırakmıyordu.

Araba hemen çalıştı. Geri vitese takıp araba yolundan çıkarken, sabah güneşi gözlerine vuruyordu. Önceki geceden beri hâlâ şiştiler. Güneş gözlüğünü almak için çantasına uzandı. Araba yolu dik ve engebeliydi. Jake ve güvensizlikleri. Eve uzanan yolu bile neredeyse geçilmez yapmıştı; o aptal, çok değerli mahremiyetini koruyabilmek için.

Araba yolundan yavaşça inmeye başladı. Dikiz aynasındaki bir hareket dikkatini çekti. Jake arabanın peşinden koşuyordu. Gömleğinin eteği pantolonundan çıkmış, saçları başının bir yanında dimdik ayağa kalkmıştı ve birini öldürmek ister gibi görünüyordu. Bağırıyordu ama Fleur onun ne dediğini duyamıyordu. Fark etmezdi.

Gaza bastı, bir sonraki virajı fazla hızlı döndü ve arabanın bir çukura girdiğini fark etti. Direksiyonu sağa kırarak kurtarmaya çalıştı. Jaguar savruldu. Fleur arabayı toparlayamadan ön tekerlek bir hendeğin üzerinde asılı kaldı.

Kontağı kapadıktan sonra kollarını direksiyona dayayarak Jake'i ve öfkesini, Jake'i ve ukalalığını ya da Jake'i ve aralarına sokmaya karar verdiği diğer yüzlerinden birini bekledi. Neden gitmesine izin vermiyordu? Neden kolay çıkışı seçemiyorlardı?

Sürücü kapısı hızla açıldı ama Fleur kıpırdamadı. Nefesi, altı ay önceki Dört Temmuz gecesindeki gibi hırıltılıydı. Fleur güneş gözlüğünü burnunun üzerine itti.

"Kolyeni almamışsın." Jake'in sesi her zamankinden daha tizdi. Boğazını temizledi. "Kolyeni almanı istiyorum, Çiçek."

Gündüzsefası Fleur'ün kucağına düştü. Jake'in elinde sımsıkı tuttuğu metalin sıcaklığını hissetti ve ön camdan dümdüz karşıya baktı. "Teşekkür ederim."

"Be-ben... Bunu senin için özel yaptırdım." Jake yine boğazını temizledi. "Tanıdığım bir adama. Kendim kurşunkalemle çizip ona verdim."

"Çok güzel." Fleur kolye kendisine yeni verilmiş gibi kibarca konuşuyordu ve hâlâ Jake'e bakmıyordu.

Jake'in ayakları çakıl zeminde kaydı. "Gitmeni istemiyorum, Çiçek. Dün gece konuştuklarımız..." Sesi soğuk almış gibi boğuktu. "Çok üzgünüm."

Fleur ağlamayacaktı ama kendini zor tutuyordu ve sözleri kalbi kadar paramparça çıkıyordu. "Daya... Daha fazla dayanamıyorum. Bırak gideyim."

Jake hırıltılı bir sesle nefes aldı. "Dediğini yaptım. Kitabı okudum. Se-sen... Haklıydın. Çok uzun zamandır kendi içime gizlenmiştim. Korkuyordum. Ama dün gece seni almak için havuzun kenarına çıktığımda... O anda anladım... On beş yıl önce olanlardan çok, seni kaybetmekten korktuğumu anladım."

Fleur nihayet dönüp ona baktı ama Jake onun gözlerine bakamıyordu. Fleur güneş gözlüğünü çıkardığında Jake'in yine boğazını temizlediğini duydu ve aslında ağladığını o zaman anladı.

"Jake?"

"Bakma bana."

Fleur başını çevirdi ama sonra Jake'in ellerini kollarında hissetti. Onu arabadan dışarı çekti ve nefesini kesercesine göğsüne bastırdı. "Bırakma beni." Jake konuşmakta zorluk çekiyordu. "Çok uzun zamandır... Bütün hayatım boyunca yalnızdım. Beni bırakma. Tanrım, seni çok seviyorum. Lütfen, Çiçek."

Fleur onun dağıldığını duyabiliyordu. Etrafına ördüğü bütün o koruyucu duvarlar yıkılıyordu. Sonunda istediğini elde etmişti; Jake Koranda, apaçık duygularıyla. Jake başka

hiç kimseye göstermediğini onun görmesine izin veriyordu. Ve bu Fleur'ün içini parçalıyordu.

Fleur onun gözyaşlarını dudaklarıyla örterek yuttu ve ortadan kaybetti. Dokunuşuyla onu iyileştirmeye çalıştı. Onu yine bir bütün yapmak istiyordu, tıpkı kendisi gibi. "Her şey yolunda, kovboy," diye fısıldadı. "Her şey yolunda. Ben de seni seviyorum. Sadece bundan sonra beni kendinden uzak tutma. Dayanamayacağım tek şey o."

Jake kızarmış gözleriyle Fleur'e bakarken sertliğinden eser kalmamıştı. "Ya sen? Sen beni kendinden uzak tutmaya ne kadar devam edeceksin? Beni ne zaman içeri kabul edeceksin?"

"Neden söz ettiğini bilm..." Birden durdu ve yanağını Jake'in çenesine dayadı. Onun duvarları kendisininkinden çok farklıydı. Bütün hayatı boyunca başkalarının görüşlerine dayanarak kendi değerini bulmaya çalışmıştı; manastırdaki rahibeler, Belinda, Alexi. Ve şimdi de işi. Evet, ajansının başarıya ulaşmasını istiyordu ama başarısız olursa, bu kişiliğini değersizleştirmemeliydi. Onda bir terslik yoktu. Sadece Jake gibi o da yanlış algılarının kurbanı olmuştu.

O çocuğa biraz şefkat duy, demişti Jake'e. Belki de kendi tavsiyesine uyup geride bıraktığı kendi korkmuş çocukluğuna da biraz şefkat duyma zamanı gelmişti.

"Jake?"

Jake boynuna gömdüğü dudaklarıyla bir şeyler mırıldandı.

"Bana yardım etmen gerekecek," dedi Fleur.

Jake parmaklarını sevgilisinin saçlarına daldırdı ve zaman duygusunu kaybedecek kadar uzun bir süre öpüştüler. "Seni seviyorum, Çiçek," dedi Jake, nihayet ayrıldıklarında. "Arabayı şuradan çıkaralım da su kenarına gidelim. Okyanusa bakmak, sana sarılmak ve uzun süredir söylemek istediğim

her şeyi söylemek istiyorum. Ve sanırım senin de bana söyleyecek şeylerin var."

Fleur ona söylemesi gereken şeyleri düşündü. Manastırı, Alexi'yi, Belinda'yı, Errol Flynn'i, kaybolan yıllarını ve tutkularını. Başıyla onayladı.

Arabayı yola geri çektiler. Jake direksiyondaydı. Araba yavaşça ilerlemeye başladığında sevgilisinin elini tutup parmak uçlarını öptü. Fleur gülümsedi ve nazikçe elini çekti. Çantasında küçük bir cep aynası vardı. Onu çıkarıp yüzünü incelemeye başladı.

Gördüğü şey huzursuz ve rahatsız ediciydi fakat yıllardır yaptığının aksine, başını çevirmedi. Aynadaki yüzüne bakmaya devam etti ve yüz hatlarını zihni yerine kalbiyle inceledi.

Yüzü onun bir parçasıydı. Kendi güzellik tanımına uymayacak kadar büyük olabilirdi fakat aynadaki yüzünde zekâ, gözlerinde duyarlılık, geniş ağzında mizah görüyordu. Bu hoş bir yüzdü. Dengeliydi. Ona aitti ve bu da güzel bir hisli. "Jake?"

"Hımm?"

"Ben gerçekten güzelim, değil mi?"

Jake ona baktı ve ukalaca bir şey söyleyecekmiş gibi sırıttı. Ama sonra Fleur'ün yüz ifadesini gördü ve sırıtışı silindi. "Bence sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," dedi sadece.

Fleur iç çekti ve memnun bir tavırla gülümseyerek arkasına yaslandı.

Motosikletli adam Jaguar bir virajda gözden kaybolana kadar bekledikten sonra çalıların arasından çıktı. Kaskının siperliğini kaldırıp yola baktı. Sonra bozuk yoldan kolon destekli eve ilerledi.

27. BÖLÜM

Bir saat sonra okyanus kıyısında yaptıkları sohbet ve öpücük dolu yürüyüşlerinden soğuktan titreyerek döndüler. Jake ateş yaktı ve önüne bir battaniye serdi. Birbirlerini soyarak seviştiler; yavaşça ve sevgiyle. Bir alta, bir üste geçerlerken Fleur'ün saçları ikisinin de etrafında dönüyordu.

Sonra Jake'in kitabını törenle yaktılar ve sayfalar birbiri ardına alevlerde kaybolurken, Jake giderek gençleşmiş gibi göründü. "Sanırım artık hepsini unutabilirim."

Fleur başını Jake'in çıplak omzuna yasladı. "Unutma. Geçmişin daima senin bir parçan olacak ve utanacak bir şeyin yok."

Jake demir maşayı aldı ve yığından uzaklaşan bir sayfayı alevlere geri itti ama bir şey söylemedi ve Fleur de onu zorlamadı. Jake'in zamana ihtiyacı vardı. Şimdilik, geçmişte olanlar hakkında Fleur'le konuşabilmesi yeterliydi.

Fleur ofisi aradı ve David'e birkaç gün tatile ihtiyacı olduğunu söyledi. "Tatile çıkma zamanın gelmişti," dedi David.

Jake'le birlikte kendilerini dış dünyaya kapadılar. Mutlulukları yanardönerdi ve nazik ama tutkulu sevişmeleri ikisini de merak duygusuyla dolduruyordu.

Üçüncü sabah Fleur üzerinde sadece bir tişörtle yatakta yatarken Jake havluya sarınmış olarak banyodan çıktı. Fleur yatağın süet başucu tahtasına yaslandı. "Ata binmeye gidelim."

"Burada ata binilecek iyi bir yer yok ki."

"Ne demek istiyorsun? Dört buçuk kilometre ötede bir ahır var. Dün arabayla dolaşmaya çıktığımızda önünden geçtik. Ben aylardır ata binmedim."

Jake kotunu aldı ve buruşuklukları inceler gibi baktı; Fleur onun böyle şeyleri umursadığını bilmiyordu. "Neden kendin gitmiyorsun? Benim biraz çalışmam gerek. Ayrıca ben sürekli ata binmek zorunda kalıyorum."

"Sensiz tadı çıkmaz ki."

"Ayrılıklara alışmamız gerektiğini söyleyen sendin." Jake sevgilisinin spor ayakkabılarına takıldı.

Fleur ona daha dikkatle baktı. Huzursuz gibi görünüyordu. "Şimdiye kadar kaç kovboy filmi çevirdin?"

"Bilmem."

"Yaklaşık olarak."

"Beş... altı. Bilmiyorum." Nedense onun karşısında havluyu indirmek konusunda isteksizliğe kapılmıştı. Kotunu alıp tekrar banyoya gitti.

"Yedi olmasın?" diye seslendi Fleur, neşeyle.

"Evet, belki. Evet, haklı olabilirsin." Fleur, musluğu açtığını ve gürültüyle dişlerini fırçaladığını duydu. Jake sonunda geri döndü; göğsü çıplak, kotunun fermuarı açıktı ve ağzının köşesinde diş macunu kalmıştı.

Fleur ona en kibar gülümsemesiyle baktı. "Yedi kovboy filmi mi dedin?"

Jake fermuarını çekmeye çalıştı. "Hı-hım."

"Eyer üzerinde çok fazla zaman geçirmişsin."

"Lanet olasıca fermuar takıldı."

Fleur düşünceli bir tavırla başıyla onayladı. "Eyer üzerinde geçirilmiş çok *fazla* zaman."

"Sanırım bozuldu bu."

"Söylesene. Atlardan her zaman korkuyor muydun yoksa yeni mi başladı?"

Jake aniden başını kaldırdı. "Evet, tabii. Evet, tamam."

Fleur tek kelime etmedi. Sadece gülümsedi.

"Ben mi? Atlardan korkmak mı?"

Fleur yine tek kelime etmedi.

Jake yine fermuarı çekiştirdi. "Çok biliyorsun sen."

Jake'in pes etmeye niyeti yoktu. Hatta öfkeyle dişlerini gösterdi. Fleur'ün tatlı gülümsemesi şerbete dönüştü. Jake sonunda başını eğdi. "Tam olarak korktuğumu söyleyemem," diye mırıldandı.

"Ne dersin peki?" diye sordu Fleur.

"Sadece anlaşamıyoruz, hepsi o."

Fleur bir kahkaha patlattı ve kendini yatağa bıraktı. "Atlardan korkuyorsun! Tazı atlardan korkuyor! Sonsuza dek kölem olacaksın. Hayatının geri kalanı boyunca bu konuda sana şantaj yapabilirim. Masajlar, yemekler, seks..."

Jake kırgın gözlerle baktı. "Ama köpekleri severim."

"Bak bak."

"Büyük olanları da."

"Cidden mi?"

"Rotweiller. Çoban. Bulmastif. Köpek ne kadar büyük olursa o kadar çok severim."

"Etkilendim."

"Bak o konuda haklısın."

"Çok etkilendim. Daha çok Chihuahua filan sevdiğini düşünmeye başlıyordum."

"Delirdin mi sen? O pislikler feci ısırıyor."

Fleur güldü ve kendini Jake'in kollarına attı.

Birlikte geçirdikleri son günlerinde Fleur başını onun kucağına koyup yattı ve ertesi gün eve tek başına uçmak istemediğini düşünüp durdu fakat Jake'in, kitabını yazarken ihmal ettiği işleriyle ilgilenmek için birkaç hafta Kaliforniya'da kalması gerekiyordu.

Jake onun saçının bir buklesiyle resim fırçası yaptı. "Düşünüyordum da..." Bukleyi genç kadının dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Acaba... Sence..." Sevgilisinin elmacık-kemiğini boyadı. "Nasıl olurdu... Evlensek?"

Fleur aniden bulutların üzerine çıktı ve başını kaldırdı. "Ciddi misin sen?"

"Neden olmasın?"

Ancak Fleur'ün mutluluk köpüğü bir kenara kayarak minik bir sarı uyarı ışığını ortaya çıkardı. "Bence... Bence bu çok hızlı olur."

"Birbirimizi yedi yıldır tanıyoruz. Bunun neresi hızlı?"

"Ama yedi yıldır birlikte değiliz. İkimiz de bunun yürümemesini kaldıramayız. Çabuk kırılıyoruz. Ve kesinlikle emin olmamız gerek."

"Bundan daha emin olamazdım."

Fleur de öyle. Aynı zamanda... "İki farklı kariyere sahip olmayı nasıl kaldıracağımızı görmek için kendimize bir şans tanıyalım; zorlukları nasıl aşacağımızı görmek için."

"Kadınların romantik olması gerektiğini sanırdım. Tutkuya ve doğaçlamaya ne oldu?"

"Wayne Newton'la Vegas'a açılıyorlar."

"Çok akıllısın." Jake onun üzerine eğildi ve alt dudağını kemirmeye başladı. "Bu konuda bir şeyler yapmamız gerek."

Dudakları Fleur'ün göğsüne kaydı ve Fleur onunla evlilik fikrine hemen atılmamakta haklı olduğunu düşündü. İkisi de bu hafta sonu kendileriyle ilgili önemli farkındalıklara ulaşmışlardı ve buna alışmak için zamana ihtiyaçları vardı.

Ancak bir nedeni daha vardı. Benliğinin küçük bir parçası Jake'e hâlâ tam olarak güvenmiyordu ve bir kez daha terk edilmeyi kaldıramazdı.

Jake'in öpücükleri giderek aşağı kayarken Fleur'ün duyuları harekete geçti ve dünya etraflarından silindi.

Başarı başarıyı getirdi ve artık çok önemli olmasa da, Fleur'ün dokunduğu her şey altına dönüşüyordu. Olivia Creighton'ın *Ejderha Körfezi* sözleşmesi için yeniden pazarlık etmişti ve Hollywood'un umut vaat eden en yeni aktörlerinden biriyle sözleşme yapmıştı. Kissy'nin filmi Londra'da çok iyi iş yapıyor, Rough Harbor'ın albümü radyolarda, büyük bir hite işaret edecek kadar sık çalınıyordu ve Michel'in tasarımlarına siparişler yağıyordu. Üstüne üstlük, bir öğleden sonra iş yemeğinden döndüğünde masasının üzerinde bir telgraf buldu:

YARIN ÖĞLE VAKTİNDE KOCAYA KAÇIYORUM
STOP BALAYINDAN SONRA ARAYACAĞIM STOP
CHARLIE BANA GERÇEKTE NE KADAR ZENGİN
OLDUĞUNU SÖYLEDİ STOP AŞK HARİKA DEĞİL Mİ

Fleur güldü ve koltuğunun arkasına yaslandı. Gerçekten de aşk harika değil miydi?

Jake seks, sohbet ve kahkaha dolu uzun bir hafta sonu için Los Angeles'tan geliyordu ama sonra seslendirme çalışmaları için geri dönmek zorundaydı. Fleur onunla günde iki-üç kez, bazen daha sık konuşuyordu. Jake sabah uyanır uyanmaz onu arıyor, Fleur de gece yatmadan önce onun numarasını çeviriyordu. "Bu güzel," diyordu. "Birbirimize dokunamadığımız için daha zihinsel bir seviyede bağlanmayı öğreniyoruz."

Jake'in cevabı tipik Koranda'ya hastı. "Saçmalığı kes de bana giydiğin külotun rengini söyle."

Şubat ayının sonlarına doğru bir cuma akşamı, Michel ve Damon'ın yeni evlerine taşınmak için verdikleri partiden döndü ve eve girer girmez telefon çaldı. Gülümseyerek açtı. "Seni arayacağımı söylemiştim, âşık çocuk."

"Fleur? Ah, Tanrım, bebeğim, bana yardım et! Lütfen, bebeğim..."

Fleur ahizeyi sımsıkı kavradı. "Belinda?"

"Bunu yapmasına izin verme! Benden nefret ettiğini biliyorum ama lütfen, bunu yanına bırakma."

"Neredesin sen?"

"Paris'te. On-ondan kurtulduğumu sanmıştım. Bilmeliydim..." Belinda'nın sesi boğuklaştı ve bir an sonra hıçkırıklara dönüştü.

Fleur gözlerini sımsıkı yumdu. "Ne olduğunu anlat çabuk."

"İki adamını peşimden New York'a göndermiş. Dün eve döndüğümde beni bekliyorlardı ve beni onlarla gitmeye zorladılar. Beni İsviçre'ye götürecekler. Beni sanatoryuma kapatacak, bebeğim. New York'ta senden uzak durduğum için. Yıllardır beni tehdit ediyordu ve şimdi..."

Aniden bir tıkırtı duyuldu ve hat kesildi.

Fleur yatağın kenarına çökerken ahizeyi hâlâ sımsıkı tutuyordu. Annesine hiçbir şey borçlu değildi. Alexi'yle evli kalmayı seçen Belinda'nın kendisiydi. Onun dünyasının sağladığı ilgiyi o kadar seviyordu ki boşanmak istememişti ve şimdi başına gelenler tamamen kendi suçuydu.

Ancak... Belinda onun annesiydi.

Ahizeyi yerine bıraktı ve uzun süredir bakmaktan kaçındığı ilişkiyi irdelemek için kendini zorladı. Güzel zamanlarının anıları, Jake'in kitabının sayfaları gibi zihninden geçerken daha önce göremediği bir şeyi yeni gözlerle gördü. Annesin gerçek kişiliğini anladı; hayattaki en iyi şeyleri isteyen ama kendi başına elde edecek beceriye ve iradeye sahip olmayan, zayıf ve hoppa bir kadın. Sonra annesinin sevgisini gördü; bencil, benmerkezci, şartlara bağlı ve sömürücü ama yine de sevgi. O kadar derin bir sevgiydi ki Belinda, kızının bundan nasıl şüphe edebildiğini bir türlü anlayamamıştı.

Ertesi sabah için Paris uçağına bilet aldı. Jake'i aramak için çok erken olduğundan Riata'nın masasına bir mesaj bıraktı ve Jake'e acil bir iş için şehir dışına çıkması gerektiğini, endişelenmemesini ve birkaç güne kadar onu arayacağını söylemesini tembihledi. Jake veya Michel'in nereye gittiğini öğrenmelerini istemiyordu. İhtiyacı olan en son şey, Jake'in bir çift Colt tabanca ve bir kırbaçla Paris'e gelmesiydi. Michel de Belinda'nın kayıtsızlığından dolayı yeterince acı çekmişti.

Evden çıkarken zihninden bir sürü senaryo geçiyordu; her biri öncekinden daha çirkindi. Belinda bunun sadece kendisiyle ilgili olduğunu düşünebilirdi ama Fleur gerçeği biliyordu. Alexi, kızını geri getirmek için Belinda'yı yem olarak kullanıyordu.

Rue de la Bienfaisance'daki ev, Paris'in kış alacakaranlığında kasvetli bir grilikle yükseliyordu. Fleur'ün hatırladığı kadar ürkütücü görünüyordu ve otelden bindiği limuzinin penceresinden bakarken, evi ilk gördüğü zamanı düşündü. O gün çok korkmuştu; babasıyla karşılaşmaktan korkuyordu, annesini çok özlemişti, yanlış giyindiğinden endişeleniyordu. En azından bu kez giysileri için endişelenmesi gerekmeyecekti.

Saten ve kadife gece mantosunun altına Michel'in onun için çizdiği son elbiseyi –daracık kolları ve kenarı şarap rengi minik boncuklarla süslenmiş derin dekolteli bir gövdesi vardı– giymişti. Elbise, Michel'e has, verev bir eteğe sahipti; etek bir bacağının dizinden diğerinin baldırına doğru uzanıyordu ve boncuklar, çaprazlığını ön plana çıkarıyordu. O akşam için saçlarını her zamankinden daha titiz bir şekilde topuz yapmış ve kulağına lal taşı küpeler takmıştı. On altı yaşındayken Alexi'nin kapısına rahat giysilerle gelmek akıllıca olabilirdi fakat yirmi altı yaşında farklı düşünüyordu.

Üç parçalı takım elbise giymiş genç bir adam kapıyı açtı. Belinda'nın sözünü ettiği adamlardan biri olabilir miydi? Adam, Harvard İşletme Fakültesi'nden yeni mezun olmuş bir cenazeciye benziyordu. "Babanız sizi bekliyor."

Beklediğinden eminim. Fleur mantosunu ona verdi. "Önce annemi görmek istiyorum."

"Buradan lütfen."

Fleur adamın peşinden ön salona geçti. Salon boş ve soğuktu; tek süsü, şömine rafına yayılan beyaz güllerdi. Fleur ürperdi.

"Yemek birazdan hazır olacak," dedi cenazeci. "Önce bir içki alır mısınız? Şampanya belki?"

"Annemi görmek istiyorum."

Adam, Fleur bir şey söylememiş gibi döndü ve koridorda gözden kayboldu. Fleur salonun mezar gibi serinliğinde kollarını vücuduna sardı. Duvar şamdanları, iğrenç tavan fresklerinin üzerinde grotesk gölgeler oluşturuyordu.

Bu kadar yeterdi. Cenazecinin onu buraya hapsetmek için kapıyı kapamış olması, burada kalmak zorunda olduğu anlamına gelmezdi. Koridora çıkarken topukları mermer zeminde takırdadı. Dimdik bir başla paha biçilmez Gobelin duvar halılarının arasından geçerek ana merdivene yürüdü. Tam merdivenin tepesine ulaştığında, taranmış saçlı ve siyah takım elbiseli başka bir cenazeci önüne geçerek ilerlemesini engelledi. "Yolunuzu kaybetmişsiniz, matmazel."

Bu bir soru değil, bir açıklamaydı ve Fleur ilk hatasını yaptığını biliyordu. Adam onun geçmesine izin vermeyecekti ve bütün gücünü Alexi'yle savaşına saklaması gerekirken erken bir yenilgiyi göze alamazdı. O yüzden vazgeçti. "Buraya son geldiğimden beri o kadar uzun zaman oldu ki evin ne kadar büyük olduğunu unutmuşum." Salona geri döndü ve ilk cenazeci onu orada karşılayarak yemek salonuna götürdü.

Uzun, maun ziyafet masası yine beyaz güllerle ve tek bir porselen takımla süslenmişti. Alexi bir sinir savaşı başlatmış, ona kendini güçsüz hissettirmek için her şeyi dikkatle planlamıştı. Jake'in gönderdiği elmas saate baktı ve esnemesini bastırmaya çalışır gibi yaptı. "Umarım bu gece yemekler güzeldir. Çok açım."

Adam izin isteyip uzaklaşmadan önce yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu siyah takım elbiseli ve resmi tavırlı adamlar da kimdi? Ve Belinda neredeydi? Dahası, Alexi neredeydi?

Üniformalı bir hizmetkâr yanına geldi. Parıltılı geniş masanın ucuna kadife tuvaletiyle tek başına yerleşirken lal taşları ve boncukları mum ışığında parıldıyordu. Yemeğini zevkle yiyormuş gibi yapmaya başladı. Hatta kestaneli sufleden küçük bir porsiyon daha istedi. Sonunda çay ve brendi istedi. Alexi bu oyundaki rolünü nasıl oynayacağına kendisi karar verebilirdi. Fleur de kendi rolü için aynı şeyi yapacaktı.

Fleur brendisiyle oyalanırken cenazeci geri döndü. "*Mademoiselle* lütfen benimle gelirse..."

Fleur içkisini tekrar yudumladıktan sonra makyaj çantasını ve rujunu çantasından çıkardı. Cenazeci sabırsızlığını belli etti. "Babanız bekliyor."

"Ben buraya annemi görmeye geldim." Fleur makyaj çantasını sertçe kapadı. "Annemle konuşana kadar *Monsieur* Savagar'la hiçbir işim yok. Buna izin vermezse hemen gidiyorum."

Cenazeci bunu beklemiyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ, sizi ona götüreyim."

"Yolumu kendim bulurum." Fleur makyaj kutusunu çantasına geri attı, koridorda adamın yanından geçti ve ana merdivene yöneldi. Daha önce karşılaştığı adam yine merdivenin tepesindeydi fakat bu kez onu durdurmaya kalkışmadı. Fleur adama bakma zahmetine bile girmeden yanından geçip gitti.

Rue de la Bienfaisance'daki bu eve en son gelişinden beri neredeyse yedi yıl geçmişti fakat hiçbir şey değişmemişti. İran halıları hâlâ ayak seslerini boğuyordu ve on beşinci yüzyıldan kalma Meryem Analar yaldızlı çerçevelerinde hâlâ cennete

bakıyorlardı. Bu evde zaman asırlarla ölçülürken, onyıllar fark edilmeden akıp geçiyordu.

Sessiz koridorlarda yürümeye devam ederken Jake'le paylaşmak istediği evi düşündü; kapıları çarpan, zemin tahtaları gıcırdayan, merdiven tırabzanlarında çocukların kaydığı büyük ve gürültülü bir ev. Zamanı, gürültülü onyıllarla ölçülen bir ev. Çocuklarının babası olarak Jake... İkisinin çocukları. Alexi'nin aksine, Jake kızdığında onlara bağıracaktı. Aynı zamanda onlara sarılacak, onları öpecek, güvende tutmak için gerekirse bütün dünyaya karşı savaşacaktı.

Neden tereddüt ediyordu ki? Jake'le evlenmeyi her şeyden çok istiyordu. Bu Jake'in iki yüzünü de kabul etmek anlamına geliyorsa... eh, artık numaralarını öğrenmişti ve bir şey kendisini rahatsız ettiğinde Fleur'ü uzaklaştırması eskisi kadar kolay olamayacaktı. Ayrıca, Jake de kolay biriyle evlenmiyordu zaten. Fleur kariyerinden vazgeçmeyecekti ve hiçbir şey, ev işlerine gerçekten ilgi duymasını sağlayamazdı. Üstelik, insanları kendinden uzak tutma konusunda başarılı olan bir tek Jake değildi.

Evin mezar serinliğinde, şüpheleri silindi. Dünyada çocuklarının babası olmasını isteyecek kadar güvenebileceği başka bir erkek daha yoktu ve o gece Jake'i arayıp bunu söyleyecekti.

Belinda'nın odasının önüne gelince, gelecekle ilgili düşüncelerini bir kenara atarak şimdiye odaklandı. Kapıyı vurdu, bir hareket duyana kadar biraz zaman geçti. Kapı aralandı ve Belinda'nın yüzü aralıktan göründü. "Bebeğim?" Sesi bir süredir hiç kullanmamış gibi titredi. "Gerçekten sen misin? Be-ben... berbat haldeyim, bebeğim. Hiç sanmıyordum..." Elini yanağına uzatırken parmakları tutsak bir kuş gibi titredi.

"Geleceğimi sanmıyordun."

Belinda gözünün önüne düşen bir buklesini kenara itti. "Bu-buna umut bağlamak istemedim. Senden istememem gerektiğini biliyordum."

"Beni içeri almayacak mısın?"

"Ah... Evet. Evet." Belinda kenara çekildi. Kapı arkasından kapanırken Fleur annesinin Shalimar yerine bayat sigara koktuğunu fark etti. Manastıra gelen parlak renkli cennet kuşunu hatırladı; o kadar güzel kokardı ki eski cüppelerin ve kaybolmuş dualarının küflü kokusunu hemen silerdi.

Belinda'nın makyajı silinmiş, geride sadece göz kırışıklıklarındaki mavi farın yağlı izi kalmıştı. Buruşuk Çin sabahlığının safran rengi ipeğinin aksine kendi yüzü fazlasıyla solgundu. Fleur sabahlığın üzerinde bir leke fark etti; ön cebi de çok fazla sigara çakmağı taşımak zorunda kalmış gibi sarkıyordu. Belinda'nın eli yine yüzüne gitti. "Yüzümü yıkayayım. Senin için her zaman güzel görünmek isterim. Sen hep güzel olduğumu düşünürdün."

Fleur annesinin elini tuttu. Bir çocuğunki gibi küçücüktü. "Otur da olanları anlat bana."

Belinda, daha büyük bir gücün karşısında sinen itaatkâr bir çocuk gibi kızının sözünü dinledi. Bir sigara yaktı ve nefessiz, genç kadın sesiyle Fleur'e, Alexi'nin onu sanatoryuma kapama tehditlerini anlattı. "İçki içmiyordum, bebeğim. Bunu biliyor ama onu kızdırdığım her seferinde beni tehdit etmek için geçmişimi kılıç gibi tepemde tutuyor." Dumanını üfledi. "New York'a gittiğimde olanlardan hoşlanmadı. Seninle birlikte olmak için daha çok çabalayacağımı sanıyordu. Seni utandırmamı bekliyordu ama yaptığım tek şey onu utandırmak oldu."

"Shawn Howell'la bir ilişki yaşadın."

Belinda külünü porselen bir kültablasına silkti. "Daha yaşlı bir kadınla birlikte olmak için beni terk etti, biliyor musun? Komik, değil mi? Alexi hesaplarımı kapadı, diğer kadın zengindi."

"Shawn Howell ahmağın teki."

"O bir yıldız, bebeğim. Tekrar parlaması an meselesi." Eskisi gibi azarlayan gözlerle Fleur'e baktı. "Ona yardım edebilirdin, biliyorsun. Artık büyük ve güçlü bir menajer olduğuna göre, eski bir arkadaşa yardım edebilirsin."

Fleur annesinin gözlerindeki hoşnutsuzluğu gördü ve eski suçluluk duygusunun kendini hissettirmesini bekledi fakat beklediği gibi olmadı. Bunun yerine, mantıksız davranan bir çocukla yüzleşen bir annenin sabır sınavını deneyimledi. "Ona yardım edebilirdim ama istemedim. Yeteneği filan yok ve ondan hoşlanmıyorum."

Belinda sigarasını kültablasına bıraktı ve dudaklarını büzdü. "Seni hiç anlamıyorum." Fleur'ün elbisesini inceledi. "Bunu Michel çizdi, değil mi? Bu kadar yetenekli olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. New York'ta herkes ondan söz ediyor." Öfkeyle gözlerini kıstı ve Fleur, Shawn'a yardım etmeye yanaşmadığı için azarlanacağını anladı. "Michel'i görmeye gittim. Ne güzel bir çocuk. Tıpkı bana benziyor. Herkes öyle diyor."

Belinda gerçekten Fleur'ü kıskandırabileceğini mi sanıyordu? Fleur kardeşine acıdı. Michel ona bu ziyaretten söz etmemişti fakat Fleur ne kadar acı verici olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Birlikte harika zaman geçirdik," dedi Belinda, meydan okuyan bir tavırla. "Beni bütün ünlü arkadaşlarıyla tanıştıracağını ve gardırobumu tasarlayacağını söyledi." Fleur annesinin

sözlerinde bir çocuk sesinin yankılarını duyabiliyordu. *Senin de bizimle oynamana izin vermeyeceğiz işte.*

"Michel özel biri."

Belinda daha fazla dayanamadı ve yüzü buruştu. Koltuğunda öne eğildi ve parmaklarını havaya dikti. "Bana Alexi'nin baktığı gibi baktı. Bir böcekmişim gibi. Beni anlayan tek kişi sensin. Neden herkes hayatımı bu kadar zorlaştırıyor?"

Fleur, hayatını zorlaştıranın Belinda'nın kendi seçimleri olduğunu vurgulayarak nefesini boşa harcamadı. "Michel'den uzak durman muhtemelen en iyisi olur."

"O, benden Alexi'nin ettiğinden bile daha çok nefret ediyor. Alexi neden beni sanatoryuma kapatmak istiyor?"

Fleur annesinin sigarasını söndürdü. "Şu anda Alexi'nin yaptıklarının seninle pek ilgisi yok. Beni buraya getirmek için seni kullandı. Eski hesapları kapamak istiyor."

Belinda'nın başı aniden kalktı ve huysuzluğu geçti. "Tabii ya! Bunu düşünmeliydim." Ayağa fırladı. "Hemen gitmelisin. O çok tehlikeli biri. Tahmin etmeliydim... Seni incitmesine müsaade edemem. Düşünmeme izin ver."

Belinda bir eliyle saçlarını yüzünden çekip diğeriyle sigaralarına uzanarak halının üzerinde volta atmaya başladı, çocuğunu nasıl koruyacağına karar vermeye çalışıyordu. Fleur hem etkilenmiş hem de rahatsız olmuştu. Yaşları ilerledikçe annelerle kızları arasındaki rollerin nasıl bulanıklaştığını ilk kez anlıyordu.

Anne olma sırası bende. Hayır, sen bebek ol. Hayır, ben anne olmak istiyorum.

Belinda halının üstünde bir aşağı bir yukarı volta atıp kızını nasıl koruyacağını düşünürken, Fleur onun bebeği olma zamanının sonsuza dek geçtiğini anlıyordu. Belinda

artık Fleur'ün dünyayla ya da kendiyle ilgili bakış açısını kontrol edemezdi.

"Ben Ritz'de kalıyorum," dedi Fleur. "Sabah tekrar geleceğim ve bunu çözeceğiz." Belinda'yı yanında götürmesi gerekiyordu fakat cenazecinin ve arkadaşlarının buna izin vereceğini sanmıyordu. Başka bir yol bulmalıydı.

Belinda hızlı bir hareketle ve umutsuzca sarıldı kızına. "Geri dönme, bebeğim. Başından beri istediğinin sen olduğunu anlamalıydım. Her şey yoluna girecek. Lütfen, geri dönme."

Fleur annesinin gözlerine baktı ve gerçekten samimi olduğunu anladı. "Beni merak etme sen."

Labirent gibi koridorlardan geçerek merdivene geri döndü. Cenazeci merdivenin altında onu bekliyordu. Fleur adama soğuk gözlerle baktı. "Şimdi *Monsieur* Savagar'ı görebilirim."

"Özür dilerim, *mademoiselle*, beklemeniz gerekecek. Babanız henüz sizinle görüşmeye hazır değil." Adam, kütüphane kapısının önündeki rokoko koltuğu işaret etti.

Demek savaş sürüyordu. Cenazecinin gözden kaybolmasını bekledikten sonra ön salona gitti, şöminenin üzerindeki beyaz güllerden birini aldı ve kadife elbisesinin derin V yakasına soktu. Çiçek teninde parıldadı. Koridora ve kütüphane kapısına dönerken gülün ağır kokusunu beraberinde taşıyordu.

Ağır panellere rağmen, Alexi'nin diğer taraftaki varlığını hissedebiliyordu; Fleur'e uzanıyor, gülün kokusu kadar belli belirsiz bir şekilde ona dokunuyordu. Kendinden emin, şeytani Alexi, sinir harbinin her dakikasına çentik atıyordu. Fleur yavaşça tokmağı çevirdi.

Süslü odada sadece tek bir loş lamba yanıyor, etrafını gölgelere boğuyordu. Buna rağmen, hatırladığı o canlı adamın çökmüş olduğunu görebildi. Sağ elini üzerine koyduğu

masanın arkasına oturmuş, sol elini kucağına koymuştu. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti; siyah bir takım elbise ve platin yaka iğnesi olan kolalı bir gömlek. Ama her şey fazla büyük görünüyordu. Gömleğin yakasında küçük bir boşluk gördü, omuzların gevşekliğini fark etti fakat bunların zayıflık işaretleri olduğuna bir an bile inanmadı. Odanın gölgelerinde bile o kısık Rus gözlerinin hiçbir şeyi kaçırmadığını görebiliyordu. O gözler Fleur'ün saçlarını ve yüzünü inceledikten sonra elbiseyi taradı ve sonunda göğüslerinin arasında tuttuğu beyaz güle takıldı.

"Sen benim olmalıydın," dedi Alexi.

28. BÖLÜM

"Senin olmak istedim," diye karşılık verdi Fleur, "ama sen izin vermedin."

"Sen bir *bâtarde*sın. *Pur sang* değilsin."

"Doğru. Nasıl unutabilirim?" Keşke Alexi'nin yüzünü daha net görebilseydi. Masaya bir adım daha yaklaştı. "İrlandalı Flynn kanım senin için fazla medeniyetsiz, değil mi?" Alexi'nin gerildiğini görünce memnun oldu. "Atalarından birinin koyun çaldığı için asıldığını öğrendim. Kesinlikle kötü kan. Üstelik içki içip fahişelerle yatıyormuş." Fleur kasıtlı bir şekilde duraksadı. "Genç kızlarla..."

Masanın üzerindeki el kıvrıldı. "Benimle kazanma şansın olmayan oyunlar oynamaya kalkman aptalca."

"O halde oyunu bitirelim. Belinda'yı tehdit etmeyi kes."

"Anneni hastaneye yatırmayı düşünüyorum. İflah olmaz alkoliklerin kaldığı bir sanatoryuma kapatacağım."

"Artık içki içmediği düşünülürse bu biraz zor olabilir."

Alexi güldü. "Hâlâ çok safsın. Yeterince para ve güçle hiçbir şey zor değildir."

Uzun bir gün olmuştu ve Fleur yorgunluğunun etkilerini hissetmeye başlıyordu. Bir an önce otele dönmek, Jake'i aramak ve hayatın yine mantıklı hale geldiğini hissetmek istiyordu. "Hiçbir şey yapmadan buna seyirci kalacağımı mı sanıyorsun? O kadar uzun ve o kadar yüksek sesle bağırırım ki bütün dünya duyar."

"Elbette. Belinda'nın bunu neden anlamadığını bilmiyorum. Önce seni sustururdum fakat bu, barbarca yöntemlere başvurmadan imkânsız olurdu."

Fleur, Colt tabancaları ve yumruklarıyla Jake'i düşündü. Şimdi karşısında oturan yaşlı adamdan çok daha uygar olan Jake'i. Alexi'nin karşısındaki koltuğa oturdu ve yüzünü daha iyi görebilmek için masa lambasını yakmasını diledi. "Onu sanatoryuma kapatmayı hiç düşünmedin."

"En başından beri değerli bir rakip oldun. Ben bodrumdaki yangını keşfetmeni bekliyordum ama elbiseleri değiştirmek de çok akıllıcaydı."

"Uzun süre bir yılanın yanında kalınca çamurdan sürünerek geçmeyi öğreniyorsun. Ne istediğini söyle."

"Ne kadar Amerikalı olmuşsun böyle. Açık sözlü ve kaba. Nüanslara sabrın yok. Yanından ayırmadığın şu kaba arkadaşlarının etkisi olmalı."

Fleur ürperdi. Kissy'den mi söz ediyordu? Michel'den mi? Yoksa Jake'ten mi?.. Zihninde alarmlar ötüyordu. Jake'le ilişkisini Alexi'nin acımasız kurnazlığından gizli tutmalıydı. Jake'in tavan arasında kaldığını bildiğinden emindi. Belki onun evine gittiğini bile biliyordu. Ama Fleur'ün ona tekrar âşık olduğunu bilmesi mümkün değildi.

Fleur bacak bacak üstüne attı ve karşı saldırıya geçti. "Ben arkadaşlarımla mutluyum. Özellikle de kardeşimle.

Çok büyük bir hata yaptın, biliyorsun. Michel'in sıradışı bir yeteneği var ve önünde muhteşem bir kariyer uzanıyor. İş yönetmekte kötü olduğu doğru fakat ben bu konuda çok iyiyim ve parasının güvenli bir şekilde korunmasını sağlıyorum."

"Bir elbise tasarımcısı," dedi Alexi, küçümseyen bir tavırla. "Başını nasıl dik tutabilir ki?"

Fleur güldü. "İnan bana, bütün şehir onun için deli olurken hiçbir sıkıntısı yok. Komik. Sana çok benziyor. Davranışları, yürüyüşü, kibarlığı; hepsini senden almış. Hoşlanmadığı birine kısık gözlerle ve kalkık kaşlarla bakışını bile senden almış. Karşısındakinin nasıl sindiğini tahmin edebilirsin. Çok ürkütücü. Elbette sende olmayan insancıllığı da var ki bu onu senden çok ama çok daha iyi biri yapıyor."

"Michel bir *tapette*!"

"Ve senin zihnin de bunun ötesini göremeyecek kadar küçük." Fleur onun keskin bir nefes aldığını duydu ve bakışlarını gözlerine dikti. "Zavallı Alexi. Belki bir gün sana acıyabilirim."

Alexi elini hışımla masanın üzerine indirdi. "Yaptığın şey yüzünden hiç için sızlıyor mu? Öylesine muhteşem bir güzelliği yok ettiğin için hiç utanıyor musun?"

"Bugatti bir sanat eseriydi ve artık olmaması çok yazık. Ancak asıl sorduğun şey bu değil, değil mi? Üzgün olup olmadığımı bilmek istiyorsun." Fleur parmaklarını elbisesinin boncuklarına bastırdı. Alexi hafifçe öne eğildi ve o kıpırdanırken Fleur derinin yumuşak gıcırtısını duydu. "Asla," dedi genç kadın. "Bir an için bile pişman olmadım." Boncuklar parmaklarına battı. "Kendi kendini özel krallığının imparatoru ilan ettin; kanunların üzerinde bir adam. Tıpkı Belinda'nın film yıldızları gibi. Oysa kimse ahlak kurallarının üzerinde

değildir ve başkalarını ezmeye çalışanlar cezalandırılır. Bana yaptığın şey korkunçtu ve seni cezalandırdım. Bu kadar basit. Belinda'yı tehdit edebilir ve işimi mahvetme çabalarını sürdürebilirsin ama beni, yaptığım şeye *asla* pişman edemeyeceksin."

"Seni yok edeceğim."

"Bana kalırsa bunu yapamayacağın kadar güçlendim fakat hesaplarımda bir hata varsa –işimi bir şekilde yok etmeyi başarırsan– öyle olsun. Yine de pişmanlık duymayacağım. Üzerimde hiçbir gücün yok senin."

Alexi arkasına yaslanırken koltuk gıcırdadı. "Hayalini yok edeceğimi söylemiştim, *chérie*. Yapmaya niyetli olduğum şey de bu. Aramızdaki hesap nihayet kapanacak."

"Blöf yapıyorsun. Beni incitmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ben asla blöf yapmam." Alexi masanın üzerinden küçük bir zarf kaydırdı. Fleur bir an için ona baktı ve ürperdiğini hissetti. Almak için uzandı. "Bir hatıra," dedi Alexi.

Fleur zarfı açınca eski bir metal parçası kucağına düştü. Üzerine kazınmış harfler hâlâ görünüyordu: BUGATTI. Royale'in önünden kopan kırmızı metal ovaldi bu.

Alexi masanın üzerinden bir şey daha kaydırdı. Fleur loş ışıkta ne olduğunu ilk anda göremedi. Fakat bir an sonra kanı dondu.

"Bir hayale karşılık bir hayal, *chérie*."

Bir magazin gazetesiydi –o günün tarihini taşıyan bir Amerikan gazetesi– ve manşet hemen gözüne çarptı:

YENİ KORANDA BİYOGRAFİSİ
YALANI ORTAYA ÇIKARIYOR

"Hayır." Fleur iğrenç kelimelerin silinmesini dileyerek başını iki yana sallarken yine de bakışları satırlarda dolaştı.

> Özellikle asi kovboy Tazı rolüyle tanınan ünlü aktör/oyun yazarı Jake Koranda, Vietnam'da Birleşik Devletler Ordusu'nda görev yaparken bir sinir krizi geçirdi... Aktörün yazarlık menajeri ve sevgilisi Fleur Savagar, bugün bir basın toplantısında Koranda'nın travma sonrası stres sendromu nedeniyle hastaneye yatırıldığını açıkladı...
>
> Savagar'ın açıklamasına göre, krizin detayları aktörün yeni otobiyografisinde açıklanacak... "Jake duygusal ve psikolojik sorunlarıyla ilgili dürüst davrandı," diye konuşan Savagar, sözlerine şöyle devam etti: "Ve kamuoyunun bu dürüstlüğü için ona saygı duyacağından ve yaşadığı korkunç deneyime şefkat ve merhametle yaklaşacağından eminim."

Fleur daha fazla devam edemedi. Fotoğraflar vardı; biri Tazı rolünde Jake, diğerinde ikisi parkta koşarken, üçüncüsünde Fleur tek başına. Manşetin altında bir yan açıklama vardı: TAŞ BEBEK YILDIZ MENAJERİ OLARAK BÜYÜK BAŞARI KAZANDI. Fleur gazeteyi masanın üzerine bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. Eski Bugatti ovali halının üzerine düştü.

"Yedi yıl boyunca sabırlı davrandım," diye fısıldadı Alexi, masasının arkasından. "Artık hesap kapandı. Şimdi sen de en değer verdiğin şeyi kaybettin. Gerçek hayalin işin değildi, değil mi, *chérie*?"

Fleur'ün kalbi bir daha canlanmayacak gibi donmuş bir kütleye dönüştü. Bütün bu süre boyunca Alexi'nin peşinde

olduğu şeyin ajansı olduğunu sanmıştı fakat Alexi gerçekten akıllı çıkmıştı. Daha en başından beri, Jake'in Fleur için hava ve su kadar vazgeçilmez olduğunu biliyordu. Onun hayali Jake'ti.

Ancak içinde bir şey Alexi'ye bu zaferi teslim etmeyi reddetti. "Jake buna asla inanmaz," dedi, fısıltı gibi fakat bir fırtınanın merkezi kadar sakin bir sesle.

"O kadınların ihanetine alışkın bir adam," dedi Alexi. "İnanacaktır."

"Bunu nasıl yaptın? Jake ve ben kitabı birlikte yok etmiştik."

"Bana özel bir kamerayla evi izleyen bir adam olduğu söylendi. Böyle şeyler yıllardır mümkün."

"Yalan söylüyorsun. Sayfalar Jake'in evinden hiç..." Fleur durdu. Çıkmıştı. Jake'in onun peşinden koşarak geldiği sabah... Kumsalda yürüyüşe gitmişlerdi. "Jake benim böyle bir şeyi asla yapmayacağımı bilir."

"Öyle mi? Daha önce ihanete uğradı. Ve işinin senin için ne kadar önemli olduğunu da biliyor. Daha önce sansasyon yaratmak için onun adını kullandın. Tekrar yapmayacağına inanması için hiçbir neden yok."

Alexi'nin söylediklerinin her kelimesi doğruydu ama Fleur, onun bunu bilmesine izin veremezdi. "Yenilen sensin," dedi. "Jake'i küçümsedin; beni de küçümsedin." Hızla uzandı –o kadar hızlıydı ki Alexi fark edemedi– ve masa lambasını yaktı.

Alexi sert bir haykırışla kolunu savurunca lamba yere yuvarlandı; düştüğü yerde çılgınca iki yana sallanırken Alexi'nin yüzüne acımasız ışıklar yansıttı. Alexi yüzünün yan tarafını kapadı ama çok geç kalmıştı. Fleur onun gizlemeye çalıştığı şeyi çoktan görmüştü.

Yüzünün sol tarafındaki sarkıklık o kadar belirsizdi ki onu çok iyi tanımayan biri fark etmeyebilirdi. Gözünün al-

tında fazladan bir kat deri, yanağında bir sarkıklık ve ağzının köşesinde çok hafif bir çöküntü vardı. Aynı sıkıntıyı yaşayan başka biri, üzerinde pek durmayabilirdi ama mükemmellik saplantısı olan gururlu bir adam için böylesine bir kusur bile tahammül edilemez bir şeydi. Fleur anlıyordu –hatta ona biraz acıyordu da– ama bu duyguları bir kenara attı. "Artık yüzün de ruhun kadar çirkin."

"Sürtük! Sale garce!" Alexi lambayı tekmelemeye çalıştı ama sol tarafı sağı kadar hızlı tepki vermiyordu ve sadece abajurun üst kısmını devirmekle kaldı ki çıplak kalan ışık yüzüne daha da zalimce yansıyordu.

"Ölümcül bir hata yaptın," dedi Fleur. "Jake ve ben birbirimizi senin asla anlayamayacağın bir şekilde seviyoruz. Sen anlayamazsın çünkü bir kalbin yok. Hissedebildiğin tek şey kontrol ihtiyacı. Sevgiyi ve güveni anlayabilseydin, bütün komplolarının ve dalaverelerinin hiçbir işe yaramayacağını bilirdin. Jake bana güveniyor ve buna asla inanmaz."

"Hayır!" diye bağırdı Alexi. "Seni yendim!" Fleur ondaki ilk şüphe belirtilerini fark ederken yüzünün zayıf tarafı titremeye başladı.

"Yenilen sensin," diye karşılık verdi Fleur. Sonra ona sırtını dönerek kütüphaneden çıktı. Buzlu koridordan geçip sokak kapısına yürüdü ve soğuk, berrak şubat gecesine çıktı.

Limuzini gitmişti –Alexi onu burada kalmaya zorlayacaktı– ama Fleur eve geri dönmedi. Araba yolundan caddeye açılan kapılara yürüdü. Alexi'ye söylediklerinin her kelimesi yalandı. Alexi doğru hesaplamıştı. Fleur durumu Jake'e açıklamaya çalışabilirdi. Deneyebilirdi. Hatta Jake, sorumlusunun Alexi olduğuna inanabilirdi de. Ancak yine de Fleur'ü suçlardı.

Durumunun öğrenilmesi Jake'in en büyük korkusuydu ve bu asla bağışlamayacağı bir şeydi.

Bir hayale karşılık bir hayal. Alexi sonunda onu yenmişti.

Kütüphane penceresinin önünde dururken sağ elinin parmakları perdenin kenarını sımsıkı tutmuştu ve araba yolunda giderek uzaklaşan uzun boylu, dimdik figürü izliyordu. Soğuk bir geceydi ve üzerinde mantosu bile yoktu ama ne soğuktan büzülüyor, ne kollarını vücuduna sarıyor ne de soğuğun farkındaymış gibi davranıyordu. Muhteşem bir yaratıktı.

Yaşlı kestane ağacının yapraksız dalları başının üzerinde bir katedral iskeleti gibi yükseliyordu. Alexi ağaçlar çiçek açtığında nasıl göründüğünü ve yıllar önce başka bir kadının aynı araba yolunda o çiçeklerin arasında nasıl gözden kaybolduğunu hatırlıyordu. İki kadın da ona layık değildi. İkisi de ona ihanet etmişti. Oysa o, ikisini de sevmişti.

Derin bir terk edilmişlik duygusu benliğini sardı. Fleur, yedi yıldır onun için bir saplantı haline gelmişti ve artık bitmişti. Günlerini artık nasıl dolduracağını bilmiyordu. Asistanları işlerini yönetmek konusunda iyi eğitilmişlerdi ve yüzündeki iğrenç bozukluk, onu bir daha insan içine çıkamayacak hale getirmişti.

Sol omzunda hafif bir sızı hissetti ve eliyle ovaladı. Fleur dimdik, mağrur bir tavırla yürüyordu ve boncuklar lambaların ışıklarını yansıtırken elbisesinde minik alevler dans ediyordu. Taş Bebek. Kolunu kaldırdı ve bir şey yere düştü. Alexi ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydı ama ona rağmen biliyordu. Tam yanında duruyormuş gibi gayet açık bir şekilde, Fleur'ün neyi fırlatıp attığını biliyordu. Beyaz bir gül.

İşte o zaman acısını hissetti.

Belinda onu kütüphanede, yerde, pencerenin dibinde, vücudu komanın etkisiyle büzülmüş halde buldu. "Alexi?" Yanına çömelerek adını kısık sesle söyledi çünkü adamları uzakta değildi ve onun burada olmaması gerekiyordu.

"B-Belinda?" Alexi'nin sesi boğuktu ve zor konuşuyordu. Belinda kocasının başını kaldırarak safran rengi sabahlığının kucağına koydu ve yüzünün iğrenç bir şekilde buruşmuş olduğunu görünce dehşetle çığlık attı.

"Ah, Alexi..." Belinda onu kendine çekti. "Zavallı, benim zavallı Alexi'm. Ne oldu sana?"

"Bana yardım et. Yardım..." Alexi'nin acı dolu fısıltısı Belinda'yı dehşete düşürdü. Tam o anda Alexi'ye öyle konuşmayı kesmesini söylemek istiyordu. Kendi bacağında bir ıslaklık hissetti ve Alexi'nin ağzının kenarından süzülen salyanın sabahlığına işlediğini fark etti. Bu kadarı çok fazlaydı. Kaçıp gitmek istiyordu. Oysa Fleur'ü düşündü.

Alexi dudaklarını zorlukla kıpırdatarak konuşmaya çalıştı. "Ya-yardım çağır. Ya-yardım."

"Şişşt... Gücünü koru. Konuşmaya çalışma."

"Lütfen..."

"Dinlen, sevgilim." Alexi'nin ceketinin önü açıktı ve yakalarından biri ters dönmüştü. Yirmi yedi yıldır evliydiler ve Belinda onun takımını hiç bozuk görmemişti. Yakayı düzeltti.

"Ya-yardım et."

Belinda ona baktı. "Konuşmaya çalışma, sevgilim. Sadece dinlen. Yanından ayrılmayacağım. Bana ihtiyacın kalmayana kadar seni tutacağım."

O anda Alexi'nin gözlerindeki korkuyu gördü. Önce belli belirsiz bir pırıltıydı. Yavaşça büyürken, sonunda Belinda onun anladığını gördü. Titreyen parmaklarıyla kocasının seyrelmiş saçlarını okşadı. "Zavallı sevgilim," dedi. "Zavallı, benim zavallı sevgilim. Seni sevdim, biliyorsun. Beni gerçekten anlayan tek kişi sendin. Keşke bebeğimi benden almasaydın."

"Yap-yapma. Yalvarırım..." Alexi'nin sağ tarafındaki kaslar gerildi fakat kolunu kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Dudakları morarmıştı ve nefes almakta giderek daha da zorlanıyordu. Belinda onun acı çekmesini istemiyordu ve onu nasıl rahatlatabileceğini düşünüyordu. Sonunda sabahlığını açarak onu çıplak göğsüne bastırdı.

Alexi sonunda hareketsiz kaldı. Belinda hayatını biçimlendiren adamın yüzüne bakarken, masmavi, eşsiz gözlerinin altında bir çift gözyaşı damlası asılı kaldı. "Hoşça kal, sevgilim."

Jake ciğerlerindeki bütün hava çekilmiş gibi hissediyordu. Bir basketbol topu kolunun yanından hızla geçti ve boş tribünlerden sekti ama yerinden kıpırdayamadı bile. Devam eden oyunun sesleri bile ona uzaklardan geliyordu. Terden sırılsıklam olmuş atletinin kumaşından işleyen soğuğu iliklerinde hissediyordu ve soluklanmaya çalışıyordu.

"Jake, özür dilerim." Sekreteri sahanın yanında kül gibi bir yüz ve endişeyle kırışmış bir alınla onun yanında duruyordu. "He-hemen görmek isteyeceğini biliyordum. Telefonlar susmak bilmedi. Bir açıklama yayınlamak zo..."

Jake gazeteyi yumruğunun içinde ezdi ve sekreterinin yanından yürüyüp geçti. Eski ahşap kapıya yöneldi. Boş soyunma odasına uzanan basamakları hızla inerken nefes sesleri Los Angeles spor salonunun köhne sıva duvarlarından

yankılanıyordu. Kotunu şortunun üzerine geçirdi, bir gömlek kaptı ve on yıldır aralıklarla basketbol oynadığı eski tuğla binadan hızla çıktı. Kapı, arkasından çarparak kapanırken bir daha geri dönmeyeceğini biliyordu.

Otoparktan caddeye fırladığında Jaguar'ın lastikleri gürültüyle öttü. Bütün gazeteleri satın alacaktı. Bütün kopyalarını. Bütün ülkedeki her dükkâna uçaklar gönderecekti; evrendeki bütün gazete bayilerine. Onları satın alacak, yakacak ve...

Uzaklarda bir itfaiye kamyonunun sireni öttü. Eve dönüp Liz'i bulduğu günü hatırladı. O zaman kavga edebilmişti. O pisliğin suratını kanayana kadar yumruklamıştı. Liz dizlerinin üzerine çöküp bacaklarına sarıldığında, kollarının temasını hatırlıyordu; *Bir Avuç Yağmur* filminin posterindeki gibi. O alçak, ayak bileklerine inmiş pantolonu ve yüzünün yan tarafına itilmiş burnuyla linolyum zeminde yatarken Liz ağlamış, Jake'e onu bağışlaması için yalvarmıştı. Liz ona ihanet ettiğinde öfkesi için bir hedefi vardı.

Ter damlaları gözlerine süzülüyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Kitabı Fleur için yazmış, içini olduğu gibi dökmüştü...

Direksiyonu sımsıkı tutarken ağzında silah metalinin tadını hissetti. Korkunun tadı. Soğuk metal tadında korku.

29. BÖLÜM

Belinda, Fleur'ün yatağının üzerindeki bavula hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Şimdi beni terk edemezsin, bebeğim. Sana ihtiyacım var."

Fleur kendini dizginlemeye çalıştı. Sadece birkaç saat sonra bu evden sonsuza dek uzaklaşmış olacaktı. Sadece birkaç saat sonra, tek başına yaralarını sarabilecekti. "Cenaze bir hafta önceydi," dedi, "ve gayet iyi görünüyorsun."

Belinda bir sigara daha yaktı.

Alexi'nin ölümüyle başa çıkmanın yükü Fleur'ün omuzlarındaki ağırlığını tamamen hissettirmişti. Doktor ağır bir kalp krizi olduğunu söylemişti. Alexi'nin asistanlarından biri onu kütüphanede, pencerenin yanında yerde yatarken bulmuştu. Fleur yanından ayrıldıktan kısa süre sonra yığılıp kaldığı belliydi ve Fleur, olay sırasında orada dikilip kendisini mi izlediğini merak etmeden duramıyordu. Alexi'nin ölümü ona ne zafer duygusu ne de acı vermişti; tek bildiği, büyük bir gücün hayatından silinip gittiğiydi.

Michel cenazeye gelmemişti. "Yapamam," demişti, günlük telefon görüşmelerinden birinde. "Sana karşı haksızlık olduğunu

biliyorum fakat onun için yas tutuyormuşum gibi yapamam ve şimdi insanlar adımı bilirken Belinda'nın o zavallı gözlerle bana bakmasına tahammül edemem."

Fleur en iyisinin bu olduğuna karar vermişti. Yapılması gerekenlerle başa çıkabilmek için bütün enerjisine ihtiyacı vardı ve buna bir de Michel ile Belinda'nın gergin ilişkisi eklenirse, işler sadece daha da zorlaşırdı.

Belinda sigarasının dumanını üfledi. "Bütün bu hukuki saçmalıkların başımı döndürdüğünü biliyorsun. Kaldıramam."

"Buna mecbur değilsin. Sana söylemiştim. Alexi'nin personeliyle David Bennis çalışacak. New York'tan her şeyi halledecek."

Alexi'nin asistanlarına kendisinden emir almayacaklarını anlatmak, karşılaştığı en zor mücadelelerden biri olmuştu ama kazanmıştı. Ne var ki hâlâ Belinda'nın âcizliğiyle uğraşmak ve telefon her çaldığında yüreğinin ağzına gelmesini engellemek zorundaydı.

"İşlerimle senin ilgilenmeni istiyorum, bir yabancının değil." Fleur karşılık vermedi ve Belinda'nın dudakları, son bir hafta boyunca kızının dikkatini çekemediği her seferinde olduğu gibi büzüldü. "Bu evden nefret ediyorum. Geceyi burada geçiremem."

"O halde bir otele taşın."

"Çok taş kalplisin, Fleur. Bana karşı buz gibisin. Ve beni böyle kendinden uzak tutmandan hoşlanmıyorum. Vietnam'daki Jake'le ilgili bütün şu hikâyeler... Gazetede okumam gerekti. Onunla konuştuğundan eminim fakat bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

Fleur onunla konuşmamıştı. Jake onun aramalarını reddetmişti. Hattın diğer ucundan konuşan sekreterinin etkili

sesini hatırlayınca kalbine bıçak saplanmış gibi hissetti. "Özür dilerim, Bayan Savagar. Ancak kendisinin nerede olduğunu bilmiyorum... Hayır, size herhangi bir mesaj bırakmadı."

Fleur hem Kaliforniya'daki hem de New York'taki evini aramış ama bir sonuç alamamıştı. Sonra sekreteriyle bağlantı kurduğunda, bu kez açık bir düşmanlıkla karşılaşmıştı. "Yeterince zarar vermediniz mi? Muhabirler peşini bırakmıyor. Neden anlamıyorsunuz? Sizinle konuşmak istemiyor."

Bu beş gün önceydi ve Fleur o zamandan beri bir daha ona ulaşmayı denememişti.

Bavulunu kapadı. "Burada yaşamak istemiyorsan, Belinda, taşınmalısın. Zengin bir kadınsın ve istediğin her yerde yaşayabilirsin. Seninle birlikte yer bakmaya gitmeyi teklif ettim ama beni geri çevirdin."

"Fikrimi değiştirdim. Yarın gidelim."

"Çok geç. Uçağım saat üçte kalkıyor." Ama Belinda'nın sandığının aksine, New York'a gitmiyordu.

"Bebeğim!" dedi Belinda, uluyarak. "Yalnız kalmaya alışkın değilim."

Annesini tanıyan Fleur, onun uzun süre tek başına kalacağını sanmıyordu zaten. "Sandığından daha güçlüsün." *İkimiz de öyleyiz,* diye düşündü.

Belinda'nın gözleri yaşlarla doldu. "Beni terk ettiğine inanamıyorum. Senin için yaptığım onca şeyden sonra."

Fleur annesinin yanağına küçük bir buse kondurdu. "Merak etme, sana bir şey olmaz."

Havalimanına giderken limuzin trafikte sıkışıp kalmıştı. Fleur, bir Cityrama otobüsü görüşünü engelleyene kadar vitrinleri izledi. Limuzin bir on metre daha ilerleyerek otobüsün önüne

geçti ve Fleur kendini, Kan Nehri'nde Huzursuzluk reklam afişinde Jake'in yüzüne bakarken buldu. Şapkasının düz kenarı gözlerini gizliyor, yanakları haşin görünüyordu ve ağzının köşesine sıkıştırılmış ince bir puro vardı. Tazı; zaafı olmayan, kimseye ihtiyaç duymayan bir adam. Nihayet onu ehlileştirebileceğini Fleur'e düşündüren ne olmuştu ki?

Fleur gözlerini kapadı. Yönetmesi gereken bir iş vardı ve daha fazla uzakta kalamazdı ama geri dönmeden önce birkaç güne –tek başına geçireceği birkaç güne– ihtiyacı vardı. Kimsenin onu bulamayacağı, günlerini, hiç gelmeyecek bir telefon aramasını bekleyerek geçirmeyeceği bir yere gitmeliydi. Daha önce yaşadığı kalp kırıklıklarını atlatmıştı. Yine atlatabilirdi.

Bunu Mikonos'ta yapacaktı.

Zeytin koruluğunun ortasındaki beyaz alçı kulübe, ıssız bir kumsala yakındı. Fleur bol bol güneşleniyor, okyanus kıyısında yalınayak uzun yürüyüşler yapıyor ve zamanın, yaralarını iyileştireceğini sık sık kendine hatırlatmaya çalışıyordu. Ancak uyuşmuş gibiydi ve renk körü olmuştu. Mikonos'ta –beyazlar gözlerini acıtacak kadar beyazdı ve Ege Denizi'nin turkuvazı o kadar parlaktı ki tonu yeniden tanımlıyor gibiydi– her şey grileşmişti. Öğünleri unutup atladığında açlık duymuyor, sivri bir taşa bastığında canı acımıyordu. Okyanus kıyısında saçlarının uçuşmasını izleyerek yürüyordu fakat esintiyi teninde hissetmiyordu ve bu korkunç uyuşma hissinin geçip geçmeyeceğini merak ediyordu.

Geceleri Jake'le sevişmelerinin acı verici anıları onu uyutmuyordu. Göğüslerinde dolaşan dudaklar... içine girişi... Eğer Jake de onu aynı ölçüde sevseydi, Fleur'ün ona asla ihanet etmeyeceğini bilirdi. Fleur'ün başından beri korktuğu şey

buydu. Evlenme teklif ettiğinde, Fleur'ün geri çekilmesinin nedeni buydu. Jake'in onu yeterince sevdiğine inanmamıştı ve şimdi de haklı çıktığını görüyordu. Fleur'ü, güçlü davranacak kadar sevmemişti.

Mikonos'un sihirli şifa güçleri olmadığını üçüncü gün anladı. İşini çok uzun zaman ihmal etmişti ve New York'a dönmesi gerekiyordu. Ancak David'i aramak ve ne zaman döneceğini haber vermek için kendini zorlamadan önce iki gün daha oyalandı.

Uyuşmuştu ve çok acı çekiyordu ama yıkılmamıştı.

Kennedy'de uçaktan indiğinde kar yağmaya başlamıştı. Yünlü pantolonu güneşten soyulan bacaklarını kaşındırıyordu ve Atlantik üzerinde saatler boyunca türbülansta kaldıktan sonra midesi bulanıyordu. Kar, taksi bulmayı daha da zorlaştırıyordu ve nihayet bir tane bulduğunda onun da kliması bozuktu. Kapısının sürgüsünü çekip evinin salonuna girdiğinde saat geceyarısını bir hayli geçmişti.

Ev rutubetliydi ve neredeyse taksi kadar soğuktu. Bavulunu bıraktı, termostatın düğmesine bastı ve ayakkabılarını çıkardı. Paltosunu üzerinden çıkarmadan mutfağa girdi, bir bardak su koydu ve ağzına iki Alka-Seltzer attı. Tabletler tıslayarak erirken tuğla zeminden yayılan soğuğun, çoraplarından tenine işlediğini hissetti. Yatağa girecek, elektrikli battaniyesini açacak ve sabaha kadar kıpırdamayacaktı. Ama önce, dayanabildiği kadar sıcak suyla duş almalıydı.

Banyoya girene kadar paltosunu ve giysilerini çıkarmadı. Saçını tepesinde topladıktan sonra duş kapısını açtı ve sıcak suyun altına girdi. Altı saat sonra kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin, kalkıp parkta koşuya çıkacaktı. Bu kez

yıkılmayacaktı. Acı nihayet dayanılır hale gelene kadar günlük alışkanlıklarına devam edecekti.

Kurulanınca duşun yanındaki bir askıdan bej rengi saten geceliğini aldı. Elektrikli battaniyeyi açmayı unuttuğu için aynı renkteki sabahlığı giydi. Mikonos'tan sonra sıcaklık farkı çok fazlaydı. Duştan yeni çıkmasına rağmen şimdiden üşüyordu. Çarşaflar buz gibi gelecekti.

Banyo kapısını açtı ve sabahlığının kuşağını bağlamaya çalıştı. Tuhaftı. Yatak odasına girmeden önce ışıkları açtığını sanıyordu. Ah, çok soğuktu. Dışarıdaki kar fırtınası pencereleri sarsıyordu. Neden şömineyi...

Bir çığlık attı.

"Olduğun yerde kal, küçükhanım ve sakın kıpırdama."

Boğazından bir inilti döküldü.

Odanın karşı tarafında oturuyordu ve açık banyo kapısından süzülen ışıkta sadece yüzü görünüyordu. Dudakları neredeyse kıpırdamıyordu. "Dediğimi yaparsan kimsenin canı yanmaz."

Fleur banyoya doğru geri geri sendeledi. Adam kolunu kaldırdı ve Fleur kendini bir tabancanın uzun, gümüşi namlusuna bakarken buldu. "Daha fazla uzaklaşma," dedi.

Fleur'ün yüreği ağzına gelmişti. "Lütfen..."

"Bırak."

Fleur önce onun ne demek istediğini anlamadı. Sonra sabahlığının kuşağını kastettiğini anladı. Hemen bıraktı.

"Şimdi de sabahlık."

Fleur hâlâ kıpırdayamıyordu.

Adam silahın namlusunu genç kadının göğsüne doğrulttu.

"Sen delirmişsin," dedi Fleur, korkuyla. "Sen..."

Silahın horozu kalktı. "Çıkar."

Fleur'ün elleri sabahlığının önüne gitti. Sabahlığı açarak kollarını dışarı kaydırdı. Kumaş hafif bir tıslamayla yere kaydı.

Adam silahın namlusunu çok hafifçe kaldırdı. "Saçlarını çöz."

"Ulu Tanrım..." Fleur'ün elleri iğneleri çekiştirdi ve saçları açılırken çıplak omuzlarına su damlaları saçıldı.

"Güzel. Gerçekten güzel. Şimdi de gecelik."

"Sakın..." diye yalvardı Fleur.

"Askıları yavaşça aşağı çek. Tek tek."

Fleur ilk askıyı aşağı çekti ve durdu.

"Haydi." Adam tabancayla sert bir hareket yaptı. "Sana dediklerimi yap."

"Hayır."

Adam oturduğu yerde doğruldu. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun."

"Beni daha fazla zorlama, Öğretmen Hanım!"

Fleur kollarını göğsünde kavuşturdu.

Lanet olsun, diye düşündü Jake. Şimdi ne yapacaktı?

"Sadece bana bir dakika sarıl, olur mu?" dedi Fleur.

Jake inci kabzalı Colt'u yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı ve Fleur'ün yanına yürüdü. Genç kadının teni buz gibiydi. Jake paltosunu açıp onun vücuduna sardı ve kollarıyla sararak göğsüne bastırdı. "Hiç eğlenceli değilsin."

Fleur boğuk bir sesle hıçkırdı.

"Hey, ağlıyor musun sen?" Fleur onun çenesine dayadığı başıyla onayladı. "Özür dilerim, hayatım. Niyetim seni ağlatmak değildi. Sanırım zamanlamam çok iyi olmadı."

Fleur başını iki yana sallarken, *Sonsuz Ölüm*'ü ve bu hayalini Jake'in nereden bildiğini merak ediyordu.

"İyi bir fikir gibi gelmişti," dedi Jake. "Özellikle de seni tekrar gördüğümde ne diyeceğimi bilemediğim için."

Fleur yüzünü onun gömleğine gömerek konuştu. "Tazı bunu bizim yerimize çözemez. Kendimiz çözmek zorundayız."

Jake sevgilisinin çenesini tutup kaldırdı. "Hayalle gerçeği birbirinden ayırmayı öğrenmelisin. Tazı bir film karakteri. O rolü oynamayı seviyorum –bana saldırgan eğilimlerimi tatmin etme fırsatı veriyor– ama ben o değilim. Ben atlardan korkan adamım, unuttun mu?"

Fleur, Jake'in gözlerine baktı.

"Haydi, donmuşsun." Jake onu yatağa götürüp örtüleri açtı. Fleur şaşkın şaşkın soğuk çarşafların üzerine uzandı. Jake çabucak paltosunu ve botlarını çıkardı. Üzerinde gömleği ve kotuyla sevgilisinin yanına uzandı. "Şöminen yanmıyor," dedi. "Burası cehennemden bile soğuk."

Fleur uzanıp ışığı yaktı. "Neden aramalarıma cevap vermedin? Delirdim. Sandım ki..."

"Ne düşündüğünü biliyorum." Jake bir dirseğinin üzerinde yükselerek ona baktı. Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Çiçek'im. Basın her yerdeydi ve eski olaylar peşimi bırakmadı." Başını iki yana salladı. "Düzgün düşünemiyordum. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Alexi olduğunu ne zaman anladın?"

"En başından bildiğimi söylemek için her şeyimi verirdim." Jake görmeyen gözlerle odaya baktı. "Ama başa çıkamadığım şeyler için seni suçlamakta ustalaştım artık. Ancak bir hafta önce zihnim bunu çözecek kadar netleşti."

"Bir hafta mı?" Yani aşağı yukarı Fleur'ün Mikonos'a gitmek için yola çıktığı dönemde.

Jake başparmağıyla Fleur'ün ağzının köşesine dokunarak fısıldadı: "Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum."

O kadar acı çekiyormuş gibi görünüyordu ki Fleur buna dayanamadığı için öfkeli gözlerle baktı. "Kesinlikle edeceksin. Elmaslarla başlayarak."

Jake'in sesi kısıldı. "Ne kadar istersen."

Fleur onun başparmağını ısırdı.

Jake bir parmağını genç kadının saçına doladı. "Bunu nasıl yaptığını hâlâ anlayamıyorum. O sayfaları gözümün önünden hiç ayırmamıştım."

Bu kez bakışlarını kaçıran Fleur oldu. "Evet, ayırmamıştın. Benim okuduğum gece dışında. Sen dışarı çıkmıştın, hatırladın mı? Saatler boyunca o sayfalarla yalnız kalmıştım."

"Yaramazlık etme." Jake genç kadının çenesini tutarak yüzünü kendine doğru çevirdi ve onu tekrar öptü. Fleur'ün yüreği hopladı. Jake başka türlüsünün nasıl olacağını anlamasa da, Fleur'ün ona ihanet etmediğini biliyordu. Onun sadakatine inanıyordu.

Fleur o sert, inatçı çeneyi ellerinin arasına aldı. "İlk gün biz okyanus kıyısında yürüyüş yaparken biri eve girip sayfaları fotoğraflamış. Negatifleri onun ölümünden sonra buldum."

"Onları buldun mu?" Jake aniden başını kaldırdı. "Ne yaptın onlara?"

"Yaktım, elbette."

"Lanet olsun." Jake rahatsız olmuştu.

Fleur buna inanamıyordu. Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Lanet olsun mu?"

"Keşke önce benimle konuşsaydın," diye mırıldandı Jake. "Hepsi bu."

Fleur kendini tutamadı. Battaniyeyi başının üzerine çekerek bir çığlık attı.

Bir an için sessizlik çöktü. Sonunda Jake battaniyeyi çekiştirdi. Battaniye Fleur'ün burnuna kadar inince Jake onun gözlerine baktı. "Hepsini yeniden yazmak zor olacak, hepsi bu." Her zamanki gibi dudakları sarkmıştı.

Fleur, başıyla Colt'u işaret etti. "O şey dolu mu?"

"Elbette değil."

"Çok yazık."

Pencereler zangırdadı. Jake silahı Fleur'ün ulaşamayacağı bir yere itti. "Magazin gazetesindeki yazı çıktıktan sonra bir sürü arkadaşın beni aramaya başladı. Ne kadar kötü durumda olduğumu anladıklarında ortalık cehenneme döndü. Kissy balayından geri döndü. Tanrım, o kadın sağlam küfrediyor. Simon gazetelere gidip herkese benim eşcinsel olduğumu söylemekle tehdit etti. Michel beni yumrukladı." Fleur ona bakınca Jake ellerini kaldırdı. "Ben ona karşılık vermedim. Yemin ederim." Yine örtülerin altında sevgilisinin yanına uzandı. "Barry Noy adında bir ahmak bile benimle uğraştı."

"Dalga geçiyorsun."

"Tanrı şahidim olsun." Jake, genç kadının saçlarını okşadı. "Seni sevenlerin ne kadar çok olduğunu biliyor musun?"

Fleur'ün gözleri yaşlarla doldu. Jake konuşmaya ve onun saçlarını okşamaya devam etti. "Belinda üç gün sonra beni bulduğunda perişan haldeydim. Şu annen çok kendine has bir kadın. O mavi gözleriyle bana baktı ve Hollywood'daki en heyecan verici yıldız olduğumu ama dünya üzerinde benim için yeterince iyi olan tek kadını fırlatıp attığımı söyledi." Jake başını iki yana salladı. "Ama şunu dinle, Çiçek'im. Bu müdahale eden orospu çocuklarının hiçbiri –bir tanesi bile–

seni nerede bulabileceğimi bilmiyordu!" Ürperdi. "Dün David Bennis beni arayana kadar, bu kez seni gerçekten kaybettiğimi düşünüyordum. Mikonos! Mikonos'a kim gider yahu? Bir daha benden öyle kaçarsan..."

"Ben!"

Jake onu göğsüne o kadar sıkı bastırdı ki Fleur kaburgalarının çatlayacağını sandı. "Özür dilerim, bebeğim. Seni çok seviyorum. Sen benim her şeyimsin. O haber patlak verdiğinde herkes bana ulaşmaya çalışıyordu. Beni parçalamaya. Kemiklerimi sıyırmaya." Fleur'ün gözünden süzülen bir damla yaşı öptü. "Sonra mektuplar gelmeye başladı. Ülkenin her yerinden. Vietnam'a gitmiş ve oranın etkisinden kurtulamamış adamlar. Öğretmenler, bankacılar, çöpçüler, bir sürü işsiz adam. Bazıları hâlâ kâbuslar görüyormuş. Diğerleri Vietnam'ın hayatlarının en güzel zamanı olduğunu ve oraya tekrar gitmek istediklerini yazmıştı. Bozulan evliliklerini, iyi giden evliliklerini, çocuklarını anlatıyorlardı. Bazıları aklını kaçırmış Vietnam gazisi mitini ölümsüzleştirdiğimi söylüyordu. Oysa aklımızı kaçırmış filan değildik. Sadece çok fazla şey görüp yaşamış bir grup çocuktuk. O mektupları okurken, bütün ülkenin görmesi gereken bir şeyi kaleme aldığımı nihayet anladım. Kitabımı yayımlatacağım, Çiçek'im. Ve o mektupları da ekleyeceğim."

"Emin misin?"

"Artık gölgelerin arasında gizlenmeyeceğim. Güneşte yürümek istiyorum. Ama bunu sensiz yapamam."

Fleur ona sarılarak yüzünü boynuna gömdü. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Steyşın arabalar ve iki kariyerli bir evlilikten söz etmeye başlayacak kadar mı?"

"Ve çocuklar," dedi Fleur, tereddütsüzce. "Bebek istiyorum. Bir sürü."

Jake, Fleur'ü çıldırtan sırıtışıyla karşılık verirken eli genç kadının geceliğinin altına kaydı. "Hemen başlamak ister misin?" Cevap beklemeden dudaklarını Fleur'ünkilere bastırdı. Biraz sonra geri çekildi. "Çiçek'im?"

"Efendim?"

"Bu öpücük hoşuma gitmedi."

"A-affedersin." Fleur dişlerinin titremesini bastırmaya çalıştı ama yapamadı. "Sadece ç-çok *üşüdüm*. Havada kendi nefesimi görebiliyorum!"

Jake homurdanarak battaniyeyi üzerlerine çekti. "Haydi. Benim için feneri tutmalısın."

Fleur saten geceliğinin üzerinde Jake'in paltosu ve yünlü çorapların içindeki ayaklarıyla onun peşinden bodruma indi. Jake kazanı yakmak için eğilirken Fleur boştaki elini onun gömleğinin altına soktu. "Jake?"

"Evet?"

"Ev ısındıktan sonra..."

"Şu feneri sallama, olur mu? Neredeyse bitti."

"Ev ısındıktan sonra, acaba... Yani, sence acaba aptalca..."

"İşte, oldu." Jake kibriti silkeleyip söndürdükten sonra doğruldu. "Ne diyordun?"

"Ne?"

"Bir şey söylüyordun. Bence acaba..."

Fleur yutkundu. "Hiç. Unuttum."

"Yalancı." Jake ellerini paltosunun içine soktu ve genç kadının beline sarılarak onu kendine çekti. "Bunun nereye gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Dudakları Fleur'ün kulakmemesini yakaladı, yanağından kaydı ve dudaklarına

fısıldadı. "Saçlarını tekrar toplaman gerekecek. En sevdiğim kısmı oydu."

Ama Jake'in daha çok hoşlandığı başka kısımlar çıktı...

Sonunda oda ısınmıştı ve artık memnundular. Bütün örtüleri üzerlerinden atarak uykuya daldılar. Fleur sonunda sevgilisinin göğsünde yatmanın rahatlığıyla kıpırdandı. "Bir dahaki sefere tabancayı ben tutacağım," dedi, kendi yastığına çekilirken.

Jake onun çıplak omzunu ısırdı. "Kimse Tazı'ya silah doğrultamaz."

"Öyle mi?" Fleur parmaklarıyla tabanca işareti yaparak Jake'in göğsüne nişan aldı.

"Vay canına. Amma hızlı silah çekiyormuşsun."

"Big Apple'ın en hızlısı." Fleur parmağına üfledi. "Anlaşılan Tazı fikrini değiştirmek zorunda kalacak."

Jake başparmağını genç kadının dudağının kenarına sürttü. "Bence Tazı fikrini değiştirdi bile."

Gülümsedi. Fleur de gülümseyerek karşılık verdi. Kar, pencereleri dövüyordu. Şömine tıslıyordu. İkisi birbirlerine tam bir güvenle bakıyordu.

Sonsöz

Belinda'nın Bel Air'deki evinin arkasındaki havuzun turkuvaz sularına dalarken genç adamın vücudu mükemmel bir kavis çizdi. Adı Darian Boothe idi –son "e" harfi Belinda'nın fikriydi– ve yüzeye çıktığında Belinda ona bir öpücük gönderdi. "Harikasın, sevgilim. Seni izlemeye bayılıyorum."

Darian ona pek de içten sayılmayan bir tebessümle baktı. Sudan çıkarken bisepsleri kabardı ve minik kırmızı naylon Speedo mayosu poposunun ayrımına kadar sıyrıldı. Belinda kanalın, Darian'ın oynadığı pilot bölümü satın almasını umuyordu. Aksi takdirde Darian çok üzülecekti ve Belinda onu neşelendirmeye çalışırken çok yorulacaktı. Diğer yandan, satın alırlarsa, Darian kendi yoluna gidip onu unutacaktı fakat yardıma ihtiyaç duyan başka bir yakışıklı aktör bulmak zor değildi.

Güneşin, yağlanmış bacaklarının iç kısmına ulaşabilmesi için bacaklarını daha da ayırdı ve güneş gözlüğünü tekrar taktı. Yorgundu. Önceki gece Jake arayıp ikizlerin doğumunu haber verdikten sonra tekrar uykuya dalmak kolay olmamıştı.

Sonogramdan beri Fleur'ün ikiz doğuracağını biliyorlardı, dolayısıyla sürpriz olmamıştı ama Belinda üç torunu olan bir büyükanne olma fikrine alışabileceğine inanmıyordu. Fleur ve Jake evleneli üç yıl olmuştu. Üç yıl ve üç çocuk. Bu utanç vericiydi. Ve bununla kalmaya niyetleri yoktu. Güzel kızı bir damızlık kısrağa dönüşmüştü.

Belinda, Fleur'ün bir hayal kırıklığına dönüştüğünü sadece kendi kendine itiraf etmişti. Kızı düşünceli bir şekilde hediyeler gönderiyor ve haftada en az birkaç kez arıyordu ama artık Belinda'yı gerçekten *dinlemiyordu*. Belinda adil olmaya çalışıyordu. Fleur'ün geçen yıl Batı Sahili'ndeki ofisinin açılışıyla, ajansını dev bir başarıya dönüştürdüğünü en şüpheci eleştirmen bile inkâr edemezdi. Ve Michel'in muhteşem yeni hamile kreasyonuyla *Vogue*'a kapak olmuştu. Ancak kimse bilmese de, Belinda kızının potansiyelini tam olarak hayata geçirmediğinin farkındaydı. Bütün o güzellik ziyan oluyordu... Tanrı biliyordu ya, bir masanın arkasında otururken o güzelliğe ihtiyacı yoktu. Bir de hafta sonları Jake'le birlikte Connecticut'taki o ıssız çiftlik evine gömülüyorlardı; oysa Manhattan'ın en aranan çifti olabilirlerdi.

Belinda iki ay önce o çiftliğe yaptığı son ziyareti hatırlıyordu. Temmuz başlarıydı; Dört Temmuz'dan hemen sonra. Arabadan indiği anda Fleur'ün beslemekte ısrar ettiği o iğrenç hayvanlardan birinin, bir köpeğin pisliğine basmıştı. Yeni Maud Frizon ayakkabıları mahvolmuştu. Ön kapıyı çaldığında açan olmayınca, eve kendi girmek zorunda kalmıştı.

İçerisi serindi ve mutfaktan kokular geliyordu fakat Belinda, bu kadar ünlü iki insanın evinin böyle olmaması gerektiğini düşünüyordu. Mermer yerine ahşap zemin döşemeleri. İran halıları yerine iki örgü halı; Indiana'da onlara "*paçavra* halı"

diyorlardı. Antrenin bir köşesine tıkılmış bir basketbol topu. Son derece sıradan bahçe çiçeklerinin durduğu galvaniz bir su kabı. Konsolun üzerinde, Fleur'e iki Noel önce verilen, Peretti gece çantalarına benzeyen bir şey fark etmişti ama şimdi üzerinden Minik Kuş'un tüylü sarı kafası fırlamıştı.

Belinda rezil olmuş ayakkabılarını çıkarıp sessiz merdivenlerden inerek yemek salonuna gitmişti. Büfenin üzerinde bir kitap taslağı duruyordu ama yeni bir Koranda oyununa şöyle bir göz atabilmek için birçoklarının kollarını feda edeceğini bilmesine rağmen, Belinda bakmak istememişti. Bütün ödüllerine ve plaketlerine rağmen, Jake'in çalışmaları onun ilgisini çekmiyordu. Ve ona ikinci Pulitzer'ini getiren şu Vietnam'la ilgili kitabı da hayatında okuduğu en moral bozucu şeydi.

Damadının filmlerini kitaplarından daha çok seviyordu ve daha fazla film çevirmesini diliyordu ama son üç yılda sadece bir tane Tazı filmi yapılmış ve Fleur bu yüzden öfke krizine girmişti. Jake'le dört gün tartışmışlardı ama Jake geri adım atmamıştı. Tazı'yı oynamayı sevdiğini ve Fleur'ün her birkaç yılda bir buna tahammül edebileceğini söylemişti. Sonunda Fleur işten uzaklaşabildiği her seferinde onunla birlikte çekimlere gitmiş ve zamanını atlarla ilgilenerek geçirmişti.

Belinda o sırada Fleur'ün açık pencereden süzülen kahkahalarını duymuş ve dantelli perdeyi kaldırmıştı.

Hamile kızı, başını kocasının kucağına koyup uzanmıştı ve ikisi birlikte, iki yıl önce kesilmesi gereken bir vişne ağacının altındaydılar. Fleur'ün üzerinde rengi atmış lacivert hamile şortu ve Jake'in gömleklerinden biri vardı; kocaman karnına yer açmak için alt düğmeleri çözmüştü. Belinda'nın içinden ağlamak gelmişti. Kızının güzel, sarı saçları basit bir lastikle

başının arkasında toplanmıştı. Güneş yanığı bacaklarından birinin yan tarafında uzun bir sıyrık vardı ve ayak bileğinde bir sivrisinek ısırığı görünüyordu. En kötüsü de Jake bir eliyle onun ağzına vişne tıkarken, diğer eliyle de karnını okşuyordu.

Fleur başını yatırmıştı ve Belinda onun çenesinden akan vişne suyunu görmüştü. Jake onu öpmüş ve sonra da elini gömleğinin altına sokarak göğsünü avuçlamıştı. Belinda utanç içinde dönerken bir araba kapısının çarparak kapandığını ve ardından gelen tiz çığlığı duymuştu. Belinda'nın nabzı hızlanmıştı ve haftalardır Meg'i ilk kez görmek için öne eğilmişti.

Meg...

Çocuk, evin yan tarafından koşarak yaklaşırken Fleur ve Jake başlarını kaldırıp ona bakmışlardı. Küçük kız, yeşil plastikten bir seyyar havuzun yanından koşarak geçmiş ve tombik vücudunu onların kucağına fırlatmıştı. Jake onu Fleur'den önce yakalamış ve kollarına almıştı. "Oha, Kurabiye Canavarı. Annenin karnını patlatacaksın."

"Kızının cinsel eğitimine başlamak için harika zamanlama, kovboy." Fleur, Meg'in pamuklu mayosunun esnek bacağını çekiştirmişti. "Şu ağzın etrafında dondurma mı görüyorum? Dadını yine dondurma alması için mi kandırdın?"

Meg işaretparmağını ağzına sokmuş ve düşünceli bir tavırla emmişti. Sonra babasına dönüp sırıtmıştı. Babası gülerek onu kendine çekmiş ve başını küçük kızın boynuna gömmüştü.

"Numaracı seni." Fleur de öne eğilmiş ve dudaklarını tombul bacaklardan birine sararak neredeyse ısırmıştı.

Tramplen gümledi ve Darian Boothe havada takla atarak havuza dalarken Belinda'yı yine Bel Air'deki kendi evine geri getirdi ve kızının artık iki bebeği daha olduğunu hatırlattı.

Burun deliklerine dolan klor kokusuyla güneşte uzanırken, Alexi yaşasaydı, Fleur'ün çocuk yetiştirme tarzını ne kadar küçümseyeceğini düşündü. Zavallı Alexi.

Ancak onu düşünmekten hoşlanmadığı için Darian Boothe'u ve kanalın pilot bölümü satın alıp almayacağını düşünmeyi tercih etti. Sonra, hâlâ Belinda'nın içini sızlatacak kadar güzel olan Fleur'ü düşündü. Ve Meg'i...

Gösterişli bir isim değil; babasının dudaklarına, annesinin gözlerine ve Errol Flynn'in parlak kestane saçlarına sahip, güzel, küçük bir kız için fazla sıradandı. Yine de, devamında Koranda gelen her isim muhteşem görünürdü ve kan kendini belli ederdi.

James Dean'in Salinas yolunda öldüğü geceden beri otuz yıldan fazla zaman geçmişti. Belinda, Kaliforniya güneşinde uzandı. Sonuçta o kadar da fena bir iş çıkarmamıştı.

Yazarın Notu

Bu kitabın gerek ilk biçimi ve gerekse yenilenmiş baskısının yazımına doğrudan veya dolaylı olarak çok kişi katkıda bulundu. Özellikle moda ve film sektöründen, sorularıma zarafetle cevap verenlere çok teşekkür ederim: David Price, Calvin Klein Ltd; Ford Models, Inc.; *Flanagan*'daki prodüksiyon ve kast personeli. Harika bir yazarlar grubu hem harika fikirler hem de pratik bilgiler paylaştılar: Dionne Brennan Polk, Mary Shukis, Rosanne Kohake, Ann Rinaldi, Barbara Bretton ve Joi Nobisso. Dostlarım ve eski komşularım, uzmanlık bilgilerini benimle paylaştılar: Simone Baldeon, Thelma Canty, Don Cucurello, Dr. Robert Pallay, Joe Phillips ve Hillsborough (New Jersey) Halk Kütüphanesi personeli. İlk editörüm Maggie Crawford bu projeyi başından beri sevmişti. O zamandan beri şimdiki editörüm Carrie Feron, muhteşem menajerim Steven Axelrod'la birlikte çalışmama ve kitabın yeniden doğumuna hevesle ve bilgece rehberlik etti. HarperCollins, William Morrow ve Avon Books'ta beni bu denli el üstünde tutan tüm o harika insanlara ne kadar teşekkür etsem az. Her yazar böyle el üstünde tutulmalıdır. Ve Bill ile Dr. J.'e, bana ilham verdikleri için teşekkürler.

Susan Elizabeth Phillips